

GROWING THE ALTERNATIVE AND NOURISHING HOPE :

Collective farming experiences of women farmers in Sri Lanka

மாற்றங்களை வளர்ப்பதும் நம்பிக்கையை விடதுப்பதும் :

இலங்கையின் பெண் விவசாயக் குழுமங்களின் அனுபவங்கள்

விகலந்த வரை திரும் சுறு ஆடேக்ஷுவ பேருதாய திரும் :

கொலி காந்தாவனங்கே சுமூஹிக ஆஹார வரை அந்தகிமீ

Ponni Arasu
பெரன்னி அாசு
தொஹ்தி ஏரஸு

Sarala Emmanuel
சராலா இமானுவெல்.
கர்லு ஒம்சுவேல்

Supported by

WE
EFFECT

Implemented by

LAW & SOCIETY TRUST

GROWING THE ALTERNATIVE AND NOURISHING HOPE :

Collective farming experiences of women farmers in Sri Lanka

මාර්ඩන්ස්කளා බෙරුප්පතුම් නුම්පික්ෂණකාය ඩිත්තප්පතුම් :

இலங்கையின் பெண் விவசாயக் குழுமங்களின் அனுபவங்கள்

විකල්පය වගා කිරීම සහ අජේෂ්‍යව පොළණ්‍ය කිරීම :

ගොවී කාන්තාවන්ගේ சாமூகிக ஆரார வகா அத்திலீம்

GROWING THE ALTERNATIVE AND NOURISHING HOPE : Collective farming experiences of women farmers in Sri Lanka

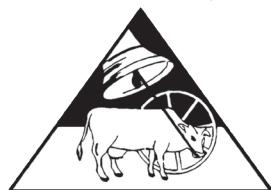
මාර්ග්‍රන්තකාල බෙරුප්පතුම් නුම්පික්කාකාය ඩිජ්‍යුප්පතුම් :

இலங்கையின் பெண் விவசாயக் குழுமங்களின் அனுபவங்கள்

විකලුතය වගා කිරීම සහ අපේක්ෂාව පෝළුණුය කිරීම :
ගොවී කාන්තාවන්ගේ සාමූහික ආහාර වගා අත්දැකීම්

Ponni Arasu பொன்னி அரசு போன்றி அரசு	Sarala Emmanuel சரளா இமானுவெல் සරலா ஒமினுவெல்
--	--

Published by

Law & Society Trust

GROWING THE ALTERNATIVE AND NOURISHING HOPE :

Collective farming experiences of women farmers in Sri Lanka

© Law & Society Trust, 2022

ISBN 978-624-5545-17-9

The Law & Society Trust (LST) is a not-for-profit organisation engaged in human rights documentation, legal research and advocacy in Sri Lanka. Our aim is to use rights-based strategies in research, documentation and advocacy in order to promote and protect human rights, enhance public accountability, and ensure respect for the rule of law.

**Ponni Arasu
Sarala Emmanuel**

Cover Design & Layout :
Prabath Hemantha Kumara

Published by

Law & Society Trust
3, Kynsey Terrace,
Colombo 8,
Sri Lanka
Tel : +94 (0) 11 268 48 45
Fax : +94 (0) 11 268 68 43
Web : www.lstlanka.org

The views expressed in this research report are the findings arrived based on the collected data and the authors and do not necessarily reflect the views and policies of We Effect.

GROWING THE ALTERNATIVE AND NOURISHING HOPE :

Collective farming experiences of women farmers in Sri Lanka

Introduction

As this report is being finalized, 6.3 million people in Sri Lanka, 30% of the population, are experiencing acute food insecurity. The immediate reasons cited for this is the 50% reduction in yield over two harvests¹. The longer-term reasons for this are well documented and being discussed in detail in Sri Lanka in the context of the ongoing crisis².

What is presented below is an alternative to address food insecurity in the long run. The report is based on research undertaken with women farmers who are already executing such an alternative. These are four collectives of women farmers/food growers from the east and south east of the country who are engaged in food production. This report is not a celebration of these efforts as they require much more attention, from state and non-state parties to enhance their existing activities and hence their impact. However, these collectives help us see clearly that in the context of macroeconomic crisis that is currently unfolding in Sri Lanka and is most likely going to affect the whole world in the not-so-distant future, such attempts provide, perhaps the most fundamental security needed for human beings to survive – food.

As a background for these collectives, we must keep in mind that as of the statistics put out by the government of Sri Lanka from the first quarter of 2022 the total percentage of economically active women is 35.4% and 26.5% of women who are ‘employed’ as per the definition within economic data collection, are engaged in agriculture. More than 50% of farmers are women. Here, this 35.4% of ‘economically active’ women exclude the large amount of Unpaid Care Work done by women but also kitchen or home gardens which also contribute towards food production³. In spite of these limitations, this statistical data makes it clear that thinking through women’s roles in food production is an essential part of the larger conversation on food production in Sri Lanka as a whole.

In spite of involvement of sizeable number of women in agriculture, Sri Lanka ranks quiet low in terms of protection of women within the law and policy⁴. This protection is abysmal in the area of access to resources. Only 16% of land in the country is owned by women. Segregated male and female farmers organisations with preference in participation in government mechanisms being extended to the male farmers is diminishing women’s access to resources⁵. Further, modernization in agriculture has had multi-faceted effects on women

1. World Food Programme (WFP) , ‘Food crisis in Sri Lanka likely to worsen amid poor agricultural production, price spikes and ongoing economic crisis, FAO and WFP war,’ 12 September

<https://www.wfp.org/news/food-crisis-sri-lanka-likely-worsen-amid-poor-agricultural-production-price-spikes-and-ongoing>

2. Law and Society Trust (March 2022), ‘Agriculture and Food Security: Recommendations to Address Sri Lanka’s Looking Crises’ Colombo

3. Department of Census and Statistics First Quarter (2022) Sri Lanka Labour Force Statistics https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&cad=rja&uact=8&ved=2ahUKEwjFqoXZguz6AhVDcGwGHZi-CEIQFnoECA4QAAQ&url=http%3A%2F%2Fwww.statistics.gov.lk%2FResource%2Fen%2FLabourForce%2FBulletins%2FLFS_Q1_Bulletin_2022.pdf&usg=AOvVaw2wO3nzT2O0yd5kBCOVE4Cd

4. World Bank (WB) Group, E library, Women Business and the Law 2021., Washington DC: World Bank Group., 2021. <https://doi.org/10.1596/978-1-4648-1652-9>.

5. FAO (2018) ‘FAO calls for urgent action to mainstream gender in agriculture policy in Sri Lanka’ <https://www.fao.org/srilanka/news/detail-events/en/c/1153727/#:~:text=%2D%20Only%2016%20percent%20of%20all,subsides%2C%20credit%20or%20irrigation%20water>

farmers. First, there has been a documented reduction in opportunities for women agricultural workers as some tasks previously performed by them has been replaced by mechanization⁶. Second, there isn't adequate information given to women with regards to newer technologies in all aspects of agriculture. Women by virtue of unequal access to the public sphere do not access this information. In the absence of any targeted effort to get the information to them, women who have access to male members of family who could access this information, assume as default that the men are to do so, rather than themselves, even though they may be performing equal or more of the agricultural labour⁷. Third, connected to this is the lack of political will and execution of state run 'extension services' that were set up to train farmers in latest technology. These services are not directed towards women or is structured so the knowledge provided to women keeps them within the bounds of small-scale food production only⁸. These structures do not consider the exigencies on women's time in everyday life given the compulsory care work they are engaged in. The social patriarchal assumption of newer technologies and information or anything that necessarily involves accessing the public sphere being the forte of men is extended in the structure and execution of state services⁹.

Perhaps the most significant lack of access for women farmers is to the market. There is consensus across multiple studies, including this research, that women's access to information with regards to the fundamental functioning of markets; access to markets both in terms of literal time and transport as well as space being created for them within existing market dynamics; specific information on the particular product(s) they may be growing and related market information, challenges and solutions in this regard; and targeted government program to equip women farmers with such information is lacking in Sri Lanka¹⁰. This then means that women whose role and labour in producing food which is already minimized or often unaccounted for, also relegates their role to being outside of marketing food produce. The challenge in this regard is as much about putting in place structures – state and non-state- that can enact change in this reality along with broad based social campaigns that questions social norms and encourage women to engage in public spaces such as the market.

The above factors that restrict women's role in food production while also leaving unacknowledged the labour they perform in this arena exist alongside the reality of what some have referred to as the feminization of agriculture¹¹. One of the main factors cited for this is the migration of men from communities due to the inability to recover from climate change

6. Mechanization for Sustainable Agricultural Intensification in SAARC Region, Eds T R Gurung W Kabir S M Bokhtiar SAARC Agriculture Centre, September 2017. <http://www.sac.org.bd/archives/publications/Mechanization%20for%20Sustainable%20%20Agricultural%20Internsification.pdf>

7. Rashmini de Silva, Start calling them farmers' Five key barriers deterring the potential of women farmers in Sri Lanka, Targeted practical recommendations to address existing gender disparities, LST and We Effect, 2020

8. S.D. Dilini Rathnachandra and S.H. Pushpa Malkanthi (2021) 'Female Farmers' Agricultural Information Needs and Food Production: A Case Study of Imbulpe DS Division in Sri Lanka', Scientific Journal Warsaw University of Life Sciences – (SGGW), 21 (36), number 2, 2021: 22–32
<https://ideas.repec.org/a/ags/polpwa/317043.html>

9. Irna van der Molen, An Assessment of Female Participation in Minor Irrigation Systems of Sri Lanka, Working Paper 8, The Technology and Development Group, University of Twente, Enschede, the Netherlands and International Water Management Institute, 2001

10. FAO (2018) 'FAO calls for urgent action to mainstream gender in agriculture policy in Sri Lanka' <https://www.fao.org/srilanka/news/detail-events/en/c/1153727/#:~:text=%2D%20Only%2016%20percent%20of%20all,subsidies%2C%20credit%20or%20irrigation%20water>

11. Itishree Pattnaik, Kuntala Lahiri-Dutt, Stewart Lockie & Bill Pritchard 'The feminization of agriculture or the feminization of agrarian distress? Tracking the trajectory of women in agriculture in India', Journal of the Asia Pacific Economy, 23:1, 2018, 138–155, DOI: 10.1080/13547860.2017.1394569

related losses in agriculture¹². In the context of Sri Lanka, along with natural disasters, conflict and war has also led to large number of women headed households where women undertake all work, including agricultural production¹³. Apart from the large-scale reality of male members of family who were either killed or were subject to enforced disappearance, war related economic exigencies has led to mass scale labour migration of both men and women. Often, men who migrate leave land to be worked on by women in the families¹⁴. There is broad consensus, internationally that the feminization of agriculture is an integral part of what is being recognised as the feminization of poverty at the global level¹⁵.

Thus, in Sri Lanka, like in many other parts of the world, especially in poorer nation states where agriculture is both expansive and essential, the following realities persist: women's lack of access to resources connected to food production; impact of the modernization of agriculture on women; the lack of women's access to markets; the lack of recognition of women's care work; and the simultaneous increase in women's role in agriculture and the consistent lack of acknowledgement of this labour in social perception, law and policy. What then are the effects of these realities on society at large? Scholars have written about the 'south Asian enigma' of under nutrition in spite of traditional knowledge and practices of nutritious foods¹⁶. Changes in food patterns have consistently led to decline in nutrition in Sri Lanka as in other contexts¹⁷. It has been recognised that the role of women in all aspects of food – growth, preparation and distribution – are crucial to make an intervention in this significant concern that will have long standing impact for generations to come¹⁸.

Other crucial effects of these debilitating realities of women in food growing has been the lack of adequate addressal of structural weakness in food production systems caused due to the war¹⁹, climate change²⁰ and 'development projects²¹' and corporate agriculture²² undertaken by the state-corporate nexus at different points in the history of Sri Lanka. This lack of addressal stems from inadequate acknowledgement both of how women as food producers are adversely affected by these exigencies, and how useful a gendered perspective which incorporates women's

12. 'Building Resilience of Women in Agriculture,' Slycan Trust, blog, <https://www.slycantrust.org/blog-posts-knowledge/building-resilience-of-women-in-agriculture>

13. Vasuki Jeyasankar Savini Ganhewa ,Making Ends Meet: Women's Livelihoods in Post-War Sri Lanka, ICES, February 2018

14. FAO (2018) 'FAO calls for urgent action to mainstream gender in agriculture policy in Sri Lanka'
<https://www.fao.org/srilanka/news/detail-events/en/c/1153727/#:~:text=%2D%20Only%2016%20percent%20of%20all,subsidies%2C%20credit%20or%20irrigation%20water>

15. Swarna S. Vepa. (2005). Feminisation of Agriculture and Marginalisation of Their Economic Stake. *Economic and Political Weekly*, 40(25), 2563–2568. <http://www.jstor.org/stable/4416785>; Itishree Pattnaik, Kuntala Lahiri-Dutt, Stewart Lockie & Bill Pritchard (2018) The feminization of agriculture or the feminization of agrarian distress? Tracking the trajectory of women in agriculture in India, *Journal of the Asia Pacific Economy*, 23:1, 138–155, DOI: 10.1080/13547860.2017.1394569

16. N. Rao, 'The achievement of food and nutrition security in South Asia is deeply gendered,' *Nature Food* 1, 206–209 (2020). <https://doi.org/10.1038/s43016-020-0059-0>

17. P.C. Weerasekara, C. R. Withanachchi, G.A.S. Ginigaddara and A. Ploeger A, Nutrition Transition and Traditional Food Cultural Changes in Sri Lanka during Colonization and Post-Colonization. *Foods*. 2018 Jul 13;7(7):111. doi: 10.3390/foods7070111. PMID: 30011854; PMCID: PMC6068551.

18. Rao Nitya. 2020. "The achievement of food and nutrition security in South Asia is deeply gendered." *Nature Food* 206–9. <https://doi.org/10.1038/s43016-020-0059-0>.

19. Benedikt Korf and Eberhard Bauer, Food Security in The Context of Crisis and Conflict: Beyond Continuum Thinking, International Institute for Environment and Development ,2002

20. Mahinda Senevi Gunaratne, R. B. Radin Firdaus & Shamila Indika Rathnasooriya, 'Climate change and food security in Sri Lanka: towards food sovereignty,' *Humanities Social Science Communications* 8, 229 (2021). <https://doi.org/10.1057/s41599-021-00917-4>

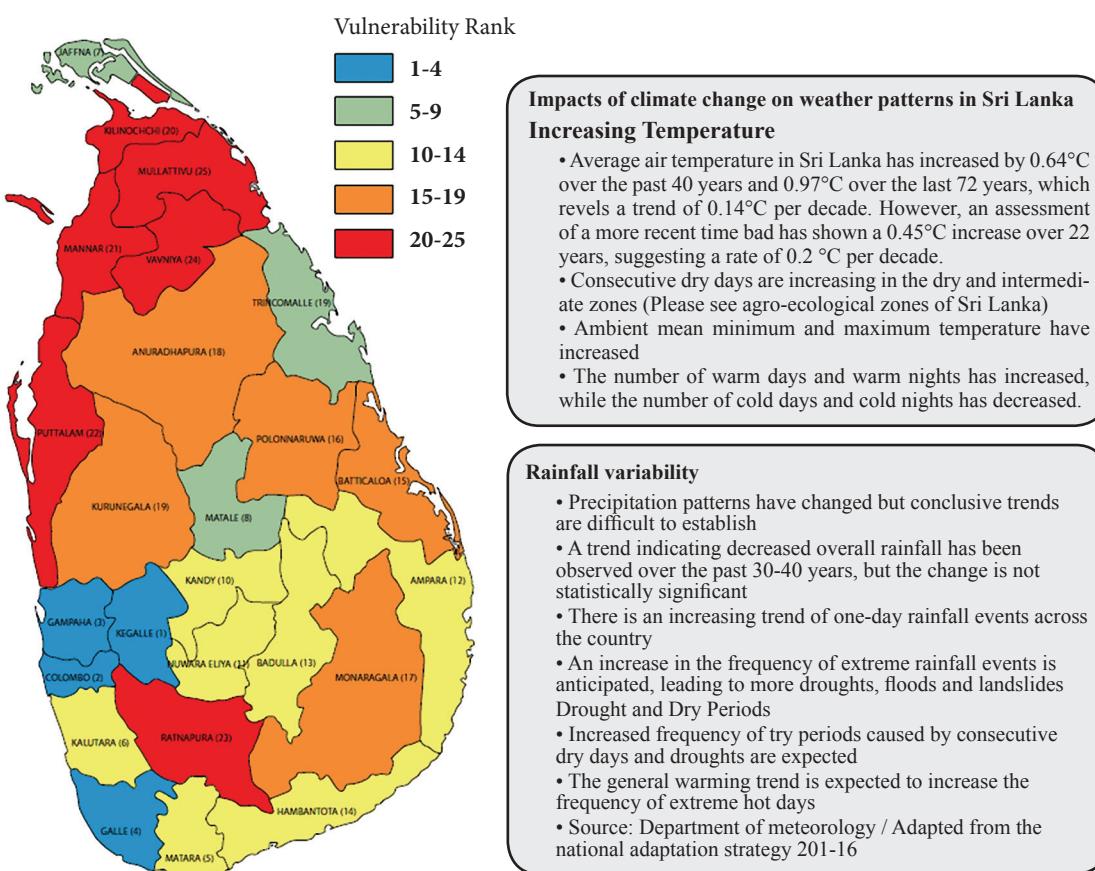
21. Ibid

22. Nandini Gunewardena, 'Bitter Cane: Gendered Fields of Power in Sri Lanka's Sugar Economy,' December 2010 *Signs Journal of Women in Culture and Society* 35(2) (2010) :371-396, University of Chicago Press, DOI:10.1086/605481

roles can contribute positively to finding solutions to these issues. Scholarship has established clearly that a gendered perspective is unavoidable if we are to achieve the goals of food security and sovereignty²³. But we are a long way from holistically incorporating this understanding in both state and non-state efforts. With regards to the post-war context for instance, support for women to re-build their ‘livelihood’ through food production or other means, it has been argued, is restricted to short term measures that do not adequately focus on rebuilding structures of food production and thus nutrition, well being and society as a whole²⁴. With regards to climate change, the increasing number of women farmers world over has made it evident that working with them is an integral part of combating the effect of climate change on food production and enacting better practices to halt the worsening of environmental conditions²⁵.

Sri Lanka ranked second in 2017 on the global climate risk index²⁶. Between 1990 to 2018 74% of disasters that Sri Lanka has undergone are climate disasters²⁷. This is a staggering statistic in a country which has survived thirty years of a civil war as well. The danger of climate change in Sri Lanka is made all too real in the map below:

Map 1 : Climate Change Induced Vulnerability at District Level

23. Bina Agarwal, ‘Gender equality, food security and the sustainable development goals,’ Current Opinion in Environmental Sustainability, Vol. 34, (2018), p 26-32

24. C.W. Kalansooriya, D.P.S. Chandrakumara, ‘Women’s Role in Household Food Security in Rural Sri Lanka,’ Journal of Multidisciplinary Studies (IJMS) I, (1), (2014), 41-54

25. ‘Women and SDG 2 – Promoting sustainable agriculture,’ OECD library, <https://www.oecd-ilibrary.org/sites/35ec6754-en/index.html?itemId=/content/component/35ec6754-en>

26. David Eckstein, Vera Künzel, Laura Schäfer, ‘Global Climate Risk Index 2021 Who Suffers Most from Extreme Weather Events? Weather-Related Loss Events in 2019 and 2000-2019,’ Briefing Paper, Bonn: Germanwatch, January 2021, https://germanwatch.org/sites/germanwatch.org/files/20-2-01e%20Global%20Climate%20Risk%20Index%202020_10.pdf

27. ‘Annual report for the United Nations Office for Disaster Risk Reduction,’ (UNDRR) 2019, UNDRR, 2020 <https://www.un-drr.org/publication/undrr-annual-report-2019>

The gendered effects of this reality are already visible in Sri Lanka as discussed above. Further, there is growing evidence in Sri Lanka²⁸ and abroad²⁹ that working with women farmers has shown to be an effective way of addressing this pressing concern.

One of the key elements that have been shown to be effective with regards to a gendered approach to rebuilding and sustaining society in general, especially with regards to sustainable food production³⁰, is collectivity. Before we describe the main contribution of this study, that is to establish collective farming as not one way, but perhaps the ONLY way forward in ensuring socio-economic stability in Sri Lankan society, two concepts are important for us to keep in mind. The first is that of food security and the second is of food sovereignty.

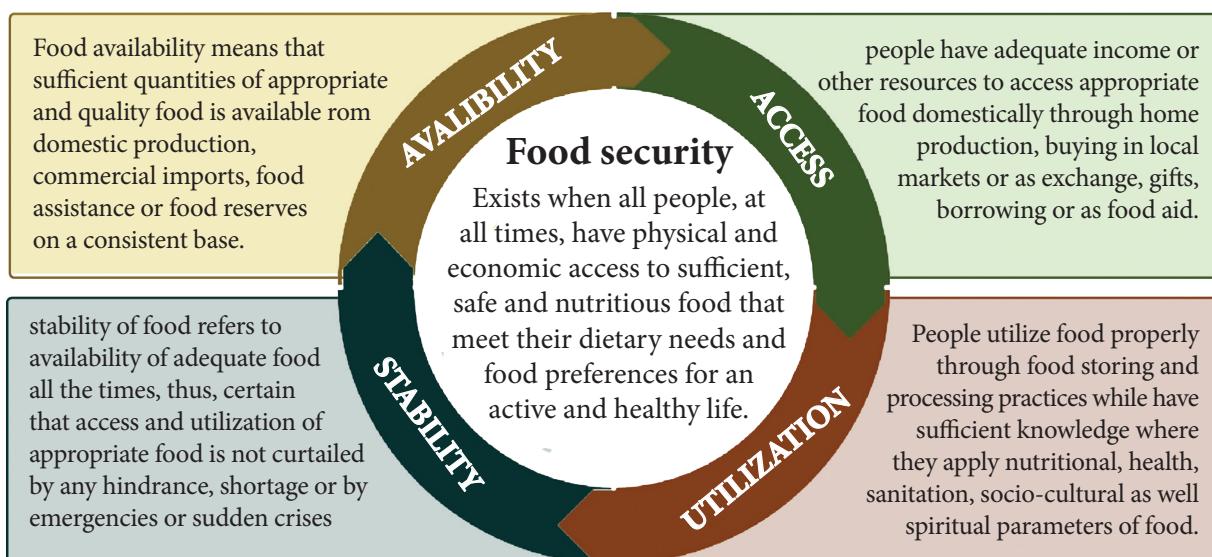

Fig. 1 Four dimensions of food security.

(As per its definition, food security has four dimensions 'Availability, Accessibility, Utilisation and Stability'. Impediments in any of these dimensions would challenge food security at all levels, from person to global. Thus, Figure 1 demonstrates the interconnectedness of said four dimensions and details the definition of food security and each dimension).

28. 'Empowering Women Community Leaders in Rural Sri Lanka in Climate Resilient Low-Tech Water Resource Management,' Women Gender Constituency, https://womengenderclimate.org/gjc_solutions/empowering-women-community-leaders-in-rural-sri-lanka-in-climate-resilient-low-tech-water-resource-management.

29. Lindsey Jean Schueman, 'Why women are key to solving the climate crisis,' One Earth, March 2022, <https://www.oneearth.org/why-women-are-key-to-solving-the-climate-crisis/>

30. 'Women's collective action in the vegetable sector in Tanzania Realizing the potential of collective action groups Coordinating approaches to women's market engagement,' women's collective action research project, February 2013 and Madhav Tipu Ramachandran and Arindam Das 'Collective farming and women's livelihoods: a case study of Kudumbashree group cultivation,' Canadian Journal of Development Studies, 41 (4) (2020), pp525-543, August 2021, <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/02255189.2020.1799764>

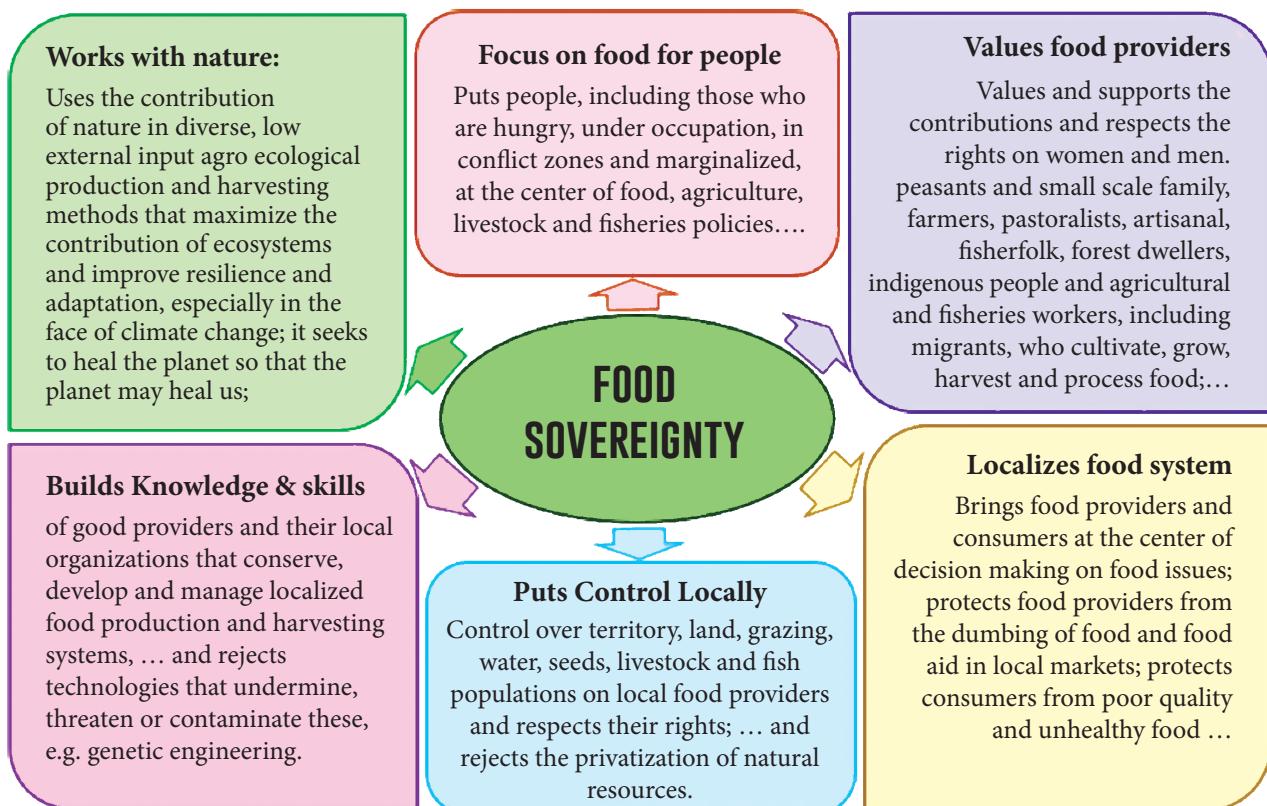

Fig. 2 Six pillars of food sovereignty.

(Food sovereignty is based on six pillars or approaches: Works with Nature, Focuses on food people, Values food providers, Localises food systems, puts control locally, and Builds knowledge and skills. Figure 2 here details these six pillars, thus, supports readers to grasp the food sovereignty concept quickly).

Source : <https://viacampesina.org/en/food-sovereignty/> as illustrated in Gunaratne et. Al (2021)

The above definitions are derived from definitions evolved by La Via Campesina, one of the largest farmers networks at the international level. The description is then derived from their broad ranging experiences with farmer-led movements from poorer nations across the world. Upon close attention, the diagrams reveal that the description of food sovereignty lays out some ethical principles and methods through which food security may be achieved. Broadly food security has been interpreted as referring to policy level interventions while food sovereignty has largely circulated as a holistic approach. In the context of Sri Lanka, food security has also been addressed in the post-war context³¹. In the post COVID 19 context there is emerging consensus among farmer led spaces and organisations/institutions working to address climate change that food sovereignty is not A way but the ONLY way for the future³².

31. Benedikt Korf and Eberhard Bauer, Food Security in The Context of Crisis and Conflict: Beyond Continuum Thinking, International Institute for Environment and Development ,2002

32. 'Food Sovereignty, Climate Action and Local Resilience,' arc2020, November 10, 2021 <https://viacampesina.org/en/food-sovereignty-is-the-only-solution-and-way-forward/> and <https://www.resilience.org/stories/2021-11-10/food-sovereignty-climate-action-and-local-resilience/>

Following from this, ensuring food security or sovereignty in the context of the overwhelming effects of climate change, conflict, state and corporate actions of all kinds, collective action has been established as most conducive. Through collective action it has been noted that broader social perspectives can be evolved and executed. This building of perspectives is seen as an integral part of evolving sustainable ways of effecting change of any kind, definitely in the context of food growing. In a context like Sri Lanka where there is established practices of engaging in agricultural activity based on collective knowledge and mechanisms, to enact these essential changes in the current contexts must be placed within the existing ways of thinking and doing – of collectivity.

A range of insights from our own research with regards to the significant pros of collective food growing as a way of building resilient food systems will be discussed below. It suffices to know that in the continuum of studies that have shown that community involvement, change of perception and thus action in terms of assuring food sovereignty with all its elements, necessitates the creation, investment and sustenance in collectives. Given the ways in which women are impacted by the destruction of food growth system by various factors, their overwhelming role as producers and their undeniable role in ensuring nutrition and health in society at large, it is the creation, investment and sustenance of collectives of women food growers that becomes the most viable means to achieve food sovereignty. And again, to achieve food sovereignty is no longer one way to ensure human survival but is the ONLY way.

The findings of this report and the resultant strong argument for collectives of women farmers as the way forward is presented through the processes associated with agriculture itself. Here is it important to keep in mind the elements of agroecology laid down in policy and scholarship: intercropping, agroforestry, crop and livestock diversification to promote natural nutrient recycling, natural farming practices and the minimisation of external inputs . The ten elements that can enable the execution of agroecology - diversity, co-creation and sharing of knowledge, synergies, efficiency, recycling, resilience, human and social values, culture and food traditions, responsible governance, and a circular and solidarity economy³³ can be best achieved through collectivity, especially of women food growers.

The report begins with a section on methodology followed by background information on all four of our research sites and the women food growers in those areas. It then goes into the elements of food growth, from the land to marketing and conserving raw materials for the next season of growth. Based on this data we make some broad conclusions of all that is already happening within these collectives which moves us in the positive direction of food security or sovereignty as well as the areas which require careful, long-term attention from the farmers themselves along with state and non-state entities to grow women's collective food production as the answer to the dire situation we are currently living through in Sri Lanka, which will soon extend to the rest of the world.

Methodology

The groups that have been studied in depth in this essay were chosen based on their ongoing collective food growing practices. While all of the groups are on the east of Sri Lanka, they are spread across ethnicities and rural-urban regions. The groups also have diverse years

³³. FAO, 'The 10 Elements of Agroecology: Guiding the Transition to Sustainable Food and Agricultural Systems' <https://www.fao.org/3/i9037en/i9037en.pdf>

of experience in this work with some being almost two decades old while others are only a few years old. While three groups are engaged primarily in plant-based food growing, one group is a collective of fishing women who also grow plants. They were included to provide diversity in terms of the kind of food being addressed in this research. Further, the groups are also those that are simultaneously engaged in, or emerged from other struggles for justice in the context of war, denial of land rights, local battles with gendered hierarchies for recognition of women's work and battles against environmental factors. Most importantly, these collectives are those that the authors have been, and will continue to be engaged with in their long-term battles for justice and in their efforts towards growing food to build food security and economic stability in their families and communities.

The field-based research was done in 2021, as a mixture of quantitative and qualitative elements. Five researchers, all of whom are young women who are from the places being studied, were trained by the authors to undertake this research. A basic research methodology training was held for the field researchers including the ethics of doing research, especially research that is for and is grounded in processes of social justice and change. The intention was to use this opportunity to train researchers from local contexts for them to begin to undertake research in these areas and also for them to evolve a robust understanding of dominant structures of power, a gender perspective and the expertise to observe, document and analyse dissent and processes of social change emerging from those in the margins of society. This has been one of the most rewarding aspects of this work with long standing impact from the societies from which these young women hail from and for democratizing research practices in Sri Lanka.

From the 4 major groups, a representative number of people were selected from each collective who were interviewed by our field researchers after an initial engagement with the primary authors. The number of interviewees is as follows:

Fisher women's collective, Naripulthottam, Batticaloa District	30
Network of women farmers from the Families of the Disappeared, Amparai	17
Senthamarai group for women's livelihood, Thiruperunthurai (near Batticaloa town)	11
UvaWellasa Women Farmer's Collective, Monaragala	39
TOTAL	97

Table 1 : Total number of interviewees from each group

The interviewees represent the diversity within each collective which are of region, age etc. apart from the diversity in the different elements connected to growing food that will be discussed below.

The researchers worked with a questionnaire evolved by the primary researchers which is a balance of quantitative and qualitative data. A summary of initial findings was presented in Tamil and Sinhala to women from these groups and other collectives of women food growers who were not part of the research in 2022. Our field researchers were present and spoke at this sharing. This space initiated a conversation across these collectives to identify shared challenges and possibilities of sharing knowledge in the field of food growing with one another. We hope

that this space can be the first of many such processes where collectives of women growing food can connect with one another to build a strong network across Sri Lanka. The paper was finalized after incorporating changes suggested by the women food growers.

Women's Collective food growing in Ampara, Batticaloa and Monaragala Ampara

“Even as we struggle for Justice, we and our children need to eat”

Selvarani, Amparai District, Eastern Sri Lanka

Selvarani and other members of the families of the disappeared Amparai- chapter have been organizing and fighting for justice for their loved ones who have been disappeared by the military and other armed groups. This network is 11 years old. All of the women in the group have lost fathers, brothers, husbands and sons to enforced disappearance. Many have grown up in the shadow of enforced disappearance in their childhood as their mothers searched for their husbands, brothers and sons. Today, they stand before us as the second-generation of women who search, following in the footsteps of their mothers. The impact of enforced disappearance is only one among the many different kinds of impact of war on women in this group. They have lost loved ones, repeatedly experienced destruction of homes and other property, have been displaced, often more than once. Many of the women in this group were left with children, as young as a few months old to raise alone when they themselves were often in their late teens or early 20s. They have undertaken this arduous journey while also being consistently surveilled and intimidated, primarily by the state and some non-state armed groups. Their extended families and societies have also shunned association with them due to the fear, security culture and stigma that the families of the disappeared have to face.

This litany of loss was further extended due to the Tsunami of 2004. Apart from loss of life and limb, nine of our interviewees lost their homes in the Tsunami. They were displaced. In the absence of much longer-term support, they have had to rebuild their homes on their own, which has plunged many of them into a debt cycle. This journey has also involved negotiating betrayal by husbands, violence in the home, alcoholism etc. Many among them have had to undergo severe mental health challenges to ensure basic functionality, especially to care for their children. On the whole, women in this network stand at the interstices of profound social, economic and emotional rupture to themselves and the world around them.

This layered and multiplying loss that these women have faced, one would imagine, would entitle them to substantial state support. All 17 of our interviewees receive the Samurdhi monthly allowance. However, a majority of them (10) receive 1000-2000 LKR a month. While this amount is inadequate even for one person, the reason for this limited amount is that they are viewed as not having dependents as per state norms. In reality, many of them, as heads of their household, are supporting their children aged above 18 and sometimes care for children of their children in contexts of domestic violence or when their daughters have been abandoned by their husbands. Apart from this, by way of support, 2 of our interviewees received a one-time compensation of 100,000 LKR, only after registering that their disappeared loved ones are dead. This is an option many of the families do not want to choose. They seek to find out what happened to their loved ones and refuse to admit that they are to be presumed dead without knowing the truth.

Through this struggle they have educated and raised children and most importantly, fed their children and themselves. They have taken any jobs they can get, have done domestic work, made and sold food locally in the village and engaged in growing food to sell within the village for a livelihood. Based on a range of factors, which will be discussed in detail below, they show differing levels of economic well being – from abject poverty to relative stability in fulfilling basic needs and a bit more above that.

In 2019 they began consciously growing food as a collective exercise. The meaning of ‘collective food growing’ for this group will emerge in the course of the essay. They grow food through 53 smaller village level groups with a membership of 12 to 25 members in each group. About 1825 families benefit from these food growing efforts. They began food growth and production individually and in groups, first through a few vegetable plants. Currently they undertake a range of food related activities as follows:

- Poultry farming – chicken, quail, duck, goats and cows
- Vegetable gardens
- Home made chilly powder
- Peanut farming
- Paddy farming
- Coconut oil making
- Papaya growing
- Rice flour production
- Millet flour production
- Curd production

Later in 2019 they opened a small shop in the Thirukovil market –Tulirgal Provision Store. Tulirgal means buds or fresh leaves. Aptly named, the shop is not just a business venture but a physical space that reflects their struggle and achievement of social acknowledgement and respect against many odds. They gained acknowledgement, even if not support, from the local government. The group’s significant leader, Selvarani is even a member of the Market management. She was elected into this position which is normally an overwhelmingly male space and is even more challenging for women from families of the disappeared whose lives are seen as non-normative. After fulfilling their essential needs, they sell to the shop. They have begun supplying basic food items such as chili powder, peanuts, bananas, papayas, greens and other vegetables to people working in government offices and other such institutions through the shop.

With the coming of the pandemic last year, this work became a lifeline for the families in the network. While many all over the island struggled after having lost their livelihoods due to the curfews that lasted months with only a day or two of respite, this network, on the contrary, was able to support one another and even provide basic food items as relief materials to others around them during the pandemic. While the network’s food growing work is still very young compared to their long-standing struggles for justice for their families, the ways in which it is able to nourish them and ground them is already becoming clear. The most inspiring impact of the food growing work is its dual effect of mitigating stress about fulfilling basic food needs along with giving the women in the group a ‘neutral’ context from which to access respect

and dignity in the society around them. This ‘neutral’ context provides them relative safety from state surveillance to come together, collectivize and mobilize in their broader struggle for justice.

Naripulthottam, Batticaloa

“We too know how to, can and do go fishing, row boats and do everything the men do. Yet, the government doesn’t give us boats or nets. We need our own sangam(group) to ask for our rights”

Kokilavani, Leader, Dry fish group, fisherwomen’s collective, Naripulthottam

Naripulthottam is a village 25 kms inland from Batticaloa town along the lagoon. Most people who live there are engaged in inland lagoon fishing. Many of our interviewees have been in Naripulthottam for anything from two to four generations. One of our interviewees came there after marriage and another settled there away from her native village for safety during the war. All our interviewees and indeed most residents of Naripulthottam faced loss of life, limb and property due to shelling in the village during the war in 2006-7. They were displaced for different periods of time during this time and returned to their homes which were looted and damaged. Almost all our interviewees have a specific list of how many chickens, goats, cows, boat, nets, farming tools were lost and specificities of damage to their homes they suffered due to the war during that period. Four of our interviewees lost their husbands or they were incapacitated in terms of being able to fish, due to war related causes, including disappearance, death and torture. Many others have lost their husbands due to illness or fishing related accidents. This information with regards to their husbands is crucial as there is a consensus among members of this group that, within their group and in Naripulthottam in general, women who do not have husbands or any other male members of their immediate family have taken to fishing themselves. At present, Naripulthottam is a largely fishing based village with some amount of vegetable growing and paddy farming. Women are an integral part of all livelihoods except for those who went abroad to work as domestic workers and a small minority of the children of our interviewees who have secured government or other more stable jobs.

The collective of fisher women in Naripulthottam village is 4 years old. The collective has been supported by a local women’s organization - Suriya Women’s Development Centre, which is a 30-year-old community-based feminist organization. The members of the collective are women who have traditionally done the entirety of the task of drying fish and creating the food product of salted dried fish. This salted fish is made from the fish caught in the lagoon. Catching and making salted fish was largely done as a family-based livelihood practice where the men caught the fish and women engaged in the salt fish making. While the women still make the salt fish, many women are also engaged in fishing and many more are beginning to engage in it for many reasons. This family-based production cycle has been expanded to some extent to include members of the women’s collective. The salt fish has been traditionally marketed, both locally and in nearby towns by traders from Tamil and Muslim communities. These trade relationships are now at least three generations old. Some women also engage in fishing both from the shore as well as on small boats.

Although women have been an integral part of the fishing economy, they have not been members of the local fishermen's group which is the primary liaison between the government and the community. It is through this group that government support and subsidies reach the community. From the very beginning of the association in the 1950s, there have only ever been two women who have been members in it. These two women are also the elders of the fisherwomen's collective now. They both became members due to the untimely death of their husbands. They do not play an active role in the association.

The women are holders of traditional knowledge on fishing in terms of seasons for different fish, life cycles of fish etc. knowledge that is essential to sustain fishing without burdening natural resources. These methods also involve conserving natural resources such as the mangroves which are an essential part of the lives of the fish and by extension, the people. The women are also pursuing home gardens to fulfill their essential food needs and make some money by selling produce locally. Only a few plant products are sold in the market. The women have also begun saving collectively and hope to be able to provide loans to group members in need with a nominal interest. The main struggle for this group is the lack of access to government acknowledgement or assistance for their livelihood activities. This is coupled with a lack of acknowledgement of their role in livelihood practices by men in their own families who are members of the village fisherman's association. These two challenges are the two main everyday negotiations that the women have to undertake to affirm their place as those engaged in food-based livelihood practices and get the requisite support thereof from state and non-state sources.

Thiruperunthurai, Batticaloa

"We wanted to grow healthy food on the very land destroyed by the garbage dump. This we hoped will not only nourish the bodies of our children and us but also revive our land in the long run."

Rajitha, Thiruperunthurai, Senthamarai women's livelihood group,
Thiruperunthurai

Our research and work with the women's group in Thiruperunthurai, 5 kms from Batticaloa town, began as one of the most hopeful initiatives with enormous potential. At the time of writing this paper, the initiative had died out completely. This particular case study then, has yielded important lessons for food growing, especially in semi-urban areas plagued by poverty.

The community is a mixture of those who have lived there for many generations and others who were settled there. In 1985, many families from Puthur and Valaiyiravu, 10 kms from Thiruperunthurai, were displaced by construction of the Batticaloa airport/air force base on their land which was also declared a high security zone at that time. These families were settled in Thiruperunthurai and given small pieces of permit land as compensation.

The largest physical presence in Thiruperunthurai is the garbage dump to which garbage from in and around Batticaloa town is brought. The struggle of the Thiruperunthurai people against the garbage dump and its ill effects on the land, air and water of the village began in the mid-2000s. An ongoing court case was the backdrop for repeated protests. The impact of the garbage dump on the soil, water and air in Thiruperunthurai has been amply visible to

the people living there. In 2021, a judgment from the Batticaloa High Court closed down the garbage dump.

It is in this context that Rajitha and her group Senthamarai women's livelihood group began working collectively on livelihood initiatives involving food production in 2015. They began by making fresh spices and simple local food that they supplied based on orders. For a period of time, they ran a university canteen at the Eastern University in Batticaloa. This group of women are mostly wage laborers and domestic workers. Others in their families are also wage laborers or are engaged in fishing in the lagoon. They live amidst myriad gendered issues of alcoholism, domestic violence etc. and in a context with abysmal public services with regards to health, transport, education etc. in the area, in spite of its proximity to a large urban center. Many women in this group were already active in the movements against the garbage dump, a key process that led to their politicizing and participation in the public realm.

As COVID 19 hit many in Thiruperunthurai, as in many other parts of the world, were left with no means to feed themselves as all of their already meagre livelihoods came to an abrupt halt. The women of the Senthamarai group decided to grow food. Quickly they were able to make the connection between the havoc caused by the garbage dump on the land, air and water and the poignancy of growing food on that very land to rejuvenate themselves and the land they live on. They received some donations for an initial small investment into this work. It was through this that the Senthamarai group extended their work to growing food.

By the time this research was done by the field researcher in 2021, the group had died completely due to reasons that will be discussed in detail below. The information on food growing practices from Thiruperunthurai are scanty at best. Women were less inclined to discuss in detail, an initiative that ended in failure and brought them enormous loss of money and labour. Given this, wherever necessary, the lessons learnt through the Thiruperunthurai experience is discussed in detail based on research by the primary researchers earlier and the limited information collected by the field researcher more recently. Similarly, the potential of food growing work by the women's collective in Thiruperunthurai remains present and will be discussed as part of future possibilities in detail. Largely however, due to the end of the initiative itself by the time of the research, Thiruperunthurai is a much smaller part of the story outlined in this paper.

Monaragala

"I started working as a laborer in the Palwatta sugar and tobacco factory. I used to load boxes into lorries. I carried water on my head to earn a day wage to buy bricks to build a house. I managed to build two rooms. Because of the spraying of chemicals in the Palwatta sugar my eyes have gone blind now. The lands my father was working on belonged to the Ratwatta walawuwa. Those lands didn't belong to us. They collected the paddy and the leftovers was what we could bring home. They (Sirimavo) owned the whole village. That's why they resettled us here. Bandaranaike had held a meeting and told my father don't be slaves, take this land and go".

During the government of D S Senanayake many landless people, were settled in these areas under colonization schemes in 1956-57. People cleared forests and lands and made these lands suitable for cultivation and for living. In the colonization schemes, people got 1 acre of low land for paddy cultivation and 5 acres of high land for coconut cultivation. These lands were permit lands. In 1994, during the government of Chandrika Kumaratunga, these permit lands were given deeds under Jaya Bhoomi and Swarna Bhoomi schemes³⁴.

More than 90% of the women interviewed had only completed secondary schooling or primary schooling. It was clear, even among third generation women farmers from rural Monaragala, children were not able to complete schooling due to poverty and work. Most of the women interviewed had started working in the fields at an early age. Girls were also responsible for household work, looking after siblings and cooking. It was common for farmers to go as wage labour on other fields and in other districts, particularly when there were times of drought, which was often in Monaragala. Women spoke of working in the coconut plantations and tobacco plantations as labour, and one woman spoke of Tamil labourers working on the banana plantation which was owned by her father.

Many of the women shared difficult memories of the JVP bheeshanaya³⁵ time. Some families had lost loved ones who had been disappeared during those years. In the later years women often joined the garments factories in different districts, particularly before getting married, and young men often joined the Civil Defense Force or the military. These jobs provided more regular monthly income.

Many of the women remembered rich harvests from cultivations in the 1950s and 1960s, where farmers didn't use any chemicals. However, with the introduction of cash crops many of them spoke of health issues related to the poisonous chemicals used in sugar cane and tobacco cultivations. They also noted the reduction in crops over the years as the seeds and the soil had become less fertile.

"A Chena is usually about 6-8 acres. We planted brinjals, chilli, peanut, water melon, pumpkin. We clear the jungle, burn the forests and then plant the seeds. We never used any chemicals. Sometimes the chilli plants grow as high as our heads. The chilies are as big as capsicums. Sometimes we had to jump up to pluck the chilli. We were happy to farm then".

Long Droughts were a common memory for all the women. Women spoke of 11-month long droughts occurring every decade. Coconut trees died, farmers lost harvests, went into debt, didn't have drinking water, wells went dry, rivers ran dry, pushing rural men and women into wage labour work in other districts.

34. Interview with K P Somalatha; Dent D L & Goonewardene L.K.P.A (1993), 'Resource Assessment and Land Use Planning in Sri Lanka: A Case Study' Environmental Planning Issues No. 4, December 1993, The Environmental Planning Group The International Institute for Environment and Development London

35. Bheeshanaya (Terror) period refers to the late 1980s, when the political militant group, Janatha Vimukthi Peramuna (JVP) led an insurgency against the Sri Lankan state, which was violently squashed through the abduction, torture, killing and enforced disappearance of thousands of people by state forces. This period also saw attacks and killings of politicians, other left leaders, business people and military personnel by the JVP as well

In 1984, 84,000 acres of land that was cultivated over generations by farmers, most who didn't have legal documents, and other state land in the Buttala and Wellawaya DS divisions of the Monaragala District were cordoned off by the state.³⁶ This land was then given over to private investors. One of the major companies who were given land was the American multinational company, Booker International, on a 30-year lease³⁷. This was in order to cultivate sugar under the Pelwatte Sugar Cooperation. Around 3000 farmers from 15 different colonies started cultivating sugar cane for the Pelwatte Sugar Company. They had been given 4 acres to cultivate sugar cane and 1/2 acre for living but they too never received any documents. The Pelwatte Sugar Company took loans with interest from state banks to build the infrastructure for cultivation. This included buying equipment, clearing land, planting the cane, making drainage, getting water access, seeds, fertilizers and pesticides, harvesting, and transporting harvests. However, these costs were deducted with interest from the harvests of the farmers. If there was any money remaining after these deductions the farmers got that money. In terms of support to build their own homes, farmers only got 10 sheets of tin sheet and a monthly allowance of 700/- for six months for food. Farmers were so desperate that some worked as daily wage workers in the company³⁸.

UvaWellassa Women's Organization was formed in 1984. The reason for forming the organization was to lead the struggle against the acquisition of land by the Pelwatte Sugar Company. With the support of the Malabe Community Education Center, many women joined in the collective land struggle. More than 3000 farmers who were working for the Pelwatte Sugar Company formed a labour union to continue to fight for their rights. These rights included right to cultivable lands which farmers lost to cultivating sugar cane, to the destruction of small water bodies in the area, as well as the massive use of chemicals and pesticides for the sugar cultivation and processing. The leader of the trade union was disappeared during the 1989 Bheeshanaya era³⁹. This struggle continued for over 30 years, and as the lease was coming to an end, people mobilized and with the support of lawyers took legal action to get land documents in their name. 200 families in colony 3 took legal action asking for land documents at least for the 1/2 acre of land they were living on. In several areas (10 and 14 colony), this process was successful, and people got documents for the 1/2 acre they were living in⁴⁰. However, due to the existing discriminatory land laws, women farmers did not get land deeds in their name. Deeds were given in the name of the male head of household only.

36. 'Peasants Rise Up (Sri Lanka): Women struggle to break free from sugar company's control,' Pan Asia Pacific, 2021, <https://panap.net/2021/05/peasants-rise-up-sri-lanka-women-struggle-to-break-free-from-sugar-companys-control/>

37. Monaragala was declared an Agricultural Promotion Zone (APZ) in 1982 and approximately 19000 acres of land in Pelwatte were cordoned off for sugarcane cultivation. The Pelwatte Sugar Company was established in 1981 as a joint venture between the state and foreign investors. Mehta International was allocated 12,000 acres of land Booker International was allocated acres of land affecting 625 farming families. Sunila Abeysekera, 'Women in Struggle,' part 1, Fortnightly Review, Law & Society Trust, Jan 16th, 1991, Issue 10

<https://drive.google.com/file/d/1QSjbvcPfAGvAEKw7wi7IJm-Z3Int093f/view> ;

BuddhimaPadmasiri and Samanthi Gunawardana, 'Rural Women's Resistance to Neoliberal Agricultural Reform: The Women of Monaragala Sri Lanka,' PPE, July 8, 2021, <https://www.ppesydney.net/rural-womens-resistance-to-neoliberal-agricultural-reform-the-women-of-monaragala-sri-lanka/>

; Two Worlds One Life <https://www.youtube.com/watch?v=hXzRQF9e4mE>; <https://www.youtube.com/watch?v=2Lktz1R0bjY>;

38. 'Peasants Rise Up (Sri Lanka): Women struggle to break free from sugar company's control,' Pan Asia Pacific, 2021, <https://panap.net/2021/05/peasants-rise-up-sri-lanka-women-struggle-to-break-free-from-sugar-companys-control/> ;People's Land Commission Report, Law and Society Trust (2020) <https://drive.google.com/drive/folders/19CGinDt1mr21sBWSouJTQhxPGKw3-Yw>

39. Interview with K P Somalatha

40. '152 families in 3 settlements were able to get a license for their residential land,' You tube, PARL, Sri Lanka, <https://www.youtube.com/watch?v=2Lktz1R0bjY>

From the beginning, the movement worked on conscientization around non-chemical-based agriculture and environmental protection. The women's groups also started savings groups, in order to keep financial resources within the community and within the control of rural women. These savings groups started with saving one fist full of rice for the savings of the group. Women also discussed about medicinal plants, nutritious food and healthy diets for the household.

Since 2010, there was a much stronger focus on women's rights, women's leadership, understanding gender relations, and becoming more aware of socio-political rights. Between 2006 and 2018 the organization grew from 3 rural women's groups to 18 with a membership of 800 women. All the groups had started growing organic produce, and they had started marketing in local weekly markets. One of the big challenges that was identified by the women was the lack of control on price and markets and the exploitation of middlemen. This was particularly the case for peanuts. Due to the strength of the women's groups in 2017, it was possible to open a marketing outlet and also upgrade technologies for processing of peanuts. All the women producers have also been given certification for organic production and this has raised the market value of their produce. Currently the peanuts are brought wholesale by David Gram Stores, provincial buyers, Hambantota Ashoka Stores and vegetables are bought by Kenko 1st Organic Foods Shop, Wilders Pvt ltd, LivelifeOrganic, Kandy Hospital, Wellawaya Hospital and OwitaOrganics.

This group comes from a long history of women's organizing for socio-economic rights against corporate takeover of their resources. Today they stand firm in their commitment to collective organic farming practices and have shown it is a viable enterprise and option for community food needs. In terms of marketing however, they are working with corporate entities, albeit smaller ones than those they fought. This aspect of their work requires discussion to find ways to build markets that could possibly include small, conscientious corporate entities without being only dependent on them. The need to evolve a more robust local market for their goods is also essential.

Relevant background data

The data around age of the women we worked with reveals lesser involvement of younger women in agriculture. Many among them are either engaged in other jobs or are not the primary 'farmer' of the household and instead help their mothers or fathers in agricultural work. The women we spoke to also mention a large number of themselves as well as their daughters having gone abroad as migrant workers to eke out a living.

In terms of long-term building up of opportunities for collective women's farming work, this data with regards to age raises relevant concerns that women may not actively choose agriculture, individually or as collectives in the future unless there is explicit encouragement of it as a means of eking out a livelihood. If current challenges persist, we are facing a major dearth of the next generation choosing to engage in food growing. This is detrimental not just to individual families and communities but the country, and even the world at large in future generations.

Age range	Number
20-29	5
30-39	17
40-49	30
50-59	24
60 and above	21
Total	97

Table 2 : Age distribution

The data about marital status is very revealing and it is at the crux of disruptions to normative modes of organizing families and communities that is a significant part of women's lives as farmers. In all the areas where this research was undertaken women have faced disruptions to social structures due to war, displacement, disappearances etc. While remaining unmarried, being separated or divorced remain uncommon, many women, even among those married, are often fending for themselves and their children alone. Husbands are largely either not contributing to livelihood or are working as migrant workers and thus aren't engaged in everyday labour in the same space with their family. There is a visible rupture in the continuing social morality around singlehood, separation or divorce in a society where so many women, in effect have to fend for themselves and take care of their children. Along with this everyday exists social ideas, pressures and language that enforce the need for a husband. However, the women farmers acknowledge the limitations, sometimes even the unfairness of the reflection of these patriarchal ideas in laws and policies, especially those with regards to land ownership and services/subsidies for farming. These legal and policy level implications of patriarchal ideas adversely affect their work as farmers. The significant number of widows is explained by the presence of both women who live in areas affected by the war as well as wives of soldiers of the army in this data set. In that sense, they are ordinary people who were widowed on both sides of the war. The number affected by enforced disappearance is on the lower end in spite of one of our collective of farmers being of families of the disappeared. This is only because some among them are remarried, often many years after their first husband was disappeared or they have lost another relative – fathers, brothers or sons – to enforced disappearance. The women in this research and their disrupted familial structures have been an overwhelming reality for them for two or more generations in all these regions. Given this, it is important to acknowledge this reality as one that requires special attention. This is done through the framework of 'women headed households' to some extent in government and non-governmental work with regards to livelihood related interventions. While the disruptions are often difficult and hurtful, two to three generations in, we find ourselves in a place where we can begin to acknowledge the positive potential of these new realities of women and use them creatively to challenge, address and propose alternatives to normative, patriarchal ways of viewing the work of farming and food production. It is such an alternative that the women in this research are already offering.

Single	1
Divorced	1
Married	72
Separated	2
Enforced Disappearance	4
Widowed	14
Data unavailable	(3)
Total	97

Table 3 : Marital status

The system of public education has ensured that most women in all these areas study up to secondary education. However here is where there are crucial regional differences. In Monaragala, almost 50% of the women we spoke with completed their O levels and 30% reached secondary school. In Naripulthottam, the fisherwomen on the other hand present a very different picture. 40% of them stopped their education with primary school. However, they are also of a specific generation – born in the late 60s or early 70s. Those born after, largely have more years of education but only two persons completed their O levels. In Amparai, even though almost 60% of them got to secondary school, none of them finished their O levels. However, Amparai has the largest number of A levels standing at 3 persons. Two among them are almost 70 years old. This clearly indicated the disruption of education due to war, violence and the resulting marginalization of this region in the generations that came after these women completed their A levels.

From the perspective of farming and food growth, it isn't considered an option when there is higher education. Many of the children of the women in our research have finished at least their O levels and some others A levels. This has come to mean that they may seek other occupations. This is completely justified given the adverse conditions in which they are forced to engage in food growth. From the perspective of food security, sustainability and sovereignty it would do us a lot of good as a society to work towards making agriculture a sustainable livelihood option for coming generations. This connection between education and agriculture is yet another reminder for the need for fundamental systemic changes that are essential to increase food production, a dire need in the present and future, in all these areas in Sri Lanka. Higher education credentials and engagement in food production should not be either/or in coming generations if we are to adequately fulfill the food needs on this island and avoid the levels of food insecurity that have existed for a long time here and have now come to head.

Education Level	Number
Primary	21
Secondary	34
O/L	24
A/L	6
No education	2
Data not available	10
Total	97

Table 4 : Education level

The dependents' related data is significant for this research. This is what shows beyond any doubt that all of the women farmers in this research are not only non-dependent but are indeed breadwinners and caregivers for others. This data doesn't reflect husbands and other male relatives who, in spite of being adults and not older are still dependents, either always or frequently. In essence women farmers are often the sole earners in their families. The slight differences, for instance Thiruperunthurai having a larger percentage of children is because of the age group interviewed there who were younger and thus have younger children. The fisher women in Naripulthottam are largely older with grown children who are often married and sometimes are not dependent on them, but not always. The larger percentage of elderly and persons living with disability in the Amparai data is a direct result of the war and disappearance. This data, more than perhaps any other exposes the profound limitation of not treating women as independent farmers or food producers in policy and social perception. The truth with regards to food production in all these regions are that most women are engaged as the primary producers of food and income for their families however, their care work is invisible. Policy and social perception must be changed to reflect this reality in order to support women food growers.

	Monaragala	Thiruperunthurai	Naripulthottam	Amparai
Dependent children	65%	81%	53.3%	53%
Elderly and persons living with disabilities	12.5%		3.3%	23.5%
Total	77.5%	81%	56.6%	76.5%

Table 5 : Dependents

The process of growing food

Majority of the literature on farming, food growing and production either takes a bird's eye view of the subject and presents broad ranging issues or focusses on any one aspect of the process. We present below a detailed map of all the different stages of food growing and the

process as it stands among our 97 interviewees from our four groups. From these narratives we identify specific potentials and challenges within each aspect. This forms the basis of our analyses of systemic challenges that are required as well as future directions for these collectives and others like them in Sri Lanka.

Land

	Dowry/ from mother	Own land with deed in women's name	Own land with deed in male relative's name	Permit land man's name	Permit land woman's name	No land uses cleared land or other people's land	Land without proper papers
Monaragala		7	10	6	1 (widow)	8	4
Thiruperunthurai		4	4	3			
Naripulthottam		21	8				
Ampara	9		1			4	3 (Resettlement after the Tsunami)

Table 6 : Land ownership

As the table above clearly illustrates, there is enormous diversity in terms of land ownership status across the different regions. However, there remain a few commonalities that are worth noting. In the two sites where Permit land was given, Monaragala and Thiruperunthurai, it has been issued largely in the name of men (fathers or husbands) except when the women are widows or do not have male kin. This issue is being discussed extensively in Sri Lanka⁴¹. For the purposes of studying the role of women as food growers, the lack of ownership rights over government issued land puts them outside the purview of the state's definition of farmers⁴². This in turn has led to them not being able to access any services that can be provided to farmers.

This becomes especially relevant in places such as Thiruperunthurai where the permit land was acquired after displacement and they are faced with challenges socially and in negotiating any rights with the government as they continue to be seen as 'settlers' by the government and society at large.

In Monaragala almost 50% of women in this research have got Jayaboomi and Swarnaboomi deeds provided under government settlement programs that carry restrictions on outright sale⁴³. As per the Land Development Ordinance of 1935, most of these land grants are in the name of a male relative – husband, father or father-in-law. Five deeds are in women's names only they are widows. Two women have got Swarnaboomi deeds in their name. They got these deeds as late as the 2000s and belong to a much younger generation than those

41. PARL people's land commission report

42. Rathnachandra, S. D. Dilini, and S. H. Malkanthi. 2021. "Female farmers' agricultural information needs and food productions: A case study of Imbulpe DS Division in Sri Lanka." Scientific Journal Warsaw University of Life Sciences – (SGGW), 22-32 (36, number 2).

43. 'Putting Land First? Exploring the Links between Land and Poverty,' Diana Montero Melis , Milanga Abeysuriya, Nilakshi de Silva (eds), Centre for Policy Analysis (CEPA), 2006

mentioned above. Similarly, all permit land is also in the name of male relatives and the one woman who has permit land in her own name is also a widow. All those who do not have their own land, around 20% of our sample, are dependent on male relatives to allow them the space to cultivate food. Yet again, the reflection of patriarchal social mores in land policy leaves women's work as farmers unacknowledged. Without direct ownership of land, they cannot directly access services provided to farmers. Even though they are engaged very actively in farming and food production, they are denied many rights such as that of decision making around what to cultivate etc. by such policies, which are further affirmed by social mores. Women are left to struggle with their families to gain such a say without any support from law or society. Further, in the event of any disruption in family life, including domestic violence, separation or divorce, women are left completely insecure with no right to the land that they have worked upon, nourished and made ready for agriculture, sometimes over decades.

Women's vulnerability in the absence of any legal claim to land continues into old age. In Naripulthottam where land ownership in women's name is largely due to the traditional system of matriliney among many communities in the East, such land is routinely given to their daughters as dowry. This leaves many women without a piece of land or home to their name in their old age. They then are dependent on their children for their basic needs. Further, any other land purchased by the family or given by the state is in the husband's name, as in the case of nine of our interviewees. Larger pieces of land of up to 3-5 acres seem to only be possible for those who have sons working abroad for many years. All of this land is bought in the husband's name. There is a clearly observable rupturing of traditional matriliney which is being replaced by the dominant norm of ownership of land by male kin, propagated by the state and being adopted by the society.

Amparai presents a particularly ruptured story due to repeated displacement as a result of war and then the Tsunami. This has meant landlessness, land bought without proper paperwork and land that is too far away to use for farming. This is over and above the other issues of access to water, land fertility etc. which are common to a few of our sites and will be discussed in the following sections. Just as in Naripulthottam, here too as land is given to daughters as dowry, older women are often left at the mercy of their daughter's husbands as even their own daughters do not have the right to care for their mother if she so wishes in the context of patriarchy. In Amparai on the whole, access to land for all the women in this research is minimal and has been one of the biggest challenges for the collective.

The distance of the place of residence from the cultivable land is a major issue in Amparai. Many have had to stop growing food or sell off the land because of this. This has been caused by post-displacement rehabilitation or settlement. In Naripulthottam on the other hand most people only have the land where their house is and on average not more than $\frac{1}{2}$ acre of other land, with some exceptions. This land however is available to them for use easily as it is in close proximity to their residence. Travel to their farming land is not an issue as it is for the women in Amparai. In Monaragala access to the land is by bike or long walks for most of our interviewees. This takes us to our next point which is with regards to abandoning of food growing on some pieces of land due to lack of assistance with regards to labour and lack of safety for women.

In the context of structural factors that block access to land for women due to extraordinary conditions such as war, natural disasters and the resultant displacement and patriarchal social norms that are affirmed by the law, it is important to seek solutions to this key issue through diverse means. The ongoing campaign for equality for women in ownership of land must continue. Simultaneously, in the medium term, the collectives of farmers we spoke with make it amply clear that if access to land is provided, they will be able to enhance their food growing practice. In the context of complexities in being able to grant individual land ownership, although this is a key element of addressing inequality and taking seriously the work of reconciliation and rehabilitation, the collective could serve as a unit through which state provides land to farmers to increase food growth in the country. In the current context of dire need for food, this is an apt solution and in the long run this will enhance a rebuilding at a deeper level of socio-economic structures in these areas that stand ruptured at this moment.

Soil, fertilizer and pesticide

There is a general refrain that we observed across regions from the farmers in this research about a considerable reduction in soil fertility. However, except for Monaragala where they undertake more systemic checks on soil quality and work towards nourishing the soil, the farmers do not have clear knowledge on the state of the soil as it were. This is a fundamental issue as the reduction in soil quality must necessarily lead to a closer look at the exact nature of soil depreciation in order to re-nourish the soil. In Monaragala, the impact of such a process of re-enriching the soil is very clear for the farmers to observe. There is also a common sensical observance in many of these regions of the depreciation in soil quality across generations in their own families. The reasons for it, from change in rain patterns, prolonged use of chemical products, loss of knowledge and regular use of agricultural practices that replenish the soil – like leaving land fertilized and unused for periods of time, etc. are observed and mentioned by the farmers.

The absence of a clear sense of soil quality and a roadmap to ensure the most fertile soil for a given region also affects the use of fertilizer greatly. Further it is important to remember that since 1958 there has been an enormous push by the Sri Lankan state to make the use of chemical fertilizer essential in all agriculture in Sri Lanka. By 1968 100% of paddy cultivation, the largest sector within agriculture, involved chemical fertilizers. While this is less so in vegetable cultivation, the prevalence of genetically modified seed varieties went hand in hand with chemical fertilizer use⁴⁴, supported strongly by government subsidies⁴⁵ that have consistently increased over the years.

In Amparai the women farmers do use chemical fertilizer as a default. Interestingly however, they do not largely buy the fertilizer from the subsidized government shops. They buy it in smaller private shops. This is because, first they aren't recognised as farmers and aren't actively solicited to purchase from the government shops and second, the government shop's minimum quantity that has to be bought is often too much for the needs of these farmers. Only

44. Vidura Prabath Munasinghe, 'Short Sighted Agricultural Policies Spell Doom for Farmers and the Country,' Groundviews, 13 July 2021, <https://groundviews.org/2021/07/13/short-sighted-agricultural-policies-spell-doom-for-farmers-and-the-country/>

45. Jeevika Weerahewa, Sarath S. Kodithuwakku and Anoma Ariyawardana, 'The Fertilizer Subsidy Program in Sri Lanka,' In Food Policy for Developing Countries: Case Studies, Per Pinstrup-Andersen and Fuzhi Cheng (ed), January 2010, https://www.researchgate.net/publication/256186294_Fertilizer_subsidy_programme_in_Sri_Lanka

one farmer reported that she buys fertilizer from the government shop as she can pay half for the first purchase. But she still needs to pay the full amount from the second time onwards. Even if they do not directly access chemical fertilizer due to the encouragement of it by the government, such a state emphasis has created a large private market for chemical fertilizer which is all pervasive in this area and is thus a default for these farmers.

In Naripulthottam there was more articulation of non-use of fertilizer for vegetable gardens. This however is largely due to a lack of financial means rather than any other reason connected to the choice of doing organic farming. It also indicates the lack of emphasis on vegetable gardens as a livelihood. This can be contrasted with chicken feed, which ALL of them buy from the shop. Chicken, often considered more important as a livelihood mechanism is what they choose to spend money on and buy feed.

The story is slightly different with pesticides. In both Amparai and Naripulthottam chemical pesticides are treated more as a medicine for illness rather than an integral part of food growing. Some plants, such as beans are seen as prone to illness and needing pesticides as are some greens. Most other vegetables are not grown with chemical pesticides. However, in the case of any large-scale farming of peanuts or any vegetable, pulse or grain, use of chemical fertilizer and pesticide is treated as default in these regions. Even in Monaragala some of the women farmers in this research, who grow food entirely organically while working with the women farmer's group still use chemical fertilizers and pesticides in the large-scale paddy farming, they are engaged in with their male relatives. There is use of both powder and oil with knowledge that has become default of which one to use, how much and when.

Interestingly with both fertilizers and chemicals, there is a simultaneous mention of traditional knowledge on making natural versions in all these regions. While in Monaragala this knowledge has been developed and systematized, in all the other areas it exists in a haphazard and taken for granted way. During the period in 2021 when chemical fertilizers were suddenly banned in the country⁴⁶ all the farmers in the research turned to this traditional knowledge. The exigencies of COVID 19 that lead to a massive reduction in all other livelihood and the dire need to ensure food led to the use of natural fertilizer and pesticide as a last resort in all these areas. This presents a complex picture where the kernels of knowledge on organic ways of treating the soil and plants are very much present but are pushed to the background from years of the market-state nexus that has made chemical products the default in farming. However, the basis for enhancement of this knowledge and the reestablishment of organic practices as the default practice is very viable in these communities. It is also desirable, first and foremost for the immediate reduction in costs and in the longer run, the replenishing of soil in general. In order to do this, there should be a fundamental shift that is planned and not sudden, in the market-state nexus around the use of chemical materials in any sort of food growth. This shift will greatly influence a societal shift that can circle back to traditional knowledge and practices of organic farming that was the default in all these regions. The women farmers we spoke with need a long-term plan for an economical, cost-effective way to move towards organic farming while also continuing to make a livelihood in the process. They need access to material resources to enable this transition and in-depth training/re-training in organic farming practices

46. Vidura Prabath Munasinghe, 'Short Sighted Agricultural Policies Spell Doom for Farmers and the Country,' Groundviews, 13 July 2021, <https://groundviews.org/2021/07/13/short-sighted-agricultural-policies-spell-doom-for-farmers-and-the-country/>

given current soil and environmental conditions. With careful planning and multiple means of ensuring basic livelihood and fulfillment of everyday food needs, this research shows that the collective can enable this shift to organic agriculture.

Another aspect to note with regards to preparing soil for cultivation is that women farmers need to hire machinery, often from men, to plough the soil. In Naripulthottam, this costs up to 3000 rupees during the time this research was done. Now with the exponential increase in fuel prices this cost has skyrocketed. Many of the women in this area are engaged in rather small-scale food growth which provides a marginal supplementary income apart from fulfilling some essential food needs such as vegetables. This activity is also entirely rain fed given the challenges of accessing irrigation services. Given this, the cost of machinery is overbearing and sometimes women do not cultivate the land as this cost is prohibitive given the overall returns from the land. This is yet another area where the collective can be very useful. State and non-state bodies could possibly initiate subsidized hiring possibilities of farm equipment for collective members. In addition to this, or alternatively, the collective itself can be put in charge of owning or leasing and using farm equipment for the work on lands of all collective members at minimal or no cost.

Thiruperunthurai presents a cautionary tale that brings together the realities of soil, seed, fertilizer and pesticide. During COVID 19 the people of this region found themselves in immense hardship. As most of them were wage labourers the lock downs during the pandemic meant that they were unable to secure work or travel to work. State support in the form of Samurdhi was not available or grossly inadequate. In this context, the women of Thiruperunthurai got themselves together as a collective and raised funds to start vegetable gardening together to fulfill their essential food needs. With this money they bought seeds from a shop in town. Those seeds were Genetically Modified. They did not grow adequately and provided almost no yield. Soon they learnt that these seeds required consistent chemical intervention to yield any vegetables. Some women in the group, having spent the money on the seeds and having paid the water bills for a month of two resorted to using chemical products to produce yield. Others refused to do so because they sought to do organic gardening but were also averse to spending more money on the garden during dire economic crises in their families. These women received no yield. This process had effectively destroyed the collective during that time. It was a huge learning for them.

Water

Of all the elements of food growth addressed in this research, the access to water was the most challenging area for the women farmers. All areas in this research fall within the dry zone with Monaragala being at the border of the dry and intermediate zones. In general October to December brings about 75% of the annual rainfall and this period is the maha season for cultivation. Although the rest of the island has a substantial yala season that can go from March to September in some parts of the country, this is not the case in the Dry zone. In the Dry zone

these rains are minimal and last only about two months from mid march to early may⁴⁷. In effect then for the dry zone, the maha season is widely seen as the major growing season although home gardens and vegetable growing happens at a small scale in the yala season as well.

As a result of this rainfall pattern the dry zone is covered with major and minor irrigation systems. The minor systems distribute water from rain fed tanks through canals and the major systems involve water diverted from the nation's largest river -the Mahaweli – through state managed reservoirs and canals⁴⁸. Since 1988 the Sri Lankan government has worked towards participatory structures of managing irrigation through farmer's organisations⁴⁹. As mentioned earlier, women's lack of access to agricultural resources is a major challenge for their work as farmers. In this particular instance, them not being the legal owners of land, coupled with socio-moral ideas with regards to women participating in the public sphere and in decision making has made it difficult for them to engage with the farmer's organisations effectively to negotiate adequate access to irrigation⁵⁰.

	Rain	Well	Stream/ River/ Pond	Rain and Line water	Line Water	Total
Monaragala	13	12	4	4	2 (8500-, 2000)	35
Ampara	2	6	5		2	15
Naripulthottam	10	2	3			

Table 7 : Access to water

This is affirmed in the data collected for this research. None of the food growers we spoke to mentioned easy access to water in any of these areas. There is an overwhelming dependence on rainwater and in some cases water from state run water lines usually connected to the minor irrigation systems. Using water from the government water lines rakes up massive bills that are unaffordable and has often been abandoned by the women farmers as an option. In Thiruperunthurai one of the heart wrenching impacts of their failed attempts at vegetable growing was the huge water bills they were left with during an already economically strained time. In Amparai using line water is not usually considered an option given the costs. While some women have wells on their land, these are rain fed and dry up in the non-monsoonal months. At other times there are ponds, tanks or rivers nearby from which water can be used. For that the women must hire pumps, pay for the kerosene and hire pipes to get the water to their land. This equipment also costs money. In some areas this situation really adds salt to their wounds as they originally owned and lived on land that had much more proximity to water, both ground water and water bodies, and now find themselves in dry and elevated regions due to

47. B.V.R. Punyawardena, Climate of the Dry zone of Sri Lanka. In Soils of the Dry zone of Sri Lanka , Mapa, Somasiri, &Dasanayake (eds),Special Publication No.7 Soil Science Society of Sri Lanka, 2010, Pages 9-26,
https://www.researchgate.net/publication/351577509_Climate_in_the_Dry_Zone_of_Sri_Lanka

48. Tozier de la Poterie, A., E. K. Burchfield, and A. R. Carrico. 2018. The implications of group norms for adaptation in collectively managed agricultural systems: evidence from Sri Lankan paddy farmer,Ecology and Society 23(3) (2018), 21.

49. Deepth Wijerathna and Samyuktha Varma , A farmers' company for better price: The case of Chandrika Wewa Farmer Company, Sri Lanka, In Research Workshop on Collective Action and Market Access for Smallholders, Cali Colombia, 2-5 October 2006. 28p.

50. Irna van der molen, 'An Assessment of Female Participation in Minor Irrigation Systems of Sri' Lanka,'https://www.researchgate.net/publication/254425889_An_Assessment_of_Female_Participation_in_Minor_Irrigation_Systems_of_Sri_Lanka

rehabilitation programs through which they were given land and houses as they were displaced during the war or Tsunami. Overall, in Amparai, the consensus in the collective was that they primarily grow food while being dependent on rainwater. Their vulnerability to climate change related changes is of course manifold because of this fact. In Naripulthottam it is taken for granted that they will only grow food during the rainy season although the area is in close proximity to streams, rivers and canals. In Monaragala where they have relatively more rainfall, they grow food with both rain and well water. But the wells dry up in these areas as well.

In all areas none of the farmers we spoke to mentioned any relationship to the local farmer's organisations or accessing irrigation services through this structure. They do not have access due to social gender norms combined with lack of land ownership. Here a state endorsement of the collective as an entity that could perhaps negotiate irrigation services would go a long way in enhancing their food growing activities.

Scholarship has shown that Sri Lanka has a long history of accessing irrigation systems through collective decision making and shared collective behavior⁵¹. Minor irrigation systems all over the country, but specifically in the north east are subject to much political maneuverings along regional and ethnic lines⁵². To bring up the gender disparity in this context seems almost like asking for the improbable. While this may be true, the substantial ways in which women food growers' potential for production is curtailed by the lack of access to irrigation systems is not to be undermined. Given the uphill task of gaining access to state-controlled irrigation systems, the collective can act as a unit to which smaller tools for accessing water are provided. This can include ownership of motors and pipes from pumping water or shared wells across collective members' lands. This may not always work as sometimes collective members do not live and work in proximity to one another. But largely collective ownership of a means to access irrigation may also encourage women who already live in close proximity to form small groups to produce food together. Creating access to irrigation will not only enhance existing collectives but can also be an incentive for the formation of newer collectives.

Seeds

Seed in Sri Lanka has a long history of corporatization. Till the late 1980s, the government retained control over the production and distribution of seed. After this there was privatization of seed production and sale. The impact of this were felt in declining seed quality and in 1996 the first National Seed Policy was enacted for quality control. In 2003 yet another such policy was enacted that was only executed in 2008⁵³. Simultaneously in the 1960s and 70s modified seeds were introduced and distributed throughout Sri Lanka. These seeds were enforced on farmers as being high-yielding when in effect they are fertilizer dependent and have led to changes in agricultural practice over the years that has been deeply detrimental to both nature and people. There has been a shift from multi-cropping to monocropping and the long-term use of fertilizer and pesticides have deteriorated soil quality as discussed earlier. Over time, farmers became

51. Tozier de la Poterie, A., E. K. Burchfield, and A. R. Carrico, 'The implications of group norms for adaptation in collectively managed agricultural systems: evidence from Sri Lankan paddy farmers.' *Ecology and Society* 23(3) (2018):21.

52. Mohammad Agnus Yusoff , Agnus Sarjoon and Z.M Zain. 2019. "Minorities Territoriality and Politics for Autonomy: An Analysis of Competing Ethnic Politics in Eastern Sri Lanka." *Academic Journal of Interdisciplinary Studies*8 (2) (2019 07 01): 68-82. <https://doi.org/10.2478/ajis-2019-0018>

53. Dilani Hirimuthugodage, 'Does Sri Lanka Need a New Seed Act? CeylonToday, 22 May 2014

entirely dependent on the modified seeds and indigenous seeds were used less and less⁵⁴. With fruit and vegetable cultivation, which is mostly what the farmers in this study are engaged in, local seeds have close to completely disappeared and the use of high-yielding seeds with a short growth season are all pervasive. These however have pushed farmers into debt cycles due to dependence on companies for seed, fertilizer and pesticide and over time have deteriorated soil and water quality. At one point the government even tried to ban conserving indigenous seeds or saving seeds, to ensure farmers' dependence on the seed market⁵⁵.

Privately produced seeds are distributed through the Department of Agriculture. The Seed and Planting Material Development Centre is tasked with production of seeds as well. There are also seed producers registered with the government. But it still remains that only about 20-25% of seed and plant material production is regulated and all else remains unregulated⁵⁶. Simultaneously there is no attempt at diversified and autonomous production, supply and preservation of seed at the local level by farmers.

	home	neighbor	Home and shop	Gov and other farmers	Gov and home	Gov and shop, Neighbor	Neighbor shop, home	Shop
Monaragala	22	6	9					2
Naripulthottam			6		2			10
Ampara	1	2	7	1		1	1	3

Table 8 : Access to seeds

In this research, in Naripulthottam and Amparai, seeds are largely bought in shops. Some who are engaged in paddy cultivation get seeds from the farmer's organization. Others pay individual farmers to preserve seed-paddy for them. In one instance in Amparai one person got vegetable seed from Samurdhi, the state social security structure. She said that the seeds were too less and were of sub-par quality. The seeds bought in shops mount a challenge as they may or may not sprout. There is little to no knowledge among the women we spoke with, about genetically modified seeds and their effects on their food growing activities. There is a clear sense that they are unpredictable but the detailed reasons for it or any means to avoid such a risk are unknown to them. It is then very difficult for them to count on a yield from these seeds. The worst case of this is what we observed in Thiruperunthurai where women's attempt to grow vegetables were thwarted by the use of modified seeds.

In direct contrast, in Monaragala, farmers have moved or are resolutely moving towards seed self-sufficiency within their collective. This process is underway in other areas in Sri Lanka as well⁵⁷. The Monaragala women farmers were also part of large protests against the government attempts to bring in a Seed Law in 2014, which was seen by many farmers' rights movements as protecting big seeds companies and criminalizing preservation of seeds by

54. Vidura Prabath Munasinghe, 'Short Sighted Agricultural Policies Spell Doom for Farmers and the Country,' Groundviews, 13 July 2021, <https://groundviews.org/2021/07/13/short-sighted-agricultural-policies-spell-doom-for-farmers-and-the-country/>

55. ibid

56. Dilani Hirimuthugodage, 'Does Sri Lanka Need a New Seed Act? Ceylon Today, 22 May 2014

57. Wakkumbure CLK & Kumarasinghe KMPG (2015), 'The Haritha Udana Community Seed Bank' in Kanthale in Ronnie Verwooy et al (eds) Community Seed Banks: Origins, Evolution and Prospects, Routledge, London

farmers⁵⁸. In all the areas in this study, vestiges of traditional knowledge on preserving seeds still circulate among women. However, there isn't clarity in them or confidence in them as methods. Also, having only one growing season a year makes it a challenge to preserve seed for a long period of time. The earlier suggestions with regards to access to irrigation would address this issue. Some seeds such as peanut and cowpea are easy to preserve and in all the areas these seeds are preserved. With regards to other seeds traditional knowledge needs to be strengthened and reestablished as a viable way to preserve seeds. There is a general interest in this process among all the women we spoke with for this research. The lesson from Monaragala, which can be replicated almost exactly in the other areas is a collective knowledge building and effort to re-learn means of preserving seeds, execute them collectively and then over time to do so both individually and collectively.

A significant reason why women collective farmers food growing is not scaled up by them is the challenge of finding dependable good quality seed for subsidized prices. This process, if it is to become a reality must go hand in hand with re-vitalizing knowledge and practices around indigenous seed. Genetically modified seed varieties have been proven to be detrimental to humans and nature alike. One of the many idiosyncrasies of the government policy of banning chemical fertilizer was that it was done in the absence of any effort to bring about changes in seed usage. These two changes have to go hand in hand to enact any real change in agricultural practices. Even as a demand for this level of change in policy and government action are relevant, they are a long-term process to achieve. The current climate of political instability and the shrinking space for bringing about policy changes that center the plight of the poor makes this journey even more difficult. In the mean time, the collective provides a space in which women can learn and execute seed production and preservation techniques together. Even if this may not scale up their food growing practice in the short run, it will atleast relieve them from the financial burden and possible debt cycle that is associated with having to purchase seed.

Harvesting

Harvesting the produce, whether it is smaller scale like with vegetables or slightly larger scale, like with peanuts is an important element of food growth. One of the key elements in larger scale cultivation is the mechanization of harvest. Practices of engaging human labour for harvest have dwindled in these areas. Mechanization for both preparation of the land and for harvest is almost a hundred percent⁵⁹. Although Amparai and the rest of the east only joined this machine revolution in agriculture in the post war period, the adaptation has been rapid⁶⁰.

As discussed earlier, women farmers who are forced to hire machinery to prepare the land before planting, from individual machine owners see this as an enormous burden. Similarly, in the absence of resources to pay for labour costs, many women farmers need to either hire machinery or engage labour from within their families. It is here that the collective plays a huge

58. "The draft 'Seed and Planting Material Act' under consideration by the Government will, campaigners say, benefit the seed industry, controlled by big transnational corporations, at the expense of the country's small-scale farmers who are the mainstay of the rural economy" <https://www.ft.lk/Agriculture/sri-lankan-farmers-resist-new-seed-law/31-248356>; <https://newint.org/blog/majority/2014/01/28/sri-lanka-seed-law>

59. Abeyratne, Fredrick and Takeshima, Hiroyuki. 2020. 'The evolution of agricultural mechanization in Sri Lanka. In An evolving paradigm of agricultural mechanization development: How much can Africa learn from Asia?, eds. Xinshen Diao, Hiroyuki Takeshima, and Xiaobo Zhang eds, Part Two: Early-Adopter Asian Countries, Chapter, 4, pp. 139-163. Washington, DC: International Food Policy Research Institute (IFPRI). https://doi.org/10.2499/9780896293809_04

60. ibid

role in changing and enhancing the experience of women farmers with regards to harvesting. The collective in Amparai for instance engage in harvesting work together at the smaller village level groups that form the larger network.

This practice of collective labour also makes an intervention in the gendered ideas of labour that deeply govern women farmers. For instance, there are many in Monaragala and Amparai that we spoke to who cited lack of travel facilities and ability to complete the work alone, as reasons for not cultivated tracts of land which are sometimes even their own. Absence of male relatives to help as labour is part of this reason. Lack of safety in travel is another element in this reason. The collective makes an intervention in this. One village group in Amparai told us of how they would take turns to spend the night together in the peanut farm to guard from elephants and other animals. They stated that they have never spent the night in an open field before and were worried and scared. They spoke of ghost stories even to amuse themselves as they passed the night! They acknowledged that this was only possible because they were farming as a group. If it was their own individual farmed land, they would not have been able to guard it in this manner.

Yet another significant factor with regards to harvests is the number of harvests that are possible. As can be gleaned from the section on water, much of the farmers in this study are only able to cultivate their land for one harvest. Dependence on rain and the absence of resources to access any other forms of irrigation is the main reason for this. In some of these areas, with proper irrigation systems that are affordable, these farmers can double their produce for the year. This is not an option for them at this point. Harvests are then restricted to once a year. Simultaneously, traditional practices of letting lands be fallow while having cattle graze on them or other such practices to enhance their fertility were not mentioned in our research at all by anyone. Lack of cattle or other resources needed to undertake these practices or the dwindling in knowledge about these practices could be possible reasons for this.

With both mechanization, access to resources for labour or for irrigation, there exists very little state support or subsidies. Mechanization spread not through state subsidies but through incentives. These incentives are not as effective to women farmers engaged in small scale farming. In terms of irrigation, as already discussed above in the water section, there is limited support from the state which is mediated by the Farmers group at the village level – a group that is beyond the reach of women farmers due to existing patriarchal social structures.

As a result of these different practices connected to a crucial element in food growth – harvesting remains a challenge for women farmers even as the collective has emerged as a viable solution to undertake the work while also challenging existing social norms.

Packaging and marketing

As discussed earlier, the realm of the market is perhaps the one most inaccessible to women among all the elements of food growing. Thus, unsurprisingly, packaging and marketing are perhaps the least thought about aspect among the women farmers collectives we spoke with. At the same time, it has been the strongest intervention they have made when they did think through it, like in the instance of the group in UvaWellassa Women Farmers group in Monaragala. They have found ways to find necessary equipment to process peanuts, package

them and also make other products from peanuts. This they then market to shops in Colombo. This has been a steady flow of business for them. The fisherwomen in Naripulthottam in contrast have never really thought through packaging or marketing. While they produce the dried fish, they hand it over to traders, both from nearby urban centers and Colombo to be packaged and sold. They are unaware and did not show much interest in the profit margins with which their product was being sold by the middlemen. Some of these trade relationships are traditional, have continued across generations and cut across ethnicities in an otherwise tense context of inter-ethnic relationships in eastern Sri Lanka. In that sense, these are relationships that are important to maintain to sustain social cohesion. On the other hand, from the perspective of independent economic decision making and earning of profits by women food producers, this makes for a situation where a crucial element of the food production process occurs without the involvement of the main producers.

One of the main ways by which it will be possible to build a general interest, knowledge and skill in packaging and marketing is through the collective. This way, especially in the period of time when the marketing practices are yet to stabilize, the collective can provide a sense of safety, financially. Any ups and downs in the process can be borne equally by all collective members. Yet another significant consideration in this is that the act of selling produce in the market remains a task mainly undertaken by men and older women. A collective effort at selling could help break through this normative idea and make way for women's participation in this aspect of economic activity. In the case of the collective in Amparai, women proudly relate tales of them selling their peanuts and even rice in the market directly. They speak of having to lift large bags of peanuts quickly to protect it from the rain. They told us of weathering insults and ridicule in the market from men together as a group. Their shop in the Thirukovil Market, the Tulirgal store is an important intervention in this regard. By taking up space in the main market they establish their place in society as producers who care and support their loved one and contribute to the economy. As women who are families of the disappeared, they live beyond the norms of society and are subject to moral judgment and related challenges. In this context, the shop is a matter of pride to them. Since setting up the shop, a leader in their collective, Selvarani has become part of the market administration thus taking up more space in 'respected society'. This is a pioneering journey undertaken by this network of women farmers' collectives.

The main possible benefit of women engaging in packaging and marketing themselves became clear during the COVID 19 years. In Naripulthottam for instance, the fisher women were stuck with nowhere to sell their dried fish as the middlemen could not travel due to the lockdowns. Meanwhile the UvaWellasawomen farmers experienced uninhibited business even in the height of the pandemic. Similarly, the network in Amparai, with their emergent experience in packaging and marketing because of the shop, were able to distribute their produce among their members to sell locally and as food relief during dire straits. They were even able to help families struggling to keep afloat, who were in their villages and were not in their network. Being able to provide such support more broadly in their area contributed greatly to them gaining respect in society. Being able to support each other's essential food needs while the whole world reeled from an unprecedented crisis not only ensured basic survival of many families but also built enormous strength in the collectives and the network among the members.

An essential intervention the state could undertake to not only stabilize gains from small producers like the women farmers and also encourage them to be more actively involved in marketing is by enacting laws and policies that standardize market prices. These can be revised regularly, multiple times a year based on the yield of different food products in any given year. This then provides some amount of protection to food producers from the fluctuations in the market, especially during crises situations such as the pandemic or the ongoing economic crisis in Sri Lanka.

Conserving produce and raw material for next cycle

Conserving raw materials is an area that throws up important questions of interest to the subject of collective food growing practices. Traditionally, in all these areas, there has been skills passed from one generation to another in every family, of conserving seeds for use in the next round of planting. This knowledge has been lost over time. Except in the UvaWellassa group, where these practices have been revived, all other groups did not report broad based use of seed conservation skills. One of the reasons given in Amparai and Naripulthottam was the fact that there was only one round of planting in a year. This meant that seeds from one harvest had to be conserved for almost an entire year which they said was not feasible. The other reason was that they did not have the knowledge on how to properly preserve all seeds. They are preserving some seeds such as peanuts and corn, which could be kept easily. They all articulated a desire to learn how to preserve seeds. Also, during planting season seeds are readily available within the village for a price as keeping seeds does continue to some extent. However, there is still broad purchasing of seeds from shops. It was this practice that led to the difficult lesson that the women had to face in Thiruperunthurai, of seeds being genetically modified and thus not yielding produce without further chemical intervention.

UvaWellasa, in another instance of being a good model focused on conserving seeds. In some of the village groups that are part of the larger collective, seeds are preserved in one home in a centralized manner. The skills and knowledge for preservation have been shared across all the farmers and many now preserve seeds in their own homes. A central seed bank of the group gave seeds to members which was then to be returned with ‘interest’ in the form of seeds the next cycle. Through disseminating knowledge and by beginning the process of preserving collectively they were able to bring back the practice of preservation among all the women farmers in the collective. This took a few years but is now a well-established practice.

A large number of seeds, especially vegetable seeds in Sri Lanka are imported⁶¹. The market also remained largely unregulated making it really difficult to guarantee the quality of seeds⁶². There have also been shortages in production of essential seed paddy as well⁶³. Distribution of seeds to food growers, especially those engaged in small scale farming, in affordable prices has not been undertaken efficiently⁶⁴. Given this, even though it will cost some initial expenses to provide training, find space and purchase essential equipment for seed conservation, in the long run this is the most viable option for food growing. Conservation practices being established

61. Dilani Hirimuthugodage, ‘ Does Sri Lanka Need a New Seed Act,’ Ceylon Today, May 22, 2014

62. ibid

63. M.R. Roshana, Mustapha Mufeeth, M R F Rifna Banu, G.K.M.M.K.Ranaweera and Noordeen Nusrathali, Challenges and Constraints for Seed Paddy Farmers: A Case Study of the Ampara District, Sri Lanka, July 2021

64. Ibid

solidly among the kind of groups that are part of this study could form the foundations for local level seed production, conservation and distribution. This will help ensure the quality of seeds, provide another avenue of business for farmers, ensure affordable seed prices and reduce costs for government that is otherwise utilized for seed imports. All the women farmer's collective addressed here are open and eager to learn more and execute seed conservation.

The collective

Throughout the above report, with every step of food growing, concrete suggestions have been made with regards to how the collective can be used as a way of enhancing sustainable food growth. Here, it is important to remember that women farmers in Sri Lanka have a long-standing history of coming together to fight injustice⁶⁵. On the other hand, due to war, natural disasters and the impact of the neoliberal market economy on the working poor, there has been a rupture in existing systems of community life, including in the institution of marriage and family. This reality has now been ongoing for many decades. These ruptures have brought in individualized ways of thinking through economic activities which in turn have led to isolation of the poor and victimized in their time of dire need. These existing realities have been highlighted and made into those that are impossible to ignore by the COVID 19 pandemic and the ongoing economic crisis in Sri Lanka. Given this reality, seen along with the long history of collective struggles for justice, along with even older traditional practices of community-based labour and food production in societies such as those in Sri Lanka, collective action is at the same time a radical and the most obvious path to take.

The women farmers' collective can help with every step of food growth in the following ways:

1. To help women come together to fight for their individual right to land and to access land collectively, facilitated by state and non-state structures. This can and must be done as soon as possible as it will amount to a positive step towards addressing the urgent need to increase food production in Sri Lanka.
2. To move farmers' towards using ecologically sustainable farming methods with regards to soil including multicropping; diversity in crops; use of organic fertilizer and pesticide; allowing for soil to regenerate in between seasons etc. The collective is an ideal space in which to share, deepen and evolve knowledge around this while being grounded in the revitalization of the existing traditional knowledge among women. Changes in behavior are always more possible and sustained when undertaken collectively. This change can be initiated among women farmers' collectives who are more than willing to participate in this process. They can then become the agents of change towards this direction among all farmers in their respective areas.
3. In the context of myriad structural challenges to accessing water through irrigation systems, along with the exigencies of climate change and its impact on rainfall and other factors, thinking through ways to access water for farming is an immediate priority. Women farmers' collectives, just as with land, can come together to fight for access to water from the existing irrigation systems. While this is a long-term process, they can, in the short

65. Sunila Abeysekera, 'Women in Struggle', LST fortnightly Review 1991 issue no. 10

and medium term pursue ways to collectively own wells, tube wells, motors, pipes etc. that they can all use for their food growing practices. With support from state and non-state entities, collective ownership is a better use of scarce resources, especially given the current economic crisis.

4. With regards to seeds and the messy situation of the overwhelming use of genetically modified seeds due to decades of state insistence on such use, the regeneration of indigenous seeds, rekindling knowledge on preservation of seeds etc. have become essential. The harm caused by modified seeds are now apparent. The on-going economic crisis has also made clear that a country's food production is made extremely vulnerable if such production is largely dependent on imported raw material for food growth such as seed, fertilizer etc. The collective also creates the space to educate and agitate around neo liberal market forces and state policies that push for patenting of seeds and ban community-based seeds preservation. In order to put an end to this cycle that is detrimental to nature and humans alike, traditional seeds must be brought back to ensure sustained and viable food growth. The women's collectives in our research are extremely supportive of this idea. They hold the traditional knowledge and a faith in this process, both of regenerating traditional seeds and finding ways to preserve seeds, even as they too have been subsumed by state and market pressures for decades. If given the opportunity they will pioneer this shift away from modified seeds and from the monetary market for seeds by enhancing seed preserving practices. This work can begin in a small scale in the short and medium term as it has in Monaragala. Again, with all change, this too will be a sustained change if undertaken collectively.
5. With harvesting and packaging, collective labour emerges as a useful contribution of the women farmers' collectives. In the absence of resources to be able to engage labourers, the collective serves as a labour pool. This has reduced costs and built camaraderie among the collectives in this research. In the case of activities that need to be mechanized, collective renting, leasing or owning of farm equipment with support from state and non-state entities will enhance and encourage collective farming, especially among women. It will also enable the challenge of gender norms if women begin to operate the machines as part of their labour. Here too gaining and sharing knowledge collectively will add strength to food growing practices. Retention and regular execution of new knowledge is made easier through collective action.
6. Marketing is the area where women are resolutely denied access due to deep seated socio-moral norms. This has also resulted in women having very little knowledge about the functioning of markets and how they may engage with them in ways that are fair and profitable. Here, the collective is not just beneficial but essential. Given the current context of patriarchal controls in the private and public realms, further exacerbated by the pressures of the economic crisis, women find it close to impossible to negotiate the market alone. This is a choice they make only as the last resort. Given this, the collective has helped women to find their place in the market together. This way the social and resultant economic oppositions that may come their way can be faced together as well. As a prerequisite to this however, women farmers collective need spaces to learn more about market dynamics, state and non-state services they can benefit from in this realm and from this learning they

need to reflect and decide upon their own approach to the market that is most conducive to their socio-economic conditions. The Tulirgal shop in Thirukovil run by the women's collective in Amparai shines bright as a hopeful model to deepen, enhance, and learn from.

7. With regards to preserving produce and conserving raw materials for the next round of food growing, collective knowledge building, ownership of resources and collective action are the ideal ways to move forward. Here again, this is an effective use of scarce resources. The collective way of learning is, as mentioned earlier, more conducive to retention, execution and fundamental change of practice. The UvaWellasa farmers collective in Monaragala has already come up with and are executing a workable model of preserving seeds collectively. Preserving produce is better to avoid wastage and conserving seeds and other raw materials to use in the next cycle are both economically sound practices that can be put in place immediately if there is enough will to do so.

Apart from the specific benefits of the collective in different stages of food growth, broadly, this research shows some other benefits of collective farming among women.

1. Eases economic burden: Putting in place systems of food growth, packaging, marketing and preserving require knowledge, time and effort. If this is to be undertaken individually the entire economic burden of this activity falls upon a single person or family. The collective is able to buffer some of this economic burden which in turn buys the collective some time to put in place viable structures. This time would be much harder to get if an individual person has to incur loss and hardship while creating these structures for food growing. The collectives in this research have eased economic burdens of its members during emergency situations like with COVID 19. They have also helped to fulfill the basic needs to collective members' and their families as newer methods of farming, such as organic farming, needed to be executed slowly over many growing seasons. This economic buffer is essential to effectively enact agroecological practices in farming which are essential to do our bit to pause the hurtling pace with which humans have destroyed nature and thus by extension ourselves. To ask for such a shift on the ground of climate change or any other reason without such an economic buffer will put disproportionate burden on the working poor, especially women, and must be avoided. Further, when collectives engage in diverse activities, including joint saving efforts, they buffer both individual and collective economic burdens, especially in times of need. In Monaragala collective members were not wanting for food or money for other basic expenses during COVID 19 due to their practice of engaging in food growing and saving practices simultaneously.
2. Builds social cohesion and resilience: In the context of histories of conflict, socio-political, economic and natural crises, Sri Lanka is faced with the reality of communities that are deeply internally fraught even while being burdened by having to hate or at least be suspicious of the 'other' in order to define oneself. Given this, to engage in food growing that fulfills an essential need and is also seen as an avenue for economic growth, collectively, becomes a space in which to go through the complex process of building trust among community members. This process is neither quick nor easy, but essential for a better future. The collective can then become the axis for this process that can take decades to come to a

place of stability. Further, as we observed when we brought together the collectives across region and ethnicity, to be able to acknowledge shared economic challenges, knowledge of food growing practices etc. became a way for communities who otherwise don't speak to one another to do so. This conversation was also gentler and easier as it did not take on head on the difficult subjects of war, for instance, where we had women from different 'sides' of the war so to speak, in the same room. Speaking about farming and the challenge they all face in feeding themselves and their families provides a less threatening space from which to broach, in good time, subjects that trigger trauma and the resultant fear, anger etc. In a sense, forming a network of collective women farmers from across the country might be a viable way of undertaking gentle, gradual and deep processes of reconciliation. We witnessed this when we brought the collectives from this research together.

3. Establishes women farmers as a socio-political interest group: Collectives and networks of collectives provides a strengthened voice and presence for women farmers in a context where their labour and contribution are routinely underplayed, denied and unaccounted for in law and policy. The struggle to be acknowledged and addressed by policy cannot be an individual one. The collective then becomes a way to bring together multiple voices and a network of such collectives emerge as a national voice. Establishing themselves as a socio-political interest group in Sri Lanka will help transform socio-economic policy making and the politics of it. For instance, enhancing women's voices will automatically bring to the fore the realities of unpaid care work⁶⁶ into economic statistics and policy making. Recognizing unpaid care work is an essential part of arguing for state mechanisms to ease this burden upon women so that they are able to engage in food growing for instance. Even home gardens and small-scale farming is often unaccounted for in economic statistics in Sri Lanka. This leads to a misrepresentation not just of women's contribution to the economy but also comes in the way of having a holistic picture of food growing practices in the country which is essential to enact relevant policies to enhance food growth and remove hindrances to such practice. This is no longer an abstract political demand but an essential part of fulfilling urgent food needs at the local and national levels in Sri Lanka.

It is important to note here that for the above laid out potential of collectives to be realised, research and advocacy must be taken within state and non-state bodies to take women farmers' collectives seriously. Only through the creation of this political will can collectives be supported, enhanced, deepened and new ones created.

As a first step, state bodies could identify and approach existing women farmers' collectives to extend existing state services to them. Similarly, state and non-state entities who are engaged in supporting livelihood projects among women could tailor their interventions to feed into practices that fulfill the essential need of food, basic economic needs that are necessarily undertaken collectively. This is a much better alternative to the existing trend of individualized livelihood support that often does not lead to fundamental shifts in the economic status of even that specific person and their family.

66. Women and Media Collective (WMC), working hours: this video is based on research study on the importance of unpaid care work https://m.facebook.com/womenandmediacollective/videos/557154429742988/?extid=NS-UNK-UNK-UNK-IOS_GK0T-GK1C&refsrc=deprecated&ref=sharing&_rdr

The ongoing work among these collectives, which will also benefit from support is that of building knowledge and discourse around collectivity, economically and ecologically viable farming practices. The collectives need to be strengthened from within even as they are supported from state and non-state entities outside. This is an essential element of realizing their full potential in the short, medium and long run.

Conclusions

Potential

Collective farming by women has shown to have multifaceted potential to bring about positive economic, social and political changes in Sri Lanka. In the immediate time period, it has the potential to become an easily executable solution to the food crisis that is well underway in Sri Lanka and will be a reality world over soon.

Challenges

In order to realise this potential there is a need to face enormous challenges of the lack of recognition of women as farmers by state and society; the massive challenges that all women farmers face in this country; the lack of acknowledgement of the existence of women farmers' collectives as possible units for intervention and support by state and non-state entities; and last but not the least the foundational patriarchy of Sri Lankan society that inhibits women from being able to participate with their full potential in all aspects of life.

Future goals

While the long-term goals are to achieve food sovereignty that will nourish nature and people alike, the collectives of women farmers are conducive to some short- and medium-term goals as well. They are able to make an immediate contribution to the ongoing crisis in food supply and they can be supported with this short-term goal in mind. With two harvests yielding less than 50% of the usual amount, this short-term goal is one that should look extremely desirable and worthwhile to anyone who wishes to avoid starvation death in this country. In the medium term, the goal must be to receive adequate support for women farmers' collectives in the form of knowledge and resources to put in place robust structures for their ecologically and economically sustainable food growing practices. Simultaneously the collectives must deepen their mutual trust and sharing practices to strengthen themselves from within. In the medium-term existing collectives can be used as examples to encourage the creation of more such collectives in different parts of the country especially among women who are facing everyday and structural socio-economic challenges – for example those who are landless.

For all of us – the researchers, both primary and local researchers – who were also living through the reality of the pandemic and now the economic crisis, our engagement with the women farmers' collectives has served as a glimmer of hope during dark times. This hope is not an unfounded one as is clarified above. We hope to be able to share this hope and resultant actions based on such hope with all those who read this report. The dire situation of climate change, economic crisis, food shortage etc. cannot be underestimated or denied any longer. Given this, it is important that we look for and act upon models such as this one to enable all of us, as a society, to survive in the long run. ■

மாற்றங்களை வளர்ப்பதும் நம்பிக்கையை விதைப்பதும் :
இலங்கையின் பெண் விவசாயக் குழுமங்களின் அனுபவங்கள்

அறிமுகம்

இந்த அறிக்கை இறுதியாக்கப்படுகையில், இலங்கையில் 6.3 மில்லியன் மக்கள், சனத்தொகையின் 30 வீதம், தீவிர உணவுப் பாதுகாப்பின்மைக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இரண்டு அறுவடைகளின் போதும் விளைச்சலில் 50% குறைவு ஏற்பட்டதை¹ இதற்காக எடுத்துரைக்கப்படும் உடனடிக் காரணமாகக் காணப்படுகிறது. தற்போதைய நெருக்கடியின் குழமையில் இதற்கான நீண்டகாலக் காரணங்கள் இலங்கையில் நன்கு ஆவணப்படுத்தப்பட்டு விரிவாகக் கலந்துரையாடப்பட்டு வருகின்றன².

உணவுப் பாதுகாப்பின்மையினை நீண்டகாலத்தில் அகற்றுவதற்கான மாற்றுவழியே சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறான மாற்றுகைளை ஏற்கனவே நிறைவேற்றிவரும் பெண் விவசாயிகளுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வினையே இந்த அறிக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. உணவு உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுவரும் இலங்கையின் கிழக்கு மற்றும் தென்கிழக்குப் பகுதியைச் சேர்ந்த பெண் விவசாயிகளின் / உணவு உற்பத்தி செய்வோரின் நான்கு கூட்டமைப்புக்களே இவையாகும். இவர்களின் தற்போதைய செயற்பாடுகளையும் இச்செயற்பாடுகளால் ஏற்படுத்தப்படும் தாக்கங்களையும் அதிகரிப்பதற்கு அரசு தரப்புக்களும் அரசு சார்பற்ற தரப்புக்களும் இந்த முயற்சிகள் தொடர்பாக அவற்றின் கவனத்தினைச் செலுத்த வேண்டிய தேவை காணப்படுவதால், இந்த முயற்சியைக் கொண்டாடுவது இந்த அறிக்கையின் நோக்கமல்ல. எவ்வாறாயினும், முழு உலகையும் மிக அண்மைக்காலத்தில் பாதிக்கும் சாத்தியத்தினைக் கொண்டுள்ளதும் இலங்கை தற்போது முகங்கொடுக்கின்றதுமான பேரினப் பெருளாதார நெருக்கடிச் குழமையில் மனிதர்கள் உயிர்பிழைத்து வாழ்வதற்குத் தேவைப்படும் மிகவும் அடிப்படைப் பாதுகாப்பாக இருக்கக்கூடியதை - உணவினை - இவ்வாறான முயற்சிகள் வழங்குகின்றன என்பதை நாம் மிகத்தெளிவாகப் பார்ப்பதற்கு இந்த இணைவு எமக்கு உதவுகின்றது.

இக்கூட்டுக்களுக்கான ஒரு பின்புலமாக, 2022 ஆம் ஆண்டின் முதல் காலாண்டில் இருந்து இலங்கை அரசாங்கத்தினால் வெளியிடப்பட்ட புள்ளிவிபரங்களின்படி, பொருளாதார ரீதியாக முனைப்பாகச் செயற்படும் பெண்களின் மொத்த விழுக்காடு 35.4% என்பதையும் பொருளாதாரத் தரவுச் சேகரிப்புனுள் உள்ள வரைவிலக்கணத்தின் படி ‘தொழில்புரியும்’ பெண்களில் 26.5% விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதையும் நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். விவசாயிகளில் 50% இற்கும் அதிகமானவர்கள் பெண்கள். இங்கே, ‘பொருளாதார ரீதியாக முனைப்பான’ (35.4%) பெண்களுள் பெண்களால் நிறைவேற்றப்படும் பெருளாவிலான கொடுப்பனவு செலுத்தப்படாத பராமரிப்புப் பணிகளை மேற்கொள்பவர்கள் உள்ளடக்கப்படவில்லை. ஆனால், சமையலறையோ, வீட்டுத்தோட்டமோ, எவையாக இருந்தாலும் அவையும் உணவு உற்பத்திக்குப் பங்களிப்பு செய்கின்றன.³ இந்த வரையறைகளைத் தாண்டி, உணவு உற்பத்தியில் பெண்களின் வகிபாத்திரங்கள் ஊடாகச் சிந்திப்பது, இலங்கையில் உணவு உற்பத்தி பற்றிய பெருங்கலந்துரையாடலின் ஓர் இன்றியமையாத பாகமாகும் என்பதை இந்தப் புள்ளிவிபரத் தரவுகள் தெளிவாக்குகின்றன.

விவசாயத்தில் கணிசமான எண்ணிக்கையிலான பெண்கள் ஈடுபட்டாலும், சட்டம் மற்றும் கொள்கை என்பவற்றினுள் பெண்களைப் பாதுகாத்தல் என்று வரும்போது இலங்கை மிகவும் கீழ் மட்டத்திலேயே தாணப்படுகின்றது.⁴ வளங்களை அணுகுதல் எனும் பரப்பில் இந்தப் பாதுகாப்பு மிகவும் அடிமட்டத்திலேயே 1. உலக உணவு நிகழ்ச்சித்திட்டம், மோசமான விவசாய உற்பத்தி, விலையுயர்வுகள் மற்றும் தற்போதைய பொருளாதார நெருக்கடி ஆகியவற்றின் மத்தியில் இலங்கையில் உணவு நெருக்கடி மோசமடைவதற்கான சாத்தியமுள்ளது FAO and WFP war,’ 12 September <https://www.wfp.org/news/food-crisis-sri-lanka-likely-worsen-amid-poor-agricultural-production-price-spikes-and-ongoing> 2. சட்டம் மற்றும் சமூக நம்பிக்கை (மார்ச் 2022), ‘விவசாயம் மற்றும் உணவுப் பாதுகாப்பு: இலங்கையின் நெருக்கடிகளைத் தீர்ப்பதற்கான பரிந்துரைகள்’ கொழும்பு 3. குடிசனமதிப்பீடு மற்றும் புள்ளிவிபரத் திணைக்களம் முதல் காலாண்டு(2022) இலங்கை ஊழியப்படை புள்ளிவிபரங்கள் https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&cad=rja&uact=8&ved=2ahUEwjFqoXZguZ6AhVDcGwGHZi-CEIQFnoECA4QAQ&url=http%3A%2F%2Fwww.statistics.gov.lk%2FResource%2Fen%2FLabourForce%2FBulletin%2FLFS_Q1_Bulletin_2022.pdf&usg=AOvVaw2wO3nzT2O0yd5kBCOVE4Cd 4. உலக வங்கி (WB) FO,E library, Women Business and the Law 2021., Washington DC: World Bank Group., 2021. <https://>

காணப்படுகிறது. நாட்டில் உள்ள காணிகளில் 16% மட்டுமே பெண்களுக்குச் சொந்தமானவையாக உள்ளன. அரசாங்கப் பொறிமுறைகளில் பங்குபற்றும் பெருவிருப்புக்கொண்ட வேறாகப் பிரிக்கப்பட்ட ஆண் மற்றும் பெண் விவசாய அமைப்புக்கள் ஆண் விவசாயிகளுக்கு விஸ்தரிக்கப்படுவதுடன் பெண் விவசாயிகள் வளங்களை அணுகுவதைக் குறைக்கின்றது⁵. மேலும், விவசாயத்தில் நவீனமயமாக்கக்கூட பெண் விவசாயிகளின் மீது பன்முக விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றன. முதலாவதாக, பெண்களால் முன்னர் நிறைவேற்றப்பட்ட பணிகளில் சில இயந்திரமயப்படுத்தலால் பதிலீடு செய்யப்படுவதால், பெண் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு வாய்ப்புக்கள் குறைவடைந்துள்ளமை ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது⁶. இரண்டாவதாக, விவசாயத்தின் அனைத்து அம்சங்களிலும் புதிய தொழில்நுட்பங்கள் பற்றிப் பெண்களுக்குப் போதிய தகவல்கள் வழங்கப்படுவதில்லை. பொதுத் தளங்களை அணுகுவதில் பெண்களுக்குச் சமமற்ற அணுகல் காணப்படுகின்ற காரணத்தினால், இத்தகவல்களை அவர்கள் அணுகுவதில்லை. இத்தகவல்களை இப்பெண்களுக்கு வழங்குவதற்கான இலக்கு வைக்கப்பட்ட எந்த முயற்சிகளும் இல்லாத காரணத்தினால், இத்தகவல்களை அணுகக்கூடிய குடும்பத்தில் உள்ள ஆண் உறுப்பினர்களை அணுகக்கூடிய பெண்கள், தம்மைவிட ஆண்களே அவ்வாறு தகவல்களை அணுகக்கூடியவர்கள் என இயல்பாக ஊகிக்கின்றனர். மேலும் ஆண்களைப் போன்று சமமான வேலைகளை அல்லது ஆண்களை விட அதிகமான வேலைகளைச் செய்தபோதிலும் இவ்வாறே நினைக்கின்றனர்⁷. முன்றாவதாக, அரசியல் ஆர்வமின்மையும் அதிநவீன தொழில்நுட்பத்தில் விவசாயிகளுக்குப் பயிற்சி வழங்குவதற்காக நிறுவப்பட்ட ‘விரிவாக்கல் சேவைகளை’ நிறைவேற்றாமையும் இதனுடன் இணைந்துள்ளன. இந்தச் சேவைகள் பெண்களை மையப்படுத்தியதாக இல்லை அவ்வாறு கட்டமைக்கப்படவில்லை. இதனால், பெண்களுக்கு வழங்கப்படும் அறிவு சிறு அளவிலான உணவு உற்பத்தியின் எல்லைகளுக்குள் மட்டும் அவர்களை வைக்கின்றது⁸. பெண்கள் ஈடுபடுகின்ற கட்டாயப் பராமரிப்புப் பணிகளின் காரணமாக நாளாந்த வாழ்க்கையில் பெண்களின் நேரம் மீதான தேவைகளை இந்தக் கட்டமைப்புக்கள் கருத்தில் கொள்வதில்லை. புதிய தொழில்நுட்பங்களினதும் தகவல்களினதும் சமூக ஆணாதிக்க ஊகங்கள் அல்லது பொதுவெளியினை அணுகுவதை அவசியம் சம்பந்தப்படுத்தும் எதுவும் அரச சேவைகளின் கட்டமைப்பிலும் நிறைவேற்றத்திலும் ஆண்களின் துறையாகவே காணப்படுகின்றன⁹.

பெண் விவசாயிகளுக்கு மிக முக்கியமாக இல்லாதிருப்பது சந்தைக்கான அணுகலாகும். சந்தைகளின் அடிப்படைச் செயற்பாடுகள் தொடர்பான தகவல்களுக்கான பெண்களின் அணுகல், நிலவுகின்ற சந்தை இயங்கியலினுள் நேரம் மற்றும் போக்குவரத்து அதேபோல் பெண்களுக்கு உருவாக்கப்படும் தளம் ஆகியன தொடர்பில் சந்தைகளுக்கான அணுகல், உற்பத்தி செய்யப்படும் குறிப்பிட்ட உற்பத்தி(கள்) பற்றிய குறிப்பிட்ட தகவல்கள், சம்பந்தப்பட்ட சந்தைத் தகவல்கள், இது தொடர்பான சவால்கள் மற்றும் தீர்வுகள் மற்றும் இவ்வாறான தகவல்களைக் கொண்டு பெண்களைத் தயார்படுத்துவதற்கான இலக்கு வைக்கப்பட்ட அரசாங்க நிகழ்ச்சித்திட்டம் ஆகியன இலங்கையில் இல்லாதிருக்கின்றன என்பதே இந்த ஆய்வு உள்ளிட்ட பல்வேறு ஆய்வுகளினதும் கருத்தொருமிப்பாகும்¹⁰. அதாவது, ஏற்கனவே குறைக்கப்பட்டுள்ள அல்லது பொதுவாகக் கணக்கிடப்படாத உணவு உற்பத்தியில் பெண்களின் வகிபாத்திரம் மற்றும் உழைப்பு என்பனவும் உணவு உற்பத்திகளைச் சந்தைப்படுத்துவதில்

doi.org/10.1596/978-1-4648-1652-9.

5. FAO (2018) ‘இலங்கையில் விவசாயக் கொள்கையில் பால்நிலையினைப் பெரும்போக்காக்குவதற்கு அவசர நடவடிக்கை எடுக்குமாறு குழும விடுக்கின்றது’ <https://www.fao.org/srilanka/news/detail-events/en/c/1153727/#:~:text=%2D%20Only%2016%20percent%20of%20all,subsidies%2C%20credit%20or%20irrigation%20water>

6. சார்க் பிராந்தியத்தில் நிலைபேண்டுகு விவசாயத் தீவிரப்படுத்தலுக்கான இயந்திரமயமாக்கல் Eds T R Gurung W Kabir S M Bokhtiar SAARC Agriculture Centre, September 2017. <http://www.sac.org.bd/archives/publications/Mechanization%20for%20Sustainable%20Agricultural%20Intensification.pdf>

7. ரஸ்மினி த சில்வா, Start calling them farmers' Five key barriers deterring the potential of women farmers in Sri Lanka, Targeted practical recommendations to address existing gender disparities, LST and We Effect, 2020

8. ஞ.ஞ. திலினி ரத்சநந்த மற்றும் ஞ.ர். புஷ்பா மல்காந்தி (2021) ‘Female Farmers’ Agricultural Information Needs and Food Production: A Case Study of Imbulpe DS Division in Sri Lanka’; Scientific Journal Warsaw University of Life Sciences – (SGGW), 21 (36), number 2, 2021: 22–32 <https://ideas.repec.org/a/ags/polpwa/317043.html>

9. Irna van der Molen, An Assessment of Female Participation in Minor Irrigation Systems of Sri Lanka, Working Paper 8, The Technology and Development Group, University of Twente, Enschede, the Netherlands and International Water Management Institute, 2001

10. FAO (2018) ‘FAO calls for urgent action to mainstream gender in agriculture policy in Sri Lanka’ <https://www.fao.org/srilanka/news/detail-events/en/c/1153727/#:~:text=%2D%20Only%2016%20percent%20of%20all,subsidies%2C%20credit%20or%20irrigation%20water>

அலட்சிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளன. சமூக நியமங்களைக் கேள்விக்குட்படுத்தி சந்தை போன்ற பொதுவெளியில் பெண்கள் ஈடுபடுவதற்கு அவர்களை ஊக்குவிக்கின்ற பரந்த அடிப்படையிலான சமூகப் பிரச்சாரங்களுடன் இந்த யதார்த்தத்தில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவரக்கூடிய அரசு மற்றும் அரசாங்கார்ப்பற் கட்டமைப்புக்களை உரிய விதத்தில் அமுல்படுத்துவதே இது தொடர்பில் காணப்படும் சவாலாகும்.

உணவு உற்பத்தியில் பெண்களின் வகிபாத்திரத்தினைக் கட்டுப்படுத்தும் மேற்குறிப்பிட்ட காரணிகள் இப்பரப்பில் பெண்கள் ஆற்றும் உழைப்பினை அங்கீரிக்காது விட்டுவிடுவது, சிலர் விவசாயத்தின் பெண்ணியமாக்கம் எனக்குறிப்பிடும் யதார்த்தத்துடன் சேர்ந்து காணப்படுகின்றது¹¹. விவசாயத்தில் காலநிலை மாற்றத்தினால் ஏற்பட்டுள்ள இழப்புக்களில் இருந்து மீளமுடியாத காரணத்தினால் சமுதாயங்களைச் சேர்ந்த ஆண்கள் புலம்பெயர்ந்து செல்வது இதற்கான பிரதான காரணிகளில் ஒன்றாகக் குறித்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.¹² இலங்கையின் சூழமைவில், இயற்கை அன்றத்தங்களுடன் சேர்த்து, மோதலும் யுத்தமும் பெரும் எண்ணிக்கையிலான பெண் தலைமைக் குடும்பங்களில் பெண்களே விவசாய உற்பத்தி உள்ளடங்கலாக சகல வேலைகளையும் பொறுப்பேற்கும் நிலையினை உருவாக்கியுள்ளது¹³. குடும்பத்தின் ஆண் உறுப்பினர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ள அல்லது வலிந்து காணாமலாக்கப்பட்டுள்ள பாரிய யதார்த்தத்திற்கு அப்பால், யுத்தத்துடன் தொடர்புடைய பொருளாதாரத் தேவைகள் ஆண்களும் பெண்களும் பெரும் எண்ணிக்கையில் தொழில் தேடிப் புலம்பெயரக் காரணமாகியுள்ளது. பொதுவாக, புலம்பெயரும் ஆண்கள் குடும்பத்திலுள்ள பெண்கள் வேலை செய்வதற்காக நிலத்தினை விட்டுச் செல்கின்றனர்.¹⁴ விவசாயத்தின் பெண்ணியமாக்கம் உலககளாவிய மட்டத்தில் வறுமையின் பெண்ணியமாக்கமாக எது அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளதோ அதன் இன்றியமையாத பாகமாக உள்ளதெனும் பரந்த கருத்தொருமிப்பு சர்வதேச ரீதியாகக் காணப்படுகிறது¹⁵.

இலங்கையில், உலகின் ஏனைய பல பாகங்களைப் போன்று, குறிப்பாக விவசாயம் விசாலமானதாகவும் அத்தியாவசியமானதாகவும் உள்ள வறிய நாடுகளில், பின்வரும் யதார்த்தங்கள் தொடர்ந்து நிலைத்திருக்கின்றன: உணவு உற்பத்தியுடன் தொடர்புடைய வளங்களில் பெண்களுக்கு அணுகல் இல்லாமை, விவசாயத்தின் நவீனமயமாக்கம் பெண்கள் மீது ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கம், சந்தைகளுக்கு பெண்களின் அணுகல் இல்லாமை, பெண்களின் பராமரிப்புப் பணிகள் அங்கீரிக்கப்படாமை, விவசாயத்தில் பெண்களின் வகிபாத்திரத்தில் சமகால அதிகரிப்பும் சமூகப் புலனுணர்வில்-சட்டத்தில் மற்றும் கொள்கையில் இந்த உழைப்பு தொடர்ச்சியாக அங்கீரிக்கப்படாமை. இந்த யதார்த்தங்கள் சமூகத்தில் கொண்டுள்ள விளைவுகள் என்ன? போதாக்குமிக்க உணவுகள் மற்றும் நடைமுறைகள் பற்றிய பார்ம்பரிய அறிவு இருந்தபோதிலும் போதாக்குக் குறைபாட்டின் ‘தெற்காசியப் புதிர்’ பற்றி அறிஞர்கள் எழுதியுள்ளனர்¹⁶. உணவுப் பாங்குகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் ஏனைய சூழமைவுகளைப் போன்று இலங்கையில் போதாக்கில் தொடர்ச்சியாக வீஷ்ச்சிக்கு இட்டுச்சென்றுள்ளன¹⁷. உணவின் அனைத்து அம்சங்களிலும் பெண்களின் வகிபாத்திரம் - வளர்த்தல், தயாரித்தல் மற்றும் விநியோகம், வரப்போகின்ற பல தலைமுறைகளுக்கு நீண்ட நெடிய தாக்கத்தினைக் கொண்டிருக்கும் இந்த

11. இடல்ஸ் பந்தாயக், குண்டலா லாஹிரி தத், Stewart Lockie & Bill Pritchard 'The feminization of agriculture or the feminization of agrarian distress? Tracking the trajectory of women in agriculture in India' Journal of the Asia Pacific Economy, 23:1, 2018, 138-155, DOI: 10.1080/13547860.2017.1394569

12. 'Building Resilience of Women in Agriculture,' Slycan Trust, blog, <https://www.slycantrust.org/blog-posts-knowledge/building-resilience-of-women-in-agriculture>

13. வாகசி ஜெய்சங்கள் சவினி கன்ஹேவா, Making Ends Meet: Women's Livelihoods in Post-War Sri Lanka, ICES, February 2018

14. FAO (2018) 'FAO calls for urgent action to mainstream gender in agriculture policy in Sri Lanka' <https://www.fao.org/srilanka/news/detail-events/en/c/1153727/#:~:text=%2D%20Only%2016%20percent%20of%20all,subsidies%2C%20credit%20or%20irrigation%20water>

15. ஸ்வர்ணா எஸ் வேயா. (2005). Feminisation of Agriculture and Marginalisation of Their Economic Stake. Economic and Political Weekly, 40(25), 2563-2568. <http://www.jstor.org/stable/4416785>; Itishree Pattnaik, Kuntala Lahiri-Dutt, Stewart Lockie & Bill Pritchard (2018) The feminization of agriculture or the feminization of agrarian distress? Tracking the trajectory of women in agriculture in India, Journal of the Asia Pacific Economy, 23:1, 138-155, DOI: 10.1080/13547860.2017.1394569

16. என். ராவ் 'The achievement of food and nutrition security in South Asia is deeply gendered,' Nature Food 1, 206–209 (2020). <https://doi.org/10.1038/s43016-020-0059-0>

17. P.C. வீரசேகர, C. R. விதானாச்சி, G.A.S. கினிகத்தர, A. Ploeger A, Nutrition Transition and Traditional Food Cultural Changes in Sri Lanka during Colonization and Post-Colonization. Foods. 2018 Jul 13;7(7):111. doi: 10.3390/foods7070111. PMID: 30011854; PMCID: PMC6068551.

முக்கியமான கரிசணையில் இடையீட்டினை மேற்கொள்வதற்கு இன்றியமையாததென அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது.¹⁸

யுத்தம்¹⁹, காலநிலை மாற்றம்²⁰, மற்றும் அபிவிருத்திக் கருத்திட்டங்கள்²¹ மற்றும் இலங்கை வரலாற்றின் பல்வேறு காலகட்டங்களில் அரசு பெருநிறுவனக் கூட்டுரை மேற்கொள்ளப்பட்ட பெருநிறுவன விவசாயம்²² ஆகியவற்றின் காரணமாக உணவு உற்பத்தி முறைமைகளில் ஏற்பட்ட கட்டமைப்பு ரீதியான பலவீனங்களைப் போதியளவுக்கு நிவர்த்தி செய்யாமை உணவு வளர்ப்பில் பெண்களை வலுக்குன்றச் செய்யும் ஏனைய இன்றியமையாத விளைவுகளாகும். இந்த நெருக்கடி நிலைகளால் பெண்களும் உணவு உற்பத்தியாளர்களும் எவ்வாறு மோசமாகப் பாதிக்கப்படுகின்றனர், மற்றும் இப்பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகளைக் காண்பதற்குப் பெண்களின் வகிபாத்திரங்களை ஒருங்கிணைக்கும் பால்நிலையாக்கப்பட்ட கண்ணோட்டங்கள் சாதகமாகப் பங்களிப்பு வழங்கக்கூடியதாக இருப்பது எவ்வளவு நன்மைக்கது என்பன பற்றிய போதிய அங்கீரமின்மையினாலேயே இந்த பரிகாரம் காணாநிலை ஏற்படுகின்றது. உணவுப் பாதுகாப்பு மற்றும் இறைமையின் இலக்குகளை நாம் அடைய வேண்டுமாயின் பால்நிலையாக்கப்பட்ட கண்ணோட்டம் தவிர்க்க முடியாதது என்பதை ஆய்வுகள் தெளிவாக நிரூபித்துள்ளன²³. ஆனால், அரசு மற்றும் அரசு சார்பற்ற முயற்சிகளில் இந்தப் புரிதலைப் பூரணமாக ஒருங்கிணைப்பதற்கு நாம் இன்னும் நீண்ட தூரம் செல்லவேண்டியுள்ளது. உதாரணமாக, யுத்தத்திற்குப் பின்னைய சூழமைவினை எடுத்து நோக்குக்கையில், உணவு உற்பத்தியின் மூலம் அல்லது ஏனைய வழிகள் மூலம் பெண்கள் அவர்களின் ‘வாழ்வாதாரங்களை’ மீளக் கட்டியெழுப்புவதற்கான உதவி என்பது குறுகியகால நடவடிக்கைகளுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது எனவும் அவை உணவு உற்பத்தியின் கட்டமைப்பினை மீளக் கட்டியெழுப்புவதிலும் அதன் காரணமாகப் போஷாக்கிலும் நலனோம்புகையிலும் முழுமையான சமூகத்திலும் கவனம் குவிக்கவில்லை எனவும் வாதிடப்பட்டு வருகின்றது²⁴. காலநிலை மாற்றத்தினைப் பொருத்தளவில், உலகம் முழுவதிலும் அதிகரித்து வரும் எண்ணிக்கையிலான பெண் விவசாயிகள், உணவு உற்பத்தியின் மீதான காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவுகளை எதிர்ப்பதற்கும் சூழியல் நிலைமைகள் மோசமடைவதை நிறுத்துவதற்கான சிறந்த நடைமுறைகளை இயற்றுவதற்கும் தமிழுடன் சேர்ந்து பணியாற்றுவது இன்றியமையாததாகும் என்பதைச் சான்றாகக் காட்டியுள்ளனர்.²⁵

2017 ஆம் ஆண்டுக்கான உலகளாவிய காலநிலை அபாயநேர்வுச் சுட்டியில் இலங்கை இரண்டாவதாகத் தரமிடப்பட்டிருந்தது.²⁶ 1990 இற்கும் 2018 இற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில், இலங்கையில் இடம்பெற்ற அனர்த்தங்களில் 74% காலநிலை அனர்த்தங்களாகும்²⁷. முப்பது வருடச் சிலில் யுத்தத்தினால் சின்னாபின்னமாக்கப்பட்டுத் தப்பிப் பிழைத்திருக்கும் ஒரு தேசத்திற்கு இது ஒரு திக்குமுக்காடச் செய்யும் புள்ளிவிபரமாகும். இலங்கையில் காலநிலை மாற்றத்தின் ஆபத்துக் கீழேயுள்ள வரைபடத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது. (படம் மொழிபெயர்ப்பு வேண்டும்)

18. ராவ் நித்யா. 2020. “The achievement of food and nutrition security in South Asia is deeply gendered.” Nature Food 206–9. <https://doi.org/10.1038/s43016-020-0059-0>.

19. Benedikt Korf and Eberhard Bauer, Food Security in The Context of Crisis and Conflict: Beyond Continuum Thinking, International Institute for Environment and Development ,2002

20. மஹிந்த செனவி குணவர்தன், R. B. ரஷன் பிர்தெள் மற்றும் சமிலா இந்திக் ரத்னகுரிய ‘Climate change and food security in Sri Lanka: towards food sovereignty,’ Humanities Social Science Communications 8, 229 (2021). <https://doi.org/10.1057/s41599-021-00917-4>

21. Ibid

22. நந்தினி குணவர்தன், ‘Bitter Cane: Gendered Fields of Power in Sri Lanka’s Sugar Economy,’ December 2010 Signs Journal of Women in Culture and Society 35(2) (2010) :371-396, University of Chicago Press, DOI:10.1086/605481

23. பினா அகர்வால், ‘Gender equality, food security and the sustainable development goals,’ Current Opinion in Environmental Sustainability, Vol. 34, (2018), p 26-32

24. C.W. கலன்குரிய, D.P.S. சந்திரகுமார், ‘Women’s Role in Household Food Security in Rural Sri Lanka,’ Journal of Multidisciplinary Studies (IJMS) I, (I), (2014), 41-54

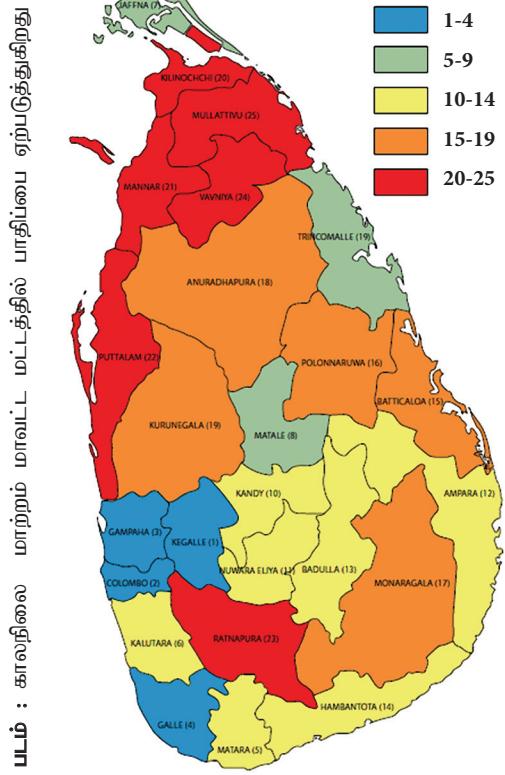
25. ‘Women and SDG 2 – Promoting sustainable agriculture,’ OECD library, <https://www.oecd-ilibrary.org/sites/35ec6754-en/index.html?itemId=/content/component/35ec6754-en>

26. டேவிட் எக்ஸ்டெயன், Vera Künzel, Laura Schäfer, ‘Global Climate Risk Index 2021

Who Suffers Most from Extreme Weather Events? Weather-Related Loss Events in 2019 and 2000-2019,’ Briefing Paper, Bonn: Germanwatch , January 2021,

https://germanwatch.org/sites/germanwatch.org/files/20-2-01e%20Global%20Climate%20Risk%20Index%202020_10.pdf

27. அனர்த்த அபாயநேர்வுக் குறைப்புக்கான ஜக்கிய நாடுகள் அலுவலகத்திற்கான வருடாந்த அறிக்கை’, (UNDRR) 2019, UNDRR, 2020 <https://www.unrr.org/publication/unrr-annual-report-2019>

படம் : காலநிலை மாற்றம் மாவட்ட மட்டத்தில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது

பாதிப்பின்
நிலை

- 1-4
- 5-9
- 10-14
- 15-19
- 20-25

இலங்கையின் வானிலை முறைகளில் காலநிலை மாற்றத்தின் தாக்கங்கள்

அதிகரிக்கும் வெப்பநிலை

- இலங்கையின் சராசரி காற்றின் வெப்பநிலை கடந்த 40 ஆண்டுகளில் 0.64°C ஆகவும் கடந்த 72 ஆண்டுகளில் 0.97°C ஆகவும் அதிகரித்துள்ளது, இது ஒரு தசாப்தத்திற்கு 0.14°C என்ற போக்கை வெளிப்படுத்துகிறது. எவ்வாறாயினும், மிக சமீபத்திய கால மதிப்பீடு 22 ஆண்டுகளில் 0.45°C அதிகரிப்பைக் காட்டுகிறது, இது ஒரு தசாப்தத்திற்கு 0.20°C வீதத்தைக் குறிக்கிறது.
- உலர் மற்றும் இடைநிலை வலயங்களில் தொடர்ச்சியான உலர் நாட்கள் அதிகரித்து வருகின்றன (தயவுசெய்து இலங்கையின் விவசாய-தூழியில் வலயங்களைப் பார்க்கவும்)
- சுற்றுப்புற சராசரி குறைந்தபட்ச மற்றும் அதிகபட்ச வெப்பநிலை அதிகரித்துள்ளது
- சூடான நாட்கள் மற்றும் சூடான இரவுகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது, அதே சமயம் குளிர் நாட்கள் மற்றும் குளிர் இரவுகளின் எண்ணிக்கை குறைந்துள்ளது.

மழைப்பொழிவு மாறுபாடு

- மழைப்பொழிவு முறைகள் மாறிவிட்டன, ஆனால் உறுதியான போக்குகளை நிறுவுது கடினம்
- கடந்த 30-40 ஆண்டுகளில் ஒட்டுமொத்த மழைப்பொழிவு குறைந்துள்ளதைக் குறிக்கும் ஒரு போக்கு காணப்பட்டது, ஆனால் மற்றும் புள்ளிவெளி ரீதியாக குறிப்பிடத்தக்கதாக இல்லை
- நாடு முழுவதும் ஒரு நாள் மழை நிகழ்வுகளின் போக்கு அதிகரித்து வருகிறது
- அதைக் கொண்டு மழைப்பொழிவு நிகழ்வுகளின் அதிர்வெண் அதிகரிப்பு எதிர்பார்க்கப்படுகிறது, மேலும் வறட்சி, வெள்ளம் மற்றும் நிலச்சரிவுகளுக்கு வழிவகுக்கும்

வறட்சி மற்றும் வறண்ட காலங்கள்

- வறண்ட காலத்தின் அதிகரிப்பு தொடர்ச்சியான வறண்ட நாட்களையும் வறட்சியையும் ஏற்படுத்தும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.
- பொதுவான வெப்பமயமாதல் போக்கு தீவிர வெப்ப நாட்களின் அதிர்வெண்ணை அதிகரிக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது

ஆதாரம் : வானிலை ஆய்வுத் துறை / 201-16 தேசிய தழுவல் உத்திபிலிருந்து தழுவல்

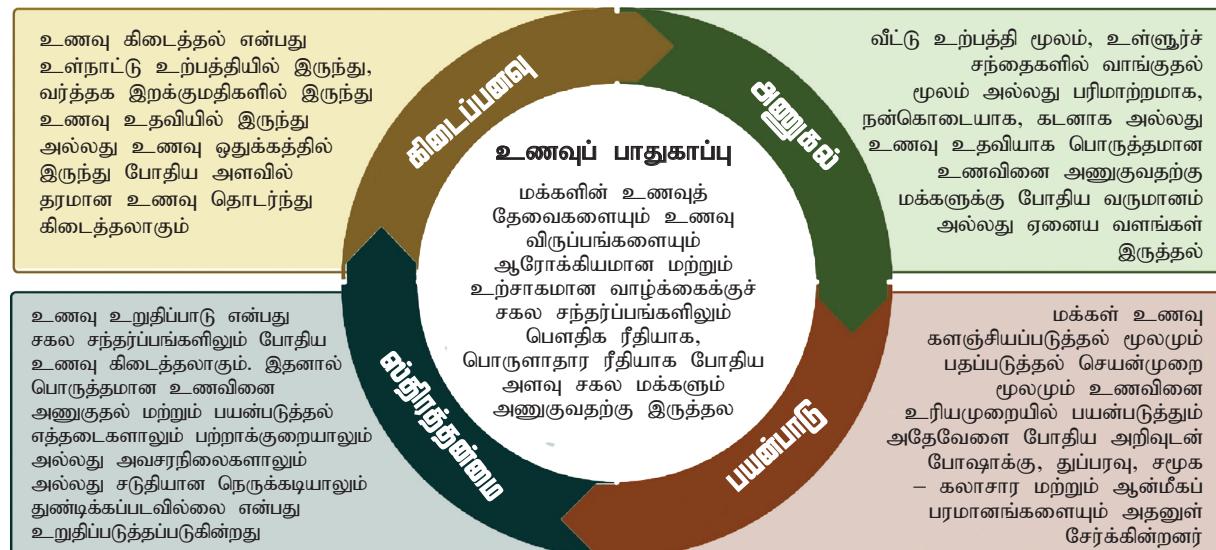
இந்த யதார்த்தத்தின் பால்நிலையாக்கப்பட்ட விளைவுகள் மேலே கலந்துரையாடப்பட்டவாறாக இலங்கையில் ஏற்கனவே புலப்படத்தக்கவையாக உள்ளன. மேலும், இந்த முக்கியமான கரிசனைகளை நிறைவேற்றுவதற்குப் பெண் விவசாயிகளுடன் பணியாற்றுவது செயற்றிறங்மிக்க வழி என்பதற்கு இலங்கையிலும்²⁸ வெளிநாடுகளிலும்²⁹ அதிகரித்த சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.

பொதுவாகச் சமூகத்தினை மீளக்கட்டியெழுப்பி நிலைபேராக்குவதற்கும் குறிப்பாக, நிலைபேரான உணவு உற்பத்திக்கும் பால்நிலையாக்கப்பட்ட அனுகுமுறை தொடர்பாகச் செயற்றிறங்மிக்கது எனக் காட்டப்பட்ட பிரதான கூறுகளில் ஒன்று கூட்டாண்மையாகும்.³⁰ இந்த ஆய்வின் பிரதான பங்களிப்புக்களை நாம் விபரிப்பதற்கு முன்னர், அதாவது கூட்டுப் பயிர்ச்செய்கை இதற்கான ஒரு வழியல்ல ஆனால் இலங்கை சமூகத்தில் சமூக பொருளாதார உறுதிப்பாட்டினை உறுதிப்படுத்துவதற்காக முன்செல்வதற்கு இருக்கும் ஒரே வழி அதுதான் என நிறுப்புதற்கு, நாம் மனதில் கொள்ளவேண்டிய இரண்டு பிரதான கருத்தியல்கள் உள்ளன. முதலாவது கருத்தியல் உணவுப் பாதுகாப்பு மற்றும் இரண்டாவது கருத்தியல் உணவிறைமை.

28. 'Empowering Women Community Leaders in Rural Sri Lanka in Climate Resilient Low-Tech Water Resource Management,' Women Gender Constituency, https://womengenderclimate.org/gjc_solutions/empowering-women-community-leaders-in-rural-sri-lanka-in-climate-resilient-low-tech-water-resource-management.

29. வின்ட்சே ஜீன் Schueman, 'Why women are key to solving the climate crisis,' One Earth, March 2022, <https://www.oneearth.org/why-women-are-key-to-solving-the-climate-crisis/>

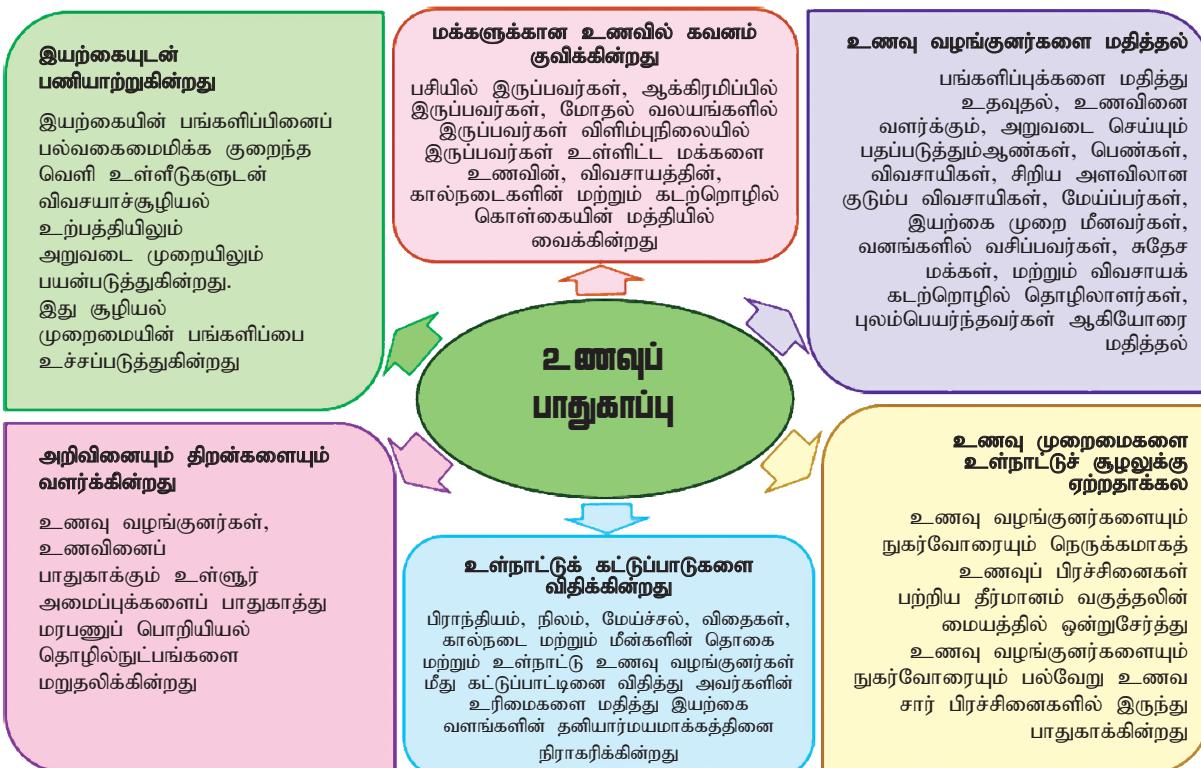
30. 'Women's collective action in the vegetable sector in Tanzania Realizing the potential of collective action groups Coordinating approaches to women's market engagement,' women's collective action research project, February 2013 and Madhav Tipu Ramachandran and Arindam Das 'Collective farming and women's livelihoods: a case study of Kudumbashree group cultivation,' Canadian Journal of Development Studies, 41 (4) (2020), pp525-543, August 2021, <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/02255189.2020.1799764>

உரு 1 : உணவுப் பாதுகாப்பின் நான்கு பரிமாணங்கள்

(வரைவிலக்கணத்தின் படி உணவுப் பாதுகாப்பு நான்கு பரிமாணங்களைக் கொண்டுள்ளது.)
கிடைத்தல், அணுகல், பயன்படுத்தல் மற்றும் உறுதிப்பாடு)

இப்பரிமாணங்கள் எவ்றுக்கும் ஏற்படும் தடைகள் சகல மட்டங்களிலும் உணவுப் பாதுகாப்புக்கு ஆட்கள் முதல் உலகளாலிய மட்டம் வரை சவாலை ஏற்படுத்தும். எனவே உரு 1 இந்த நான்கு பரிமாணங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பட்டுள்ளதைக் காட்டுகின்றது என்பதுடன் உணவுப் பாதுகாப்பு மற்றும் ஓவ்வொரு பரிமாணத்தின் வரைவிலக்கணங்களை விபரிக்கின்றது

உரு 2: உணவிறைமையின் ஆறு தூண்கள்:

(உணவிறைமை ஆறு தூண்களை அல்லது அணுகுமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது: இயற்கையுடன் பணியாற்றுகின்றது, மக்களுக்கான உணவில் கவனம் குவிக்கின்றது, உணவு வழங்குனர்களை மதிக்கின்றது, உணவு முறைமைகளை உள்ளாட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்றாக்குகின்றது, கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கின்றது, அறிவினையும் திறன்களையும் வளர்க்கின்றது. உரு 2 இங்கே இந்த ஆறு தூண்களையும் விபரிக்கின்றது. எனவே வாசகர்கள் உணவிறைமைக் கருத்தியலைத் தூரிதமாகக் கிரகிப்பதற்கு உதவுகின்றது.

மூலம்: [https://viacampesina.org/en/food-sovereignty/as illustrated in Gunaratne et. Al \(2021\)](https://viacampesina.org/en/food-sovereignty/as illustrated in Gunaratne et. Al (2021))

சர்வதேச மட்டத்தில் மிகப்பாரிய விவசாயிகளின் வலையமைப்புக்களில் ஒன்றாக இருக்கும் La Via Campesina இனால் உருவாக்கப்பட்ட வரைவிலக்கணங்களில் இருந்தே மேற்குறிப்பிட்ட வரைவிலக்கணங்கள் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. உலகம் முழுவதிலும் உள்ள மிகவும் வறிய நாடுகளில் விவசாயிகளின் தலைமையிலான இயக்கங்கள் தொடர்பாக அவர்கள் கொண்டிருந்த பரந்த வீச்சிலான அனுபவத்திலிருந்து இந்த விபரிப்பு பெறப்பட்டுள்ளது. இதனை உன்னிப்பாக அவதானிக்கையில், உணவுப் பாதுகாப்பினை எவற்றின் ஊடாக அடைய முடியுமோ அவ்வாறான சில நெறிசார்ந்த கோட்பாடுகளையும் முறைகளையும் உணவு இறைமையின் விபரிப்பு வழங்குவதை வரைபடங்கள் வெளிக்கூறுகின்றன. உணவுப் பாதுகாப்பு என்பது கொள்கைமட்ட இடையீடுகளாகவே பரந்தளவில் வியாக்கியானப்படுத்தப்படும் அதேவேளை, உணவு இறைமையானது ஒரு முழுமையான அணுகுமுறையாக பெருமளவு பரப்பப்பட்டு வருகின்றது. இலங்கைச் சூழமைவில், உணவுப் பாதுகாப்பு யுத்தத்திற்குப் பின்னரான சூழமைவிலும் நிவர்த்தி செய்யப்பட்டிருக்கின்றது³¹. கொவிட் 19 சூழமைவில், உணவிறைமை என்பது எதிர்காலத்திற்கான வழிகளில் ஒன்றல்ல ஆனால் எதிர்காலத்திற்கான ஒரே வழி அதுதான் என காலநிலை மாற்றத்தினை எதிர்கொண்டு ஆவணம் செய்வதற்குப் பணியாற்றும் விவசாயிகளின் தலைமையிலான தளங்களின் மத்தியிலும் அமைப்புக்களின் மத்தியிலும் / நிறுவனங்களின் மத்தியிலும் கருத்தொருமிப்பு உருவாகியுள்ளது³².

இதனைத் தொடர்ந்து, காலநிலை மாற்றத்தினதும் முரண்பாடுகளினதும் அரசு மற்றும் பெருநிறுவனங்களின் அனைத்து வகையான நடவடிக்கைகளினதும் ஆட்கொள்ளும் விளைவுகளின் சூழமைவில் உணவுப் பாதுகாப்பினை அல்லது உணவிறைமையினை உறுதிப்படுத்துவதில், கூட்டு நடவடிக்கை மிகவும் உகந்ததாக நிருபிக்கப்பட்டுள்ளது. பரந்த சமூகக் கண்ணோட்டத்தினை உருவாக்கி நிறைவேற்ற முடியும் என்பது கூட்டு நடவடிக்கை மூலம் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. எவ்வகையான மாற்றத்தினையும் நிறைவேற்றுவதற்கான நிலைபேறான வழிகளை உருவாக்குவதன் இன்றியமையாத அங்கமாக, திட்டவட்டமாக உணவு வளர்த்தல் என்ற சூழமைவில், கண்ணோட்டங்களைக் கட்டியெழுப்புவது நோக்கப்படுகின்றது. கூட்டு அறிவு மற்றும் பொறிமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட விவசாய நடவடிக்கையில் ஈடுபடும் ஒரு நிலைபெற்ற நடைமுறை காணப்படும் இலங்கை போன்ற சூழமைவில், தற்போதைய சூழமைவில் இந்த அத்தியாவசிய மாற்றங்களை இயற்றுவது தற்போது காணப்படும் சிந்தனை மற்றும் செயற்பாடு ஆகியவற்றினுள் - கூட்டாண்மையினுள் - கட்டாயம் இடம்பெற வேண்டும்.

மீண்டெழும் தன்மையுடைய உணவு முறைமைகளைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான ஒரு வழியாகக் கூட்டு உணவு வளர்ப்பின் முக்கியமான நன்மை தீமைகள் தொடர்பான எமது சொந்த ஆய்வில் இருந்தான பரந்த வீச்சிலான நுழைபுலங்கள் கீழே கலந்துரையாடப்படும். சமுதாய ஈடுபாடு, புலனுணர்வு மாற்றம் மற்றும் இதன் காரணமாக உணவு இறைமையினை அதன் அனைத்துக் கூறுகளுடனும் உறுதிப்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகள், கூட்டாண்மையினை உருவாக்குவதையும் அதில் முதலீடு செய்வதையும் அதை நிலைபெறச் செய்வதையும் அவசியப்படுத்துகிறது என்பதைக் காட்டும் ஆய்வுகளின் தொடர்ச்சியினை அறிந்துகொள்வது போதியதாகும். பல்வேறு காரணிகளால் உணவு வளர்ப்பு முறைமை அழிக்கப்படுவதால் பெண்கள் பாதிக்கப்படும் வழிகளின் காரணமாக, உற்பத்தியாளர்களாக அவர்களின் அபரிமிதமான வகிபாத்திரத்திலும் ஒட்டுமொத்தச் சமூகத்தில் போசாக்கு மற்றும் சுகாதாரத்தினை உறுதிப்படுத்துவதில் அவர்களின் மறுக்க முடியாத வகிபாத்திரத்திலும், உணவிறைமையினை அடைவதற்கான மிகவும் உறுதியான வழியாக மாறுவது கூட்டாண்மையினை உருவாக்குவதும் அதில் முதலீடு செய்வதும் அதை நிலைபெறச் செய்வதுமே ஆகும். மீண்டும், உணவிறைமை என்பது மனிதகுலத்தின் உய்வுக்கான ஒரு வழியல்ல, அதுவே அதற்கான ஒரே வழியாகும்.

இந்த அறிக்கையில் இருந்துகண்டறிந்தவையும் கண்டறிந்தவற்றின் விளைவாக முன்னேற்றத்திற்கான வழியாகப் பெண் விவசாயிகளின் கூட்டுக்கான வலுவான வாதம் முன்வைக்கப்படுவதும் விவசாயத்துடன்

31. Benedikt Korf and Eberhard Bauer, Food Security in The Context of Crisis and Conflict: Beyond Continuum Thinking, International Institute for Environment and Development, 2002

32. உணவு இறைமை, காலநிலைச் செயற்பாடு மற்றும் உள்நாட்டு மீண்டெழுந்தன்மை,' arc2020, November 10, 2021 <https://viacampesina.org/en/food-sovereignty-is-the-only-solution-and-way-forward/> and <https://www.resilience.org/stories/2021-11-10/food-sovereignty-climate-action-and-local-resilience/>

தாமே இணைந்துள்ள செயன்முறையின் மூலம் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன. கொள்கை மற்றும் புலமை ஆய்வுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விவசாயச் சூழியலின் கூறுகளை மனதில் கொள்வது இங்கே முக்கியமானதாகும்: இடைப்பயிர்ச்செய்கை, விவசாயவனவியல், இயற்கைப் போடினைச் சுற்றாக்கத்தினை மேம்படுத்துவதற்காக பயிர் மற்றும் கால்நடைப் பல்வகைமை, இயற்கைப் பயிர்ச்செய்கை நடைமுறைகள் மற்றும் வெளி-உள்ளீடுகளின் குறைப்பு³³. விவசாயச் சூழியலின் அமுல்படுத்தலை இயலுமாக்கும் பத்துக் கூறுகள் - பல்வகைமை, அறிவு, ஒருங்கியக்கம், வினைத்திறன், மீள்சுழற்சி, மீண்டெழுந்தன்மை, மனித மற்றும் சமூக விழுமியங்கள், கலாசாரம் மற்றும் உணவுப் பாரம்பரியங்கள், பொறுப்புமிக்க ஆளுகை மற்றும் பரிபூரண மற்றும் திடமான பொருளாதாரம் ஆகியவற்றினை இணைந்து உருவாக்கல்³⁴ ஆகியவற்றினை மிகச்சிறந்த முறையில் கூட்டாண்மை செய்வதன் மூலமும், குறிப்பாகப் பெண் உணவு வளர்ப்பவர்களின் கூட்டாண்மை மூலமும் அடைய முடியும்.

அறிக்கையானது முறையியல் பற்றிய பிரிவுடன் ஆரம்பிக்கின்றது. இதனைத் தொடர்ந்து எமது ஆய்வுத் தளங்கள் நான்கினதும் பின்புலத் தகவல்களும் அப்பிரதேசங்களில் உள்ள பெண் உணவு வளர்ப்பாளர்கள் பற்றி தகவல்களும் இடம்பெறுகின்றன. அறிக்கையானது பின்னர் காணியில் தொடங்கி, சந்தைப்படுத்தல் மற்றும் அடுத்த போக வளர்ச்சிக்காக மூலப்பொருட்களைப் பாதுகாத்தல் வரையான உணவு வளர்ப்பின் கூறுகளுக்குள் செல்கின்றது. இந்தத் தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, உணவுப் பாதுகாப்பு அல்லது உணவிறைமையில் எம்மைச் சாதகமான திசையில் நகர்த்துகின்ற இந்தக் கூட்டாண்மையினுள் ஏற்கனவே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அனைத்தையும் பற்றிய சில விரிவான முடிவுகளை நாம் எடுக்கின்றோம். அதேபோல், உலகம் முழுவதற்கும் விரைவில் நீட்சியடையப் போகின்றதும் இலங்கையில் நாம் தற்போது முகங்கொடுக்கின்றதுமான மோசமான நிலைமைக்கான ஒரு பதிலாகப் பெண்கள் கூட்டு உணவு உற்பத்தியினை விருத்தி செய்வதற்கு விவசாயிகளினதும் அரசு மற்றும் அரசு சார்பற்ற அமைப்புக்களினதும் கவனமான மற்றும் நீண்டகால அவதானத்தினைத் தேவைப்படுத்தும் பரப்புக்களினுள் நாம் செல்வோம்.

முறையியல்

இக்கட்டுரையில் ஆழமாக ஆராயப்பட்ட குழுக்கள் அவற்றின் கூட்டு உணவு வளர்ப்பு நடைமுறைகளின் அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. சகல குழுக்களும் இலங்கையின் கிழக்கு மற்றும் ஊவா மாகாணத்தினைச் சேர்ந்தனவையாக இருக்கின்ற அதேவேளை, அவை இனத்துவங்கள் வழியேயும் கிராமிய – நகரப் பிராந்தியங்கள் வழியேயும் பரவிக் காணப்படுகின்றன. இக்குழுக்கள் இப்பணிகளில் பல வருட அனுபவங்களைக் கொண்டுள்ளதுடன் சில குழுக்கள் இரண்டு தசாப்தகால அனுபவத்தினைக் கொண்டுள்ளன. மேலும் சில குழுக்கள் வெறுமனே சில வருடங்களே இப்பணியில் ஈடுபட்டு வருகின்றன. தாவர உணவு வளர்ப்பில் பிரதானமாக மூன்று குழுக்கள் ஈடுபட்டு வரும் அதேவேளை, ஒரு குழு தாவரங்களை வளர்த்து வருவதுடன் மீண்டிடப் பெண்களின் கூட்டாகவும் இருக்கின்றது. இந்த ஆய்வில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள உணவு வகை தொடர்பில் பல்வகைமையினை வழங்குவதற்காக இக்குழுக்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், இக்குழுக்கள் உணவு வளர்ப்பில் ஈடுபட்டுள்ள அதேவேளை, யத்தச் சூழமைவில் நீதிக்கான போராட்டம், காணி உரிமைகள் மறுக்கப்படுவதற்கு எதிரான போராட்டம், பெண்களின் வேலைகளை அங்கீரிக்கப்பதற்காக பால்நிலையாக்கப்பட்ட அதிகார வரிசைகளுடனான மோதல்கள் மற்றும் சுற்றாடல் காரணிகளுக்கு எதிரான மோதல்கள் எனப் பல மோதல்களிலும் சமகாலத்தில் ஈடுபட்டுள்ளன அல்லது இவ்வாறான மோதல்களில் இருந்து மீண்டு வருகின்றன. மிக முக்கியமாக, இக்குழுக்களின் நீதிக்கான நீண்டகாலப் போராட்டங்களிலும் இவற்றின் குடும்பங்கள் மற்றும் சமுதாயங்களில் உணவுப் பாதுகாப்பு மற்றும் பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையினைக் கட்டியெழுப்புவதற்காக உணவு வளர்க்கும் இக்குழுக்களின் முயற்சிகளிலும் இந்த அறிக்கையின் ஆசிரியர்கள் இக்குழுக்களுடன் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதோடு தொடர்ந்தும் ஈடுபடுவர்.

33. Olivier De Schutter (2014) Democracy and diversity can mend broken food systems - final diagnosis from UN right to food expert <http://www.srfood.org/en/agroecology-a-way-to-feed-the-world>

34. FAO, 'The 10 Elements of Agroecology: Guiding the Transition to Sustainable Food and Agricultural Systems' <https://www.fao.org/3/i9037en/i9037en.pdf>

களமட்ட ஆய்வு, அளவு மற்றும் பண்பு சார்ந்த கூறுகளின் கலப்பினைக் கொண்ட ஒர் ஆய்வாக 2021 ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆய்வுக்குப்படுத்தப்படும் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த இளம் பெண்களான ஜந்து ஆய்வாளர்கள் இந்த ஆய்வினைப் பொறுப்பேற்பதற்காக அறிக்கையின் ஆசிரியர்களினால் பயிற்றுவிக்கப்பட்டனர். கள ஆய்வாளர்களுக்காக ஒர் அடிப்படை ஆய்வு முறையியல் பயிற்சி நடத்தப்பட்டது. இப்பயிற்சியில், ஆய்வு மேற்கொள்வதற்கான நெறிகள், குறிப்பாக சமூக நீதி மற்றும் மாற்றச் செயன்முறை பற்றிய ஆய்வுக்கான மற்றும் செயன்முறையில் நிலைகொண்டுள்ள ஆய்வுக்கான நெறிகள் உள்ளடங்கியிருந்தன. உள்ளுரச் குழுமமைவினைச் சேர்ந்த ஆய்வாளர்கள் இப்பரப்பினில் ஆய்வுகளைப் பொறுப்பேற்பதற்காக அவர்களைப் பயிற்றுவிக்க இந்த வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்துவதும் சமூகத்தின் விளிம்புகளில் உள்ளவர்களின் மத்தியில் இருந்து எழும் கருத்து வேறுபாடு மற்றும் சமூக மாற்றச் செயன்முறை ஆகியவற்றினை அவதானித்து, ஆவணப்படுத்தி, பகுப்பாய்வு செய்வதற்காக அதிகாரத்தின் ஆதிக்கக் கட்டமைப்புகள் பற்றிய ஒரு வலுவான புரிதலையும் பால்நிலைக் கண்ணோட்டத்தினையும் நிபுணத்துவத்தினையும் ஆய்வாளர்களைப் பெறச் செய்வதும் இதன் நோக்கமாகும். இந்த இளம் பெண்களின் சமூகங்களில் நீண்டகாலமாக நிலவும் தாக்கத்துடன் இலங்கையில் ஆய்வு நடைமுறைகளை ஜனநாயகமயப்படுத்துவதற்கான இப்பணியின் மிகவும் நன்மையளிக்கும் அம்சங்களில் ஒன்றாக இது காணப்படுகின்றது.

4 பிரதான குழுக்களில் இருந்து, பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் எண்ணிக்கையிலான மக்கள் ஒவ்வொரு கூட்டில் இருந்தும் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். பிரதான ஆசிரியர்களுடனான பூர்வாங்க ஈடுபாட்டின் பின்னர் எமது கள ஆய்வாளர்கள் இவர்களை நேர்கண்டனர். நேர்காணப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை பின்வருமாறு:

மீணவப் பெண்கள் கூட்டு, நரிப்புல்தோட்டம், மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	30
காணமல் போனவர்களின் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பெண் விவசாயிகளின் வலையமைப்பு, அப்பாறை	17
பேண்களின் வாழ்வாதாரத்திற்கான செந்தாமரைக் குழு, திருப்பெருந்துறை (மட்டக்களப்பு நகருக்கு அருகில்)	11
ஊவா வெல்லஸ்ச பெண் விவசாயிகள் கூட்டு, மொனராகல	39
மொத்தம்	97

அட்டவணை 1 : ஒவ்வொரு குழுவிலும் நேர்காணப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை

ஒவ்வொரு கூட்டிலும் இருந்து நேர்காணப்பட்டவர்கள் உணவு வளர்ப்பது தொடர்பான வித்தியாசமான கூறுகளில் உள்ள பல்வகைமைக்கு அப்பால் வயது மற்றும் பிராந்தியம் ஆகிய பல்வகைமையினையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்றனர்.

தரம் மற்றும் பண்பு சார்ந்த தரவுகளின் சமனிலையினைக் கொண்டு பிரதான ஆய்வாளர்களினால் உருவாக்கப்பட்ட வினாக்கொத்தினை ஆய்வாளர்கள் பயன்படுத்தினர். ஆரம்பத்தில் கண்டறிந்தவைகளின் தொகுப்பு தமிழ் மற்றும் சிங்கள மொழிகளில் இந்தக் குழுக்களைச் சேர்ந்த பெண்களுக்கும் 2022 இல் நடைபெற்ற ஆய்வில் பங்குபற்றாத ஏனைய கூட்டுக்களைச் சேர்ந்த பெண் உணவு வளர்ப்பவர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டன. இதைப் பகிர்கையில் எமது கள ஆய்வாளர்கள் பங்குபற்றி உரை நிகழ்த்தினர். உணவு வளர்க்கும் துறையில் அறிவினைப் பகிர்வதில் பகிரப்பட்ட சவால்களையும் சாத்தியங்களையும் அடையாளம் கண்டு ஒருவர் மற்றவருடன் கலந்துரையாடலை மேற்கொள்வதற்கான அவகாசத்தினை இத்தளம் கூட்டுக்களின் மத்தியில் உருவாக்கியது. இலங்கை முழுவதும் ஒர் உறுதியான வலையமைப்பினைக் கட்டியெழுப்புவதற்காக ஒருவர் மற்றவருடன் பெண் உணவு வளர்ப்பவர்கள் தொடர்பினை ஏற்படுத்தக்கூடிய இவ்வாறான பல செயன்முறைகளில் இந்தத் தளம் முதலாவதாக இருக்க முடியும் என நாம் எதிர்பார்க்கின்றோம். பெண் உணவு வளர்ப்பாளர்களினால் முன்வைக்கப்பட்ட மாற்றங்களை ஒருங்கிணைத்த பின்னர் ஆவணம் இறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

அம்பாறை, மட்டக்களப்பு யற்றும் மொனாகலையில் பெண்களின் சூட்டு உணவு வளர்ப்பு

அம்பாறை

“நாம் நீதிக்காகப் போராடும் போது கூட, எமது பிள்ளைகளும் நாமும் உண்ணவேண்டும்”

செல்வராணி, அம்பாறை மாவட்டம், கிழக்கிலங்கை

செல்வராணியும் அம்பாறை மாவட்டத்தில் காணாமல் போனவர்களின் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த ஏனைய உறுப்பினர்களும் இராணுவத்தினாலும் ஏனைய ஆயுதக் குழுக்களினாலும் காணமலாக்கப்பட்ட தமது அன்புக்குரியவர்களுக்காக நீதி கோரிப் போராடி வருகின்றனர். இந்த வலையமைப்புக்கு 11 வயதாகின்றது. குழுவிலுள்ள பெண்கள் அனைவரும் தங்களின் தந்தையையோ, சகோதரரையோ, கணவனையோ அல்லது பிள்ளைகளையோ வலிந்து காணமலாக்கப்படலால் இழந்தவர்களாக உள்ளனர். இவர்களில் பலர் வலிந்து காணமலாக்கப்படலின் நிழலிலேயே வளர்ந்துள்ளனர். இவர்களின் தாய்மார்கள் தங்கள் கணவர்களையும் சகோதரர்களையும் பிள்ளைகளையும் தேடி அலைந்த நாட்களாகவே இவர்களின் பிள்ளைப் பருவ நாட்கள் கழிந்திருக்கின்றன. இன்று, தமது தாய்மார்களின் காலடிச் சுவடுகளைப் பின்தொடர்ந்து முடிவுறாத தேடலின் இரண்டாம் தலைமுறைப் பெண்களாக இவர்கள் எம்முன்னே நிற்கின்றனர். இக்குழுக்களில் உள்ள பெண்கள் மீது யுத்தம் ஏற்படுத்திய எண்ணற்ற வலிகளில் ஒன்று மட்டுமே வலிந்து காணமலாக்கப்படல் எனும் கோரவலி. இவர்கள் தம் அன்புக்குரியவர்களை இழந்துள்ளனர், வீடுகளும் சொத்துக்களும் மாறி மாறி அழிக்கப்பட்ட அழிவுகளை அனுபவித்திருக்கின்றனர், இடம்பெயர் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கின்றனர், அதுவும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவைகள். இக்குழுக்களைச் சேர்ந்த பெண்கள், சில மாதங்களே ஆன கைக்குழந்தைகளுடன் நிராதரவற்றவர்களாக தமது இருபது வயதுகளில் அல்லது ஆரம்பப் பதின்பாருவத்தில் அப்பிள்ளைகளை வளர்க்கும் பொறுப்புடைன் கைம்பெண்களாக்கப்பட்டுள்ளனர். அரசினாலும் சில அரச சார்பற்ற ஆயுதக் குழுக்களாலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொடர்ச்சியான கண்காணிப்புக்கும் அச்சுறுத்தலுக்கும் நடுவிலேயே இப்பெண்கள் இக்கடினமான பயணப் பொறுப்பினைத் தம் பதின்பாருவத் தோள்களில் சுமந்திருக்கின்றனர். காணாமலாக்கப்பட்டவர்களின் குடும்பங்கள் எதிர்நோக்கவேண்டியிருந்த அச்சம், பாதுகாப்புக் கலாசாரம் மற்றும் அவப்பெயர் என்பனவற்றின் காரணமாக இவர்களின் நெருங்கிய குடும்பங்களும் சமூகங்களும் இவர்களுடனான உறவினைத் துண்டித்துவிட்டன.

இழப்புக்களின் இந்த அபஸ்வரங்கள் 2004 ஆம் ஆண்டு சனாமியினால் இன்னும் நீண்டுபோனது. உயிர்களையும் அவயவங்களையும் இழந்ததற்கு அப்பால், நாம் நேர்கண்டவர்களில் ஒன்பது பேர் அவர்களின் வீடுகளையும் சனாமியினால் இழந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் இடம்பெயர்ந்திருக்கின்றனர். நீண்டகால உதவி இல்லாத காரணத்தினால், தமது வீடுகளைத் தாமே நிர்மாணிக்கும் சமை இவர்கள் மீது சுமத்தப்பட்டதால் இவர்களில் பலர் கடன் பொறிக்குள் சிக்கிக்கொண்டனர். கணவர்களின் துரோகங்கள், வீட்டு வன்முறை, மதுபான ராஜாங்கம் எனத் தம் பயணத்தில் பல தடைகளை இப்பெண்கள் எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. இவர்களில் பலர் அடிப்படையாகச் செயற்படக்கூடிய நிலையினை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, குறிப்பாகத் தமது பிள்ளைகளைப் பராமரிப்பதற்காகப் பல மன நல ஆரோக்கியச் சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஒட்டுமொத்தமாக நோக்குகையில், இந்த வலையமைப்பில் உள்ள பெண்கள் தமக்கும் தம்மைச் சுற்றியுள்ள உலகுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள அதீத சமூக, பொருளாதார, மற்றும் பொருளாதாரத் தகர்வின் மத்தியில் நின்றுகொண்டிருக்கின்றனர்.

இப்பெண்கள் முகங்கொடுத்துள்ள ஒன்றின் மேல் ஒன்றாகக் கவிந்துள்ளதும் பல்கிப்பெருகுகின்றதுமான இழப்புக்கள் அரசு வழங்கும் கணிசமான உதவிக்கு இவர்களை உரித்துடையவர்களாக்கும் என நாம் எண்ணலாம். நேர்காணப்பட்ட 17 பேரும் மாதாந்த சமுர்த்திக் கொடுப்பனவினைப் பெறுகின்றனர். எவ்வாறாயினும், இவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் (10 பேர்) மாதாந்தம் 1000 ரூபா முதல் 2000 ரூபா வரையே பெறுகின்றனர். இந்தத் தொகை ஒரு நபருக்குக்கூடப் போதாததாக இருக்கையில், இவ்வாறான குறைந்த தொகை இவர்களுக்கு வழங்கப்படுவதற்கான காரணம் அரச நியமத்தின்படி இவர்களில் யாரும் தங்கியிருக்கவில்லை என இவர்கள் நோக்கப்படுவதாகும். யதார்த்தத்தில்,

இவர்களில் பலர் தமது குடும்பங்களிற்குத் தலைமை தாங்குகின்றனர் என்பதுடன் 18 வயதிற்கு மேற்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு உதவுகின்றனர். மேலும் சிலவேளைகளில் வீட்டு வன்முறை காரணமாக அல்லது தமது மகள்மார் அவர்களின் கணவர்களால் கைவிடப்படும்போது தமது பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் உதவுகின்றனர். உதவி பெறுவதற்கு அப்பால், நாம் நேர்கண்டவர்களில் 2 பேர் அவர்களின் காணாமல்போன அன்புக்குரியவர்கள் இறந்துவிட்டனர் எனப் பதிவு செய்த பின்னரே ஒரு தடவை மட்டும் வழங்கப்படும் 100,000 ரூபா கொடுப்பனவினைப் பெற்றுள்ளனர். ஆனால் பல குடும்பங்கள் தெரிவு செய்ய விரும்பாத ஒரு தெரிவாக இது உள்ளது. தமது அன்புக்குரியவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்பதை அவர்கள் கண்டுபிடிக்க விரும்புவதுடன் அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்ற உண்மையினை அறிந்து கொள்ளாமல் அவர்கள் இறந்துவிட்டனர் என ஊகிப்பதற்கு மறுக்கின்றனர்.

இந்தப் போராட்டங்களின் ஊடே இவர்கள் தங்களின் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி வழங்கி அவர்களை வளர்த்திருக்கின்றனர். மிக முக்கியமாக, தமது பிள்ளைகளுக்கு உணவு வழங்கித் தாழும் உணவுருந்தி வாழ்ந்திருக்கின்றனர். கிடைக்கும் எத்தொழிலையும் இவர்கள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்கள் வீட்டு வேலைகளையும் செய்திருக்கின்றனர், உணவு தயாரித்துக் கிராமத்தில் விற்றிருக்கின்றனர், வாழ்வாதாரத்திற்காக விற்பனை செய்ய உணவுப் பயிர்களை வளர்த்திருக்கின்றனர். கீழே கலந்துரையாடப்படும் பரந்த வீச்சிலான காரணிகளின் அடிப்படையில், இவர்கள் வித்தியாசப்படும் மட்டங்களிலான பொருளாதார நலனோம்புகையினைக் காட்டுகின்றனர் - பரிதாபகரமான வறுமை முதல் தமது அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்வதற்குப் போதிய மற்றும் அதைவிடச் சுற்று அதிகமான சார்பளவான உறுதிப்பாடு வரை.

2019 ஆம் ஆண்டு இவர்கள் ஒரு கூட்டு நடவடிக்கையாக உணவு வளர்ப்பதை மனதார ஆரம்பித்திருக்கின்றனர். இந்தக் குழுவினைப் பொறுத்தளவில் ‘கூட்டாக உணவு வளர்த்தல்’ என்பதன் அர்த்தம் என்பதை இந்த அறிக்கையில் காணமுடியும். ஓவ்வொரு குழுவிலும் 12 முதல் 25 வரையான உறுப்பினர்களுடன் இவர்கள் 53 சிறியளவிலான கிராமமட்டக் குழுக்கள் மூலமாக உணவு வளர்க்கின்றனர். இந்த உணவு வளர்க்கும் முயற்சிகளால் சுமார் 1825 குடும்பங்கள் நன்மையடைகின்றன. இவர்கள் குழுக்களில் உணவு வளர்ப்பினையும் உற்பத்தியினையும் தனித்தனியாக ஆரம்பித்து முதலில் மரக்கறிகளை வளர்த்தனர். தற்போது உணவு தொடர்பான பின்வரும் பல செயற்பாடுகளை இவர்கள் மேற்கொள்கின்றனர்:

- வளர்ப்புப் பறவைகள் - கோழி, காடை, தாரா, ஆடுகள் மற்றும் பசுக்கள்
- மரக்கறித் தோட்டாங்கள்
- வீட்டில் தயாரிக்கப்படும் மிளகாய்த் தூள்
- நிலக்கடலை பயிரிடல்
- நெல் பயிரிடல்
- தேங்காயெண்ணை தயாரிப்பு
- பப்பாசி வளர்ப்பு
- அரிசிமா தயாரிப்பு
- குரக்கன்மா தயாரிப்பு
- தயிர் உற்பத்தி

பின்னர் 2019 ஆம் ஆண்டு இவர்கள் திருக்கோவில் சந்தையில் தளிர்கள் பலசரக்குக் கடையென ஒரு சிறிய கடையினை ஆரம்பித்தனர். தளிர்க்கும் இலைகள் எனும் பொருத்தமான பெயருடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்தக் கடை வெறுமனே வியாபார முயற்சியாக அமையாது, இவர்களின் போராட்டத்தினையும் பல்வேறு சவால்களுக்கு மத்தியில் சமுக அங்கீகாரத்தினையும் கௌரவத்தினையும் அடைந்து கொண்டமையினையும் பிரதிபலிக்கும் ஒரு பெளதிக்குத் தளமாகவும் காணப்பட்டது. உள்ளூராட்சி அதிகாரசபையிடம் இருந்து இவர்களுக்கு உதவி கிடைக்காவிட்டாலும் அங்கீகாரம் கிடைத்தது. குழுவின் முக்கியமான தலைவரான செல்வராணியும் சந்தை முகாமைத்துவத்தின் உறுப்பினராக இருக்கின்றார். மிகப்பெரும்பான்மையாக ஆண்களின் தளமாக இருக்கும் மேலும்

ചാതാരൻ വാழ്ക്കൈയിൽ കൊഞ്ചിറാതവർകൾ എൻ നോക്കപ്പട്ടുമ് കാഞ്ഞമാലാക്കപ്പട്ടവർക്കൾിന് കുടുമ്പങ്കളാശ് ചേര്ന്ത പെൺകളുകു മികവുമ് ചവാല്ലമിക്കതാക ഇരുക്കുമ് ഇന്തപ് പതവിക്കു ഇവർ തേര്വു ചെയ്യപ്പട്ടുണ്ടാർ. അത്തീയാവചിയമാണ തേവൈകളാ നിരൈവേற്റിയ പിൻസർ, അവർകൾ കടൈക്കു വിറ്കിന്റെന്ന്. മിളകായ്ത് തൂണ്, നിലക്കടലൈ, വാഴുപ്പഴുമ്, പപ്പാചി, കീരകൾ മർത്രുമ് ഏന്നെ മരക്കന്തികൾ പോന്നെ പിരതാൻ ഉണ്ണവും പൊരുട്ടകൾ ഇവർകൾ അരചാനുക ഊഴിയർക്കുന്നുകുമ് ഏന്നെ നിറുവനാംകൾില് വേലൈചെയ്യപ്പവർക്കളുകുമ് കടൈപിൻ മുലമാക വിറ്പണെ ചെയ്കിന്റെന്ന്.

കടന്ത വരുടമ് പെരുന്തോറ്റു ഏപ്പട്ടതു മുതല്, വല്ലൈയമൈപ്പില് ഉണ്ണാ കുടുമ്പങ്കളുകു ഇന്ത വേലകൾ ഉയിര്നാധ്യാക മാറിന. നാടു മുമുവതുമ് ഉണ്ണാ പല്ല ഒൻറിരണ്ടു നാട്കൾ ഇടൈവേണായുടൻ പല മാതാപിളർ നീഴിത്ത ഊരടാംകിൻ കാരണമാക അവർക്കൾിന് വാഴ്വാതാരാംകളാ ഇമുന്തു പോരാട്ടിക്കൊഞ്ചിരുന്ത പോതു തമ്മൈച സൗര്യിൾ ഏന്നെയവർക്കളുകു പെരുന്തോറ്റിന് പോതു ഉതവുവത്രുകുമ് നിവാരണപ് പൊരുട്ടകൾക അഴിപ്പടൈ ഉണ്ണവും പൊരുട്ടകൾ വള്ളംകുവത്രുകുമ് ഇന്ത വല്ലൈയമൈപ്പിനാല് മുഴുമാക ഇരുന്തു. തമതു കുടുമ്പങ്കളുകുകാക നീൽകോരുമ് പോരാട്ടാംകളുടൻ ഓപ്പിടുകൈയില് വല്ലൈയമൈപ്പിന് ഉണ്ണവും പയിർ വാരകുമുകു പണികൾ ചാർപ്പാവില് പുതിയതാക ഇരുക്കുമുകു അതേവേണാ, ഇന്ത മുയർഷി ഇവർക്കളെപ് പോകിത്ത വിതമുമുകു ഇവർക്കളെ വലുപ്പപ്പട്ടത്തിയ വിതമുമുകു ഏർക്കനാവേ തെണിവാൻ വിടയാംകൾക മാറിവരുകിന്റെ. അഴിപ്പടൈ ഉണ്ണവും തേവൈകളാ നിരൈവേറ്റുമുകു അമുതത്തിനെതു തണിപ്പാതു ചേര്ന്തു കുമുവില് ഉണ്ണാ പെൺകളുകു അവർക്കളാശ് സൗര്യിൾ ചാമുകത്തിലു കെണ്ണരവത്തിനെയും മരിയാതൈയിനെയും അഞ്ഞുകുവത്രുകാൻ ഒരു ‘നടുനിലൈയാൻ’ കുമുമൈവിനെ വള്ളംകുവതു എൻ ഉണ്ണവു വാരകുമുകു പണിയിൻ ഇരട്ടൈ വിനാവേ അതൻ പെരുമുകു അകത്തൂണ്ടുതല്ലിക്ക താക്കമാകുമു. ഇന്ത ‘നടുനിലൈയാൻ’ കുമുമൈവു ഇവർകൾ ഒൻ്റു ചേര്ന്തു, കൂട്ടമൈത്തു, നീൽക്കാൻ ഇവർക്കൾിന് പോരാട്ടത്തിലു അണിതിരാനുവത്രുകാക അരച കണ്കാണിപ്പില് ഇന്തു ചാർപ്പാവാൻ പാതുകാപ്പിനെ ഇവർകളുകു വള്ളംകുകിന്റു.

നരിപ്പുല്തോട്ടമ്, മട്ടക്കൾപ്പ

“എങ്കളുകുമു മീൻ പിഡിക്കതു തെരിയുമു, പടകു വലിക്കു മുഴുയുമു, ആഞ്ഞകൾ ചെയ്യുമു അണെത്തൈയുമു ചെയ്യു മുഴുയുമു, ഇരുപ്പിനുമു അരചാംകുമു എക്കുപു പടകുകളായോ അല്ലതു വല്ലകളായോ തന്റെ വില്ലൈ. എന്തു ഉരിമൈകളാകു കോരുവത്രുകു എക്കുകുചു ചൊന്തമാനാ ചന്കമു (കുമു) എക്കുതു തേവൈ”

കോകിലാവാൻി, തലൈവർ, കരുവാട്ടുകു കുമു, മീൻവും പെൺകൾ കൂട്ടു,
നരിപ്പുല്തോട്ടമ്

മട്ടക്കൾപ്പ നകരില് ഇന്തു 25 കിമീ തൂരത്തിലു ഉണ്ണാ കൾപ്പ വളിയേ അമെന്തിരുക്കിരുതു നരിപ്പുല്തോട്ടമ് കിരാമമു. ഇങ്കേ വാഴുമു മക്കൾിന് അതികമാണവർകൾ കൾപ്പ മീൻപിഡിയില് ഈടുപട്ടുണ്ടാൻം. നരിപ്പുല്തോട്ടത്തിലു നാമു നേരകണ്ടവർക്കൾില് അതികമാണവർകൾ ഇരണ്ടാമു തലൈമുരൈ മുതലു നാഞ്ഞകാമു തലൈമുരൈയാണവർകൾ. നാമു നേരകണ്ടവർക്കൾിലു ഒരുവും തിരുമന്ത്തിന് പിൻ അങ്കേ വന്തവർ. മർഹവും യുതത്തിന് പോതു പാതുകാപ്പുകകതു തന്തു ചൊന്തകു കിരാമത്തിലു ഇന്തു ഇങ്കേ വന്തു കുഴയേറിയവർ. യുതത്തിന് പോതു 2006 - 2007 കാലപ്പാതു കിരാമത്തിലു മേർക്കൊണ്ണൾപ്പട്ട എറിക്കണെതു താക്കുതലാലു കിരാമ മക്കൾിന് അതികമാണവർകളുമു നാമു നേരകണ്ടവർക്കൾിലു അണെവരുമു അഞ്ചുക്കുരിയവർക്കൾിനു ഉയിരിപ്പുകകളുകു മുകങ്ങുകൊടുത്തുണ്ണാൻ, അവധിവാംകളാ ഇമുന്തുണ്ണാൻ, മേലുമു ചൊന്തകുകളാ ഇമുന്തുണ്ണാൻ. ഇക്കാലപ്പാതു പലവേറു ചന്തരപ്പാംകൾിലു ഇവർകൾ ഇടമുബെയര്ന്തു, കൊണ്ണാഡിക്കപ്പട്ടു ചേതമാക്കപ്പട്ട തമതു വീടുകളുകുതു തിരുമ്പിയിരുക്കിന്റെന്നാൻ. നാമു നേരകണ്ടവർക്കൾിലു അണേകമാക അണെവരുമു യുതത്തിന് കാരണമാകതു താമു എത്തനെ കോഴിക്കളായുമു ആകുകളായുമു പശക്കളായുമു വല്ലകളായുമു വിവശായകു കരുവിക്കളായുമു ഇമുന്തുണ്ണാൻ എൻപത്രുകാൻ തണിത്തുവമാനു പട്ടിയലൈയുമു വീടുകളുകു ഏപ്പട്ട ചേതമു പർത്തിയ തണിവിപരംകളായുമു കൊണ്ടുണ്ണാൻ. നേരകാണപ്പട്ടവർക്കൾിലു നാല്വും യുതത്തിന് പോതാൻ കാഞ്ഞമാലാക്കപ്പടലു, മരഞ്ഞുമു ചെയ്യുമു സിത്തിരവതെ ഉണ്ണിപ്പിട്ട കാരണാംകൾിനാലു തമതു കണവർകളാ ഇമുന്തുണ്ണാൻ അല്ലതു മീൻ

பிடிக்க முடியாதளவிற்கு இயலாதவர்களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளனர். ஏனைய பஸ் தமது கணவர்களைச் சுகவீனம் காரணமாக அல்லது மீன்பிடியுடன் தொடர்படைய விபத்துக்களால் இழந்துள்ளனர். இப்பெண்களின் கணவர்கள் தொடர்பான இந்தத் தகவல்கள் இன்றியமையாதவையாகும் ஏனைனில், குறிப்பாக இப்பெண்களின் குழுவினுள்ளும், பொதுவாக நரிப்புல்தோட்டம் கிராமத்திலும் கணவர் இல்லாத அல்லது தமது நெருங்கிய குடும்பத்தில் ஆண் குடும்ப உறுப்பினர்கள் இல்லாத பெண்கள் தாமே மீன்பிடித் தொழிலைத் தெரிவுசெய்துள்ளனர். தற்போது, நரிப்புல்தோட்டம் பெருமளவுக்கு மீன்பிடியினை அடிப்படையாகக் கொண்ட கிராமமாக இருப்பதுடன் சிறியளவு மரக்கறி வளர்ப்பும் நெல் பயிர்ச்செய்கையும் இடம்பெறுகின்றன. வீட்டுப் பணிப்பெண்களாக வெளிநாடு சென்றுள்ள பெண்கள் நீங்கலாக மற்றும் அரசாங்கத் தொழில்களை அல்லது வேறு உறுதியான தொழில்களைப் பெற்றுக்கொண்டுள்ள நாம் நேர்கண்ட சிலரின் பிள்ளைகள் நீங்கலாக, சகல வாழ்வாதாரத்தினதும் இன்றியமையாத பாகமாகப் பெண்களே உள்ளனர்.

நரிப்புல்தோட்டம் கிராமத்திலுள்ள மீனவப் பெண்கள் அமைப்பு 4 வருடங்களாகச் செயற்பட்டு வருகின்றது. 30 வருடங்களாக இயங்கிவரும் உள்ளூர்ப் பெண்கள் அமைப்பான குரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி மையம் குழுவிற்கு உதவி வழங்கி வருகின்றது. கூட்டின் உறுப்பினர்கள் மீன் காயவைத்தல் மற்றும் உப்பிடப்பட்ட கருவாட்டுத் தயாரிப்பு ஆகியவற்றில் பாரம்பரியமாக ஈடுபட்டு வந்தனர். களத்தில் பிடிக்கப்படும் மீன்களே கருவாடு போடுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மீன் பிடித்துக் கருவாடு போடுவது குடும்பமட்ட வாழ்வாதார நடைமுறையாகவே பெருமளவுக்கு மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தது. இதில் ஆண்கள் மீன் பிடிப்பதிலும் பெண்கள் கருவாடு போடுவதிலும் ஈடுபட்டு வந்தனர். பெண்கள் கருவாடு தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டு வந்தாலும் பல பெண்கள் பல காரணங்களினாலும் மீன் பிடிப்பதிலும் ஈடுபட ஆரம்பித்துள்ளனர். குடும்ப மட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் இந்த உற்பத்திச் சுற்று பெண்கள் கூட்டின் சில உறுப்பினர்களை உள்ளடக்குவதற்காகக் குறிப்பிட்ட மட்டத்திற்கு விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. கருவாடு பாரம்பரியமாக உள்ளூரிலும் அயலில் உள்ள கிராமங்களிலும் தமிழ் மற்றும் மூல்லிம் வர்த்தகர்களால் விற்பனை செய்யப்படுகின்றன. இந்த வியாபார உறவுகள் குறைந்தது மூன்று தலைமுறைகள் பழமையானவை. சில பெண்கள் கரையோரங்களிலும் சிறு படகுகளிலும் மீன்பிடியில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

மீன்பிடிப் பொருளாதாரத்தில் பெண்கள் இன்றியமையாத பாகமாக இருந்தபோதிலும், அரசாங்கத்திற்கும் சமுதாயத்திற்கும் இடையிலான பிரதான இணைப்பாக இருக்கும் உள்ளூர் மீனவக் குழுவில் இவர்கள் உறுப்பினர்களாக இல்லை. இந்தக் குழுவின் ஊடாகவே அரசாங்க உதவியும் மானியங்களும் சமுதாயத்திற்கு வந்து சேர்கின்றன. சங்கத்தின் ஆரம்ப காலமான 1950களில் இரண்டு பெண்களே உறுப்பினர்களாக இருந்துள்ளனர். இந்த இரண்டு பெண்களும் இப்போது மீனவப் பெண்கள் அமைப்பின் முத்துவர்களாக உள்ளனர். இவர்கள் இருவரினதும் கணவர்கள் அகாலமரணமடைந்த காரணத்தினாலேயே இவர்கள் உறுப்பினர்களாகியுள்ளனர். இவர்கள் சங்கத்தில் முனைப்பான உறுப்பினர்களாக இல்லை.

இயற்கை வளங்களுக்குச் சுமை ஏற்படுத்தாமல் நிலைபேரான மீன்பிடியில் ஈடுபடுவதற்கு அவசியமான வெவ்வேறு மீன்களின் பருவங்கள் பற்றிய அறிவு மற்றும் மீன்களின் வாழ்க்கைச் சுற்றுப் புற்றிய அறிவு போன்ற பாரம்பரிய அறிவுடையவர்களாக இப்பெண்கள் உள்ளனர். மீன்களின் வாழ்வின் இன்றியமையாத பாகமாக அமைந்து, அதன் நீட்சியாக மக்களுக்கும் இன்றியமையாததாக இருக்கும் கண்டல்தாவரம் போன்ற இயற்கை வளங்களைப் பாதுகாப்பதில் இந்த முறைகள் சம்பந்தப்படுகின்றன. தமது அத்தியாவசியத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்வதற்கும் உள்ளூரில் தமது உற்பத்திகளை விற்றுப் பணம் ஈட்டுவதற்கும் இப்பெண்கள் வீட்டுத் தோட்டங்களில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். தாவர உற்பத்திகளில் சொற்பமானவை மட்டுமே சந்தையில் விற்கப்படுகின்றன. இப்பெண்கள் கூட்டாகச் சேமிக்கத் தொடங்கியுள்ளதுடன் தேவையுள்ள குழு உறுப்பினர்களுக்குச் சாதாரண வட்டியில் கடன்களைக் குழுவினால் வழங்கக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும் என எதிர்பார்க்கின்றனர். இந்தக் குழுவின் பிரதான போராட்டம் இவர்களின் வாழ்வாதாரச் செயற்பாடுகளுக்கான அரசாங்கத்தின் அங்கீகாரத்திற்கான அல்லது உதவிக்கான அணுகல் இல்லாதிருப்பதாகும். கிராம மீனவர் சங்கத்தில் உறுப்பினர்களாக

இருக்கும் இவர்களின் சொந்தக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த ஆண்களே வாழ்வாதார நடைமுறைகளில் இப்பெண்களின் வகிபாத்திரத்தினை அங்கீரிக்காமை இதனுடன் சேர்ந்துள்ள ஒரு பிரச்சினையாக உள்ளது. உணவினை அடிப்படையாகக் கொண்ட வாழ்வாதார நடைமுறைகளில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் எனத் தமது ஸ்தானத்தினை உறுதிப்படுத்தவும் அதற்காகத் தேவைப்படும் உதவிகளை அரசு மற்றும் அரசு சார்பற்ற வளங்களில் இருந்து பெற்றுக்கொள்ளவும் இப்பெண்கள் எதிர்நோக்கும் இரண்டு சவால்களுமே இவர்கள் நாளாந்தம் கடக்க வேண்டியிருக்கும் பிரதான பிரச்சினைகளாக உள்ளன.

திருப்பெருந்துறை, மட்டக்களப்பு

“குப்பை மேட்டினால் அழிக்கப்பட்ட நிலத்திலேயே நாம் ஆரோக்கியமான உணவினை வளர்க்க விரும்பினோம். இது எமது பிள்ளைகளின் உடல்களையும் எமது உடல்களையும் மாத்திரம் போகிக்காது நீண்டகாலத்தில் எமது நிலத்தினையும் உயிர்ப்பிக்கும் என நாம் எதிர்பார்த்தோம்.”

ராஜிதா, திருப்பெருந்துறை, செந்தாமரை பெண்களின் வாழ்வாதாரக் குழு, திருப்பெருந்துறை

மட்டக்களப்பு நகரில் இருந்து 5 கி'மீ தூரத்தில் அமைந்துள்ள திருப்பெருந்துறையில் உள்ள பெண்கள் குழுக்களுடனான எமது ஆய்வும் பணியும் ஏராளமான சாத்தியங்களுடன் மிகவும் எதிர்பார்ப்பு நிறைந்த முன்னெடுப்புக்களில் ஒன்றாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்த ஆவணத்தினை எழுதுகையில், முன்னெடுப்பு பூரணமாக மரித்துப்போய்விட்டது. இக்குறிப்பிட்ட சம்பவக் கற்கை உணவு வளர்ப்புப் பற்றிய, குறிப்பாக வறுமையினால் சின்னாபின்னமாகியுள்ள பகுதியான நகர்ப்பிரதேசங்களில் உணவு வளர்ப்பது பற்றிய முக்கியமான பாடங்களை வழங்கியுள்ளது.

பல தலைமுறைகளாக வாழ்ந்தவர்கள் மற்றும் வந்து குடியேறியவர்கள் என ஒரு மக்கள் கலப்பினைச் சமுதாயம் கொண்டுள்ளது. திருப்பெருந்துறையில் இருந்து 10 கி'மீ தொலைவில் உள்ள புதூர் மற்றும் வலையிறவு ஆகிய கிராமங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் காணிகளில் 1985 ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு விமானநிலையம் / விமானப்படைத் தளம் நிர்மாணிக்கப்பட்டு அப்பிரதேசம் அக்காலத்தில் உயர் பாதுகாப்பு வலயமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டதால் இம்மக்கள் இடம்பெயர்ந்தனர். இந்தக் குடும்பங்கள் திருப்பெருந்துறையில் குடியேற்றப்பட்டு நட்டாக சிறு துண்டு அனுமதிப்பத்திறக் காணிகள் வழங்கப்பட்டன.

திருப்பெருந்துறையில் ஒரு பாரிய பெளதீகப் பிரசன்னமாகக் குப்பைமேடு காணப்படுகின்றது. மட்டக்களப்பு நகர் மற்றும் அதனைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசக் குப்பைகள் இங்கே கொண்டுவரப்படுகின்றன. குப்பை மேட்டுக்கு எதிரான மற்றும் நிலம், வளி மற்றும் நீர் ஆகியவற்றில் இது ஏற்படுத்தும் தீய விளைவுகளுக்கு எதிரான திருப்பெருந்துறை மக்களின் போராட்டம் 2000 ஆம் ஆண்டுகளின் நடுப்பகுதியில் ஆரம்பித்தது. போராட்டங்கள் மாறி மாறி மேற்கொள்ளப்பட்டமையின் பின்னணியாக நடைபெற்று வரும் நீதிமன்ற வழக்குக் காணப்படுகின்றது. மன்னிலும் நீரிலும் வளியிலும் குப்பைமேடு ஏற்படுத்தும் தாக்கம் இங்கே வாழும் மக்களுக்கு சாதாரணமாகப் புலப்படக்கூடியதாக இருந்து வருகின்றது. 2021 ஆம் ஆண்டில், மட்டக்களப்பு உயர் நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பினைத் தொடர்ந்து குப்பை மேடு முடப்பட்டது.

இந்தச் சூழ்மைவிலேயே 2015 ஆம் ஆண்டில் ராஜிதாவும் அவரின் குழுவான செந்தாமரை பெண்களின் வாழ்வாதாரக் குழுவும் உணவு உற்பத்தி தொடர்பான வாழ்வாதார முன்னெடுப்புக்களில் கூட்டாகச் செயற்பட ஆரம்பித்தன. புத்தம்பு திய வாசனைத் திரவியங்களையும் எளியைமான உள்ளூர் உணவுகளையும் தயாரித்து கேள்விக் கட்டளைகளுக்கு இவர்கள் அதனை விநியோகித்து வந்தனர். குறிப்பிட்ட காலம் இவர்கள் மட்டக்களப்பில் உள்ள கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் சிற்றுண்டிச் சாலையினை நடத்தி வந்தனர். இப்பெண்கள் குழுவில் அதிகமாகக் கூலித் தொழிலாளர்களும் வீட்டுப் பணியாளர்களும் உள்ளனர். இவர்களின் குடும்பங்களில் உள்ள ஏனையோரும் கூலித் தொழிலாளர்களாக அல்லது களப்பு மீன்பிடியில் ஈடுபடுவோராக உள்ளனர். இப்பெண்கள் மதுபானப்

பிரச்சினையின் பால்நிலையாக்கப்பட்ட சிக்கல்களுக்கும் வீட்டு வண்முறைகளுக்கும் முகங்கொடுத்தல் எனப் பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்கள் வாழும் பிரதேசம் பாரிய நகர மையத்திற்கு அண்மையில் அமைந்துள்ள போதிலும், சுகாதாரம், போக்குவரத்து மற்றும் கல்வி போன்ற விடயங்கள் தொடர்பான பொதுச்சேவைகள் முறையாகக் கிட்டாத ஒரு சூழமைவிலேயே இம்மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இக்குழுவில் உள்ள பல பெண்கள் குப்பை கொட்டுதலுக்கு எதிரான இயக்கத்தில் ஏற்கனவே முனைப்பாக இருந்து வந்துள்ளனர். இவர்கள் அரசியல்மயமாவதற்கும் பொது வெளியில் பங்கேற்பதற்கும் இட்டுச்சென்ற ஒரு பிரதான செயன்முறையாக இது காணப்படுகின்றது.

திருப்பெருந்துறையில் பலரும் கொவிட-19 தொற்றுக்கு ஆளாகியபோது, ஏற்கனவே இவர்களுக்கு இருந்த அற்பமான வாழ்வாதார வருமானங்களும் சடுதியாக முடிவுக்கு வந்ததுடன் இவர்கள் உணவுக்கு அல்லாடும் நிலைக்கும் தள்ளப்பட்டனர். செந்தாமரைக் குழும் பெண்கள் உணவு வளர்ப்பதென்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தனர். சுற்றுச்சூழலில் குப்பைமேடு ஏற்படுத்தியுள்ள அழிவுக்கும் தம்மையும் தம்மைச் சுற்றியுள்ள நிலத்தினையும் உயிர்ப்பிப்பதற்காக அந்த இடத்தில் பயிர்வளர்ப்பதில் காணப்படும் சிக்கலுக்கும் இடையிலான தொடர்பினை இவர்கள் விரைவில் அறிந்து கொண்டனர். இப்பணியில் ஆரம்பத்தில் சிறிய முதலீட்டினை மேற்கொள்வதற்கு இவர்களுக்கு சிறிய அளவில் நன்கொடை கிடைத்தது. இதன் மூலமாகவே செந்தாமரைக் குழு அதன் பணிகளை உணவு வளர்ப்பதற்கு விஸ்தரித்தது.

2021 ஆம் ஆண்டில் இந்த ஆய்வு களாஆய்வாளர்களினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட போது, கீழே விரிவாகக் குறிப்பிடப்படும் காரணங்களினால் இந்தக் குழு பூரணமாக மரித்துப் போயிருந்தது. திருப்பெருந்துறையில் உணவு வளர்ப்பு நடைமுறைகள் தொடர்பான தகவல்கள் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. பெண்கள் இதனைப் பற்றிப் பேசுவதற்குப் பெரிதும் விருப்பமற்றவர்களாக உள்ளனர். அதாவது தோல்வியில் முடிந்ததும் தமக்குப் பெரும் செலவினையும் ஊழியத்தினையும் ஏற்படுத்தியதுமான ஒரு முன்னெடுப்புப் பற்றிப் பேசுவதற்கு அவர்கள் தயங்குகின்றனர். இக்காரணத்தினால், தேவையான போது, திருப்பெருந்துறை அனுபவத்தின் மூலம் கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் முன்னர் பிரதான ஆய்வாளர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளின் அடிப்படையிலும் மிக அண்மையில் கள ஆய்வாளர்களால் சேகரிக்கப்பட்ட வரையறுக்கப்பட்ட தகவல்களின் அடிப்படையிலும் விபரமாக விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதேபோன்று, திருப்பெருந்துறையில் உள்ள பெண்கள் கூட்டின் உணவு வளர்ப்பு ஆற்றல் தொடர்ந்தும் அவ்வாறே காணப்படுவதுடன் இது எதிர்காலச் சாத்தியங்களுக்கான ஒரு பகுதியாகக் கலந்துரையாடப்படும். எவ்வாறாயினும், பெருமளவுக்கு, ஆய்வின் முடிவில் முன்னெடுப்பு தானாகவே முடிவுக்கு வந்துள்ள காரணத்தினால், இந்த ஆவணத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ள கதையில் திருப்பெருந்துறை மிகவும் சிறிய ஒரு பகுதியாகவே இருக்கும்.

மொண்ராகலை

“பெல்வத்த சீனி மற்றும் புகையிலைத் தொழிற்சாலையில் நான் ஒரு கலீத் தொழிலாளியாக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தேன். நான் லொறிகளில் பெட்டிகளை ஏற்றும் பணியினைச் செய்தேன். வீடு கட்டச் செங்கல் வாங்கப் பணம் உழைப்பதற்காக நான் தலையில் நீர் சுமந்திருக்கின்றேன். எப்படியோ இரண்டு அறைகளைக் கட்டிவிட்டேன். பெல்வத்த சீனித் தொழிற்சாலையில் இரசாயனங்களை விசிறுவதால் என் கண்கள் இப்போது குருடாகிவிட்டன. எனது தந்தை வேலை செய்த காணிகள் ரத்வத்த வளவுக்குச் சொந்தமானது. அவை எமக்குச் சொந்தமானவையல்ல. அவர்கள் நெல்லைச் சேகரித்த பின் எஞ்சம் நெல்லையே நாம் வீட்டுக்குக் கொண்டுவரலாம். மொத்தக் கிராமமும் அவர்களுக்குச் (சிறிமாவோ) சொந்தமானது. அதனால்தான் அவர்கள் எங்களை அங்கே மீன்குடியேற்றினார்கள். பண்டாரநாயக்க ஒரு கூட்டம் வைத்து என்னுடைய அப்பாவிடம் அடிமையாக இருக்காதே இந்தக் காணியை எடுத்துக்கொண்டு போ என்று கூறியிருக்கின்றார்”.

டி.ஸ் சேனநாயக்க அரசாங்கத்தின் போது காணியற்ற பலர் 1956 - 57 குடியேற்றத் திட்டங்களின் கீழ் அந்த இடங்களில் குடியேற்றப்பட்டனர். மக்கள் காடுகளையும் காணிகளையும் துப்பரவு செய்து இந்தக் காணிகளைப் பயிர்ச்செய்கைக்கும் வாழ்வதற்கு உகந்ததாக மாற்றினர். குடியேற்றத் திட்டத்தில், நெல் பயிர்ச்செய்கைக்காக 1 ஏக்கர் தாழ் நிலமும் தெங்குப் பயிர்ச்செய்கைக்காக 5 ஏக்கர் மேட்டு நிலமும் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. இக்காணிகள் அனுமதிப்பத்திற்க் காணிகளாகும். சந்திரிக்கா குமாரதுங்கவின் அரசாங்கத்தின் போது 1994 ஆம் ஆண்டு இந்த அனுமதிப்பத்திற்க் காணிகளுக்கு ஜயபூமி மற்றும் சுவர்ண ஜூமி திட்டங்களின் கீழ் உறுதிகள் வழங்கப்பட்டன³⁵.

நேர்காணப்பட்ட பெண்களில் 90 சதவிகிதத்திற்கும் அதிகமானவர்கள் இரண்டாம் நிலைக் கல்வியினை அல்லது ஆரம்பக் கல்வியினை மாத்திரமே பூர்த்தி செய்துள்ளனர். கிராமிய மொணராகலயைச் சேர்ந்த மூன்றாம் தலைமுறைப் பெண் விவசாயிகளின் மத்தியில்கூட வறுமையின் காரணமாகவும் வேலையின் காரணமாகவும் பிள்ளைகளால் கல்வியினைப் பூர்த்திசெய்ய இயலாமல் இருந்தது தெளிவானதாக இருந்தது. நேர்கண்ட பெண்களில் அதிகமானவர்கள் சிறு வயதிலேயே வயலில் வேலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டனர். வீட்டு வேலைகள் செய்வதற்கும் உடன்பிறப்புக்களைக் கவனிப்பதற்கும் சமைப்பதற்கும் பெண் பிள்ளைகள் பொறுப்பாக இருக்கின்றனர். மொணராகலயில் அடிக்கடி ஏற்படும் வறட்சியின் போது விவசாயிகள் ஏனைய மாவட்டங்களில் வயல்களில் வேலை செய்வதற்காகக் கூலித் தொழிலாளர்களாகச் செல்வது வழமையாக உள்ளது. தென்னந் தோட்டங்களிலும் புகையிலைத் தோட்டங்களிலும் கூலிகளாக வேலை செய்வது பற்றிப் பெண்கள் பேசினர். தனது தந்தைக்குச் சொந்தமான வாழைத் தோட்டத்தில் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்வது பற்றிப் பெண் ஒருவர் பேசினார்.

பல பெண்கள் ஜேவிபி கிளர்ச்சிக் காலத் துயரங்கள் பற்றிய தங்களின் நினைவுகளைப் பகிர்ந்துக் கொண்டனர்.³⁶ சில குடும்பங்கள் இக்காலகட்டத்தில் காணாமல் போன தங்களின் அன்புக்குரியவர்களை இழந்துள்ளனர். பின்னைய வருடங்களில் பெண்கள் பெரும்பாலும் பல்வேறு மாவட்டங்களில் ஆடைத் தொழிற்சாலைகளில் வேலைக்குச் சேர்ந்துள்ளனர், குறிப்பாகத் திருமணத்தின் முன்னர். இளம் ஆண்கள் பெரும்பாலும் சிவில் பாதுகாப்புப் படையில் அல்லது இராணுவத்தில் சேர்ந்துள்ளனர். இந்தத் தொழில்கள் மிகவும் கிரமமான மாதாந்த வருமானத்தினை வழங்கின.

விவசாயிகள் எவ்விதமான இரசாயனங்களையும் பயன்படுத்தாது 1950களிலும் 60களிலும் பெற்றுக்கொண்ட அபரிமிதமான அறுவடைகளைப் பல பெண்கள் நினைவுகூர்ந்தனர். எவ்வாறாயினும், பணப் பயிர்களின் அறிமுகத்துடன் கரும்பு மற்றும் புகையிலைப் பயிர்ச்செய்கையில் பயன்படுத்தப்படும் நச்சுமிக்க இரசாயனங்களுடன் தொடர்புடைய சுகாதாரப் பிரச்சினைகள் பற்றிப் பல பெண்கள் பேசினர். விதைகளும் மண்ணும் வளம் குறைந்தவையாக மாறியுள்ள காரணத்தினால் அண்மைக்காலங்களில் அறுவடையில் ஏற்பட்டுள்ள வீழ்ச்சி பற்றியும் அவர்கள் பேசினர்.

“சேனை என்பது பொதுவாக 6-8 ஏக்கர் கொண்டது. நாம் கத்தரி, மிளகாய், நிலக்கடலை, விளாம்பழும், பூசனி ஆகியவற்றினைப் பயிரிட்டோம். நாங்கள் காட்டினைத் துப்பரவு செய்து வனத்தினை எரித்து விதைகளை நடுகின்றோம். நாம் ஒருபோதும் இரசாயனங்களைப் பயன்படுத்துவதில்லை. சிலவேளைகளில் மிளகாய்க் கன்றுகள் எமது தலையைவு உயர்த்திற்கு வளரும். மிளகாய்கள் கறிமிளகாய் அளவுக்குப் பெரிதானவை. சிலவேளைகளில் நாங்கள் மிளகாயைப் பறிக்கப் பாயவேண்டியிருக்கும். நாம் அப்போது அவற்றினைப் பயிர்செய்வதில் மகிழ்ச்சியடைந்தோம்”.

அனைத்துப் பெண்களினதும் கூட்டு நினைவுகளில் நீண்ட வறட்சிகள் நிலைத்திருக்கின்றன. ஒவ்வொரு தசாப்தத்திலும் நிகழும் 11 மாதம் நீடிக்கும் வறட்சி பற்றிப் பெண்கள் பேசினர். தென்ன

35. கே பி சோமலதாவுடனான நேர்காணல் Dent D L & Goonewardene L.K.P.A (1993), 'Resource Assessment and Land Use Planning in Sri Lanka: A Case Study', Environmental Planning Issues No. 4, December 1993, The Environmental Planning Group The International Institute for Environment and Development London

36. Bheeshanaya (Terror) period refers to the late 1980s, when the political militant group, Janatha Vimukthi Peramuna (JVP) led an insurgency against the Sri Lankan state, which was violently squashed through the abduction, torture, killing and enforced disappearance of thousands of people by state forces. This period also saw attacks and killings of politicians, other left leaders, business people and military personnel by the JVP as well.

மரங்கள் பட்டுப்போயின, விவசாயிகள் அறுவடையை இழந்தனர், கடன் சுமைக்குள் வீழ்ந்தனர், குடிப்பதற்கு நீரில்லை, கிணறுகள் வற்றிவிட்டன, ஆறுகள் வற்றிவிட்டன, இந்த அவலங்களால் கிராமியப் பெண்களும் ஆண்களும் பிழைப்புத் தேடி கூலித்தொழிலாளர்களாக அயல் மாவட்டங்களுக்குச் செல்லும் நிலை ஏற்படுகின்றது.

பல தலைமுறைகளாக விவசாயிகளால், சட்ட ஆவணங்கள் இல்லாத அதிகமான விவசாயிகளாலும் பயிர் செய்யப்பட்ட 84,000 ஏக்கர் நிலங்களும் மொன்றாகல மாவட்டத்தின் புத்தள மற்றும் வெள்ளாவாய பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளில் உள்ள ஏனைய அரசு நிலங்களும் 1984 ஆம் ஆண்டு அரசினால் சுற்றி வளைக்கப்பட்டன.³⁷ இந்தக் காணிகள் பின்னர் தனியார் முதலீட்டாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறு காணிகள் வழங்கப்பட்ட பிரதான கம்பனிகளில் அமெரிக்க பல்தேசியக் கம்பனியான புக்கர் இண்டர்நெசனலுக்கு 30 வருடக் குத்தகைக்குக் காணி வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது³⁸. பெல்வத்த சீனிக் கூட்டுத்தாபனத்தின் கீழ் சீனி உற்பத்தி செய்வதற்காகவே இவ்வாறு காணிகள் வழங்கப்பட்டன. 15 வெவ்வேறு குடியேற்றங்களைச் சேர்ந்த ஸமார் 3000 விவசாயிகள் பெல்வத்த சீனிக் கம்பனிக்காக கரும்பு பயிர்செய்ய ஆரம்பித்தனர். கரும்புப் பயிர்ச்செய்கைக்காக 4 ஏக்கர்களும் வாழ்வதற்காக 1/2 ஏக்கர் நிலமும் இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. ஆனால் இவர்களும் எவ்வித ஆவணங்களைம் பெறவில்லை. பயிர்ச்செய்கைக்கான உட்கட்டமைப்பினை நிர்மாணிப்பதற்காக பெல்வத்த சீனிக் கம்பனி அரசு வங்கிகளிடம் இருந்து வட்டியுடன் கடன் பெற்றது. இதில் உபகரணங்களை வாங்குதல், நிலங்களைத் துப்பரவு செய்தல், கரும்பு பயிரிடல், வடிகால்கள் அமைத்தல், நீர், விதைகள், உரங்கள் மற்றும் பீடைக்கொல்லிகளுக்கான அனுகலைப் பெறல், அறுவடை செய்தல் மற்றும் அறுவடையினைப் போக்குவரத்துச் செய்தல் இதில் உள்ளடங்கியிருந்தது. எவ்வாறாயினும், இந்தச் செலவுகள் விவசாயிகளின் அறுவடையில் இருந்து வட்டியுடன் கழிக்கப்பட்டன. கழித்த பின்னர் ஏதாவது எஞ்சினால் அதுவே விவசாயிகளுக்குக் கிடைத்தது. தமது வீடுகளைக் கட்டுவதற்கான உதவி என்ற அடிப்படையில், விவசாயிகளுக்கு 10 தகரக் கூரைகளும் ஆறு மாதங்களுக்கு உணவுக்கான மாதாந்தக் கொடுப்பனவாக 700.00 ரூபாவுமே கிடைத்தன. மிகவும் கையறுநிலைக்கான சில விவசாயிகள் கம்பனியில் நாட்கூலிகளாக வேலை செய்தனர்.³⁹

ஊவா வெல்லஸ் பெண்களி அமைப்பு 1984 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டது. இந்த அமைப்பினை உருவாக்கியமைக்கான காரணம் பெல்வத்த சீனிக் கம்பனியினால் காணி கொள்ளப்பட்டமைக்கு எதிரான போராட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குவதாகும். மாலபே சமுதாயக் கல்வி மையத்தின் உதவியுடன், பல பெண்கள் கூட்டுக் காணிப் போராட்டத்தில் இணைந்து கொண்டனர். பெல்வத்த சீனிக் கம்பனிக்காக வேலை செய்த 3000 இற்கும் மேற்பட்ட விவசாயிகள் தங்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடுவதற்காக ஒரு தொழிற்சங்கத்தினை உருவாக்கினர். இந்த உரிமைகளுள், கரும்புப் பயிர்ச்செய்கையினால் விவசாயிகள் இழந்த பயிர்செய்யப்படக்கூடிய காணிகளுக்கான உரிமை, பிரதேசத்தின் சிறிய நீர் நிலைகள் அழிக்கப்பட்டமை மற்றும் கரும்புப் பயிர்ச்செய்கை மற்றும் பதப்படுத்தலுக்காக இரசாயனங்கள் மற்றும் பீடைக்கொல்லிகளின் மிகையான அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டமை ஆகியன உள்ளடங்கியிருந்தன.

37. 'Peasants Rise Up (Sri Lanka): Women struggle to break free from sugar company's control,' Pan Asia Pacific, 2021, <https://panap.net/2021/05/peasants-rise-up-sri-lanka-women-struggle-to-break-free-from-sugar-companys-control/>

38. Monaragala was declared an Agricultural Promotion Zone (APZ) in 1982 and approximately 19000 acres of land in Pelwatte were cordoned off for sugarcane cultivation. The Pelwatte Sugar Company was established in 1981 as a joint venture between the state and foreign investors. Mehta International was allocated 12,000 acres of land Booker International was allocated acres of land affecting 625 farming families.

Sunila Abeysekera, 'Women in Struggle,' part 1, Fortnightly Review, Law & Society Trust, Jan 16th, 1991, Issue 10 <https://drive.google.com/file/d/1QSjbvcPfAGvAEKw7wi7IJm-Z3Int093f/view> ;

BuddhimaPadmasiri and Samanthi Gunawardana, 'Rural Women's Resistance to Neoliberal Agricultural Reform: The Women of Monaragala Sri Lanka,' PPE, July 8, 2021, <https://www.ppesydne.net/rural-womens-resistance-to-neoliberal-agricultural-reform-the-women-of-monaragala-sri-lanka/>

; Two Worlds One Life <https://www.youtube.com/watch?v=hXzRQF9e4mE>;

39. 'Peasants Rise Up (Sri Lanka): Women struggle to break free from sugar company's control,' Pan Asia Pacific, 2021, <https://panap.net/2021/05/peasants-rise-up-sri-lanka-women-struggle-to-break-free-from-sugar-companys-control/>

; People's Land Commission Report, Law and Society Trust (2020) <https://drive.google.com/drive/folders/19CGinDt1mr21sBWSoouJTQhxPGKw3-Yw>

தொழிற்சங்கத் தலைவர் 1989 ஆம் ஆண்டு வன்முறை காலத்தின்போது காணாமலாகவிட்டார்⁴⁰. இந்தப் போராட்டம் 30 வருடங்களுக்கும் மேல் தொடர்ந்தது. குத்தகை முடிவடையும் நிலையில், மக்கள் தங்களின் பெயர்களில் காணி ஆவணங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக அணிதிரண்டு சட்டத்தரணிகளின் உதவியுடன் அவற்றினைப் பெற்றுக்கொண்டனர். மூன்றாம் குடியேற்றத்தினைச் சேர்ந்த 200 குடும்பங்கள் தாம் வாழுகின்ற அரை ஏக்கர் நிலத்திற்காவது காணி ஆவணங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும் எனக்கோரிச் சட்ட நடவடிக்கை எடுத்தனர். பல பிரதேசங்களில் (10 ஆம் 14 ஆம் குடியேற்றங்கள்), இந்தச் செயன்முறை வெற்றியளித்ததுடன் மக்கள் வாழ்ந்து வந்த அரை ஏக்கர் காணிகளுக்கான ஆவணங்களைப் பெற்றுக்கொண்டனர்⁴¹. எவ்வாறாயினும், அழுவில் உள்ள பாகுபாடுமிக்க காணிச் சட்டங்களின் காரணமாக பெண் விவசாயிகள் அவர்களின் பெயர்களில் காணி ஆவணங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. குடும்பங்களின் ஆண் தலைவர்களின் பெயர்களில் மட்டுமே உறுதிகள் வழங்கப்பட்டன.

ஆரம்பத்தில் இருந்தே இயக்கமானது இரசாயன அடிப்படையற்ற விவசாயம் மற்றும் சுற்றாடல் பாதுகாப்புப் பற்றிய பிரக்ஞாந்தியே பணியாற்றியது. சமுதாயத்தினுள் நிதி வளங்களை கிராமியப் பெண்களின் கட்டுப்பாட்டினில் வைத்துக்கொள்வதற்காக இப்பெண்கள் குழு சேமிப்புக் குழுக்களையும் ஆரம்பித்தன. இச்சேமிப்புக் குழுக்கள் குழுவின் சேமிப்புக்காக கைப்பிடியளவு அரிசியுடன் சேமிப்பினை ஆரம்பித்தன. குடும்பத்திற்கான மருந்துப் பயிர்கள், போசாக்குமிக்க உணவுகள் மற்றும் ஆரோக்கியமான உணவுகள் பற்றியும் கலந்துரையாடினர்.

2010 இலிருந்து, பெண்களின் உரிமைகளிலும் பெண்களின் தலைமைத்துவத்திலும் பால்நிலை உறவுகளைப் புரிந்துக்கொள்வதிலும் சமூக-அரசியல் உரிமைகளைப் பற்றி மிகுந்த விழிப்புணர்வு பெறுவதற்கும் மிகவும் கவனக்குவிப்பு இருந்து வருகின்றது. 2006-2018 ஆண்டுகளுக்கிடையில் மூன்றாக இருந்த கிராமியப் பெண்கள் குழுக்கள் 800 பெண் உறுப்பினர்களுடன் 18 ஆக வளர்ச்சியடைந்தது. சகல குழுக்களும் சேதன உற்பத்திகளை வளர்க்கத் தொடங்கி அவற்றினை உள்ளுரில் வாராந்த சந்தைகளில் சந்தைப்படுத்தினர். விலைக் கட்டுப்பாடு இல்லாமையும் இடைத்தரகர்களின் சுரண்டலும் இப்பெண்கள் சந்தித்த பாரிய சவால்களாகும். நிலக்கடலையிலும் இதே நிலைமையே காணப்பட்டது. பெண்கள் குழுக்களின் சக்தி காரணமாக 2017 ஆம் ஆண்டில் சந்தை விற்பனை நிலையம் ஒன்றினை ஆரம்பித்து நிலக்கடலை பதப்படுத்தலுக்கான தொழில்நுட்பங்களைத் தரமுயர்த்துவதற்கான வாய்ப்பும் கிடைத்தது. சகல பெண்களும் சேதன உற்பத்திக்கான சான்றுப்படுத்தலை பெற்றுள்ளனர். இது இப்பெண்களின் உற்பத்திக்கான சந்தைப் பெறுமதியினை அதிகரித்துள்ளது. தற்போது, நிலக்கடலை டேவிட் கிராம் ஸ்டோர்சினாலும் மாகாணக் கொள்வனவாளர்களாலும் அம்பாந்தோட்டை அசோகா ஸ்டோர்சினாலும் மொத்தமாக வாங்கப்படுகின்றன. மரக்கறிகள் கெங்கோ 1st சேதன உணவுக் கடையினாலும் வைல்டர்ஸ் பிரைவேட்ட லிமிடெட்னாலும் விவ்லைப் ஓர்கானிக்கினாலும் கண்டி மற்றும் வெள்ளவாய் வைத்தியசாலையினாலும் ஓவிடா ஓர்கானிக்சினாலும் வாங்கப்படுகின்றன.

தங்களின் வளங்கள் பெருநிறுவனங்களினால் எடுக்கப்படுவதற்கு எதிராக சமூக-பொருளாதார உரிமைகளுக்காக பெண்கள் ஒன்றுசேர்ந்த ஒரு நீண்ட வரலாற்றில் இருந்து இந்தக் குழு வருகின்றது. இன்று இவர்கள் கூட்டுச் சேதனப் பயிர்ச்செய்கை நடைமுறைகளுக்கான கடப்பாட்டில் உறுதியாக நிற்கின்றனர் என்பதுடன் இது சமுதாயத்தின் உணவுத் தேவைகளுக்கான சாத்தியமான தொழில்முனைவு மற்றும் தெரிவு என்பதையும் காட்டியுள்ளனர். எவ்வாறாயினும், சந்தைப்படுத்தலைப் பொறுத்தளவில் இவர்கள் பெருநிறுவன அமைப்புக்களுடன் பணியாற்றினாலும் இந்த அமைப்புக்கள் இவர்கள் எதிர்த்துப் போராடியவற்றினை விடச் சிறியவையாகும். பெறுநிறுவனங்களில் மாத்திரம் தங்கியிராது சிறிய, நேர்மையான பெருநிறுவனங்களையும் உள்ளடக்கக்கூடிய சந்தைகளை உருவாக்கக்கூடிய வழிகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கான கலந்துரையாடலையும் இவர்களின் பணியின் தன்மை தேவைப்படுத்துகின்றது. இவர்களின் நன்மைக்காக மிகவும் வலுவான உள்ளுர்ச் சந்தை ஒன்றினை உருவாக்குவதற்கான தேவை காணப்படுகின்றது.

40. Interview with K P Somalatha

41. '152 families in 3 settlements were able to get a license for their residential land,' You tube, PARL, Sri Lanka, <https://www.youtube.com/watch?v=2Lktz1R0bjY>

சம்பந்தப்பட்ட பின்புலத் தரவுகள்

நாம் பணியாற்றிய பெண்களின் வயது பற்றிய தரவுகள் விவசாயத்தில் இளம் பெண்கள் குறைவாக ஈடுபடுவதையே வெளிக்கூறுகின்றது. இவர்களில் பலர் ஒன்றில் வேறு வேலைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர் அல்லது குடும்பத்தின் பிரதான விவசாயியாக இல்லாதிருக்கின்றனர், அதாவது, தங்களின் பெற்றோருக்கு விவசாயத்தில் உதவுபவர்களாக உள்ளனர். நாம் பேசிய பெண்களில் பலர் தாங்களும் தங்களின் பிள்ளைகளும் உழைப்பதற்காகப் புலம்பெயர் தொழிலாளர்களாக வெளிநாடு சென்றதாகக் குறிப்பிட்டனர்.

பெண்களின் கூட்டுப் பயிர்ச்செய்கை வேலைகள் தொடர்பான வாய்ப்புக்களை நீண்டகாலமாகக் கட்டியெழுப்பல் தொடர்பில் இத்தரவானது வயது தொடர்பான முக்கியமான கரிசனைகளை எழுப்புகின்றது. அதாவது, வருமானத்தினை ஈடுபடுவதற்கான வழியாக இதன் வெளிப்படையான ஊக்குவிப்பு இல்லையென்றால், பெண்கள் எதிர்காலத்தில் விவசாயத்தினைக் கூட்டாகவோ அல்லது தனியாகவோ முனைப்புடன் தெரிவு செய்யாதிருக்கலாம். தற்போதைய சவால்கள் தொடர்ந்து நிலைத்திருந்தால், உணவு வளர்ப்பில் ஈடுபடும் தெரிவினை மேற்கொள்வதில் அடுத்த தலைமுறையின் பாரிய பற்றாக்குறைக்கு நாம் முகங்கொடுக்கலாம். இது தனிப்பட்ட குடும்பங்களுக்கும் சமுதாயங்களுக்கும் மட்டுமன்றி நாட்டுக்கும் எதிர்காலத் தலைமுறைகளின் உலகிற்கும் ஆபத்தானதாகும்.

வயது வீச்சு	எண்ணிக்கை
20-29	5
30-39	17
40-49	30
50-59	24
60 and above	21
Total	97

அட்டவணை 2 : வயதுப் பரம்பல்

திருமண நிலை பற்றிய தரவுகள் மிகவும் வெளிக்கூறுபவையாக இருக்கின்றன. விவசாயிகளாகப் பெண்களின் வாழ்வினில் ஒரு முக்கியமான பாகமான குடும்பங்களையும் சமுதாயங்களையும் ஒழுங்கமைக்கும் நெறிமுறை மாதிரிகளின் சீர்குலையுகளின் கடும்சிக்கவில் நடுவில் இது காணப்படுகின்றது. இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட சகல பரப்புக்களிலும், யுத்தம் காரணமாகவும் இடப்பெயர்வு காரணமாகவும் காணாமல்போதல்கள் காரணமாகவும் பெண்கள் சமூகக் கட்டமைப்புக்களில் இடையூறுகளுக்கு முகங்கொடுத்திருக்கின்றனர். திருமணமாகமல் இருந்தாலும், பிரிந்திருப்பது அல்லது விவாகரத்துப் பெற்றிருப்பது தொடர்ந்தும் பொதுவற்றதாக இருக்கின்றது, பல பெண்கள், திருமணமானவர்களில் கூட, தம்மையும் தமது பிள்ளைகளையும் தனியாகப் பராமரித்து வருகின்றனர். கணவர்கள் ஒன்றில் வாழ்வாதாரங்களுக்குப் பங்களிப்பு வழங்காதிருக்கின்றனர் அல்லது புலம்பெயர் தொழிலாளர்களாக வேலை செய்வதால் ஒரே தளத்தில் தங்களின் குடும்பத்துடன் நாளாந்த ஊழியத்தில் ஈடுபடாதிருக்கின்றனர். தம்மையும் பராமரித்துத் தமது பிள்ளைகளையும் பராமரிக்கும் நிலையில் பல பெண்கள் வாழும் ஒரு சமூகத்தில் தனித்திருப்பது, பிரிந்திருப்பது அல்லது விவாகரத்துப் பெற்றிருப்பது என்பது பற்றித் தொடரும் சமூக அறநெறியில் புலப்படத்தக்க பிளவு காணப்படுகின்றது. இந்த நாளாந்த வாழ்வுடன் சேர்த்து, கணவர் ஒருவருக்கான தேவையினை வலியுறுத்தும் சமூகக் கருத்தியல்களும்

அழுத்தங்களும் மொழிகளும் காணப்படுகின்றன. எவ்வாறாயினும், வரையறைகளைப் பெண் விவசாயிகள் அடையாளம் காண்கின்றனர், சிலவேளைகளில் இந்த ஆணாதிக்கக் கருத்தியல்கள் சட்டங்களிலும் கொள்கைகளிலும் குறிப்பாக காணி உரித்தாண்மை மற்றும் சேவைகள்/பயிர்ச்செய்கைக்கான மானியங்கள் தொடர்பானவெற்றிலும் பிரதிபலிக்கும் நியாயமற்றதன்மையினையும் அடையாளங்காண்கின்றனர். ஆணாதிக்கக் கருத்தியல்களின் இந்தச் சட்ட மற்றும் கொள்கை மட்டச் சிக்கல்கள் விவசாயிகளாக இப்பெண்களின் பணிகளை மோசமாகப் பாதிக்கின்றன. யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களில் வாழும் பெண்களின் பிரசன்னமும் இத்தரவுத் தொகுதியில் உள்ள படைவீரர்களின் மனைவிகளின் பிரசன்னமும் விதவைகளின் கணிசமான எண்ணிக்கையினை விளக்குகின்றன. இவர்கள் யுத்தத்தின் இருபக்கத்திலும் விதவைகளாகக்கப்பட்ட சாதாரண மக்கள். வலிந்து காணாமலாக்கப்படலால் பாதிக்கப்பட்ட எண்ணிக்கை, எமது விவசாயிகளின் கூட்டுக்களில் ஒன்று காணாமலாக்கப்பட்டவர்களின் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தபோதிலும் குறைவானதாக இருந்தது. இதற்கான ஒரே காரணம் இவர்களில் சிலர் மீண்டும் மனமுடித்துள்ளனர், பெரும்பாலும் இவர்களின் முதலாவது கணவர் காணாமலாக்கப்பட்டுப் பல வருடங்களின் பின்னர் அல்லது தமது ஏனைய உறவினர்களான தந்தைகளை, சகோதரர்களை அல்லது மகன்களை வலிந்து காணாமலாக்கலால் இழந்த பின்னர். ஆய்வில் பங்குபற்றிய இந்தப் பெண்களும் இவர்களின் சீர்குலைக்கப்பட்ட குடும்பக் கட்டமைப்பும் இந்தப் பிராந்தியங்கள் அணைத்திலும் இரண்டு அல்லது மூன்று தலைமுறைகளாக இவர்களை ஆட்கொள்ளும் யதார்த்தமாக இருக்கின்றது. இதன் காரணமாக, விசேட கவனத்தினைத் தேவைப்படுத்தும் ஒன்றாக இந்த யதார்த்தத்தினை அங்கீகரிப்பது முக்கியமானதாகும். பெண் தலைமைக் குடும்பங்கள் முதல் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு வாழ்வாதாரத்துடன் தொடர்புடைய இடையீடுகள் தொடர்பான, அரசாங்க மற்றும் அரசுசாராப் பணிகள் எனும் சட்டகத்தின் மூலம் இது நிறைவேற்றப்படுகிறது. சீர்குலைவுகள் பெரும்பாலும் கடினமானவையாகவும் பாதிப்பு ஏற்படுத்துவதாகவும் இருந்தாலும், இரண்டு முதல் மூன்று தலைமுறைகளுள், பெண்களின் இப்புதிய யதார்த்தங்களின் சாதகமான ஆற்றல்களை நாம் அங்கீகரிக்க ஆரம்பிக்கக்கூடிய ஒர் இடத்தில் நாம் எம்மைக் கண்டு, பயிர்ச்செய்கை மற்றும் உணவு உற்பத்தியின் பணிகளை நோக்கும் பெயரளவான ஆணாதிக்க வழிகளுக்கு ஆக்கத்திற்னுடன் சவால்விடுத்து, அவற்றினைத் தீர்த்து மாற்றிடுகளை முன்மொழிய இவர்களை இயலுமாக்குகின்றது. இவ்வாறான ஒரு மாற்றிடுணையே இந்த ஆய்வில் உள்ள பெண்கள் ஏற்கனவே வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

தனித்தவர்	1
விவாகரத்தானவர்	1
திருமணமானவர்	72
பிரிந்தவர்	2
வலிந்து காணாமலாக்கப்பட்டவர்கள்	4
விதவையானவர்	14
தரவு கிடைக்கவில்லை	(3)
மொத்தம்	97

அட்டவணை 3 : திருமண நிலை

இப்பிரதேசத்திலுள்ள அதிகமான பெண்கள் இரண்டாம் நிலை வரை கல்வி கற்பதை பொதுக்கல்வி முறைமை உறுதிப்படுத்தியுள்ளது. எவ்வாறாயினும், இங்கேயே மிகவும் தீர்க்கமான பிராந்திய வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. மொன்றாகலயில், நாம் பேசிய பெண்களில் 50 சதவிகிதமானவர்கள்

கபொத சாதாரண தரத்தினைப் பூர்த்தி செய்துள்ளனர். 30 சதவிகிதமானவர்கள் இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலைக்குச் சென்றுள்ளனர். மறுபுறத்தில், நரிப்புல்தோட்டத்தில், மீனவப் பெண்கள் மிக வித்தியாசமான ஒரு தோற்றப்பாட்டினைச் சமர்ப்பிக்கின்றனர். இவர்களுள் 40 சதவிகிதமானவர்கள் ஆரம்பப்பள்ளியுடன் அவர்களின் கல்வியினை நிறுத்திவிட்டனர். எவ்வாறாயினும், இவர்கள் ஒரு தனித்துவமான தலைமுறையினைச் சேர்ந்தவர்கள் - 60 களின் பிற்பகுதியிலும் 70 களின் ஆரம்பத்திலும் பிறந்தவர்கள், பெரும்பாலும் அதிக வருடங்கள் கல்வி கற்றிருக்கின்றனர் ஆனால் இரண்டு நபர்கள் மட்டுமே கபொத சாதாரண தரத்தினைப் பூர்த்தி செய்துள்ளனர். அம்பாறையில், இவர்களில் அனேகமாக (60 வீதமானவர்கள்) இரண்டாம் நிலைக் கல்வியினைப் பூர்த்தி செய்திருந்தாலும், எவருமே சாதாரண தரத்தினைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை. எவ்வாறாயினும், உயர்தரம் படித்த 3 பேர் என அம்பாறை மாவட்டம் உயர்தரக் கல்வி தொடர்பில் உயர் எண்ணிக்கையினைக் கொண்டுள்ளது. இவர்களில் இருவர் 70 வயதானவர்கள். அதாவது இந்தப் பெண்கள் அவர்களின் உயர்தரக் கல்வியினைப் பூர்த்தி செய்த பின்னர் வந்த தலைமுறையில் யுத்தமும் வன்முறையும் கல்வியைச் சீர்க்குலைத்ததையும் அதன் விளைவாக இப்பிராந்தியத்தில் விளிம்புநிலையாக்கம் நடந்ததையும் இது தெளிவாகச் சூடிக் காட்டுகின்றது.

பயிர்ச்செய்கை மற்றும் உணவு வளர்ப்பு ஆகியவை பற்றிய கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கையில், உயர்கல்வி இருக்கையில் இது ஒரு தெரிவாகக் கருதப்படுவதில்லை. எமது ஆய்வில் நேர்காணப்பட்ட பெண்களின் பிள்ளைகளில் பலர் குறைந்தது கபொத சாதாரண தரத்தினையாவது முடித்திருக்கின்றனர். அவர்கள் வேறு தொழில்களைத் தேடலாம் என்பதையே இது குறிக்கின்றது. உணவு வளர்ப்பில் ஈடுபடுவதற்கு இவர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்படும் மோசமான நிலைகளை வைத்து நோக்குகையில் இது பூரணமாக நியாயப்படுத்தப்படக் கூடியதாகும். உணவுப் பாதுகாப்பு, நிலைபேறானதன்மை மற்றும் இறைமை ஆகியவற்றின் கண்ணோட்டத்தில் நோக்குகையில், வரப்போகும் தலைமுறைகளுக்கான நிலைபேறான வாழ்வாதாரத் தெரிவாக விவசாயத்தினை ஆக்குவதை நோக்கிப் பணியாற்ற ஒரு சமூகம் என்ற ரீதியில் இது எமக்கு அதிக நன்மைகளை வழங்கும். கல்விக்கும் விவசாயத்திற்கும் இடையிலான இந்தத் தொடர்பு, இலங்கையின் இப்பிரதேசங்கள் அனைத்திலும் தற்காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் இன்றியமையாத தேவையாக இருக்கும் உணவு உற்பத்தியினை அதிகரிப்பதற்கு அவசியமான அடிப்படையான முழுமையான மாற்றங்களின் தேவைக்கான மற்றொரு நினைவுட்டலாக இது அமைகின்றது. மிக நீண்டகாலமாக நிலவிய இன்று குரல்வளைப்பிடியாக மாறியிருக்கும் உணவுப் பாதுகாப்பின்மையின் மட்டங்களைத் தவிர்த்து நாட்டின் உணவுத் தேவைகளைப் போதியளவில் நிறைவேற்ற வேண்டுமாயின் வருங்கால சந்ததியில் உயர் கல்வித் தகைமைகள் மற்றும் உணவு உற்பத்தியில் ஈடுபடுதல் ஆகியவற்றில் இரண்டில் ஒன்றில் மட்டுமே ஈடுபடுதலாக இருக்க முடியாது.

கல்வி மட்டம்	எண்ணிக்கை
ஆரம்ப	21
இரண்டாம் நிலை	34
O/L	24
A/L	6
கல்வி இல்லை	2
தரவுகள் கிடைக்கவில்லை	10
மொத்தம்	97

அட்டவணை 4 : கல்வி மட்டம்

சார்ந்திருப்போரின் தரவுகள் இந்த ஆய்வுக்கு முக்கியமானதாகும். இந்த ஆய்வில் சம்பந்தப்பட்டுள்ள சகல பெண் விவசாயிகளும் சார்ந்திராதவர்களாக இருப்பதோடு மாத்திரமன்றி, உண்மையில் குடும்பத்திற்காக உழைத்து வருமானம் ஈட்டுவர்களாகவும் ஏனையோரைப் பராமரிப்பவர்களாகவும் இருக்கின்றனர் என்பதைச் சந்தேகத்திற்கிடமின்றிக் காட்டுவது இத்தரவுகளே. வளர்ந்தவர்களாகவும் முதியோராகவும் இல்லாதிருந்தும் எப்போதும் அல்லது இடைக்கிடை இன்னும் சார்ந்திருப்போராக இருக்கும் கணவர்களையும் ஏனைய ஆண் உறவினர்களையும் இந்தத் தரவு பிரதிபலிக்கவில்லை. அடிப்படையில், பெண் விவசாயிகளே பெரும்பாலும் குடும்பத்தின் வருமானம் ஈட்டும் ஒரே நபராக இருக்கின்றனர். சிறு வித்தியாசங்கள் காணப்பட்டன, உதாரணமாக, திருப்பெருந்துறையில் பாரிய விழுக்காட்டில் சிறுவர்கள் காணப்படுவதற்கான காரணம் நேர்காணப்பட்ட வயதுக் குழுவினர் இளமையானவர்களாக இருப்பதால் இளம் பிள்ளைகளைக் கொண்டுள்ளனர். நரிப்புல்தோட்டத்தில் உள்ள மீனவப்பெண்கள் வளர்ந்த, பெரும்பாலும் திருமணமாகிச் சிலவேளைகளில் இவர்களைச் சார்ந்திராத பிள்ளைகளைக் கொண்ட வயது முதிர்ந்தவர்களாக உள்ளனர். யுத்தம் மற்றும் இடப்பெயர்வு ஆகியவற்றின் நேரடிக் காரணத்தினால் அம்பாறை மாவட்டத் தரவில் முதியவர்களாதும் அங்கவீணமானவர்களாதும் உயர் சதவிகிதம் காணப்படுகின்றது. இந்தத் தரவு, கொள்கையிலும் சமூகப் புலனுணர்வுகளிலும் பெண்களைச் சுயாதீனமான விவசாயிகளாக அல்லது உணவு உற்பத்தியாளர்களாக நடத்தாமையினால் ஏற்படும் பாரிய மட்டுப்படுத்தல்களை வேறு எவற்றினையும் விட வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றது. இந்தப் பிராந்தியங்கள் அனைத்திலும் உணவு உற்பத்தி தொடர்பான உண்மை, அதிகமான பெண்கள் பிரதான உணவு உற்பத்தியாளர்களாகவும் குடும்பங்களுக்காக வருமானமீட்டுவோராகவும் உள்ளனர். எனினும் இவர்களின் பராமரிப்புப் பணிகள் புலப்படாதவையாகவே உள்ளன. பெண் உணவு வளர்ப்போருக்கு ஆதரவு வழங்குவதற்காக இந்த யதார்த்தத்தினைப் பிரபுதிபலிப்பதற்கு கொள்கை மற்றும் சமூகப் புலனுணர்வு மாற்றப்பட வேண்டும்.

	மொனராகல	திருப்பெருந்துறை	நரிப்புல்தோட்டம்	அம்பாறை
சார்ந்துள்ள பிள்ளைகள்	65%	81%	53.3%	53%
முதியவர்கள் மற்றும் அங்கவீணமானவர்கள்	12.5%		3.3%	23.5%
மொத்தம்	77.5%	81%	56.6%	76.5%

அட்டவணை 5 : சார்ந்திருப்போர்

உணவு வளர்க்கும் செயன்முறை

பயிர்ச்செய்கை, உணவு வளர்ப்பு மற்றும் உற்பத்தி பற்றிய ஆக்கங்களில் பெரும்பான்மையானவை ஒன்றில் விடயம் பற்றிய மேலோட்டமான பார்வையினை எடுத்து பரந்த வீச்சிலான விடயங்களைச் சமர்ப்பிக்கின்றன அல்லது செயன்முறையின் ஏதாவது ஒர் அம்சத்தில் கவனம் குவிக்கின்றது. நான்கு குழுக்களிலும் உள்ள 97 நேர்காணப்பட்டவர்களின் மத்தியிலும் காணப்படுவது போன்ற உணவு வளர்ப்பினதும் செயன்முறையினதும் அனைத்து வெவ்வேறு கட்டங்கள் பற்றிய விரிவான விளக்கத்தினை நாம் கீழே வழங்குகின்றோம். இந்தக் கூற்றுரைகளில் இருந்து, ஒவ்வொரு அம்சத்தினுள்ளும் உள்ள குறிப்பிட்ட ஆற்றல்களையும் சவால்களையும் நாம் அடையாளம் காண்கின்றோம். தேவைப்படும் முழுமையான சவால்கள் பற்றிய பகுப்பாய்விற்கான மற்றும் இலங்கையில் இந்தக் கூட்டுக்களுக்கான எதிர்காலப் பாதைக்கான அடிப்படையினை இது உருவாக்குகின்றது.

காணி

	சீதனம் / தாயிடமிருந்து	பெண்ணின் பெயரில் உறுதியுடன் சொந்தமாகக் காணி	ஆண் உறவினரின் பெயரில் உறுதியுடன் சொந்தமாகக் காணி, அனுமதிப் பத்திரக் காணி	ஆண்ணின் பெயர் அனுமதிப் பத்திரக் காணி	பெண்ணின் பெயர் அனுமதிப் பத்திரக் காணி	காணி உரிமை இல்லை. தூப்பாவு செய்யப்பட்ட காணியை பயன்படுத்தல். ஏனையவர்களின் காணியை பயன்படுத்தல்	எவ்வித ஆவணமும் அற்ற காணி
மொண்ராகலை		7	10	6	1 (விதவை)	8	4
திருப்பெருந்துறை		4	4	3			
நரிப்புல்தோட்டம்		21	8				
அம்பாறை	9		1			4	3 (கணாமியின் பின்னரான மீளகுடியேற்றம்)

அட்டவணை 6 : காணி உரித்தாண்மை

மேலேயுள்ள அட்டவணை தெளிவாக எடுத்து விளக்குவது போல், வெவ்வேறு பிராந்தியங்களின் ஊடே காணி உரித்தாண்மை தொடர்பில் பாரிய பல்வகைமை காணப்படுகின்றது. எவ்வாறாயினும், இங்கே குறிப்பிடுவதற்குத் தக்கதான் சில பொதுவான தன்மைகள் உள்ளன. மொண்ராகலை மற்றும் திருப்பெருந்துறை ஆகிய அனுமதிப்பத்திரக் காணிகள் வழங்கப்பட்ட இரண்டு இடங்களிலும் இக்காணிகள், பெண்கள் விதவைகளாக அல்லது ஆண் உறவினர்கள் அற்றவர்களாக இருந்தாலேயன்றி, பெருமளவில் ஆண்களின் பெயர்களிலேயே விநியோகிக்கப்பட்டுள்ளன (தந்தையர் அல்லது கணவர்கள்). இந்த விடயம் இலங்கையில் விரிவாகக் கலந்துரையாடப்பட்டு வருகின்றது⁴². உணவு வளர்ப்பவர்களாக பெண்களின் வகிபாத்திரத்தினை ஆராயும் நோக்கத்திற்காக, அரசாங்கத்தினால் விநியோகிக்கப்பட்ட காணிகள் மீது உரித்தாண்மை உரிமைகள் இல்லாமையானது, விவசாயிகள் என்பதற்கான அரசாங்கத்தின் வரைவிலக்கணத்தின் வரம்புக்கு வெளியே வைக்கின்றது.⁴³ விவசாயிகளுக்கு வழங்கப்படும் எந்தச் சேவைகளையும் அனுகூ முடியாதவர்களாக இது இப்பெண்களை ஆக்கியுள்ளது.

இது குறிப்பாகக் குறிப்பெருந்துறை போன்ற இடங்களில் பொருத்தமானதாக மாறியுள்ளது ஏனெனில் இங்கே இடப்பெயர்வின் பின்னரே அனுமதிப்பத்திரக் காணிகள் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்பதுடன் இவ்வாறு பெறப்பட்ட காணிகளில் மீளக்குடியேறியவர்கள் அரசாங்கத்தினாலும் சமூகத்தினாலும் ‘குடியேறிகளாக’ நோக்கப்படுவதால், இவர்கள் சமூக ரீதியான சவால்களுக்கு முகங்கொடுப்பதுடன் அரசாங்கத்திடம் இருந்து ஏதாவது உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதிலும் பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்கின்றனர்

மொண்ராகலையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வில் பங்குபற்றிய பெண்களில் 50 வீதமானவர்கள் அரசாங்கத்தின் மீளகுடியேற்றத் திட்டங்களின் கீழ் ஜயழுமி மற்றும் சுவர்ணழுமி உறுதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டுள்ளனர். இந்தக் காணிகளை உடனடியாக விற்பனை செய்வதற்குக் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன⁴⁴. 1935 ஆம் ஆண்டின் காணி அபிவிருத்திக் கட்டடங்களச் சட்டத்திற்கு அமைவாக, இக்காணிக் கொடைகளில் அதிகமானவை ஆண் உறவினரின் பெயர்களில் - கணவர், தந்தை அல்லது வாழ்க்கைத் துணையின் தந்தை-மட்டுமே வழங்கப்படுகின்றது. விதவைகளாக இருக்கும் ஜந்து பெண்களின் பெயர்களில் காணிகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டு பெண்கள் சுவர்ணழுமிக் காணிகளை அவர்களின் பெயர்களில் பெற்றுள்ளனர். இவர்கள் இந்த உறுதிகளை 2000 ஆண்டுகளின்

42. PARL people's land commission report

43. Rathnachandra, S. D. Dilini, and S. H. Malkanthi. 2021. "Female farmers' agricultural information needs and food productions: A case study of Imbulpe DS Division in Sri Lanka." Scientific Journal Warsaw University of Life Sciences – (SGGW), 22-32 (36, number 2).

44. 'Putting Land First? Exploring the Links between Land and Poverty,' Diana Montero Melis , Milanga Abeysuriya, Nilakshi de Silva (eds), Centre for Policy Analysis (CEPA), 2006

பிற்பகுதியில் பெற்றுள்ளனர் என்பதுடன் இவர்கள் மேற்குறிப்பிடப்பட்டவர்களை விட மிக இளமையான தலைமுறையினைச் சேர்ந்தவர்கள். இதேபோன்று, சுகல அனுமதிப்பத்திரக் காணிகளும் ஆண் உறவினர்களின் பெயர்களிலேயே உள்ளன என்பதுடன் ஒரு பெண் தனது பெயரிலேயே அனுமதிப்பத்திரக் காணியினைக் கொண்டுள்ளார், இவரும் ஒரு விதவையாவார். எமது மாதிரியில் 20 சதவிகிதமாக இருக்கும் தமக்கெனச் சொந்தக் காணியற்றவர்கள் உணவு பயிரிடுவதற்கான இடத்தினைப் பெற ஆண் உறவினர்களையே சார்ந்திருக்கின்றனர். இருப்பினும், காணிக் கொள்கையில் காணப்படும் ஆணாதிக்க சமூக நியமங்களின் பிரதிபலிப்புக்கள் விவசாயிகளாகப் பெண்கள் ஆற்றும் பணியினை அங்கீரிக்காமல் ஆக்குகின்றது. காணிக்கான நேரடி உரித்தாண்மை இன்றி, விவசாயிகளுக்கு வழங்கப்படும் சேவைகளை இவர்களால் நேரடியாக அனுக முடியாதுள்ளது. பயிர்ச்செய்கையிலும் உணவு உற்பத்தியிலும் இவர்கள் மிக முனைப்பாக ஈடுபட்டுவருகின்ற போதிலும், எதைப் பயிரிடுவது என்பது பற்றிய தீர்மானம் மேற்கொள்வது போன்ற பல உரிமைகள் இவர்களுக்கு மறுக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறான கொள்கைகள் சமூக நியமங்களால் மேலும் வலுப்படுத்தப்படுகின்றன. சட்டத்தினால் அல்லது சமூகத்தினால் எவ்வித உதவியும் வழங்கப்படாது. இவ்வாறான உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளப் பெண்கள் அவர்களின் குடும்பங்களுடன் போராடும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். மேலும், வீட்டு வன்முறை, பிரிந்து வாழுதல் அல்லது மணமுறிவு உள்ளிட்ட குடும்பச் சீர்குலைவு ஏற்படுகையில் பெண்கள், சிலவேளைகளில் தசாப்தங்களாக, பாடுபட்டு, செழிப்பாக்கி, விவசாயத்துக்குத் தயார்படுத்திய காணிகளுக்கான எவ்வித உரிமையும் இன்றி நட்டாற்றில் விடப்படுகின்றனர்.

காணிக்கான எவ்விதமான சட்டக் கோரிக்கையும் இல்லாத நிலையில் பெண்களுக்கிருக்கும் பாதிப்புறுநிலை அவர்களின் முதுமையிலும் தொடர்கின்றது. கிழக்கு மாகாணத்தில் பல சமுதாயங்களின் மத்தியில் காணப்படும் தாய்வழி மரபாக வரும் பாரம்பரிய முறைமையின் காரணமாக நரிப்புல்தோட்டத்தில் காணி உரித்தாண்மை அதிகமாகப் பெண்களின் பெயர்களில் உள்ளதுடன் இவ்வாறான காணிகள் வழமையாக மகள்களுக்குச் சீதனமாக வழங்கப்படுகின்றன. இது பல பெண்கள் முதுமையடைகையில் அவர்களுக்கென ஒரு காணித்துண்டு அற்றவர்களாக அல்லது வாழ்வதற்கு அவர்களின் பெயரில் ஒரு வீட்டற்றவர்களாக ஆக்குகின்றது. இதனால் இவர்கள் அடிப்படைத் தேவைகளுக்குத் தமது பிள்ளைகளைச் சாரும் நிலையினை ஏற்படுத்துகின்றது. மேலும், குடும்பத்தினால் கொள்வனவு செய்யப்படும் ஏதாவது காணிகளும் அல்லது அரசினால் வழங்கப்படும் காணிகளும் கணவரின் பெயரிலேயே உள்ளதுடன் நாம் நேர்கண்டவர்களில் ஒன்பது பேரின் நிலை இதுவாகவே இருந்தது. பல வருடங்களாக வெளிநாடுகளில் வேலை செய்யும் மகன்கள் இருப்போரினால் மாத்திரமே 3 முதல் 5 ஏக்கர் வயயான பெரும் காணிகளை வாங்க முடிகின்றது. இந்த நிலங்கள் எல்லாம் கணவரின் பெயரிலேயே வாங்கப்படுகின்றன. பாரம்பரிய தாய்வழி மரபு சிறைக்கப்பட்டு ஆண் உறவின் காணி உரித்தாண்மை எனும் ஆதிக்கமிகு நியமத்தினால் அது பதிலீடு செய்யப்பட்டு, அரசினால் பரப்புரை செய்யப்பட்டு சமூகத்தினால் ஏற்று நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றது.

யுத்தத்தினாலும் அதனைத் தொடர்ந்து சனாமியினாலும் மாறி மாறி ஏற்பட்ட இடப்பெயர்வுகளால் சின்னாபின்னமாகிப் போன கதையினையே அம்பாறை சுமந்து நிற்கின்றது. இது காணியற் றநிலையினையும் உரிய ஆவணங்களின்றி வாங்கப்பட்ட காணிகளையும் பயிர்ச்செய்கைக்குப் பயன்படுத்த முடியாது தொலைதூரத்தில் காணிகள் அமைந்துள்ளமை என்பவற்றினையே இது குறிக்கின்றது. எமது சில தளங்களுக்குப் பொதுவானதும் பின்வரும் பகுதிகளில் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளதுமான நீருக்கான அணுகல், நில வளம் போன்ற ஏனைய பிரச்சினைகளை மேவியதாக இது காணப்படுகின்றது. நரிப்புல்தோட்டத்தில் உள்ளதைப் போன்று, இங்கேயும் காணிகள் மகள்களுக்குச் சீதனமாக வழங்கப்படுவதால் வயதான பெண்கள் மகள்மாரின் கணவர்களின் கருணையில் சார்ந்திருக்கும் நிலை ஏற்படுகின்றது ஏனெனில் இவர்களின் சொந்த மகள்கள் விரும்பினால் கூட, நிலவுகின்ற ஆணாதிக்கச் சூழ்மையின் காரணமாக, அவர்களின் தாய்மார்களைப் பராமரிக்க முடியாதிருக்கின்றது. அம்பாறையில், ஒட்டுமொத்தமாக, இந்த ஆய்வில் உள்ளடக்கப்பட்ட பெண்கள் அனைவருக்கும் காணிக்கான அணுகல் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுவதுடன் பெண்கள் கூட்டுக்கு இது பாரிய சவால்களில் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

பயிர்செய்யக்கூடிய காணியில் இருந்து வதியும் இடத்தின் தூரம் அம்பாறையில் பெரிய ஒரு பிரச்சினையாக உள்ளது. இக்காரணத்தினால் பலரும் உணவுப் பயிர்களை வளர்ப்பதை அல்லது காணிகளை விற்பதை நிறுத்தவேண்டி ஏற்பட்டுள்ளது. இது இடப்பெயர்வுக்குப் பின்னரான புனர்வாழ்வு அல்லது மீள்குடியேற்றத்தினால் உருவாக்கப்பட்டதாகும். மறுபுறத்தில் நரிப்புல்தோட்டத்தில் அதிகமான மக்கள் தங்கள் வீடுகளுடன் சேர்த்து-ஏக்கர் காணியிலேயே வாழ்கின்றனர். இதில் சற்றே விதிவிலக்குக் காணப்படுகின்றது. எவ்வாறாயினும் இந்தக் காணி இவர்களின் வதிவிடத்திற்கு அருகில் உள்ளதால் இவர்களால் பயணபடுத்த இலகுவானதாக இருக்கின்றது. அம்பாறைப் பெண்களுக்குப் பயிர்நிலங்களுக்குப் பயணம் செய்வதில் இருக்கும் பிரச்சினை இவர்களுக்கு இல்லை. மொன்றாகலயில், நாம் நேர்கண்ட அதிகமானவர்கள் காணிகளுக்கு சைக்கிள்களில் அல்லது நடந்து செல்கின்றனர். இது, ஊழியம் மற்றும் பெண்களுக்குப் பாதுகாப்பின்மை போன்ற காரணங்களினால் சில காணிகளில் உணவு வளர்ப்பினைக் கைவிடுதல் தொடர்பான எமது அடுத்த விடயத்திற்கு எம்மை அழைத்துச் செல்கின்றது.

நீர், இயற்கை அனர்த்தங்கள் மற்றும் இவற்றினால் ஏற்படும் இடப்பெயர்வு மற்றும் சட்டத்தினால் வலுப்படுத்தப்படும் ஆணாதிக்க சமூக நியமங்கள் போன்ற அசாதாரண நிலைமைகளின் காரணமாக பெண்களின் காணிக்கான அனுகலைத் தடுக்கின்ற கட்டமைப்பு ரீதியான காரணிகளின் சூழலமைவில், பல்வகைமிக்க வழிகளால் இப்பிரதான பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பது முக்கியமானதாகும். காணி உரித்தாண்மையில் பெண்களுக்குச் சமத்துவம் என்பதற்காக நடைபெற்றுவரும் பிரச்சாரம் தொடரவேண்டும். சமகாலத்தில், இடைக்காலத்தில், நாம் பேசிய விவசாயிகளின் கூட்டுக்கள் தெளிவாகத் தெரிவித்தது என்னவெனில், காணிக்கான அனுகல் வழங்கப்பட்டால், அவர்களால் உணவு வளர்க்கும் நடைமுறையினை அதிகரிக்கக் கூடியதாக இருக்கும் என்பதாகும். சமத்துவமின்மையினை அகற்றி நல்லினைக்கம் மற்றும் புனர்வாழ்வுப் பணிகளைத் தீவிரமாகக் கவனத்தில் கொள்வதற்கு இது ஒரு பிரதான கூறாக இருந்தபோதிலும், தனிப்பட்ட காணி உரித்தாண்மையினை வழங்கக்கூடியதாக இருப்பதில் உள்ள சிக்கற்தன்மையின் சூழமைவில் நாட்டில் உணவு வளர்ப்பினை அதிகரிப்பதற்காக விவசாயிகளுக்கு அரசு காணிகளை வழங்குவதற்கான ஒரு மூல அலகாகக் கூட்டினால் பணியாற்ற முடியும். உணவு தேவைப்படும் தற்போதைய மோசமான சூழமைவில் நீண்டகாலத்தில் இது ஒரு பொருத்தமான தீர்வாகும். தற்போது இப்பிரதேசங்களில் சிதைதந்திருக்கும் சமூக-பொருளாதாரக் கட்டமைப்புக்களை ஆழமாகக் கட்டியெழுப்புவதை இது அதிகரிக்கும்.

மண், பசளை மற்றும் பீடைக்கொல்லி

மண் வளம் கணிசமான அளவு குறைவடைந்துள்ளமை பற்றி இந்த ஆய்வில் பங்குபற்றிய இப்பிராந்தியங்களின் விவசாயிகள் பொதுவாகக் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். எவ்வாறாயினும், மண்ணின் தரத்தினை முழுமையாகப் பரிசீலித்து மண்ணின் வளத்தினை அதிகரிக்கப் பணியாற்றும் மொன்றாகலை நீங்கலாக, மண்ணின் நிலை பற்றி விவசாயிகள் தெளிவான அறிவற்றுவர்களாக உள்ளனர். மண்ணினை வளப்படுத்துவதற்காக மண்ணின் தேய்மானம் மண்ணின் மிகச் சரியான தன்மையினை உன்னிப்பாக அவதானிப்பதற்கு அவசியம் இட்டுச்செல்ல வேண்டும் என்பதால் இது ஒர் அடிப்படையான விடயமாகும். மொன்றாகலையில், மண்ணினை மீஸ் செழுமைப்படுத்தும் இவ்வாறான செயன்முறையின் தாக்கத்தினை விவசாயிகள் அவதானிப்பதற்குத் தெளிவாக உள்ளது. இப்பிராந்தியங்களில் பலவற்றில் விவசாயிகள் அவர்களின் சொந்தக் குடும்பங்களில் இருந்து கற்றுக் கொண்ட மண்வளத் தேய்மானம் பற்றிய பொது அறிவு சார்ந்த அவதானிப்பும் உள்ளது. மழை பெய்யும் பாங்கினில் மாற்றம், நீண்டகாலம் இரசாயனங்கள் பயன்படுத்தியமை, அறிவிழப்பு மற்றும் மண்ணை வளப்படுத்தும் நடைமுறைகளின் கிரமமான பாவனை இதற்கான காரணங்களாகும் - உதாரணமாக மண்ணை வளப்படுத்தி விடல் மற்றும் குறிப்பிட்ட காலம் பயன்படுத்தாமை போன்றவை விவசாயிகளால் அவதானிக்கப்பட்டுக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

மண்ணின் தரம் பற்றிய தெளிவான அறிவின்மை மற்றும் குறிப்பிட்ட ஒரு பிராந்தியத்திற்கான மிகவும் வளமான மண்ணினை உறுதிப்படுத்துவதற்கான தெளிவான திட்டம் இல்லாமை ஆகியவை உரப்பாவனையினைப் பெருமளவுக்குப் பாதிக்கின்றது. மேலும், 1958 ஆம் ஆண்டில் இருந்து, இலங்கையில் சகல விவசாயங்களிலும் அவசியமான இரசாயன உரத்தினைப் பயன்படுத்துமாறு

இலங்கை அரசினால் பாரிய அழுத்தம் வழங்கப்பட்டதை நினைவில் கொள்வது முக்கியமானதாகும். 1968 ஆம் ஆண்டாவில், விவசாயத் துறையினுள் பாரிய துறையான நெற்பயிர்ச் செய்கையில் 100% இரசாயனப் பச்சையினைச் சம்பந்தப்படுத்தியது. மரக்கறிப் பயிர்ச்செய்கையில் இது குறைவாகக் காணப்பட்டாலும், இரசாயனப் பச்சைப் பாவனையுடன் மரபணு ரீதியாக மாற்றப்பட்ட விதை வகைகளின் பாவனையும் சேர்ந்து காணப்பட்டது.⁴⁵ கடந்த வருடங்களில் தொடர்ச்சியாக அதிகரித்த அரசாங்கமானியங்களினால் இதற்கு வலுவான உதவி வழங்கப்பட்டது.⁴⁶

அம்பாறையில், பெண் விவசாயிகள் இரசாயன உரத்தினை இயல்பாகவே பயன்படுத்துகின்றனர். எவ்வாறாயினும், இவர்கள் உரத்தினை மானிய விலையில் விற்கும் அரசாங்கக் கடைகளில் இருந்து பெருமளவுக்கு வாங்காமை சுவாரஸ்யமானதாகும். இவர்கள் உரத்தினைச் சிறிய தனியார் கடைகளில் இருந்தே வாங்குகின்றனர். இதற்கான காரணம், இவர்கள் முதலில் விவசாயிகளாக அங்கீரிக்கப்படவில்லை. மேலும் அரசாங்கக் கடைகளில் இருந்து வாங்குமாறு இவர்களிடம் முனைப்பாக வேண்டுகோள் விடுக்கப்படவுமில்லை. இரண்டாவதாக, அரசாங்கக் கடைகளில் இருந்து வாங்குவதற்கெனக் குறைந்தபட்ச அளவு ஒன்று உள்ளது. இந்த அளவுக்கு உரத்தினை வாங்குவது பெண் விவசாயிகளின் தேவைகளுக்கு அளவுக்குக்கமானதாகும். ஒரு பெண் மட்டுமே தான் அரசாங்கக் கடையில் இருந்து உரத்தினை வாங்குவதாகவும் முதலாவது கொள்வனவுக்கு அரைவாசிக் கொடுப்பனவினைத் தன்னால் செலுத்தக்கூடியதாக இருப்பது இதற்கான காரணம் என இவர் குறிப்பிட்டார். ஆனால் இரண்டாவது தடவையில் இருந்து இவர் முழுத் தொகையினையும் செலுத்த வேண்டும். அரசாங்கத்தின் ஊக்குவிப்பால் இவர்கள் இரசாயன உரத்தினை நேரடியாக அனுகாவிட்டாலும், இவ்வாறான வலியுறுத்தல் இரசாயன உரத்திற்கான ஒரு பாரிய தனியார் சந்தையினை உருவாக்கியுள்ளது. இது இப்பிரதேசத்தில் ஊடுருவி அதனால் இந்த விவசாயிகளுக்கு இயல்பான ஒன்றாக மாறிவிடும்.

நரிப்புல்தோட்டத்தில் மரக்கறித் தோட்டங்களில் இரசாயன உரம் பயன்படுத்தாமை தொடர்பில் அதிகளில் கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. சேதனப் பச்சைப் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபடுவதைத் தெரிவு செய்தமையுடன் தொடர்புடைய வேறு ஏதாவது காரணங்கள் இதற்கு உள்ளன என்பதை விட, நிதி வசதிகள் இல்லாமையே இதற்கான பிரதான காரணமாகும். வாழ்வாதார முயற்சியாக மரக்கறித் தோட்டங்கள் செய்வது பற்றிய வலியுறுத்தல் இல்லாமையினையும் இது சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இதற்கு மாற்றமாக கோழித்தீவனத்தினைக் குறிப்பிட முடியும். இதனை அனைவரும் கடைகளில் இருந்து வாங்குகின்றனர். கோழி வளர்ப்பு ஒரு வாழ்வாதாரப் பொறிமுறையாக மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. இதனாலேயே இவர்கள் அதிக பணத்தினைச் செலவிட்டுத் தீவனத்தினை வாங்குகின்றனர்.

பீடைக்கொல்லி என வருகையில் கதை சற்று வித்தியாசமானதாகக் காணப்படுகின்றது. அம்பாறையிலம் நரிப்புல்தோட்டத்திலும் இரசாயனப் பீடைக்கொல்லிகள் உணவு வளர்ப்பிற்கான இன்றியமையாத பாகமாகக் கருதப்படுவதை விட நோய்க்கான மருந்தினைப் போல் கருதப்படுகின்றன. அவரை போன்ற சில பயிர்கள் நோயினால் பாதிக்கப்படக்கூடிய தன்மையினைக் கொண்டுள்ளதுடன் பீடைக்கொல்லியினைத் தேவைப்படுத்துகின்றன. ஏனைய அதிகமான மரக்கறிகள் இரசாயன பீடைக்கொல்லிகள் இன்றி வளர்க்கின்றன. எவ்வாறாயினும், நிலக்கடலை அல்லது வேறு மரக்கறிகள், பருப்பு அல்லது தானியங்கள் ஆகியவை பெருமளவு வளர்க்கப்படுகையில் இரசாயன உரமும் பீடைக்கொல்லி (பூச்சிக்கொல்லி) இப்பிராந்தியங்களில் இயல்பாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மொண்ராகலையில் கூட, விவசாயக் குழுக்களுடன் பணியாற்றுகையில் சேதனப் பயிர்களை வளர்க்கும் இந்த ஆய்வில் கலந்துகொண்ட சில பெண் விவசாயிகள் தமது ஆண் உறவினர்களுடன் சேர்ந்து பாரியளவில் நெல் பயிரிடுகையில் இரசாயன உரத்தினையும் பூச்சிக்கொல்லிகளையும் பயன்படுத்துகின்றனர். இவர்கள் உரமாக என்னையினையும் தூளினையும் பயன்படுத்துகின்றனர். எதை, எவ்வாறு எப்போது பயன்படுத்துவது என்ற அறிவு இவர்களுக்கு இயல்பானதாக இருக்கிறது.

45. விதுர பிரபாத் முனைங்கள், 'Short Sighted Agricultural Policies Spell Doom for Farmers and the Country,' Groundviews, 13 July 2021, <https://groundviews.org/2021/07/13/short-sighted-agricultural-policies-spell-doom-for-farmers-and-the-country/>

46. ஜீவிகா வீரமேஹா, சரத் எஸ். கொடித்துவக்கு மற்றும் அனோமா ஆரியவர்தன, 'The Fertilizer Subsidy Program in Sri Lanka,' In Food Policy for Developing Countries: Case Studies, Per Pinstrup-Andersen and Fuzhi Cheng (ed), January 2010, https://www.researchgate.net/publication/256186294_Fertilizer_subsidy_programme_in_Sri_Lanka

கவாரஸ்யமாக, உரம் மற்றும் இரசாயனத்தைப் பொறுத்தளவில், இந்தப் பிராந்தியங்கள் அனைத்திலும் இயற்கை உணவினைத் தயாரிப்பது தொடர்பாக பாரம்பரிய அறிவு பற்றியும் சமகாலத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. மொன்றாகலையில் இந்த அறிவு விருத்திசெய்யப்பட்டு முறைமையாக்கப்பட்டுள்ள போதிலும் ஏனைய சகல இடங்களிலும் இது ஒழுங்கின்றியும் பர்த்சிக்கப்படாமலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. 2021 ஆம் ஆண்டின் போது நாட்டில் சடுதியாக இரசாயன உரத்தின் மீது தடைவிதிக்கப்பட்ட போது⁴⁷ ஆய்வில் கலந்துகொண்ட சகல விவசாயிகளும் இந்தப் பராம்பரிய அறிவின் பக்கம் திரும்பத் தொடங்கினர். ஏனைய சகல வாழ்வாதார முயற்சிகளையும் பெருமளவுக்குக் குறைத்து உணவினை உறுதிப்படுத்துவதற்கான தேவையினை ஏற்படுத்திய கொவிட் பெருந்தொற்றின் காரணமாக இப்பிரதேசங்கள் அனைத்திலும் கடைசிப் புகவிடமாக இயற்கை உரம் மற்றும் இயற்கை பூச்சிக்கொல்லிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இது ஒரு சிக்கலான நிலையினைக் காட்சிப்படுத்துகின்றது. அதாவது, மண்ணையும் பயிரையும் சேதன முறையில் வளப்படுத்தும் அறிவு போதியாவு இருந்தபோதிலும் அவை பயிர்ச்செய்கையில் இரசாயன உரப் பாவனையினை இயல்பானதாக்கிய பல வருடங்களாக நிலவிவந்த சந்தை-அரசுப் பிணைப்பினால் பின்னோக்கி தள்ளப்பட்டுவிட்டது. எவ்வாறாயினும், ஒர் இயல்பான நடைமுறையாக இந்த அறிவினை அதிகரித்து சேதன நடைமுறைகளை மீள உருவாக்குவது என்பது இந்தச் சமுதாயங்களில் சாத்தியமானதாகவே காணப்படுகின்றது. உடனடியாகச் செலவுகளைக் குறைத்து நீண்டகாலத்தில் பொதுவாக மண்ணினை மீள்வளப்படுத்துவது மிக முக்கியமானது என்ற அடிப்படையில் இது விரும்பத்தக்கதாகும். இதனைச் செய்வதற்கு, எவ்வகையான உணவினை வளர்ப்பதிலும் இரசாயன உரத்தினைப் பயன்படுத்துவதைச் சுற்றிக் காணப்படும் சந்தை-அரசுப் பிணைப்பில் உடனடி அல்லாததாகத் திட்டமிடப்படும் அடிப்படை மாற்றம் தேவை. இந்த மாற்றம் ஒரு சமூக மாற்றத்திற்கான அழுத்தத்தினை ஏற்படுத்தி அதனால் இப்பிராந்தியங்களில் முன்பு இயல்பாகக் காணப்பட்ட சேதனப் பயிர்ச்செய்கை தொடர்பான பாரம்பரிய அறிவு மற்றும் நடைமுறைகளை மீண்டும் கொண்டுவரும். நாம் பேசிய பெண் விவசாயிகளுக்குச் சேதனப் பயிர்ச்செய்கையில் முன்னேறிச் சென்று அச்செயன்முறையில் வாழ்வாதாரத்தினை மேற்கொள்வதற்கு பொருளாதார ரீதியான, செலவுச் சிக்கன வழிகளுக்கான ஒரு நீண்டகாலத் திட்டம் தேவைப்படுகின்றது. இந்த இடைமாற்றத்தினை இயலுமாக்குவதற்கு இவர்களுக்குப் பொருள் வளங்களுக்கான அணுகல் தேவைப்படுகின்றது. மேலும் தற்போதைய மண் மற்றும் சுற்றாடல் நிலைமைகளின் காரணமாக இவர்களுக்குச் சேதனப் பயிர்ச்செய்கை நடைமுறைகள் பற்றிய ஆழமான/ மீள்பயிற்சி தேவைப்படுகின்றது. கவனமான திட்டமிடலுடனும் அடிப்படை வாழ்வாதாரத் தேவைகள் மற்றும் நாளாந்த உணவுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான பல வழிகளுடனும், சேதன விவசாயத்திற்கான இந்த மாற்றத்தினைக் கூட்டுறை இயலுமாக்க முடியும்.

பயிர்ச்செய்கைக்காக மண்ணினைத் தயார்படுத்துவது தொடர்பான மற்றொரு அம்சம் பெண் விவசாயிகள் நிலத்தினை உழுவதற்காகப் பெரும்பாலும் ஆண்களிடம் இருந்து இயந்திரங்களை வாடகைக்குப் பெறவேண்டிருப்பதாகும். நிரிப்புல்தோட்டத்தில் இந்த ஆய்வினை நாம் மேற்கொண்ட காலப்பகுதியில் இதற்கான நாளோன்றுக்கான செலவு 3000 ரூபாவாகக் காணப்பட்டது. தற்போது எரிபொருள் விலைகள் எக்கக்சக்கமாக உயர்வடைந்துள்ள நிலையில் இந்த விலையும் வானளாவு உயர்ந்துள்ளது. இப்பிரதேசத்தில் உள்ள பெண்களில் அதிகமானவர்கள் சிறிய அளவிலான உணவு வளர்ப்பிலேயே ஈடுபட்டுள்ளனர். இதனால் மரக்கறி போன்ற அவசியமான உணவுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு அப்பால் இவர்களுக்குச் சொற்பமான வருமானமே கிடைக்கின்றது. நீர்ப்பாசனச் சேவைகளை அணுகுவதில் உள்ள சவால்களின் காரணமாக இந்த முயற்சிகள் அனைத்தும் வானம் பார்த்த விவசாயமாகவே உள்ளன. இதன் காரணமாக, இயந்திரங்களுக்கான செலவு அதீமானதாக இருக்கின்றது என்பதுடன் சிலவேளைகளில் நிலத்தில் இருந்து கிடைக்கும் வருமானத்துடன் ஒப்பிடுகையில் இயந்திரச் செலவு அதிகமானதாக இருப்பதால் பெண்கள் நிலத்தில் பயிர் செய்வதில்லை. குழு மிகவும் பயன்மிக்கதாக இருக்கக்கூடிய மற்றொரு பரப்பு இதுவாகும். குழுவின் உறுப்பினர்களுக்காக அரசு மற்றும் அரசு சார்பற்ற அமைப்புக்கள் விவசாய உபகரணங்களை மானிய விலையில் வாடகைக்குப் பெறுவதற்கான முன்னெடுப்புக்களை மேற்கொள்ள முடியும். மேலும், மாற்றீடாக, குறைந்த

47. விதுர பிரபாத் முனிசிபல், 'Short Sighted Agricultural Policies Spell Doom for Farmers and the Country,' Groundviews, 13 July 2021, <https://groundviews.org/2021/07/13/short-sighted-agricultural-policies-spell-doom-for-farmers-and-the-country/>

விலையில் அல்லது கட்டணமின்றிக் குழுவின் சகல உறுப்பினர்களுக்கும் விவசாய உபகரணங்களை வழங்குவதற்கு குழுவிற்கு தாமே விவசாய உபகரணங்களைச் சொந்தமாக வைத்திருப்பதற்கான அல்லது குத்தகைக்குப் பெறுவதற்கான பொறுப்பினை வழங்க முடியும்.

திருப்பெருந்துறை எமக்கு எச்சரிக்கைக் கதையினை வழங்குகின்றது. அது மண், உரம், மற்றும் பீடைக்கொல்லிகள் என்பவற்றின் யதார்த்தத்தினை ஒன்று சேர்க்கின்றது. கொவிட் பெருந்தொற்றின் போது, இப்பிராந்திய மக்கள் பெரும் சிரமங்களுக்கு முகங்கொடுத்தனர். இம்மக்களில் அதிகமானவர்கள் நாட்கூலிகள் என்பதால் பெருந்தொற்றின் போதான முழு அடைப்பு இவர்கள் வேலைகளைப் பெறுவதையும் வேலை தேடிப் பயணிப்பதையும் அசாத்தியமாக்கியது. சமுர்த்தி என்ற வடிவில் வழங்கப்பட்ட அரச உதவி முற்றுமுழுவதும் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. இச்சூழ்மைவில் திருப்பெருந்துறைப் பெண்கள் ஒரு கூட்டாக ஒன்று சேர்ந்து தமது அத்தியாவசிய உணவுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய மரக்கறித் தோட்டம் செய்வதற்காக நிதி திரட்டினர். இப்பணத்தினைக் கொண்டு நகரில் உள்ள கடை ஒன்றில் இருந்து இவர்கள் விதைகளை வாங்கினார்கள். இந்த விதைகள் மரபணு மாற்றம் செய்யப்பட்டவையாகும். பயிர்கள் போதிய அளவு வளரவில்லை என்பதுடன் ஏறக்குறைய விளைச்சலையே வழங்கவில்லை. மரக்கறிகளைப் பெறவேண்டுமாயின் தொடர்ச்சியாக இரசாயனம் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதை இவர்கள் விரைவில் கற்றுக்கொண்டனர். குழுவில் உள்ள சில பெண்கள் இந்த விதைகளில் பணத்தைச் செலவிட்டு நீருக்காக இரண்டு மாதங்கள் கட்டணம் செலுத்தி விளைச்சலைப் பெறுவதற்காக இறுதியில் இரசாயனத்தில் தஞ்சமடைந்தனர். ஏனையோர் தாம் சேதனப் பயிர் செய்ய வேண்டுமென்ற காரணத்தினால் இதனை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் இவர்களும் குடும்பங்களில் பொருளாதாரப் பிரச்சினை நிலவிய இந்த மோசமான காலத்தில் தோட்டத்தில் அதிக பணம் செலவிட விரும்பவில்லை. இப்பெண்களுக்கு விளைச்சல் கிடைக்கவில்லை. இக்காலகட்டத்தில் இச்செயன்முறை குழுவினை செயற்றிறநூடன் அழித்தது. இது இவர்களுக்கு ஒரு பெரிய பாடமாக அமைந்தது.

நீர்

இந்த ஆய்வில் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ள உணவு வளர்ப்பின் சகல கூறுகளிலும், நீருக்கான அனுகலே பெண் விவசாயிகளுக்கு மிகுந்த சவாலுக்குரிய பரப்பாக இருந்தது. இந்த ஆய்வில் உள்ள சகல பரப்புக்களும் உலர் வலயத்தில் அமைந்திருந்தன. மொனராகல உலர் வலயத்திற்கும் இடைவெலயத்திற்குமான எல்லையில் அமைந்துள்ளது. பொதுவாக, ஒக்டோபர் மற்றும் டிசம்பர் மாதங்களுக்கு இடையிலான காலப்பகுதியில் வருடாந்த மழை வீழ்ச்சியில் 75% கிடைக்கின்றது. இதுவே பயிர்செய்வதற்கான பெரும்போகமாகும். நாட்டின் ஏனைய பகுதிகள் மார்ச் முதல் செப்டெம்பர் வரையான சிறுபோகத்தினைக் கொண்டுள்ள போதிலும் உலர் வலயத்தில் இந்த நிலைமை இல்லை. உலர் வலயத்தில் மழை குறைவாகக் கிடைப்பதுடன் மார்ச் நடுப்பகுதி முதல் மே ஆரம்பம் வரையிலேயே இந்த மழை பெய்கின்றது.⁴⁸ எனவே உலர் வலயத்தினைப் பொறுத்தளவில் பெரும்போகம் (மஹா) பிரதான பயிர்ச்செய்கைப் போகமாகக் கருதப்படுவதுடன் சில தோட்டங்களும் மரக்கறிச் செய்கைகளும் சிறு அளவில் சிறு (யால) போகத்தில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

இந்த மழைவீழ்ச்சிப் பாங்கின் விளைவாக உலர் வலயத்தில் பாரிய மற்றும் சிறிய நீர்ப்பாசன முறைமைகள் காணப்படுகின்றன. சிறிய முறைமைகள் மழை நீரால் நிறைந்த குளங்களில் இருந்து கால்வாய்கள் வழியே நீரை விநியோகிக்கின்றன. பாரிய முறைமைகள் நாட்டின் பெரிய ஆறான மகாவலியில் இருந்து திசைதிருப்பப்பட்டு அரசினால் முகாமைத்துவம் செய்யப்படும் நீர்த்தேக்கங்கள்

48. B.V.R. புன்யாவர்தன, Climate of the Dry zone of Sri Lanka. In Soils of the Dry zone of Sri Lanka , Mapa, Somasiri, &Dasanayake (eds), Special Publication No.7 Soil Science Society of Sri Lanka, 2010, Pages 9-26, https://www.researchgate.net/publication/351577509_Climate_in_the_Dry_Zone_of_Sri_Lanka

மற்றும் கால்வாய்கள் மூலம் பெறும் நீரினைக் கொண்டுள்ளன⁴⁹. 1988 ஆம் ஆண்டில் இருந்து இலங்கை அரசாங்கம் விவசாய சங்கங்களின் ஊடாக நீர்ப்பாசனத்தினை முகாமைத்துவம் செய்வதற்குப் பங்கேற்புமிக்க கட்டமைப்புக்களை நோக்கிப் பணியாற்றி வருகின்றது⁵⁰. முன்பு குறிப்பிட்டதைப் போன்று, பெண்களுக்கு விவசாய வளங்கள் இல்லாமை அவர்கள் விவசாயிகளாக வேலை செய்வதற்குப் பாரிய சவலாக இருக்கின்றது. இக்குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில், இவர்கள் காணியின் சட்டபூர்வமான உரிமையாளர்களாக இல்லாதிருப்பதுடன் சேர்த்து பொது வெளிகளில் பெண்கள் பங்குபற்றுவது தொடர்பாகவும் தீர்மானம் வகுப்பதில் அவர்கள் ஈடுபடுவது தொடர்பாகவும் காணப்படும் சமூக நெறி சார்ந்த கருத்தியல்கள், இப்பெண்கள் நீர்ப்பாசனத்திற்கான அணுகலைப் பெறுவதற்காக விவசாயிகள் சங்கங்களுடன் ஈடுபடுவதைக் கடினமாக்கியுள்ளது⁵¹.

	மழை	கிணறு	ஒடை/ ஆறு/ குளம்	மழை மற்றும் லைன் நீர்	லைன்	மொத்தம்
மொன்றாகல	13	12	4	4	2 (8500-, 2000)	35
அம்பாறை	2	6	5		2	15
நீரிப்புல்தோட்டம்	10	2	3			

அட்டவணை 1 : நீருக்கான அணுகல்

இந்த ஆய்வுக்காகச் சேகரிக்கப்பட்ட தரவுகளில் இது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நாம் பேசிய உணவு வளர்ப்பாளர்கள் யாருமே எந்தப் பிரதேசங்களிலும் நீருக்கான இலகுவான அணுகல் பற்றிப் பேசவில்லை. இது மழைநீரில் பெருமளவு தங்கியிருத்தலாகும் என்பதுடன் சிலவேளைகளில் அரசினால் லைன் வழியே விநியோகிக்கப்படும் நீர் பொதுவாக சிறிய நீர்ப்பாசன முறைமைகளுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. அரசாங்க நீர் லைன்களில் இருந்து வரும் நீரினைப் பயன்படுத்துவது பெரும் செலவினை ஏற்படுத்துவதுடன் பெண்களால் ஈடுகொடுக்க முடியாதவை என்பதால் பொதுவாக ஒரு தெரிவாக இது கைவிடப்பட்டுள்ளது. திருப்பெருந்துறையில், பொருளாதார ரீதியாக ஏற்கனவே நலிவற்றுள்ள நிலையில் மரக்கறி வளர்ப்பதற்கான பொய்த்துப்போன முயற்சியில் இவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பெரும் நீர்ச்செலவு மிகவும் பரிதாபமான கதையாகும். அம்பாறையில் லைன் நீரினைப் பயன்படுத்துவது பொதுவாகச் செலவின் காரணமாக ஒரு தெரிவாகக் கருதப்படுவதில்லை. சிலருக்குக் காணிகளில் கிணறு இருக்கின்றது. இவை மழை காலங்களில் நிறைந்து பருவமழை பெய்யாத காலங்களில் வறண்டு விடுகின்றது. ஏனைய நேரங்களில் பொய்கைகள், குளங்கள் அல்லது ஆறுகள் உள்ளன. இவற்றில் இருந்து இவர்கள் நீர் பெறுகின்றனர். இதற்கு இப்பெண்கள் நீரிறைக்கும் இயந்திரத்தினை வாடகைக்குப் பெறவேண்டும், மண்ணெண்ணை வாங்கவேண்டும் மற்றும் இணைப்புக்காகக் குழாய்களை வாங்கவேண்டும். இவையும் செலவுமிக்கவையாக உள்ளன. சில பிரதேசங்களில் இவை பனையேறி விழுந்தவனை மாடேறி மிதித்த கதையாகிவிடுகின்றது. ஏனெனில் இவர்கள் நீர் நிலைகளுக்கு அருகாமையில் அமைந்திருந்த தமக்குச் சொந்தமான காணிகளில் வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால் யுத்தத்தினால் அல்லது சனாமியினால் இடம்பெயர்ந்த பின்னர் இவர்களுக்கு புனர்வாழ்வு நிகழ்ச்சித்திட்டத்தினால் வழங்கப்பட்ட வீடுகள் வறண்ட இடங்களிலும் உயர் நிலப் பிரதேசங்களிலும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. மொத்தத்தில், அம்பாறையில், தாம் மழைநீரை நம்பியே பிரதானமாக உணவு பயிரிடுவதாகக் குழுவின் உறுப்பினர்கள் தெரிவித்தனர். இதனால், காலநிலை மாற்றத்தினால் இவர்கள் பாதிக்கப்படக்கூடிய நிலை உயர்வாகக் காணப்படுகின்றது. நரிப்புல்தோட்டத்தில் விவசாயிகள் மழைக் காலத்தில் மட்டுமே பயிர் வளர்க்கின்றனர், இருந்தாலும் இவர்களின் பிரதேசங்கள் ஒடைகள், ஆறுகள்

49. Tozier de la Poterie, A., E. K. Burchfield, and A. R. Carrico. 2018. The implications of group norms for adaptation in collectively managed agricultural systems: evidence from Sri Lankan paddy farmer, Ecology and Society 23(3) (2018), 21.

50. தீப்தி விஜேரத்ன மற்றும் சம்யுக்த வர்மா, A farmers' company for better price: The case of Chandrika Wewa Farmer Company, Sri Lanka, In Research Workshop on Collective Action and Market Access for Smallholders, Cali Colombia, 2-5 October 2006. 28p.

51. Irna van der molen, 'An Assessment of Female Participation in Minor Irrigation Systems of Sri' Lanka,'https://www.researchgate.net/publication/254425889_An_Assessment_of_Female_Participation_in_Minor_Irrigation_Systems_of_Sri_Lanka

மற்றும் கால்வாய்கள் ஆகியவற்றுக்கு அருகிலேயே அமைந்துள்ளன. சார்பளவில் அதிக மழைவீழ்ச்சி கிடைக்கும் மொணாராகலையில் பெண் விவசாயிகள் மழை நீரினைக் கொண்டும் கிணற்று நீரினைக் கொண்டும் பயிர்செய்கின்றனர். ஆனால் இப்பிரதேசங்களிலும் கிணறுகள் வற்றிவிடுகின்றன.

சுகல பிரதேசங்களிலும் நாம் பேசிய விவசாயிகள் எவரும் உள்ளூர் விவசாய சங்கத்துடன் தமக்கு ஏதாவது தொடர்பு இருப்பதாகவோ அல்லது இந்தக் கட்டமைப்பு மூலம் நீர்ப்பாசன சேவைகளைப் பெறுவதாகவோ குறிப்பிடவில்லை. காணி உரித்தாண்மை இல்லாமையுடன் இணைந்துள்ள சமூகப் பால்நிலை நியமங்கள் காரணமாக இவர்கள் அணுகல் இல்லாதிருக்கின்றனர். நீர்ப்பாசன சேவைகளை அணுகக்கூடிய அமைப்பாக குழுவினை அரசு அங்கீகரிப்பது இவர்களின் உணவு வளர்ப்பு நடவடிக்கைகளை அதிகரிப்பதில் பெரும் முன்னேற்றத்தினை ஏற்படுத்தும்.

கூட்டுத் தீர்மானம் வகுத்தல் மற்றும் பகிரப்பட்ட கூட்டு நடத்தை மூலம் நீர்ப்பாசன முறைமைகளை அணுகும் நீண்ட வரலாறு இலங்கைக்கு உள்ளது என்பதை ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன.⁵² நாடு முழுவதும் உள்ள சிறிய நீர்ப்பாசன முறைமைகள், குறிப்பாக வடக்கு கிழக்கில் உள்ளவை பிராந்திய அடிப்படையிலும் இனத்துவ அடிப்படையிலும் அதிகமான அரசியல் சூழ்ச்சித்திறன்மிகு நடவடிக்கைகளுக்கு உட்படுகின்றன⁵³. இந்தச் சூழ்மைவில் பால்நிலைச் சமத்துவத்தினைக் கொண்டுவருவது சாத்தியமற்ற ஒன்றினைக் கோருவது போன்றதாகும். இது உண்மையாக இருந்தபோதிலும், நீர்ப்பாசனத்திற்கான அணுகல் இல்லாமல் உற்பத்திக்கான பெண் உணவு வளர்ப்பவர்களின் ஆற்றல்கள் கத்தரிக்கப்படும் வழிகள் குறைத்து மதிப்பிடப்படலாகாது. அரசு கட்டுப்பாட்டில் உள்ள நீர்ப்பாசன முறைமைகளுக்கான அணுகலைப் பெற்றுக்கொள்ளும் சவால்மிக்க பணியின் காரணமாகக் கூட்டினால் ஒரு அலகாகச் செயற்பட முடியும். இந்த அலகிற்கு நீரினை அணுகுவதற்கான சிறிய வழிகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இதில், நீரிறைப்பதற்காக மோட்டார்களையும் குழாய்களையும் சொந்தமாக வைத்திருத்தல் அல்லது குழுவின் உறுப்பினர்களின் காணிகளில் பகிரப்பட்ட கிணறுகளைச் சொந்தமாகக் கொண்டிருத்தல் உள்ளடங்குகின்றது. இது சில வேளைகளில் பயனளிக்காது ஏனெனில் குழுவின் உறுப்பினர்கள் ஒருவர் மற்றவருக்கு அருகாமையில் வாழ்வதுமில்லை, வேலைசெய்வதும் இல்லை. பெருமளவுக்கு, நீர்ப்பாசன அணுகலுக்கான வழிகளுக்கான குழு உரித்தாண்மை என்பது, ஒன்றாகச் சேர்ந்து உணவு தயாரிப்பதற்காகச் சிறு குழுக்களை அமைப்பதற்கு ஏற்கனவே அருகருகில் வாழும் பெண்களை ஊக்குவிக்கிறது. நீர்ப்பாசனத்திற்கான அணுகலை உருவாக்குவது இருக்கின்ற குழுக்களை மேம்படுத்துவதோடு புதிய குழுக்களை உருவாக்குவதற்கான ஊக்குவிப்பாகவும் இருக்க முடியும்.

விடைகள்

இலங்கையில் விடைகள் காப்பரேட் மயமாக்கப்பட்ட நீண்ட வரலாற்றினைக் கொண்டுள்ளன. 1980 களின் பிற்பகுதி வரையில், விடைகளின் உற்பத்தி மற்றும் விநியோகத்திற்கான கட்டுப்பாட்டினை அரசாங்கம் தன்வசம் வைத்திருந்தது. இதன் பின்னர், விடை விநியோகம் மற்றும் விற்பனை தனியார்மயமாக்கப்பட்டது. வீழ்ச்சியடைந்து வந்த விடைகளின் தரத்தில் இதன் தாக்கத்தினை உணர முடிந்தது. 1996 ஆம் ஆண்டு முதலாவது தேசிய விடைக் கொள்கை தரக்கட்டுப்பாட்டிற்காக உருவாக்கப்பட்டது. 2003 ஆம் ஆண்டில், இவ்வாறான மற்றொரு கொள்கை உருவாக்கப்பட்டாலும் அது 2008 ஆம் ஆண்டிலேயே நிறைவேற்றப்பட்டது.⁵⁴ சமகாலத்தில் 1960களிலும் 70களிலும், மாற்றப்பட்ட விடைகள் இலங்கை முழுவதும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு விநியோகிக்கப்பட்டன. இந்த விடைகள் உயர் விளைச்சல் தருவனவையாக விவசாயிகளுக்கு வழங்கப்பட்டாலும் இவை உண்மையில் உரத்தில் தங்கியிருப்பனவாக இருந்ததுடன் கடந்த காலங்களில் விவசாய நடைமுறைகளில் மாற்றத்திற்கு இட்டுச்சென்றன. இந்த மாற்றங்கள் இயற்கையிலும் மக்களிலும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்துவனவாக இருந்தன. பல பயிர்ச்செய்கையில் இருந்து ஏகவினப் பயிர்ச்செய்கைக்கு மாறும் நிலை உருவானது.

52. Tozier de la Poterie, A., E. K. Burchfield, and A. R. Carrico, 'The implications of group norms for adaptation in collectively managed agricultural systems: evidence from Sri Lankan paddy farmers.' *Ecology and Society* 23(3) (2018):21.

53. மொஹமைட் அக்னஸ் யூப், அக்னஸ் சர்ஜான் மற்றும் Z.M ஜெய்ன். 2019. "Minorities Territoriality and Politics for Autonomy: An Analysis of Competing Ethnic Politics in Eastern Sri Lanka." *Academic Journal of Interdisciplinary Studies* 8 (2) (2019 07 01): 68-82. <https://doi.org/10.2478/ajis-2019-0018>

54. திலானி ஹிரிமுதுகொடே, 'Does Sri Lanka Need a New Seed Act? CeylonToday, 22 May 2014

நீண்டகாலம் உரத்தினையும் பூச்சிக்கொல்லிகளையும் பயன்படுத்தியமை முன்பு கலந்துரையாடியதைப் போன்று மண்ணின் தரத்தினைச் சீர்குலைத்தது. கடந்த காலங்களில், விவசாயிகள் மாற்றப்பட்ட விதைகளில் முற்றுமுழுவதும் தங்கியிருப்பவர்களாக மாறினர். சுதேச விதைகள் மிக மிகக் குறைவாகவே பயன்படுத்தப்பட்டன.⁵⁵ இந்த ஆய்வில் கலந்துகொண்ட விவசாயிகளில் அதிகமானவர்கள் மேற்கொள்ளும் பழ மற்றும் மரக்கறிப் பயிர்ச்செய்கையில், உள்நாட்டு விதைகள் கிட்டத்தட்ட முற்றுமுழுவதும் மறைந்துவிட்டன. உயர் விளைச்சல் தரும் குறுகியகால வளர்ச்சிப் பருவம் கொண்ட விதைகள் எங்கும் ஊடுருவத் தொடங்கின. இது விவசாயிகளைக் கடன் சூழலுக்குள் தள்ளின. ஏனெனில் இவர்கள் விதைகளுக்காகவும் உரத்திற்காகவும் பூச்சிக்கொல்லிகளுக்காகவும் கம்பனிகளில் தங்கியிருந்தனர். இதனால் காலப்போக்கில் மண்ணின் தரமும் நீரின் தரமும் பாதிக்கப்பட்டன. ஒரு கட்டத்தில் விதைச் சந்தையில் விவசாயிகள் தங்கியிருப்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக அரசாங்கம் பாதுகாப்பியில் விதைகளைப் பாதுகாப்பதை அல்லது சேமிப்பதைத் தடைசெய்வதற்குக் கூட முயற்சித்தது.⁵⁶

தனிப்பட்ட ரீதியில் உற்பத்திசெய்யப்பட்ட விதைகள் விவசாயத் திணைக்களம் மூலம் விநியோகிக்கப்பட்டன. விதை மற்றும் நாற்றுப் பொருட்கள் அபிவிருத்தி நிலையம் விதைகளை உற்பத்தி செய்யும் பொறுப்பினையும் கொண்டிருந்தது.⁵⁷ அரசாங்கத்துடன் பதிவு செய்யப்பட்ட விதை உற்பத்தியாளர்களும் இருந்தனர். விதை மற்றும் நாற்றுப் பொருட்களின் உற்பத்தியில் 20-25% மட்டுமே ஒழுங்கமைக்கப்பட்டதாக இருக்கும் அதேவேளை எஞ்சியலை தொடர்ந்தும் ஒழுங்கமைக்கப்படாதனவையாகவே உள்ளன.⁵⁸ இதேபோன்று, உள்ளூர் மட்டத்தில் விவசாயிகளால் விதைகளின் பல்வகைமைப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் தன்னியக்கமாக்கப்பட்ட உற்பத்தி, விநியோகம் மற்றும் பாதுகாப்புக்கான எந்த முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை.

	வீடு	அயலவர் வீடு	வீடு மற்றும் கடை	அரசாங்கம் மற்றும் ஏனைய விவசாயிகள்	அரசாங்கம் மற்றும் வீடு	அரசாங்கம் மற்றும் கடை, அயலவர்	அயலவர், கடை, வீடு	கடை
மொனராகலை	22	6	9					2
நரிப்புல்தோட்டம்			6		2			10
அம்பாறை	1	2	7	1		1	1	3

அட்டவணை 2 : விதைகளுக்கான அனுகல்

நரிப்புல்தோட்டம் மற்றும் அம்பாறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த ஆய்வில், கடைகளிலேயே பெருமளவுக்கு விதைகள் வாங்கப்படுகின்றன. நெல் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட்டுள்ள சிலர் விவசாயச் சங்கங்களில் இருந்து விதைகளைப் பெறுகின்றனர். ஏனையவர்கள் தங்களுக்காக விதை நெல்களைச் சேமிப்பதற்குத் தனிப்பட்ட விவசாயிகளுக்குக் கொடுப்பனவு செலுத்துகின்றனர். அம்பாறையில், அரசாங்கத்தின் சமூகப் பாதுகாப்புக் கட்டமைப்பான சமுர்த்தியில் இருந்து ஒரு நபர் விதைகளைப் பெற்றார். அந்த விதைகள் மிகக் குறைவாக இருந்ததாகவும் தரம் குறைந்ததாக இருந்ததாகவும் அப்பெண் குறிப்பிட்டார். கடைகளில் வாங்கும் விதைகள் முளைவிடாத காரணத்தினால் அது ஒரு பிரச்சினையாக இருக்கின்றது. மரபணு ரீதியாக மாற்றம் செய்யப்பட்ட விதைகள் பற்றிய அறிவும் நாம் பேசிய பெண்களின் மத்தியில் குறைவாகக் காணப்பட்டதுடன் அவர்களின் உணவு வளர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் அதன் தாக்கம் பற்றி அவர்கள் அறியாதிருந்தனர். இவை எதிர்வுக்கு முடியாதவை எனும் தெளிவான உணர்வு இருக்கின்றது என்பதுடன் இவ்வாறான அபாயநேர்வுகளைத் தவிர்ப்பதற்கான வழிகள் இவர்களுக்குத் தெரியாதிருக்கின்றது. இந்த விதைகளில் இருந்து கிடைக்கும் விளைச்சலை இவர்கள் நம்பியிருக்க முடியாதிருக்கின்றது. இதன் மோசமான நிலையினை நாம் திருப்பெருந்துறையில்

55. விதுர பிரபாத் முனீங்ஹு, 'Short Sighted Agricultural Policies Spell Doom for Farmers and the Country' Groundviews, 13 July 2021, <https://groundviews.org/2021/07/13/short-sighted-agricultural-policies-spell-doom-for-farmers-and-the-country/>

56. ibid

57. gov.lk/spmdc-h <https://doa.ome/>

58. திலானி ஹிரிமுதுகொடே, 'Does Sri Lanka Need a New Seed Act? Ceylon Today, 22 May 2014

அவதானித்தோம். இங்கே மரக்கறி வளர்ப்பதற்கான பெண்களின் முயற்சிகள் மாற்றப்பட்ட விடைகளின் பயன்பாட்டினால் கீழ்க்கப்பட்டுள்ளன.

இதற்கு மாற்றமாக, மொன்றாகலை விவசாயிகள் அவர்களின் கூட்டினுள் விடைத் தன்னிறைவினை நோக்கி நகர்ந்துள்ளனர் அல்லது நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இலங்கையில் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் இந்தச் செயன்முறை நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது⁵⁹. 2014 ஆம் ஆண்டு விடைச் சட்டத்தினை அரசாங்கம் கொண்டுவர முயற்சித்த போது அதற்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்ட பாரிய எதிர்ப்புக்கு மொன்றாகலை பெண் விவசாயிகளும் பங்களிப்பு வழங்கினர். பெரிய விடைக் கம்பனிகளைப் பாதுகாத்து விவசாயிகள் விடைகளைச் சேமிப்பதைக் குற்றச்செயலாக்கும் முயற்சியாகவே இது பல விவசாயிகளின் உரிமைகளுக்கான இயக்கங்களால் நோக்கப்பட்டது.⁶⁰ இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட சகல பிரதேசங்களிலும் விடைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான பாரம்பரிய அறிவின் எச்சங்கள் இன்னும் பெண்களின் மத்தியில் காணப்படுகின்றன. எவ்வாறாயினும், அவர்கள் மத்தியில் தெளிவோ அல்லது நம்பிக்கையோ இல்லாதிருக்கின்றது. அத்துடன், ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு பயிர் வளர்ப்புப் போகத்தினை மட்டும் கொண்டிருப்பது விடைகளை நீண்ட காலத்திற்குப் பாதுகாப்பதைச் சவால்மிக்கதாக ஆக்குகின்றது. நீர்ப்பாசனத்திற்கான அனுகல் பற்றிய முன்னைய ஆலோசனைகள் இந்தப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும். கடலை மற்றும் கெளபி போன்ற சில விடைகள் பாதுகாப்பதற்கு இலகுவானவையாகும் என்பதுடன் இப்பிரதேசங்கள் அனைத்திலும் இவை பாதுகாக்கப்படுகின்றன. ஏனைய விடைகளைப் பொறுத்தளவில் விடைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான சாத்தியமான வழியாகப் பாரம்பரிய அறிவு வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதுடன் மீள்உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும். இந்த ஆய்வுக்காக நாம் பேசிய சகல பெண்களின் மத்தியிலும் இந்தச் செயன்முறை தொடர்பாக ஒரு பொதுவான அக்கறை காணப்பட்டது. மொன்றாகலையில் கற்ற பாடத்தினை ஏனைய இடங்களிலும் மிகச் சரியாகப் பரப்பவேண்டும். இது கூட்டு அறிவு உருவாக்கமாகவும் விடைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான வழிகளை மீளக்கற்பதற்கான முயற்சியாகவும் இருக்கின்றது.

மானிய விலைகளில் நம்பத்தக்க நல்ல தரத்திலான விடைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் கூட்டு விவசாயிகள் எதிர்நோக்கும் சவால்களாலேயே இவர்களினால் உணவு வளர்ப்பினை அதிகரிக்க முடியாதிருக்கின்றது. இந்தச் செயன்முறை யதார்த்தமாகினால் அது சுதேச விடைகள் பற்றிய அறிவினையும் நடைமுறைகளையும் மீள்புத்துபிராக்குவதுடன் சேர்ந்து பயணிக்க செய்யும். மரபணு ரத்தியாக மாற்றப்பட்ட விடை வகைகள் மனிதருக்கும் இயற்கைக்கும் தீங்கு விளைவிப்பை என்பது நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. அரசாங்கம் இரசாயன உரத்தினை தடைசெய்த கொள்கையின் புரியாதன்மைகளில் ஒன்று அரசாங்கம் விடைப் பாவனையில் மாற்றத்தினைக் கொண்டுவருவதற்கு எவ்விதமான முயற்சிகளும் செய்யாது கொள்கையினை அமுல்படுத்த முயன்றமையாகும். விவசாய நடைமுறைகளில் எவ்விதமான உண்மையான மாற்றத்தினையும் கொண்டுவருவதற்கு இந்த இரண்டு மாற்றங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்து பயணிக்க வேண்டும். கொள்கையிலும் அரசாங்க நடவடிக்கையிலும் இந்த மட்டத்திலான மாற்றத்திற்கான கோரிக்கை பொருத்தமானதாக இருந்தாலும் கூட, இவற்றினை அடையும் செயன்முறை நீண்டகாலச் செயன்முறையாகும். தற்போது நிலவும் அரசியல் ஸ்திரமின்மை மற்றும் கொள்கை மாற்றத்தினைக் கொண்டு வருவதற்கான வாய்ப்புக்கள் சுருங்கிவருதல் ஆகியவை இந்தப் பயணத்தினை மிகவும் கடினமாக்குகின்றன. இதேநேரம், விடை உற்பத்தி மற்றும் உத்திகளை ஒன்றுசேர்த்துக் கற்று நிறைவேற்றுவதற்குக் குழுவானது பெண்களுக்கு அவகாசத்தினை வழங்குகின்றது. இது இவர்களின் உணவு வளர்ப்பினை நீண்டகாலத்தில் அதிகரிக்காவிட்டாலும் கூட, இது விடைகளைக் கொள்வனவு செய்வதுடன் தொடர்புபட்டுள்ள இவர்களின் நிதிச் சமையினைக் குறைத்து கடன் சுற்றில் இருந்து இவர்களை விடுவிக்கும்.

59. வக்கும்புர CLK & குமாரசிங்ஹம் KMGP (2015), ‘The Haritha Udana Community Seed Bank’ in Kanthale in Ronnie Verwooy et al (eds) Community Seed Banks: Origins, Evolution and Prospects, Routledge, London

60. “The draft ‘Seed and Planting Material Act’ under consideration by the Government will, campaigners say, benefit the seed industry, controlled by big transnational corporations, at the expense of the country’s small-scale farmers who are the mainstay of the rural economy” <https://www.ft.lk/Agriculture/sri-lankan-farmers-resist-new-seed-law/31-248356>; <https://newint.org/blog/majority/2014/01/28/sri-lanka-seed-law>

அறுவடை

அறுவடை என்பது அது சிறிய அளவில் இருந்தாலும் பெரிய அளவில் இருந்தாலும் அது உணவு வளர்ப்பில் முக்கியமான கூறாகும். பாரியளவிலான பயிர்ச்செய்கையில் உள்ள பிரதான கூறுகள் அறுவடையின் இயந்திரமயமாக்கமாகும். அறுவடைக்கு மனித ஊழியத்தினைப் பயன்படுத்தும் நடைமுறை இப்பிரதேசங்களில் குறைவடைந்து வருகின்றது. நிலத்தினைப் பண்படுத்துவதும் அறுவடை செய்வதும் கிட்டத்தட்ட முழுவதுமே இயந்திரமயமாக்கப்பட்டுள்ளது.⁶¹ யுத்தத்திற்குப் பின்னரான காலப்பகுதியிலேயே அம்பாறையிலும் கிழக்கின் ஏனைய பகுதிகளிலும் விவாசயத்தில் இயந்திரப் புரட்சி ஏற்பட்டாலும், இது மிகத் துரிதமாக ஏற்று நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.⁶²

முன்பு கலந்துரையாடியதைப் போன்று, நடுகைக்கு முன்னர் நிலத்தினைப் பண்படுத்த தனிப்பட்ட இயந்திர உரிமையாளர்களிடம் இருந்து இயந்திரங்களை வாடகைக்குப் பெறுவதற்கு நிரப்பந்திக்கப்படுவதைப் பெண் விவசாயிகள் பாரிய சுமையாகவே பார்க்கின்றனர். இதேபோன்று, ஊழியச் செலவுக்கான கொடுப்பனவுக்கான வளங்கள் இல்லாத நிலையில், பல பெண் விவசாயிகள் இயந்திரங்களை ஒன்றில் வாடகைக்குப் பெறவேண்டியுள்ளது அல்லது தமது குடும்ப ஊழியத்தினைப் பெறவேண்டியுள்ளது. அறுவடை தொடர்பில் பெண் விவசாயிகளின் அனுவத்தினை மாற்றுவதிலும் அதிகரிப்பதிலும் ஒரு பாரிய வகிபாத்திரத்தினை கூட்டு இங்கே வகிக்கின்றது. உதாரணமாக, அம்பாறையில் உள்ள கூட்டு, சிறிய கிராம மட்டத்திலான குழுக்களுடன் சேர்ந்து அறுவடையில் ஈடுபடுகின்றது. இது பாரிய வலையமைப்பினை உருவாக்குகின்றது.

பெண் விவசாயிகளில் ஆழமான ஆளுகையினைக் கொண்டுள்ள ஊழியத்தின் பால்நிலையாக்கப்பட்ட கருத்தியல்களில் கூட்டு உழைப்பு எனும் இந்த நடைமுறை இடையீட்டினை மேற்கொள்கின்றது. உதாரணமாக, நாம் மொனராகலையிலும் அம்பாறையிலும் பேசிய பல பெண்கள் வேலைகளைத் தனியாகப் பூர்த்தி செய்வதற்கான ஆற்றிலின்மை தொடர்பாகவும் பயண வசதிகள் இல்லாமை பற்றியும் பேசினர். இதற்கான காரணம், பயிர்செய்யப்படும் காணிகள் சிலவேளைகளில் இவர்களுக்குச் சொந்தமானதாக இருப்பதாகும். ஊழியத்தில் உதவுவதற்கு ஆண் உறவினர்கள் இல்லாதிருப்பது இதற்கான ஒரு காரணமாகும். பயணம் செய்கையில் பாதுகாப்பின்மை இக்காரணத்தில் மற்றொரு கூறாகும். இதில் கூட்டு இடையீடுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றது. யானைகள் மற்றும் ஏனைய விலங்குகளில் இருந்து வேர்க்கடலைப் பண்ணைகளைப் பாதுகாப்பதற்குத் தாம் எவ்வாறு இரவில் காவல் இருந்தனர் என்பதை அம்பாறையில் உள்ள கிராமக் குழுவினர் எமக்குக் கூறினர். இவ்வாறு திறந்த வெளியில் தாம் இதற்கு முன்னர் இரவினைக் கழித்திருக்கவில்லை என்றும் தாம் மிகுந்த அச்சமடைந்திருந்ததாகவும் அவர்கள் குறிப்பிட்டனர். தம்மை மகிழ்விக்கவும் இரவினைக் கழிப்பதற்கும் பேய்க்கதைகள் கூறியதாகக் குறிப்பிட்டனர்! தாம் ஒரு குழுவாகப் பயிர் செய்ததாலேயே இது சாத்தியமானது என்பதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். இது அவர்களின் சொந்தப் பயிர் நிலமாக இருந்திருந்தால் இவர்களால் இவ்வாறு காவல் இருந்திருக்க முடியாது.

அறுவடை தொடர்பான மற்றொரு முக்கியமான காரணி சாத்தியமாகிய அறுவடைகளின் எண்ணிக்கையாகும். நீர் பற்றிய பிரிவில் இருந்து அறிந்ததைப் போன்று, இந்த ஆய்வில் வந்த விவசாயிகளில் அதிகமானவர்களால் ஒர் அறுவடையினை மாத்திரமே அறுவடை செய்ய முடிந்தது. மழையில் தங்கியிருத்தல் மற்றும் வேறு எவ்வகையான வழிகளையும் அணுகுவதற்கான வழிகள் இல்லாதிருத்தல் ஆகியவையே இதற்கான பிரதான காரணமாகும். இப்பரப்புக்கள் சிலவற்றில், ஈடுகொடுக்கக்கூடிய உரிய நீர்ப்பாசன முறையையுடன் இந்த விவசாயிகளால் வருடத்திற்கான உற்பத்தியினை இரட்டிப்பாக்க முடியும். இக்கட்டத்தில் இது இவர்களுக்கு ஒரு தெரிவாக இல்லை. அறுவடைகள் வருடத்திற்கு ஒன்று என வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. சமகாலத்தில், மாடுகளை மேயவிட்டு நிலத்தினைத் தரிசாக விடும் பாரம்பரிய நடைமுறைகள் அல்லது மண் வளத்தினை அதிகரிப்பதற்கான

61. அபேரத்ன, பிரெட்ரிக் மற்றும் தகெசிமா, ஹிரோயுகி. 2020. ‘The evolution of agricultural mechanization in Sri Lanka. In An evolving paradigm of agricultural mechanization development: How much can Africa learn from Asia?’, eds. Xinshen Diao, Hiroyuki Takeshima, and Xiaobo Zhang eds, Part Two: Early-Adopter Asian Countries, Chapter, 4, pp. 139-163. Washington, DC: International Food Policy Research Institute (IFPRI). https://doi.org/10.2499/9780896293809_04

62. ibid

வேறு அவ்வாறான நடைமுறைகள் பற்றி எமது ஆய்வில் யாரும் குறிப்பிடவில்லை. மாடுகள் இல்லாமை அல்லது இந்த நடைமுறையினை மேற்கொள்வதற்கான வேறு வளங்கள் இல்லாமை அல்லது இது பற்றிய அறிவின்மை இதற்கான சாத்தியமான காரணங்களாக இருக்கலாம்.

இயந்திரமயமாக்கல், ஊழியத்திற்கான அல்லது நீர்ப்பாசனத்திற்கான வளங்களுக்கான அணுகல் ஆகிய இரண்டுக்கும் அரசிடமிருந்து மிக அற்பமான உதவியே கிடைக்கின்றது அல்லது மானியமே கிடைக்கின்றது. இயந்திரமயமாக்கம் அரச மானியங்கள் மூலமன்றி ஊக்குவிப்புக்கள் மூலம் பரப்பப்படுகின்றது. இந்த ஊக்குவிப்புக்கள் சிறிய அளவில் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட்டுள்ள பெண் விவசாயிகளுக்குப் பெரிதாக நன்மையளிப்பதில்லை. நீர்ப்பாசனத்தினைப் பொறுத்தளவில், அரசிடமிருந்து குறைந்த அளவிலேயே உதவி கிடைக்கின்றது. இது கிராமமட்ட விவசாயிகளால் பெறப்படுகின்றது. நிலவுகின்ற ஆணாதிக்க சமூகக் கட்டமைப்புக்களால் இந்தக் குழுவினைப் பெண் விவசாயிகளால் அடைய முடியாதுள்ளது.

உணவு வளர்ப்பில் உள்ள இன்றியமையாத கூறுடன் தொடர்புட்டுள்ள இந்த வெவ்வேறான நடைமுறைகளின் காரணமாக அறுவடையானது பெண் விவசாயிகளுக்குச் சவாலாக உள்ளது. நிலவும் சமூக நியமங்களுக்குச் சவால் விடுத்து இப்பணியினைப் பொறுப்பேற்பதற்கான ஒரு சாத்தியமான தீர்வாகப் பெண் விவசாயிகள் ஒரு கூட்டாக முன்வந்ததுள்ளனர்.

பொதியிடல் மற்றும் சந்தைப்படுத்தல்

முன்பு கலந்துரையாடியதைப் போன்று, உணவு வளர்ப்பின் சகல கூறுகளின் மத்தியிலும் பெண் விவசாயிகளால் மிகவும் அணுக முடியாதிருக்கும் ஒரு பரப்பு சந்தையாகும். பெண் விவசாயிகளின் மத்தியில் நாம் பேசிய விடயங்களின் மத்தியில் மிகுந்த கவனம் பெறாத ஒன்றாகப் பொதியிடலும் சந்தைப்படுத்தலும் காணப்படுகின்றது. இதேவேளை, ஊவா வெல்லஸ்ச பெண் விவசாயிகள் குழுவினைப் போன்று இது பற்றிச் சிந்தித்தபோது இவர்கள் இதில் உறுதியான இடையீட்டினை மேற்கொண்டனர். நிலக்கடலையினைப் பதப்படுத்திப் பொதிசெய்வதற்கு அவசியமான உபகரணங்களைப் பெறுவதற்கான வழிகளை அவர்கள் கண்டிந்ததுடன் நிலக்கடலையில் இருந்து வேறு உற்பத்திகளையும் தயாரிக்கின்றனர். இதனை இவர்கள் கொழும்புக் கடைகளுக்கு அனுப்புகின்றனர். இது இவர்களுக்கு உறுதியான வியாபாரத் தொடர்ச்சியினை வழங்குகின்றது. மாற்றாக, நரிப்புல்தோட்டத்தில் உள்ள மீனவுப் பெண்கள் இது பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. இவர்கள் கருவாட்டினைத் தயாரித்து வியாபாரிகளிடம் கொடுக்கின்றனர். நகரப் பிரதேசங்களையும் கொழும்பையும் சேர்ந்த இந்த வியாபாரிகள் இவற்றினைப் பொதிசெய்து சந்தைப்படுத்துகின்றனர். இடைத்தரகர்களால் எவ்வளவு அதிக லாபத்துடன் இவர்களின் தயாரிப்புக்கள் விற்கப்படுகின்றன என்பது பற்றி இவர்களுக்குத் தெரியாது என்பதுடன் இவர்கள் இதில் அதிக ஆர்வமும் காட்டுவதில்லை. இந்த வியாபார உறவுகளில் சில பாரம்பரியமானவை என்பதுடன் பல தலைமுறைகளாகத் தொடர்கின்றன. மேலும் கிழக்கிலங்கையில் நிலவும் இனங்களுக்கிடையிலான பதற்றமான உறவினைத் தாண்டி இது இனங்களுக்கிடையிலும் தொடர்கின்றது. சமூக ஒத்திசெவினைப் பேணுவதற்கு இந்த உறவுகள் முக்கியமானவையாகும். மறுபுறத்தில், சுயாதீனமான பொருளாதாரத் தீர்மானம் வகுத்தல் மற்றும் பெண் உணவு உற்பத்தியாளர்கள் வருமானமீட்டல் என்ற கண்ணோட்டத்தில், உணவு உற்பத்திச் செயன்முறையின் இன்றியமையாத கூறு பிரதான உற்பத்தியாளர்களின் ஈடுபாடு இல்லாத நிலையில் நடக்கும் சூழ்நிலையினை இது உருவாக்குகின்றது.

பொதியிடல் மற்றும் சந்தைப்படுத்தலில் பொதுவான ஆர்வம், அறிவு மற்றும் திறன்களை உருவாக்குவதற்கான சாத்தியமுடைய பிரதான வழிகளில் ஒன்று குழுவின் மூலமானதாகும். இவ்வாறு செய்வதன் மூலம், குறிப்பாகச் சந்தைப்படுத்தல் நடைமுறைகள் இன்னும் திடப்படாத நிலையில், கூட்டுனால் நிதி ரீதியான பாதுகாப்பு உணர்வினை வழங்க முடியும். செயன்முறையில் ஏற்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகள் குழுவின் உறுப்பினர்களால் சமமாகப் பகிரப்பட முடியும். சந்தையில் உற்பத்தியினை விற்பது பெரும்பாலும் ஆண்களாலும் முதிய பெண்களாலுமே தொடர்ந்து நடப்பது மற்றொரு முக்கியமான கருதுகோளாகும். விற்பனையில் கூட்டு முயற்சி இந்தக் கருத்தியலை உடைத்து பொருளாதாரச் செயற்பாட்டின் இந்த அம்சத்தில் பெண்களின் பங்கேற்புக்கு வழிவகுக்கும். அம்பாறையில் உள்ள

குழுவினைப் பொறுத்தளவில், அவர்கள் தம் உற்பத்தியினைச் சந்தையில் நேரடியாக விற்பதைப் பெருமித்துடன் குறிப்பிட்டனர். மழையில் இருந்து காப்பதற்குப் பெரிய நிலக்கடலைச் சாக்குகளைத் தூக்கவேண்டியிருப்பதைப் பற்றி அவர்கள் பேசினர். ஆண்களின் அவமானங்களையும் கேலிகளையும் தாம் சந்தையில் சகிக்கவேண்டியிருப்பது பற்றியும் இவர்கள் பேசினர். திருக்கோவிலில் உள்ள இவர்களின் கடையான துளிர்கள் இது தொடர்பில் ஒரு முக்கியமான இடையீடாகும். சமூகத்தில் உற்பத்தியாளர்களாகத் தமது ஸ்தானத்தினை நிலைநிறுத்துவதற்காகப் பிரதான சந்தையில் ஒர் இடத்தினை எடுத்துக் குடும்பத்தினைப் பராமரித்துப் பொருளாதாரத்திற்கும் பங்களிப்பு வழங்குகின்றனர். காணமல்போனவர்களின் குடும்பப் பெண்கள் என்ற காரணத்தினால் இவர்கள் சமூகத்தின் நியமங்களுக்கு அப்பால் வாழ்வதுடன் நெறிசார்ந்த முடிவுகளுக்கும் சவால்களுக்கும் முகங்கொடுக்கின்றனர். இந்த விடயம் தொடர்பில் இந்தக் கடையானது பெருமித்துக்குரிய ஒரு விடயமாகும். குழுவின் தலைவரான செல்வராணி கடையினை நிறுவி சந்தை நிர்வாகத்தில் ஒரங்கமாகி மதிக்கப்படும் சமூகத்தில் ஒருவராக மாறியுள்ளார். இப்பெண் விவசாயிகள் வலையமைப்பினால் கூட்டாக முன்னெடுக்கப்பட்ட ஒரு முன்னோடிப் பயணமாகும்.

பெண்கள் பொதியிடவிலும் சந்தைப்படுத்தவிலும் ஈடுபடுவதால் ஏற்படும் பிரதான நன்மை கொலிட் பெருந்தொற்றுக் காலப்பகுதியில் வெளிப்படையாகத் தெரியக் கிடைத்தது. உதாரணமாக, முழுமுடக்கத்தின் காரணமாக இடைத்தரகர்களுக்குப் பயணம் செய்ய முடியாத காரணத்தினால் நாரிப்புல்தோட்டத்தில் மீனவப்பெண்களே அவர்களின் கருவாடுகளை விற்க நேரிட்டது. இதேவேளை ஊவாவெல்லஸ்ச விவசாயிகள் பெருந்தொற்றின் போதும் பிரச்சினைகள் எதுவுமின்றி வியாபாரத்தினை நடத்திச் சென்றனர். அம்பாறை விவசாயிகள் அவர்களின் கடையில் இருந்து பெற்ற அனுபவத்தின் காரணமாக தங்கள் உற்பத்திகளை சொந்த ஊரில் விற்கவும் அதனை மிகவும் கடினமாக காலத்தில் உணவு நிவாரணமாகவும் வழங்க முடிந்தது. தமது வலையமைப்பில் இல்லாத தமது ஊர்மக்களுக்கும் இவர்களால் உதவ முடிந்தது. இவ்வாறு உதவி வழங்கியமை ஊரிலும் சமூகத்திலும் இவர்களுக்கு நன்மதிப்பினை ஏற்படுத்தியது. முழு உலகுமே முன்னெடுப்பொழுதும் முகங்கொடுத்திரான நெருக்கடியில் தள்ளாடுகையில் இவ்வாறு உதவி வழங்குவது பல குடும்பங்களின் அடிப்படையான உயிர்வாழ்தலை உறுதிப்படுத்தியதோடு மாத்திரமன்றிக் கூட்டிலும் வலையமைப்பு உறுப்பினர்களின் மத்தியிலும் பாரிய வலுவினை உருவாக்கியது.

பெண் விவசாயிகள் போன்ற சிறு உற்பத்தியாளர்கள் பெறும் இலாபத்தினை உறுதிப்படுத்துவதோடு மாத்திரமன்றிச் சந்தைப்படுத்துவதில் இன்னும் முனைப்புடன் ஈடுபடுவதை ஊக்குவிக்கவும் அரசு மேற்கொள்ளக்கூடிய இன்றியமையாத தலையீடு, சந்தை விலையைத் தரப்படுத்தும் சட்டங்கள் மற்றும் கொள்கைகளை இயற்றுவதாகும். எந்தவொரு வருடத்திலும் வெவ்வேறு உணவுப் பொருட்களின் விளைச்சலின் அடிப்படையில் வருடத்திற்குப் பலமுறை இதனைக் கிரமமாகத் திருத்த முடியும். இது பின்னர் சந்தையில் ஏற்படும் ஏற்ற இறக்கங்களிலிருந்து, குறிப்பாகப் பெருந்தொற்று அல்லது இலங்கையில் நிலவும் பொருளாதார நெருக்கடி போன்ற நெருக்கடியான சூழ்நிலைகளில் இருந்து உணவு உற்பத்தியாளர்களுக்கு ஒரளவு பாதுகாப்பை வழங்குகிறது.

அடுத்த சுற்றுக்காக உற்பத்தியினையும் மூலப்பொருட்களையும் பாதுகாத்தல்

மூலப்பொருட்களைப் பாதுகாப்பது என்பது கூட்டு உணவு வளர்ப்பு நடைமுறைகள் என்ற விடயத்திற்கு சவாரஸ்யமிக்க முக்கியமான கேள்விகளை எழுப்பும் ஒரு பகுதியாகும். பாரம்பரியமாக, இந்த சகல பகுதிகளிலும், ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் ஒரு தலைமுறையிலிருந்து மற்றொரு தலைமுறைக்குக் கடத்தப்படும் உள்ளன, அடுத்த சுற்று நடவுகளில் பயன்படுத்துவதற்காக விதைகளைப் பாதுகாக்கும் திறன் உள்ளது. இந்த அறிவு காலப்போக்கில் இல்லாமல் போய்விட்டது. இந்த நடைமுறைகள் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்ட ஊவாவெல்லஸ்ச குழுவைத் தவிர, ஏனைய சகல குழுக்களும் விதைப் பாதுகாப்புத் திறன்களின் பரந்த அடிப்படையிலான பயன்பாடு பற்றி அறிக்கையிடவில்லை. அம்பாறையிலும் நாரிப்புல்தோட்டத்திலும் வழங்கப்பட்ட காரணம் அங்கே வருடத்திற்கு ஒரு சுற்று மட்டுமே நடவு செய்யப்பட்டது என்பதாகும். அதாவது, ஒர் அறுவடையில் இருந்து பெறும் விதைகளைக் கிட்டத்தட்ட

ஒரு வருடம் முழுவதும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதே இதன் அர்த்தமாகும். இது சாத்தியமற்றது என அவர்கள் கூறினர். மற்றைய காரணம், அனைத்து விதைகளையும் எவ்வாறு சரியாகப் பாதுகாப்பது என்பது பற்றிய அறிவும் இந்தப் பெண் விவசாயிகளிடம் இல்லை. கடலை, சோளம் போன்ற இலகுவாக வைத்திருக்கக்கூடிய சில விதைகளை இவர்கள் பாதுகாத்து வருகின்றனர். விதைகளை எவ்வாறு பாதுகாப்பது என்பதை அறிந்துகொள்வதற்கு இவர்கள் அனைவரும் விருப்பம் தெரிவித்தனர். மேலும், விதைகளை வைத்திருப்பது குறிப்பிட்ட அளவிற்குத் தொடர்ந்து இடம்பெறுவதால், பயிர்ச்செய்கை செய்கைக் காலத்தில் கிராமத்தில் விதைகளை விலைக்கு உடனடியாக வாங்க முடிகின்றது. இருப்பினும், இன்னும் பரந்தளவில் கடைகளில் இருந்து விதைகளை வாங்குவது தொடரவே செய்கின்றது. திருப்பெருந்துறையில் பெண்கள் முகங்கொடுக்க நேரிட்ட கடினமான பாடத்திற்கு வழிவகுத்தது இந்த நடைமுறையே என்றால் அது மிகையாகாது. அதாவது, விதைகள் மரபணு மாற்றப்பட்ட பின்னர் இரசாயன உள்ளீடுகள் இன்றி விளைச்சலைக் கொடுக்கவில்லை.

உவவெல்லஸ் விதைகளைப் பாதுகாப்பதில் கூர்மையான கவனம் செலுக்கும் ஒரு மன்மாதிரிக் கிராமமாக அமைந்துள்ளது. பாரிய கூட்டின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் சில கிராமியக் குழுக்களில் விதைகள் மத்தியமய்படுத்தப்பட்ட முறையில் வீட்டில் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. பாதுகாப்பிற்கான திறன்கள் மற்றும் அறிவு அனைத்து விவசாயிகளுக்கும் பகிரப்பட்டுள்ளது, மேலும் பலர் இப்போது தங்கள் சொந்த வீடுகளில் விதைகளைப் பாதுகாத்து வருகின்றனர். குழுவின் மத்திய விதை வங்கி உறுப்பினர்களுக்கு விதைகளை வழங்கியது, அது அடுத்த சுழற்சியில் விதைகளின் வடிவத்தில் “வட்டியுடன் திரும்பப் பெறப்படும். அறிவைப் பரப்புவதன் மூலமும், கூட்டுப் பெண் விவசாயிகள் மத்தியில் பாதுகாக்கும் நடைமுறையை மீண்டும் கொண்டுவர முடிந்தது. இது சில வருடங்கள் எடுத்தது, ஆனால் இப்போது இது நன்கு நிறுவப்பட்ட நடைமுறையாக மாறியுள்ளது.

இலங்கையில் அதிக எண்ணிக்கையிலான விதைகள், குறிப்பாக காய்கறி விதைகள் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன⁶³. சந்தையும் பெருமளவுக்கு ஒழுங்கமைக்கப்படாததாகத் தொடர்ந்திருந்தது. இது விதைகளின் தரத்திற்கு உத்தரவாதம் அளிப்பதை மிகவும் கடினமாக்கியது⁶⁴. அத்தியாவசிய விதை நெல் உற்பத்தியிலும் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளது⁶⁵. உணவு உற்பத்தியாளர்களுக்கு, குறிப்பாக சிறிய அளவிலான விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு, மலிவு விலையில் விதைகள் விநியோகிப்பது திறமையாக மேற்கொள்ளப்படவில்லை⁶⁶. இதன் காரணமாக, பயிற்சி வழங்குவதற்கும், இடத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்கும், விதைப் பாதுகாப்பிற்கான அத்தியாவசிய உபகரணங்களை வாங்குவதற்கும் சில ஆரம்பச் செலவுகள் தேவைப்பட்டாலும், நீண்டகாலத்தில் இது உணவுப் பயிர்ச்செய்கைக்கு மிகவும் சாத்தியமான தெரிவாகும். இந்த ஆய்வின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் குழுக்களிடையே உறுதியான முறையில் நிறுவப்பட்ட பாதுகாப்பு நடைமுறைகள் உள்ளூர் அளவிலான விதை உற்பத்தி, பாதுகாப்பு மற்றும் விநியோகத்திற்கான அடித்தளத்தை உருவாக்கலாம். இது விதைகளின் தரத்தை உறுதிப்படுத்தவும், விவசாயிகளுக்கு வியாபாரத்திற்கான மற்றொரு வழியை வழங்கவும், மலிவு விலையில் விதைகளை உறுதிப்படுத்தவும், விதை இறக்குமதிக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் அரசாங்கத்திற்கான செலவைக் குறைக்கவும் உதவும். இங்கு கலந்துரையாடிய அனைத்து பெண் விவசாயிகளின் கூட்டும் வெளிப்படையாக இருப்பதுடன் மேலும் அறிந்து கொள்ளவும் விதை பாதுகாப்பை செயல்படுத்தவும் ஆர்வமாக உள்ளன.

குழுச் செயற்பாடு

மேலே உள்ள அறிக்கை முழுவதும், உணவு வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும், நிலைபேரான உணவு வளர்ச்சியை மேம்படுத்துவதற்கான ஒரு வழியாக குழுவினை எவ்வாறு பயன்படுத்தலாம் என்பது குறித்து உறுதியான பரிந்துரைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இங்கு, இலங்கையில்

63. Dilani Hirimuthugodage, ‘Does Sri Lanka Need a New Seed Act,’ Ceylon Today, May 22, 2014

64. ibid

65. M.R. Roshana, Mustapha Mufeeth, M R F Rifna Banu, G.K.M.M.K.Ranaweera and Noordeen Nusrathali, Challenges and Constraints for Seed Paddy Farmers: A Case Study of the Ampara District, Sri Lanka, July 2021

66. Ibid

பெண் விவசாயிகள் அநீதிக்கு எதிராக ஒன்றியைந்த நீண்டகால வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளனர் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.⁶⁷ மறுபுறம், போர், இயற்கை பேரழிவுகள் மற்றும் உழைக்கும் ஏழைகள் மீது நவதாராளவாத சந்தைப் பொருளாதாரத்தின் தாக்கம் காரணமாக, திருமணம் மற்றும் குடும்பம் உள்ளிட்ட சமூக வாழ்க்கை முறைகளில் ஒரு சிதைவு ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த யதார்த்தம் இப்போது பல தசாப்தங்களாக தொடர்கிறது. இந்த சிதைவுகள் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் மூலம் தனிப்பட்ட சிந்தனை வழிகளைக் கொண்டு வந்துள்ளன. இதன் விளைவாக ஏழைகள் தனிமைப்படுத்தப்படுவதற்கும் அவர்களுக்குக் தேவையேற்பட்ட கடினமான நேரத்தில் பழிவாங்கப்பட்டமையும் நிகழ்ந்துள்ளது. இருக்கின்ற இந்த யதார்த்தங்கள் கோடிட்டுக்காட்டப்பட்டுப் பெருந்தொற்றினாலும் தற்போதைய இலங்கையின் பொருளாதார நெருக்கடியினாலும் புறக்கணிக்கப்பட முடியாதவற்றுக்குள் தள்ளப்பட்டுள்ளன. இந்த யதார்த்தத்தின் அடிப்படையில், நீதிக்கான கூட்டுப் போராட்டங்களின் நீண்ட வரலாற்றுடன், இலங்கை போன்ற சமூகங்களில் சமூக அடிப்படையிலான உழைப்பு மற்றும் உணவு உற்பத்தி போன்ற பழைய பாரம்பரிய நடைமுறைகளுடன், கூட்டு நடவடிக்கை தீவிரமானதாகவும் எடுக்க வேண்டிய மிகத்தெளிவான பாதையாகவும் இருக்கின்றது..

பெண் விவசாயிகளின் கூட்டுனால் பின்வரும் வழிகளில் உணவு வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் உதவ முடியும்:

1. பெண்கள் தங்கள் நிலத்தின் மீதான தனிப்பட்ட உரிமைக்காகப் போராடுவதற்கும், அரசு மற்றும் அரசு சார்பற்ற கட்டமைப்புகளால் கூட்டாக நிலத்தை அனுகுவதற்கும் ஒன்றுபட உதவுதல். இலங்கையில் உணவு உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கான அவசரத் தேவையை நிவர்த்தி செய்வதற்கான ஒரு சாதகமான நடவடிக்கையாக இது அமையும் என்பதால், இது கூடிய விரைவில் செய்யப்படலாம் மற்றும் செய்யப்பட வேண்டும்.
2. பல்பயிர்ச்செய்கை உட்பட மண்ணைப் பொறுத்தமட்டில் சூழியல் ரீதியாக நிலைபேறான விவசாய முறைகளைப் பயன்படுத்துவதை நோக்கி விவசாயிகளை நகர்த்துவதற்கு, பயிர்களில் பன்முகத்தன்மை சேதனப் பசனை மற்றும் பூச்சிக்கொல்லிகளின் பயன்பாடு பருவங்களுக்கு இடையில் மண்ணை மீண்டும் உருவாக்க அனுமதிக்கிறது நடத்தையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் கூட்டாக மேற்கொள்ளப்படும்போது அவை எப்போதும் சாத்தியமாகவும் நீதித்தகாகவும் இருக்கும். இந்தச் செயல்பாட்டில் பங்கேற்க விருப்பமுள்ள பெண் விவசாயிகளின் கூட்டுக்களில் இந்த மாற்றத்தைத் தொடங்கலாம். பின்னர் அவர்கள் அந்தந்த பகுதிகளில் உள்ள அனைத்து விவசாயிகளிடையேயும் இந்த தீசையை நோக்கி மாற்றத்தின் முகவர்களாக மாறலாம்.
3. நீர்ப்பாசன முறைகள் மூலம் தண்ணீரை அனுகுவதற்கான என்னற்ற கட்டமைப்பு சவால்களின் பின்னணியில், காலனிலை மாற்றத்தின் தேவைகள் மற்றும் மழைப்பொழிவு மற்றும் பிற காரணிகளில் அதன் தாக்கம் ஆகியவற்றுடன், விவசாயத்திற்கான தண்ணீரை அனுகுவதற்கான வழிகளை சிந்திப்பது உடனடி முன்னுரிமையாகும். நிலத்தைப் போலவே, பெண் விவசாயிகளின் கூட்டும் ஒன்று சேர்ந்து, தற்போதுள்ள நீர்ப்பாசன முறைகளில் இருந்து நீரைப் பெறுவதற்குப் போராடலாம். இது ஒரு நீண்டகால செயல்முறையாக இருந்தாலும், அவர்கள் அனைவரும் தங்கள் உணவு வளர்ப்பு நடைமுறைகளுக்கு பயன்படுத்தக்கூடிய கிணறுகள், குழாய் கிணறுகள், மோட்டார்கள், குழாய்கள் போன்றவற்றை கூட்டாக சொந்தமாக வைத்திருக்கும் வழிகளை குறுகிய மற்றும் இடைக்காலத்தில் தொடரலாம். கூட்டு உரிமை என்பது அரசு மற்றும் அரசுசாரா நிறுவனங்களின் ஆதரவுடன், பற்றாக்குறை வளங்களை சிறப்பாகப் பயன்படுத்துவதாகும்.
4. விதைகள் மற்றும் மரபணு மாற்றப்பட்ட விதைகளின் அதிகப்படியான பயன்பாட்டின் குழப்பமான சூழ்நிலையைப் பொறுத்தவரை, பல தசாப்தங்களாக அரசின் வலியுறுத்தல் காரணமாக, உள்ளாட்டு விதைகளின் மீண்டும் உருவாக்கம், விதைகளைப் பாதுகாப்பதில் அறிவை மீண்டும் உருவாக்குதல் போன்றவை இன்றியமையாததாகவில்லை. மாற்றியமைக்கப்பட்ட விதைகளால் ஏற்படும் தீமைகள் இப்போது தெளிவாகத் தெரிகிறது. விதை, உரம் போன்ற உணவு வளர்ச்சிக்கு இறக்குமதி

67. Sunila Abeysekera, 'Women in Struggle', LST fortnightly Review 1991 issue no. 10

செய்யப்படும் மூலப்பொருளையே பெருமளவில் சார்ந்து இருந்தால், ஒரு நாட்டின் உணவு உற்பத்தி மிகவும் பாதிக்கப்படக்கூடியதாக இருக்கும் என்பதையும் தற்போதைய பொருளாதார நெருக்கடி தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. புதிய தாராளவாத சந்தை சக்திகள் மற்றும் அரசு கொள்கைகள் விதைகளின் காப்புரிமையை வலியுறுத்துகிறது மற்றும் சமூகம் சார்ந்த விதைகளை பாதுகாப்பதை தடைசெய்கிறது. இயற்கைக்கும் மனிதர்களுக்கும் தீங்கு விளைவிக்கும் இந்த சுழற்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க, நிலையான மற்றும் சாத்தியமான உணவு வளர்ச்சியை உறுதிப்படுத்த பாரம்பரிய விதைகளை மீண்டும் கொண்டு வர வேண்டும். எங்கள் ஆய்வில் பங்குபற்றிய பெண்கள் குழுக்கள் இந்த யோசனைக்கு மிகவும் ஆதரவாக உள்ளன. பாரம்பரிய விதைகளை மீஞ்சிருவாக்கம் செய்தல் மற்றும் விதைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான வழிகளைக் கண்டறிதல் ஆகிய இரண்டிலும் பாரம்பரிய அறிவையும் நம்பிக்கையையும் அவர்கள் வைத்திருக்கிறார்கள், அவைகளும் பல தசாப்தங்களாக அரசு மற்றும் சந்தை அழுத்தங்களால் அடக்கப்பட்டன. வாய்ப்பு கிடைத்தால், விதைப் பாதுகாப்பு நடைமுறைகளை மேம்படுத்துவதன் மூலம், மாற்றியமைக்கப்பட்ட விதைகளிலிருந்தும், விதைகளுக்கான பணச் சந்தையிலிருந்தும் இந்த மாற்றத்திற்கு அவர்கள் முன்னோடியாக இருப்பார்கள். மொனராகலையில் உள்ளது போன்று குறுகிய மற்றும் இடைக்காலப்பகுதியில் இந்த வேலை சிறிய அளவில் ஆரம்பிக்கப்படலாம். மீண்டும், அனைத்து மாற்றங்களுடனும், கூட்டாக மேற்கொள்ளப்பட்டால் இதுவும் ஒரு நிலையான மாற்றமாக இருக்கும்.

5. அறுவடை மற்றும் பொதிசெய்தல் மூலம், பெண் விவசாயிகளின் கூட்டுப் பணிகளின் பயனுள்ள பங்களிப்பாக கூட்டு உழைப்பு வெளிப்படுகிறது. தொழிலாளர்களை ஈடுபடுத்துவதற்கான ஆதாரங்கள் இல்லாத நிலையில், கூட்டு ஒரு தொழிலாளர் குழுவாக செயல்படுகிறது. இது செலவுகளைக் குறைத்து, இந்த ஆய்வில் உள்ள பங்காளர்களிடையே நட்புறவை உருவாக்கியது. இயந்திரமயமாக்கப்பட வேண்டிய செயல்களில், அரசு மற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்களின் ஆதாரவுடன் விவசாய உபகரணங்களை கூட்டு வாடகைக்கு விடுதல், குத்தகைக்கு விடுதல் அல்லது சொந்தமாக வைத்திருப்பது, குறிப்பாக பெண்களிடையே கூட்டு விவசாயத்தை மேம்படுத்தி ஊக்குவிக்கும். பெண்கள் தங்கள் உழைப்பின் ஒரு பகுதியாக இயந்திரங்களை இயக்கத் தொடங்கினால் பால்நிலை நிமயங்களின் விதிமுறைகளின் சவாலையும் இது செயல்படுத்தும். இங்கேயும் கூட்டாக அறிவைப் பெறுவதும் பகிர்வதும் உணவுப் பயிர்ச் செய்கைக்கு வலு சேர்க்கும். புதிய அறிவைத் தக்கவைத்துக்கொள்வது மற்றும் தொடர்ந்து செயல்படுத்துவது கூட்டு நடவடிக்கை மூலம் எளிதாக்கப்படுகிறது.
6. சந்தைப்படுத்தல் என்பது ஆழமான சமூக-தார்மீக விதிமுறைகளின் காரணமாக பெண்களுக்கு உறுதியடன் அனுகல் மறுக்கப்படும் பகுதியாகும். சந்தைகளின் செயல்பாடு மற்றும் நியாயமான மற்றும் ஸாபகரமான வழிகளில் அவர்களுடன் எவ்வாறு ஈடுபடலாம் என்பது பற்றி பெண்களுக்கு மிகக் குறைந்த அறிவே உள்ளது. இங்கே, கூட்டு என்பது நன்மை மட்டுமல்ல, அவசியமானது. பொருளாதார நெருக்கடியின் அழுத்தங்களால், தனியார் மற்றும் பொதுத் துறையில் ஆணாதிக்கக் கட்டுப்பாடுகளின் தற்போதைய சூழலைக் கருத்தில் கொண்டு, பெண்கள் சந்தையை மட்டும் பேச்கவார்த்தை நடத்துவது சாத்தியமற்றது. இது கடைசி முயற்சியாக மட்டுமே அவர்கள் செய்யும் தேர்வு. இதைக் கருத்தில் கொண்டு, பெண்கள் ஒன்றாக சந்தையில் தங்கள் இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க கூட்டு உதவியது. இதன் மூலம் சமூக மற்றும் அதன் விளைவாக வரும் பொருளாதார எதிர்ப்புகளையும் ஒன்றாக எதிர்கொள்ள முடியும். எவ்வாறாயினும், இதற்கு முன்னிபந்தனையாக, பெண் விவசாயிகள் கூட்டாக சந்தை இயக்கவியல், அரசு மற்றும் அரசு சாரா சேவைகள் பற்றி மேலும் அறிந்துகொள்ள இடங்கள் தேவைப்படுகின்றன. அவர்களின் சமூக-பொருளாதார நிலைமைகளுக்கு மிகவும் உகந்தது. அம்பாறையில் பெண்கள் கூட்டமைப்பினால் நடத்தப்படும் திருக்கோவிலில் உள்ள துளிர்கள் கடை ஆழப்படுத்தவும், மேம்படுத்தவும், கற்றுக்கொள்ளவும் ஒரு நம்பிக்கையூட்டும் மாதிரியாகப் பிரகாசிக்கிறது.
7. அடுத்த சுற்று உணவு உற்பத்திக்கான மூலப்பொருட்களைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் கூட்டு அறிவை உருவாக்குதல், வளங்களின் உரிமை மற்றும் கூட்டு நடவடிக்கை ஆகியவை முன்னோக்கி நகர்த்துவதற்கான சிறந்த வழிகள். இங்கே மீண்டும், இது பற்றாக்குறை வளங்களை திறம்பட-

பயன்படுத்துவதாகும். கற்றலின் கூட்டு வழி, முன்னர் குறிப்பிட்டபடி, தக்கவைத்தல், செயல்படுத்துதல் மற்றும் நடைமுறையில் அடிப்படை மாற்றத்திற்கு மிகவும் உகந்ததாகும். மொன்றாகலையில் உள்ள ஊவாவெல்லஸ்ச விவசாயிகள் கூட்டமைப்பானது ஏற்கனவே கூட்டாக விதைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான நடைமுறை மாதிரியை உருவாக்கி செயல்படுத்தி வருகிறது. விளைச்சலைப் பாதுகாப்பது, வீணாவதைத் தவிர்க்கவும், அடுத்த சுழற்சியில் பயன்படுத்த விதைகள் மற்றும் பிற மூலப் பொருட்களைப் பாதுகாப்பது, பொருளாதார ரீதியாக நல்ல நடைமுறைகளாகும்.

உணவு வளர்ச்சியின் வெவ்வேறு நிலைகளில் கூட்டுப் பொருளின் குறிப்பிட்ட நன்மைகளைத் தவிர, பரவலாக, இந்த ஆய்வு பெண்களிடையே கூட்டுப் பண்ணையின் வேறு சில நன்மைகளைக் காட்டுகிறது.

1. பொருளாதாரச் சமையை எளிதாக்குகிறது: உணவு வளர்ச்சி, பொதியிடல், சந்தைப்படுத்தல் மற்றும் பாதுகாத்தல் போன்ற அமைப்புகளை உருவாக்குவதற்கு அறிவு, நேரம் மற்றும் முயற்சி தேவை. இது தனித்தனியாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமானால், இந்த நடவடிக்கையின் முழுப் பொருளாதாரச் சமையும் ஒரு நபர் அல்லது குடும்பத்தின் மீது விழுகிறது. குழு இந்த பொருளாதாரச் சமைகளில் சிலவற்றைத் தடுக்க முடிகிறது, இது சாத்தியமான கட்டமைப்புகளை வைக்க சில நேரத்தை கூட்டு வாங்குகிறது. உணவு வளர்ப்பதற்காக இந்த கட்டமைப்புகளை உருவாக்கும் போது ஒரு தனி நபர் நஷ்டத்தையும் கஷ்டத்தையும் சந்திக்க நேர்ந்தால் இந்த நேரத்தைப் பெறுவது மிகவும் கடினமாக இருக்கும். இந்த ஆராய்ச்சியில் உள்ள கூட்டுக்குழுக்கள், கோவிட் 19 போன்ற அவசரகால சூழ்நிலைகளின் போது அதன் உறுப்பினர்களின் பொருளாதாரச் சமைகளைக் குறைத்துள்ளன. அவை கூட்டு உறுப்பினர்களுக்கும் அவர்களது குடும்பங்களுக்கும் தேவையான புதிய விவசாய முறைகளான இயற்கை விவசாயம் போன்ற அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய உதவியது. பல வளரும் பருவங்களில் மெதுவாக செயல்படுத்தப்படுகிறது. வேளாண்மையில் வேளாண்மைச் சூழலியல் நடைமுறைகளை திறம்பட செயல்படுத்துவதற்கு இந்தப் பொருளாதாரத் தாங்கல் அவசியம். பருவநிலை மாற்றத்தின் அடிப்படையிலோ அல்லது வேறு எந்தக் காரணத்தினாலோ பொருளாதாரத் தடையின்றி இத்தகைய மாற்றத்தைக் கேட்பது, உழைக்கும் ஏழைகள், குறிப்பாகப் பெண்கள் மீது விகிதாசாரச் சமையை ஏற்படுத்தும், மேலும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். மேலும், கூட்டுச் சேமிப்பு முயற்சிகள் உட்பட பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் கூட்டுக்குழு ஈடுபடும் போது, அவை தனிப்பட்ட மற்றும் கூட்டுப் பொருளாதாரச் சமைகளை, குறிப்பாக தேவைப்படும் நேரங்களில் தடுக்கின்றன. மொன்றாகலையில் உள்ள கூட்டு உறுப்பினர்கள், ஒரே நேரத்தில் உணவு வளர்ப்பு மற்றும் சேமிப்பு நடைமுறைகளில் ஈடுபடுவதால், கோவிட19 இன் போது உணவு அல்லது பிற அடிப்படை செலவுகளுக்கு பணம் தேவைப்படவில்லை.
2. சமூக ஒற்றுமை மற்றும் மீள்தன்மையை உருவாக்குகிறது: மோதல்கள், சமூக-அரசியல், பொருளாதார மற்றும் இயற்கை நெருக்கடிகளின் வரலாறுகளின் பின்னணியில், வெறுப்பு அல்லது குறைந்த பட்சம் சமையாக இருக்கும் போது கூட உள்ளாட்டில் ஆழமாக நிறைந்திருக்கும் சமூகங்களின் யதார்த்தத்தை இலங்கை எதிர்கொள்கிறது. தன்னை வரையறுத்துக் கொள்வதற்காக “மற்றவர்” மீது சந்தேகம் கொள்ள வேண்டும். இந்த நிலையில், அத்தியாவசியத் தேவையை பூர்த்தி செய்யும் உணவுப் பயிரிடுதலில் ஈடுபடுவது மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான ஒரு வழியாகக் கருதப்படுவது, கூட்டாக, சமூக உறுப்பினர்களிடையே நம்பிக்கையை வளர்ப்பதற்கான சிக்கலான செயல்முறையை கடந்து செல்லும் இடமாக மாறும். இந்த செயல்முறை விரைவானது அல்லது எளிதானது அல்ல, ஆனால் சிறந்த எதிர்காலத்திற்கு அவசியம். கூட்டு இந்த செயல்முறையின் அச்சாக மாறலாம், இது உறுதியான இடத்திற்கு வர பல தசாப்தங்கள் ஆகலாம். மேலும், நாங்கள் கண்டது போல், பிராந்தியம் மற்றும் இனம் முழுவதும் உள்ள கூட்டங்களை ஒன்றிணைத்தபோது, பகிரப்பட்ட பொருளாதார சவால்களை ஓப்புக்கொள்வது, உணவு வளர்ப்பு நடைமுறைகள் பற்றிய அறிவு போன்றவை ஒன்றுக்கொன்று பேசாத சமூகங்கள் அவ்வாறு செய்வதற்கான ஒரு வழியாக மாறியது. போரின் கடினமான விஷயங்களில் தலையிடாததால், இந்த உரையாடல் மென்மையாகவும் எளிதாகவும் இருந்தது, உதாரணமாக, போரின் வெவ்வேறு “பக்கங்களில்“

இருந்து பெண்களை ஒரே அறையில் பேசுவதற்கு நாங்கள் வைத்திருந்தோம். விவசாயம் மற்றும் அவர்கள் அனைவரும் தங்களுக்கும் தங்கள் குடும்பங்களுக்கும் உணவளிப்பதில் எதிர்கொள்ளும் சவாலைப் பற்றி பேசுகையில், நல்ல நேரத்தில், அதிர்ச்சி மற்றும் அதன் விளைவாக பயம், கோபம் போன்றவற்றைத் தூண்டும் பாடங்களைப் பற்றி பேசுவதற்கு குறைவான அச்சுறுத்தல் இடத்தை வழங்குகிறது. ஒரு வகையில், கூட்டு வலையமைப்பை உருவாக்குகிறது. நாடு முழுவதிலும் உள்ள பெண் விவசாயிகள், நல்லினக்கத்திற்கான மென்மையான, படிப்படியான மற்றும் ஆழமான செயல்முறைகளை மேற்கொள்வதற்கான சாத்தியமான வழியாக இருக்கலாம். இந்த ஆராய்ச்சியின் கூட்டுக்களை ஒன்றாகக் கொண்டு வந்தபோது இதை நாங்கள் கண்டோம்.

3. பெண் விவசாயிகளை ஒரு சமூக-அரசியல் ஆர்வக் குழுவாக நிறுவுகிறது: பெண் விவசாயிகளின் உழைப்பும் பங்களிப்பும் வழக்கமாகக் குறைத்து மதிப்பிடப்பட்டு, மறுக்கப்பட்ட மற்றும் கணக்கில் காட்டப்படாமல் சட்டம் மற்றும் கொள்கையில் இருக்கும் சூழலில், குழு மற்றும் குழு வலையமைப்புகள் பெண் விவசாயிகளுக்கு வலுவான குரல் மற்றும் இருப்பை வழங்குகிறது. கொள்கையால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட வேண்டிய போராட்டம் தனிமனிதனாக இருக்க முடியாது. கூட்டு பின்னர் பல குரல்களை ஒன்றிணைக்கும் ஒரு வழியாக மாறும் மற்றும் அத்தகைய கூட்டுகளின் வலையமைப்பு ஒரு தேசிய குரலாக வெளிப்படுகிறது. இலங்கையில் ஒரு சமூக-அரசியல் ஆர்வமுள்ள குழுவாக தங்களை ஸ்தாபிப்பது சமூக-பொருளாதார கொள்கை உருவாக்கம் மற்றும் அதன் அரசியலை மாற்றியமைக்க உதவும். உதாரணமாக, பெண்களின் குரல்களை மேம்படுத்துவது, பொருளாதார புள்ளிவிவரங்கள் மற்றும் கொள்கை உருவாக்கம் ஆகியவற்றில் ஊதியம் பெறாத பராமரிப்புப் பணியின்⁶⁸ உண்மைகளை தானாகவே முன்னுக்கு கொண்டுவரும். ஊதியம் பெறாத பராமரிப்புப் பணியை அங்கீரிப்பது, பெண்கள் மீதான இந்தச் சுமையைக் குறைக்க அரசு வழிமுறைகள் வாதிடுவதில் இன்றியமையாத பகுதியாகும். வீட்டுத்தோட்டங்கள் மற்றும் சிறிய அளவிலான விவசாயம் கூட இலங்கையின் பொருளாதார புள்ளிவிவரங்களில் பெரும்பாலும் கணக்கில் காட்டப்படுவதில்லை. இது பொருளாதாரத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பை தவறாக சித்தரிப்பதற்கு வழிவகுக்கிறது, ஆனால் உணவு வளர்ச்சியை மேம்படுத்துவதற்கும் அத்தகைய நடைமுறைக்கு தடைகளை நீக்குவதற்கும் பொருத்தமான கொள்கைகளை இயற்றுவது அவசியம். இது இனி ஒரு சுருக்கமான அரசியல் கோரிக்கையாக இல்லாமல், இலங்கையில் உள்ளுர் மற்றும் தேசிய மட்டங்களில் அவசர உணவுத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதில் இன்றியமையாத பகுதியாகும்.

கூட்டுக் குழுக்களின் மேற்கூறிய சாத்தியக்கூறுகள் நனவாகுவதற்கு, பெண் விவசாயிகள் கூட்டடத்தீவிரமாக எடுத்துக் கொள்ள அரசு மற்றும் அரசு சார்பற் அமைப்புகளுக்குள்ளேயே ஆய்வு மற்றும் வாதங்கள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதை இங்கு கவனிக்க வேண்டியது அவசியம். இந்த அரசியல் விருப்பத்தை உருவாக்குவதன் மூலம் மட்டுமே கூட்டுக்களை ஆதரிக்கவும், மேம்படுத்தவும், ஆழப்படுத்தவும் மற்றும் புதியவற்றை உருவாக்கவும் முடியும்.

முதல் கட்டமாக, அரசு அமைப்புகள் தற்போதுள்ள பெண் விவசாயிகளின் கூட்டுக்களைக் கண்டறிந்து அனுகி, தற்போதுள்ள அரசு சேவைகளை அவர்களுக்கு நீட்டிக்க முடியும். அதேபோன்று, பெண்களின் வாழ்வாதாரத் திட்டங்களுக்கு ஆதரவளிப்பதில் ஈடுபட்டுள்ள அரசு மற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்கள், அத்தியாவசியமான உணவுத் தேவை, அடிப்படைப் பொருளாதாரத் தேவைகளை கூட்டாக மேற்கொள்ளும் நடைமுறைகளுக்கு உணவளிக்க தங்கள் இடையீடுகளை வடிவமைக்க முடியும். தனிப்பட்ட வாழ்வாதார ஆதரவின் தற்போதைய போக்குக்கு இது மிகச்சிறந்த மாற்றிடாகும், இது பெரும்பாலும் குறிப்பிட்ட நபர் மற்றும் அவர்களது குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலையில் அடிப்படை மாற்றங்களுக்கு வழிவகுக்காது.

கூட்டுறைச் சுற்றி அறிவு மற்றும் கலந்துரையாடல், பொருளாதாரம் மற்றும் சுற்றுச்சூழலுக்கு சாத்தியமான விவசாய நடைமுறைகளை உருவாக்குவதே இந்தக் கூட்டுக்குழுக்களினால் விளையும்

68. Women and Media Collective (WMC), working hours: this video is based on research study on the importance of unpaid care work https://m.facebook.com/womenandmediacollective/videos/557154429742988/?extid=NS-UNK-UNK-UNK-IOS-GK0T-GK1C&refsrc=deprecated&ref=sharing&_rdr

பணி ஆகும். வெளியில் உள்ள அரசு மற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்களில் இருந்து ஆதரவு பெற்றாலும், கூட்டுக்கள் உள்ளிருந்து பலப்படுத்தப்பட வேண்டும். குறுகிய, நடுத்தர மற்றும் நீண்டகாலத்திற்கு அவர்களின் முழு திறனையும் உணர்ந்து கொள்வதற்கான இன்றியமையாத கூறாக இது அமைகின்றது.

முடிவுரை

சாத்தியங்கள்

பெண்களின் கூட்டு விவசாயம் இலங்கையில் சாதகமான பொருளாதார, சமூக மற்றும் அரசியல் மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவதற்கான பன்முக ஆற்றலைக் கொண்டுள்ளது. உடனடியான காலப்பகுதியில், இலங்கையில் நிலவும் உணவு நெருக்கடிக்கு இலகுவாக செயற்படுத்தக்கூடிய தீர்வாக இது மாறக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகளை கொண்டுள்ளது மற்றும் விரைவில் உலகம் முழுவதும் இது யதார்த்தமாக மாறும்.

சவால்கள்

இந்த திறனை உணர்ந்து கொள்வதற்கு, பெண்களை விவசாயிகளாக அரசும் சமூகமும் அங்கீரிக்காமை போன்ற பெரும் சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. இந்த நாட்டில் அனைத்துப் பெண் விவசாயிகளும் எதிர்கொள்ளும் பாரிய சவால்களாக, அரசு மற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்களின் தலையீடு மற்றும் ஆதரவிற்கான சாத்தியமான அலகுகளாக பெண் விவசாயிகளின் கூட்டுகள் இருப்பதை ஒப்புக் கொள்ளாதமை மற்றும் இலங்கை சமூகத்தின் அடிப்படை ஆணாதிக்கம் பெண்களை வாழ்க்கையின் அனைத்து அம்சங்களிலும் அவர்களின் முழுத் திறனுடனும் பங்கெடுக்க முடியாமல் தடுக்கின்றமை ஆகும்.

எதிர்கால இலக்குகள்

இயற்கையையும் மக்களையும் ஒரே மாதிரியாக வளர்க்கும் உணவு இறையாண்மையை அடைவதே நீண்டகால இலக்குகளாக இருந்தாலும், பெண் விவசாயிகளின் கூட்டு சில குறுகிய மற்றும் நடுத்தர கால இலக்குகளுக்கும் உகந்ததாகும். உணவு விநியோகத்தில் நிலவும் நெருக்கடிக்கு இவர்களால் உடனடிப் பங்களிப்பை வழங்க முடியும் மற்றும் இந்த குறுகியகால இலக்கை மனதில் கொண்டு அவர்களுக்கு ஆதரவளிக்க முடியும். இரண்டு அறுவடைகள் வழக்கமான தொகையில் 50 சதவிகிதத்திற்கும் குறைவான விளைச்சலை தருவதால், இந்த குறுகியகால இலக்கு இந்த நாட்டில் பட்டினிச் சாவைத் தவிர்க்க விரும்பும் எவருக்கும் மிகவும் விரும்பத்தக்கதாகவும் பயனுள்ளதாகவும் இருக்கும். நடுத்தர காலத்தில், பெண் விவசாயிகளின் கூட்டமைப்புகளுக்கு அறிவு மற்றும் வளங்கள் வடிவில் போதுமான ஆதரவைப் பெறுவது அவர்களின் சுற்றுச்சூழல் மற்றும் பொருளாதார ரீதியாக நிலையான உணவுப் பழக்கவழக்கங்களுக்கு வலுவான கட்டமைப்புகளை ஏற்படுத்துவதாக இருக்க வேண்டும். அதேசமயம், கூட்டுக்குழுக்கள் தங்கள் பரஸ்பர நம்பிக்கை மற்றும் பகிர்வு நடைமுறைகளை ஆழப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். இடைக்காலத்தில், தற்போதுள்ள கூட்டுக்கள், நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில், குறிப்பாக அன்றாட மற்றும் கட்டமைப்பு சமூக-பொருளாதார சவால்களை எதிர்கொள்ளும் பெண்கள் மத்தியில் - உதாரணமாக நிலமற்றவர்கள் மத்தியில், இதுபோன்ற பல கூட்டுக்களை உருவாக்குவதற்கு உதாரணமாகப் பயன்படுத்தப்படலாம்.

பெருந்தொற்று மற்றும் தற்போதைய பொருளாதார நெருக்கடியின் யதார்த்தத்தின் மூலம் முதன்மையான மற்றும் உள்ளர் ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆகிய நம் அனைவருக்கும், இருண்ட காலங்களில் பெண் விவசாயிகளின் குழுக்களுடனான எங்கள் ஈடுபாடு நம்பிக்கையின் ஒளிக்கீற்றாக இருந்தது. இந்த நம்பிக்கை மேலே தெளிவுபடுத்தப்பட்டது போல் ஆதாரமற்ற ஒன்றல்ல. இந்த நம்பிக்கையையும் அத்தகைய நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் விளைந்த செயல்களையும் இந்த அறிக்கையைப் படிக்கும் அனைவருடனும் பகிர்ந்துகொள்ள முடியும் என்று நம்புகிறோம். காலநிலை மாற்றம், பொருளாதார நெருக்கடி, உணவுப் பற்றாக்குறை போன்ற மோசமான சூழ்நிலையை இனி குறைத்து மதிப்பிடவோ மறுக்கவோ முடியாது. இதைக் கருத்திற்கொண்டு, ஒரு சமூகமாக நாம் அனைவரும் நீண்டகாலத்திற்கு உயிர்வாழ இது போன்ற மாதிரிகளைத் தேடுவதும் செயல்படுவதும் முக்கியமாகும். ■

විකල්පය වගා කිරීම සහ අපේක්ෂාව පෝෂණය කිරීම :
ගොවී කාන්තාවන්ගේ සාමුහික ආභාර වගා අත්දැකීම

හැඳින්වීම

මෙම වාර්තාව සම්පාදනය කර අවසන් කරන අවස්ථාව වන විටත් ශ්‍රී ලංකාවේ පුද්ගලයින් මිලියන 6.3ක්, එනම් ජනගහනයෙන් 30%ක් උගු ආහාර අනාරක්ෂිතතාවයෙන් පිඩා විදිති. මේ ආසන්නතම හේතුව වශයෙන් සඳහන් කෙරෙන්නේ කන්න දෙකක දී ම එලදුවේ 50%ක අඩුවක් ඇති වීමයි¹. මේ සඳහා තුබු දුන් දිරෝ කාලීන හේතු සම්බන්ධයෙන් සැහෙන තරමකට ලේඛනගත වී ඇති අතර, දැනට පවතින අර්බුද පසුවීම තුළ ඒ සම්බන්ධයෙන් සවිස්තරාත්මකව සාකච්ඡාවට බඳුන් වෙමින් පවතියි².

පහතින් කරුණු ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ දිරෝ කාලීන ආහාර අනාරක්ෂිතතාවය මැඩලීම සඳහා ගතහැකි විකල්පයක් සම්බන්ධයෙනි. දැනටමත් එවැනි විකල්ප කුමවේදයක් ක්‍රියාවෙහි නාවන ගෙවිලියන් සමගින් සිදුකරන ලද පර්යේෂණයක් පදනම් කරගෙන මෙම වාර්තාව සම්පාදනය කර තිබේ. මේ කාන්තාවේ රට්ටේ නැගෙනහිර සහ ගිනිකොණදිග පුදේශවල ආහාර නිෂ්පාදනයේ නිරතව සිටින ගෙවිලියන්/ආහාර වගකරන්නියන්ගේ සාමූහික හතරකට අයත් වෙති. ඔවුන් දැනටමත් කරගෙන යන ක්‍රියාකාරකම් වැඩිදුෂුණු කරගැනීමට සහ ඒවායින් ඇතිවන බලපෑම ව්‍යාප්ත කරගැනීම සඳහා රාජ්‍ය සහ රාජ්‍ය නොවන පාර්ශවයන්ගෙන් ඔවුන් වෙත මේ වඩා වැඩි අවධානයක් යොමු විය යුතුව ඇති බැවින්, මේ වාර්තාව එම වැයම්වල සැමරීමක් නොවේ. කෙසේනමුත්, දැනට ශ්‍රී ලංකාවේ දිගහැරේමින් පවතින සහ නුදුරු අනාගතයේ දී සමස්ථ ලෝකයට ම මුහුණ දෙන්නට වන සාර්ව ආර්ථික අර්බුදය හමුවේ, මනුෂ්‍යයාගේ පැවැත්ම සඳහා අවශ්‍ය කරන වඩාත්ම මූලිකතම ආරක්ෂාව වන ආහාර සපයාග ඇතිමට මෙවැනි වැයම් හරහා මග සැලෙසෙන බව අවබෝධ කරගැනීමට මෙවැනි සාමූහික අපට උපකාරී වේ.

මෙම කාන්තා සාමූහිකවල පසුවීම අවබෝධ කරගැනීමේ දී, 2022 පළමු කාර්කුවේ ශ්‍රී ලංකා රජය ඉදිරිපත් කළ සංඛ්‍යාලේඛන සිත් හි තබාගැනීම වැදගත් වනු ඇත. එම සංඛ්‍යාලේඛනවලට අනුව, ආර්ථික වශයෙන් සක්‍රිය කාන්තා ප්‍රතිගතය 35.4%ක් වන අතර, ආර්ථික දත්ත එකතු කිරීමේදී තිර්වතනය කරන ආකාරයට 'සේවා තියුක්ත' කාන්තාවන් අතරින් 26.5%ක් කෘෂිකර්මාන්තයේ නිරත වේ. ගොවීන්ගෙන් 50%කට අධික ප්‍රමාණයක් කාන්තාවන් වේ. මෙහිදී, 'ආර්ථික වශයෙන් සක්‍රිය' යැයි කියුවෙන 35.4% ට කාන්තාවන් විසින් සිදුකරන විශාල සුරුකුම වැඩි ප්‍රමාණය මෙන්ම, ආහාර නිෂ්පාදනය සඳහා දෙකත්වය ලබාදෙන මුළුතැන්ගෙය සහ ගෙවනු වගා කටයුතු ඇතුළත් වී නොමැත්. එම සීමාකිරීම් තියුවූ පවා, මෙම සංඛ්‍යාලේඛනවලින් පැහැදිලි වන්නේ, සමස්ථයක් ලෙස ශ්‍රී ලංකාවේ ආහාර නිෂ්පාදනය සම්බන්ධයෙන් කෙරෙන පුළුල් සංවාදයේ දී ආහාර නිෂ්පාදනය තුළ කාන්තාවන්ගේ භුමිකාව අත්‍යාවශ්‍ය කොටසක් වන බවයි.

සැලැකියයුතු කාන්තාවන් ප්‍රමාණයක් කෘෂිකර්මාන්තයේ නිරත වුවත් නීතිය සහ ප්‍රතිපත්ති තුළ කාන්තාවන්ට ලබාදී ඇති ආරක්ෂාව අතින් ශ්‍රී ලංකාව තවමත් සිටින්නේ පහළ මට්ටමක ය⁴. සම්පත් කරා ප්‍රවේශය අතින් කාන්තාවන්ට ලබාදී ඇති ආරක්ෂාව ඉතාමත් අන්ත ය. රට්ටේ ඉඩම්වලින් කාන්තාවන්ට හිමිව ඇත්තේ 16%ක් පමණි. ගොවී සංවිධාන ද කාන්තා සංවිධාන සහ පිරිමි සංවිධාන වශයෙන් බෙදී ඇති අතර, රජයේ විවිධ යාන්ත්‍රණ සඳහා සහභාගි කරවාගැනීමේදී ගෙවිලියන්ට වඩා ගොවීන්ගේ සංවිධාන කෙරෙහි වැඩි ප්‍රසාදයක් දැක්වීම හේතුවෙන් සම්පත් කරා ප්‍රවේශවීම සඳහා ගෙවිලියන්ට ඇති

1. ලේක ආහාර වැඩසහන (WFP), ' දුරවල කෘෂිකර්මික නිෂ්පාදනය, මිල ඉහළ යාම සහ පවතින ආර්ථික අර්බුදය, FAO සහ WFP සටන මධ්‍යයේ ශ්‍රී ලංකාවේ ආහාර අර්බුදය තවත් නරක අතට හැරෙනු ඇත, සැප්තැම්බර 12 <https://www.wfp.org/news/food-crisis-sri-lanka-likely-worsen-amid-poor-agricultural-production-price-spikes-and-ongoing>
2. නීතිය සහ සමාජ භාරය (මාර්තු 2022), 'කෘෂිකර්මාන්තය සහ ආහාර සුරක්ෂිතතාව: ශ්‍රී ලංකාවේ මතුවෙමින් පවතින අර්බුද විසඳීමට නිරදේශ, කොළඹ
3. නීතිය සහ සමාජ භාරය (මාර්තු 2022), 'කෘෂිකර්මාන්තය සහ ආහාර සුරක්ෂිතතාව: ශ්‍රී ලංකාවේ මතුවෙමින් පවතින අර්බුද විසඳීමට නිරදේශ, කොළඹ
4. ලේක බැංකු (උර්) සමූහය, ඇ පුස්තකාලය, කාන්තා ව්‍යාපාර සහ නීතිය 2021., වොෂින්ටන් සිසි: ලේක බැංකු සමූහය,, 2021. <https://doi.org/10.1596/978-1-4648-1652-9>.

හැකියාව තවත් අඩු කෙරේ. එසේම, කාෂිකර්මාන්තය නවීකරණයට් ගෙවිලියන්ට බහුවිධ ආකාරවලින් බලපා තිබේ. මූලින්ම, මෙතෙක් කාන්තාවන් විසින් සිදුකළ ඇතැම් කාර්යයන් දැන් යාන්ත්‍රිකරණය වීම හේතුවෙන් කාන්තා කාෂිකාර්මික ඉම්කයින්ට ඇති අවස්ථාවල අඩුවක් ඇතිවී තිබෙන බව ලේඛනගත වී තිබේ⁵. දෙවනුව, කාෂිකර්මයේ සැම පැතිකඩිකටම අදාළව පවතින අඥ්ත් තාක්ෂණය සම්බන්ධයෙන් කාන්තාවන්ට ප්‍රමාණවත් තොරතුරු ලබයිමක් සිදුවන්නේ නැත. ප්‍රසිද්ධ අවකාශයට ඒමට ඔවුන්හට ඇති අසමාන ප්‍රවේශය හේතුවෙන් මේ තොරතුරු කරා ප්‍රවේශීමට කාන්තාවන්ට හැකිවන්නේ නැත. ඔවුන් වෙත එම තොරතුරු ලගා කිරීම ම ඉලක්ක කරගෙන දරන වැයම් නොමැති තැන, එම තොරතුරු සඳහා ප්‍රවේශය ඇති තම පවුලේ පිරිමි සාමාජිකයින් දකින කාන්තාවන් උපක්ල්පනය කරන්නේ එම තොරතුරු පිරිමින්ට ලැබියුතු ඒවා මිස, කාෂිකාර්මික ගුම සැපුමේදී ඔවුන් තරම් ම හෝ ඇතැම් විටක රටත් වැඩියෙන් වෙහෙසෙන තමන්ට ලැබියුතු තොරතුරු වශයෙන් නොවේ⁶. තෙවනුව, ගොවීන්ට තව තාක්ෂණය සම්බන්ධයෙන් ප්‍රහුණුව ලබාදීම සඳහා ඇතිකළ, රුපයෙන් ක්‍රියාත්මක කරන ‘ව්‍යාපිත් සේවා’ සඳහා දේශපාලන අභිමතයක් නොමැති වීම සහ ඒවා ක්‍රියාත්මක නොවීම ද මීට සම්බන්ධ වේ. මේ සේවාවන්, කාන්තාවන් කෙරෙහි යොමු නොවේ, තැක්හොත්, ඒ හරහා කාන්තාවන්ට දැනුම ලබාදෙන්නේ සිමිත වූ කුඩා පරිමාණ ආහාර නිෂ්පාදන කටයුතු තුළ ම ඔවුන් රඳවා තැබෙන ආකාරයට වුහුගත කර වේ. එම වුහු තුළ කාන්තාවන්ට තමන්ගේ එදිනේද ජ්‍රීතයේදී ඔවුන් විසින් අනිවාර්යයෙන් ඉටුකළ යුතු සුරකුම් වැඩ සඳහා කාන්තාවන් විසින් කාලය වෙන්කළ යුතු වීම පිළිබඳ සලකා බැලෙන්නේ නැත්. තව තාක්ෂණයන් සහ තොරතුරු සම්බන්ධයෙන් හෝ ප්‍රසිද්ධ අවකාශය කරා ප්‍රවේශය අවශ්‍ය කරන මිනැම දෙයක් සම්බන්ධයෙන් පවතින සමාජ පිතාමුලික උපක්ල්පනය වන, ප්‍රසිද්ධ අවකාශයට ප්‍රවේශීම යනු පිරිමින්ගේ කාර්යයක් ය යන උපක්ල්පනය රුපයෙන් ලබාදෙන සේවාවල වුහුය සහ ඒවා ක්‍රියාත්මක වීම තුළ ද දැකිය හැක⁷.

ඇතැම් විටක, වෙළඳපල කරා ප්‍රවේශය, කාන්තාවන්ට නොමැති වඩාත්ම වැදගත් ප්‍රවේශය වේ. මේ පරියේෂණය ද ඇතුළුව විවිධ අධ්‍යනයන්හිදී පොදු එකත්වයකට ආ කරුණක් වන්නේ වෙළඳපලේ මූලික ක්‍රියාකාරීත්වය පිළිබඳ තොරතුරු කරා ප්‍රවේශය; කාලය සහ ප්‍රවාහනය අතින් වෙළඳපල කරා යැමට ඇති ප්‍රවේශය මෙන්ම පවතින වෙළඳපල ගතිකයන් තුළ කාන්තාවන් වෙනුවෙන් ඉඩක් තිරමාණය වීම; ඔවුන් වගා කරන බෝග සම්බන්ධයෙන් විශේෂිත තොරතුරු හා රට සම්බන්ධ වෙළඳපල පිළිබඳ තොරතුරු, සහ රට අදාළ අනියෝග හා විසඳුම් කවරේද යනවග; සහ එම තොරතුරුවලින් කාන්තාව සන්නද්ධ කිරීම සඳහාම ඉලක්ක කරගත් රුපයේ වැඩසටහන් ශ්‍රී ලංකාවේ නොමැති බවයි. ඉන් අදහස් වන්නේ, ආහාර නිෂ්පාදනයේදී ඔවුන්ගේ භූමිකාව සහ ගුමය දැනටමත් සුළුණාව තැකීමට හෝ නිතරම ගණන් නොගැනීමට ලක් වී සිටින කාන්තාව ගේ භූමිකාව ආහාර බෝග අලෙවිකිරීමේ භූමිකාවෙන් ද පිටස්තර කර ඇති බවයි. සමාජ සම්මත ප්‍රශ්න කරමින් වෙළඳපල වැනි ප්‍රසිද්ධ අවකාශවලට සම්බන්ධවීම සඳහා කාන්තාවන් දිරිගන්වන ප්‍රශ්න සමාජ ව්‍යාපාර ඇසුරින් මේ යථාර්ථයේ වෙනසක් ඇති කිරීමට හැකි රාජ්‍ය සහ රාජ්‍ය නොවන වුහු ඇතිකිරීම මෙහි දී ඇති අනියෝගය වේ.

5. FAO (2018) 'ශ්‍රී ලංකාවේ කාෂිකර්ම ප්‍රතිපත්තියෙහි ස්ථිරුපුරුෂ සමාජාවය ප්‍රධාන ධාරාවට ගෙනලීම සඳහා හඳුසි ක්‍රියාමාර්ගයක් ගෙන්නා ලෙස FAO ඉල්ලා සිටි. <https://www.fao.org/srilanka/news/detail-events/en/c/1153727/#:~:text=%2D%20Only%202016%20percent%20of%20all,subsidies%2C%20credit%20or%20irrigation%20water>

6. සාර්ක් කළාපයේ තිරසාර කාෂිකාර්මික තිව්‍යකරණය සඳහා යාන්ත්‍රිකරණය, සංස්. වි. අර්. ගුරුන්, බ්ලි. කැබීර, එස්.එම්. බොක්තියාර, සාර්ක් කාෂිකර්ම මධ්‍යස්ථානය, 2017 පැවත්තුම්බර. <http://www.sac.org.bd/archives/publications/Mechanization%20for%20Sustainable%20Agricultural%20Internsification.pdf>

7. රුමිනී ද සිල්වා, මූන්ට ගොවීන් කියා අමතන්නට පටන් ගනිමු: ශ්‍රී ලංකාවේ කාන්තා ගොවීන්ට බාධා ඇතිකළ හැකි ප්‍රධාන බාධක පහක්. පටතින ස්ථිරුපුරුෂ සමාජාව අසමානතා ආමත්තුණය කිරීම ඉලක්ක කරගත් ප්‍රායෝගික නිරදේශ, තිතිය හා සමාජාරය සහ We Effect, 2020

8. එස්.ඩී. දැලිනි රත්නවන්ද සහ එස්.එම්. ප්‍ර්‍රේජ්‍යා මල්කාන්ති (2021) 'කාන්තා ගොවීන්ගේ කාෂිකාර්මික තොරතුරු අවශ්‍යතා සහ ආහාර නිෂ්පාදනය: ශ්‍රී ලංකාවේ ඉමුණුප්‍රේ ප්‍රා.ලේ. කොට්ඨාසය පිළිබඳ සිද්ධ අධ්‍යනයක්, Scientific Journal Warsaw University of Life Sciences – (SGGW), 21 (36), number 2, 2021: 22–32 <https://ideas.repec.org/a/ags/polpwa/317043.html>

9. ඉර්නා වැන් බිරු මූලන්, ශ්‍රී ලංකාවේ සුළු වාරිමාරුග ප්‍රේදාතිවල කාන්තා සහහාරීවය පිළිබඳ තක්සේරුවක්, ක්‍රියාත්මක ලේඛන ගැනීම නැත්, තාක්ෂණ හා සංවර්ධන ක්‍රේඩිම්, Twente විශ්වවිද්‍යාලය, නොරුලන්තය සහ ජාතාන්තර ජල කළමනාකරණ ආයතනය, 2001

ආහාර නිෂ්පාදන ක්ෂේත්‍රයේ කාන්තාවන් ලබාදෙන ගුමය පිළිගැනීමට ලක් කිරීමක් සිදුනොවන අතරේ ම ආහාර නිෂ්පාදන ක්ෂේත්‍රයේ කාන්තාවන්ගේ භූමිකාව සීමාවට ලක් කිරීමට තුළු දෙන ඉහත හේතුසාධකවලට සමගාමීව සිදුවන තවත් ක්‍රියාවලියක් වන්නේ ඇතැමුන් විසින් කාමිකර්මාන්තය ස්ථීකරණයේම යනුවෙන් හඳුන්වන සංසිද්ධියයි¹⁰. මේ තත්වය ඇතිවීමට එක් හේතුවක් වශයෙන් දක්වන්නේ කාමිකර්මාන්තයේ දී දේශගුණ විපර්යාස සම්බන්ධ පාඩුවීම්වලින් තැවත් යථාතත්වයට පත්වීමට නොහැකිවේ හේතුවෙන් ප්‍රජාවන්හි සිටි පිරිමින්ගේ සංකුමණයයි¹¹. ශ්‍රී ලංකාවේ තත්වය ගත් කළ, ස්වභාවික ආපද ද සමගින් ගැලුම් හා යුද්ධය ද කාන්තා ගැහැලුකත්වය සහිත කුටුම්හ ඇතිවීමට හේතු වී ඇති අතර, එම කුටුම්හවල කාමිකාර්මික නිෂ්පාදනය ඇතුළුව සියලුම වැඩි සිදුකෙරෙන්නේ කාන්තාවන් අතිනි¹². මහා පරිමාණයෙන් සිදුවූ දෙයක් වන පවුලේ පිරිමි සාමාජිකයින් සාතනයට ලක්වීම හෝ බලපත්කාරයෙන් අතුරුදෙන් කරවීමට ලක්වීමට අමතරව, යුද්ධය හා බැඳුනු හේතු සහ අවශ්‍යතා මත පුරුෂයින් සහ කාන්තාවන් යන දෙපාර්තමේන්තු ම ගුම සංකුමණය ද මහා පරිමාණයෙන් සිදුවී ඇත. බොහෝවිට, පිරිමින් පිටත් වී යන්නේ තම ඉඩම් පවුලේ කාන්තාවන්ට වැඩි කිරීම සඳහා ඉතිරි කරමිනි¹³. ගෝලිය මට්ටමින් දරිද්‍රතාවය ස්ථීකරණයට ලක් වීම වශයෙන් හඳුන්වන සංසිද්ධිය ඇතිවදී කාමිකර්මාන්තය ස්ථීකරණයට ලක් වීම එහි අනිවාර්යය කොටසක් වන්නේය යන අදහසට ගෝලිය වශයෙන් පොදු එකතුව්වයක් ඇතිවී තිබේ¹⁴.

ඒ අනුව, ලෝකයේ වෙනත් බොහෝ තැන්වල මෙන් ම, විශේෂයෙන් ම කාමිකර්මාන්තය මිලෙන් අධික සහ අත්‍යාවකා වන යුත් රටවල මෙන් ම, ශ්‍රී ලංකාවේ ද පහත දැක්වෙන දැ යථාර්ථයන් වේ: ආහාර නිෂ්පාදනයට සම්බන්ධ සම්පත් කරා කාන්තාවන්ට ප්‍රවේශය නොමැති වීම; කාමිකර්මාන්තය නාවීකරණය වීමෙන් කාන්තාවන් මත බලපැම ඇතිවීම; කාන්තාවන්ට වෙළඳපල කරා ප්‍රවේශය නොමැතිවීම; කාන්තාවන් නිරතවන සුරකුම් වැඩි සඳහා පිළිගැනීමක් නොමැතිවීම; සහ රට සමගාමීව කාමිකර්මාන්තයේ කාන්තාවන්ට පැවරෙන භූමිකාව වැඩි වී ඇතත් සමාජයේ දායාර්ථයෙන්, නීතියෙන් හා ප්‍රතිපත්ති හරහා නිරත්තරයෙන් ම ඒ සඳහා පිළිගැනීමක් ලබා නොදීම. එසේනම්, මේ යථාර්ථයන්ගෙන් පොදුවේ සමාජයට ඇතිවන බලපැම කුමක්ද? පෝෂණයදී ආහාර සම්බන්ධයෙන් සාම්ප්‍රදායික දැනුම සහ ව්‍යවහාර තිබිය දී පවා දකුණු ආසියාවේ පවතින මන්ද පෝෂණ 'ප්‍රහේලිකාව' පිළිබඳව විවිධ විද්‍යාත්මක ලිපි ලියා තිබේ¹⁵. අනෙකුත් පසුවීම්වල මෙන්ම ශ්‍රී ලංකාවේ ද ආහාර රටාවල වෙනස්වීමත් සමගින් පෝෂණයේ අඛණ්ඩ අඩුවීමක් සඳහා මග පැදි තිබේ¹⁶. ආහාරවල සැම අංගයකටම, එනම්, ආහාර වගා කිරීම, සුදනම් කිරීම සහ බෙදහැරීම යන සැම අංගයකටම කාන්තාවන්ගේ භූමිකාව වැදගත් වන බවත් ඒ සැම අංගයකම වෙනස්කම් ඇති කෙරෙන මැදිහත්වීමක් හරහා පරම්පරා ගණනාවක් දක්වා දිවෙන දිරිස කාලින බලපැමක් ඇතිවනු ඇති බවත් පිළිගෙන තිබේ¹⁷.

10. ඉතිස් පටිනායක්, තුන්තලා ලහිරි-දත්, ස්වුච්ඡර ලොකි සහ බිල් ප්‍රිවර්ට 'කාමිකර්මාන්තයේ ස්ථීකරණය ද, කාමිකර්මාන්තයේ දුක්ගැහැට ස්ථීකරණය ද?' ඉනදියාවේ කාමිකර්මාන්තයේ තියුණු කතුන්ගේ ගමන්පරිය සෞයාබැලීම්', Journal of the Asia Pacific Economy, 23:1, 2018, 138-155, DOI: 10.1080/13547860.2017.1394569

11. 'කාමිකර්මාන්තයේ තියුණු කාන්තාවන්ගේ ප්‍රත්‍යාග්‍රහණය ගොඩනෑවීම්', Slycan Trust, blog, <https://www.slycantrust.org/blog-posts-knowledge/building-resilience-of-women-in-agriculture>

12. වාසුකි ජේජාංකර සහ සවිනි ගැහැටුව, ජීවිකාව සරිකරගැනීම: පශ්චාත් යුතු ශ්‍රී ලංකාවේ කාන්තාවන්ගේ ජ්වනෝපායල ICES, February 2018

13. FAO (2018) 'ස්ථී පුරුෂ සමාජනාවය ශ්‍රී ලංකාවේ කාමිකර්ම ප්‍රතිපත්තියේ ප්‍රධාන යාරාවට ගැනීම සඳහා හදිසි ක්‍රියාමාර්ග ගන්නා ලෙස ක්‍රි ඉල්ලා සිටී'

14. ස්වර්ණා එස් වේපා. (2005). කාමිකර්මාන්තය ස්ථීකරණය කිරීම සහ මුළුන්ගේ ආර්ථික කොටස් ආන්තික කිරීම. Economic and Political Weekly, 40(25), 2563-2568. <http://www.jstor.org/stable/4416785>; ඉතිස් පටිනායක්, තුන්තලා ලහිරි-දත්, ස්වුච්ඡර ලොකි සහ බිල් ප්‍රිවර්ට 'කාමිකර්මාන්තයේ ස්ථීකරණය ද, කාමිකර්මාන්තයේ දුක්ගැහැට ස්ථීකරණය ද?' ඉනදියාවේ කාමිකර්මාන්තයේ තියුණු කතුන්ගේ ගමන්පරිය සෞයාබැලීම්', Journal of the Asia Pacific Economy, 23:1, 138-155, DOI: 10.1080/13547860.2017.1394569

15. එන්. රාමි, 'දකුණු ආසියාවේ ආහාර සහ පෝෂණ පුරක්ෂිතකාවයේ ජයග්‍රහණය තදින්ම ස්ථීපුරුෂ සමාජනාවීය වේ,' Nature Food 1, 206-209 (2020). <https://doi.org/10.1038/s43016-020-0059-0>

16. පී.සී.විරසේකර, සී.ආර්. විතානාව්චි, ජී.එ්.එස්. ගිනිගැදුර සහ එ. ජ්ලෝර්ගර, යටත් විෂ්ඨකරණය සහ පශ්චාත් ජනපදකරණය අතරතුර ශ්‍රී ලංකාවේ පෝෂණ සංකාන්තිය සහ සම්ප්‍රදායික ආහාර සංස්කෘතික වෙනස්කම්. Foods. 2018 Jul 13;7(7):111. doi: 10.3390/foods7070111. PMID: 30011854; PMCID: PMC6068551.

17. එන්. රාමි, 'දකුණු ආසියාවේ ආහාර සහ පෝෂණ පුරක්ෂිතකාවයේ ජයග්‍රහණය තදින්ම ස්ථීපුරුෂ සමාජනාවීය වේ,' Nature Food 206-9. <https://doi.org/10.1038/s43016-020-0059-0>.

ගේලිය දේශගුණික අවදානම් ද්රැගකයේ 2017 වසරේ ශ්‍රී ලංකාව දෙවන ස්ථානයට පත් විය.²⁵ 1990 සිට 2018 දක්වා කාලය තුළ ශ්‍රී ලංකාව මූහුණ දී ඇති ආපදාවලින් 74% ක් දේශගුණික විපත් වේ²⁶. තිස් වසරක සිවිල් යුද්ධයකින් ද දිවි ගලවා ගත් රටක මෙය උස්සාගත නොහැකි සංඛ්‍යාලේඛනයකි. ශ්‍රී ලංකාවේ දේශගුණික විපර්යාසවල අන්තරාය පහත සිතියමෙහි දක්වා ඇත.

18. බෙනඩික්ට කේර්ස් සහ එබරහාඩ බවට, අරුධුය සහ ගැලුම් පසුබිමෙහි ආහාර සුරක්ෂිතතාවය: අඛණ්ඩතා වින්තනයෙන් මුඛ්‍යවත්, International Institute for Environment and Development ,2002

19. මහින්ද සෞනෙහි ගුනරත්න, ආර්ථි. රදින් ගිරදුවුස් සහ මේල ඉන්දික රත්නසුරිය, 'දේශගුණ විපර්යාස සහ ශ්‍රී ලංකාවේ ආහාර සුරක්ෂිතතාවය: ආහාර ස්වේච්ඡත්වය කර', Humanities Social Science Communications 8, 229 (2021). <https://doi.org/10.1057/s41599-021-00917-4>

20. එම

21. නහදිනි ගුණවර්ධන, 'තිත්ත උක්: ශ්‍රී ලංකාවේ සිනි සම්බන්ධ ආර්ථිකයේ ස්ත්‍රීපුරුෂ සමාජභාවිය බල ක්ෂේත්‍ර' 2010 දෙසැම්බර්. Signs Journal of Women in Culture and Society 35(2) (2010) :371-396, University of Chicago Press, DOI:10.1086/605481

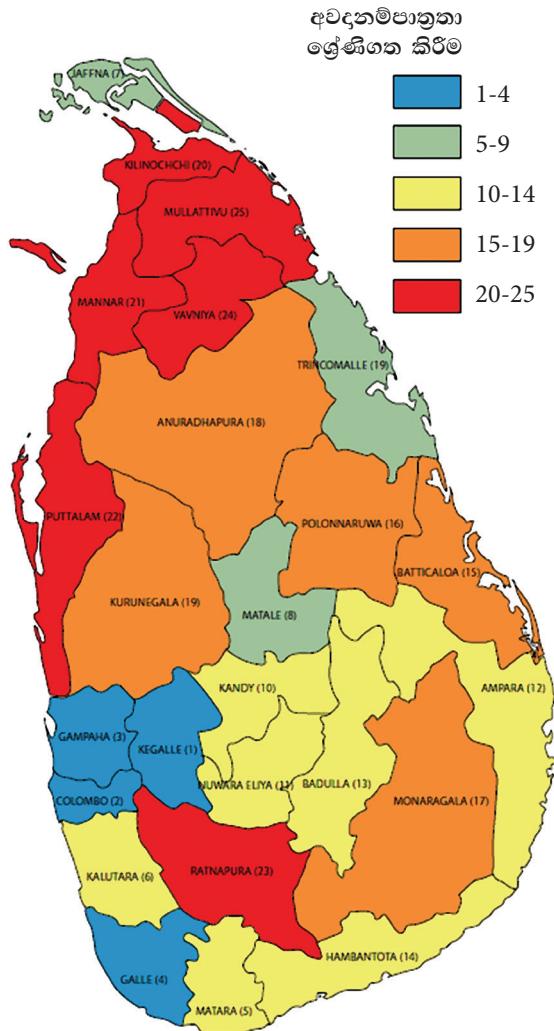
22. බිනා අගරවාල්, 'ස්ත්‍රීපුරුෂ සමාජභාව සමානාත්මකතාවය, ආහාර සුරක්ෂිතතාවය සහ තිරසාර සංවර්ධන අරමුණු,' Current Opinion in Environmental Sustainability, Vol. 34, (2018), p 26-32

23. සි. බඩි. කලන්සුරිය, ඩී.පී.එස්. වන්දුකුමාර, 'ග්‍රාමීය ශ්‍රී ලංකාවේ නිවෙස්වල ආහාර සුරක්ෂිතතාවය සම්බන්ධයෙන් කාන්තාවන්ගේ ඩුම්කාව,' Journal of Multidisciplinary Studies (IJMS) I, (1), (2014), 41-54

24. 'කාන්තාවන් සහ SDG 2' OECD ප්‍රස්තකාලය, <https://www.oecd-ilibrary.org/sites/35ec6754-en/index.html?itemId=/content/component/35ec6754-en>

25. බේවිඩ් එකස්ටින්, වේරා කුන්සල්, ලෝර ගේරෝ, '2021 ගේලිය දේශගුණ ද්රැගකය. ආන්තික කාලගුණ සිදුවීම්වලින් වැඩියෙන්ම පිඩා විදින්නේ කුවද? 2019 සහ 2000-2019 කාලයේ කාලගුණය සම්බන්ධ අලාභ හානි සිදුවීම්,' Briefing Paper, Bonn: Germanwatch ,January 2021, https://germanwatch.org/sites/germanwatch.org/files/20-2-01e%20Global%20Climate%20Risk%20Index%202020_10.pdf

26. 'ආපදා අවදනම් ප්‍රකාශනීම සඳහා වන එ.ඩ. කාර්යාලයේ වාස්ත්‍ය වාස්තාව' (UNDRR) 2019, UNDRR, 2020 <https://www.unrr.org/publication/undrr-annual-report-2019>

1 සිතියම : දේශගුණ වීපර්යාස ගෝන්වෙන් ඇති වූ අවදනම්පාතුනා දිස්ත්‍රික් මට්ටම්න්

ශ්‍රී ලංකාවේ කාලගුණ රටාවන් වෙනස්වීමට දේශගුණ වීපර්යාස හරහා ඇති කෙරෙන බලපෑම උෂ්ණත්වය ඉහළ යැම

- ගතවූ 40 වසර තුළ ශ්‍රී ලංකාවේ සාමාන්‍ය වායු උෂ්ණත්වය අංශක 0.64කින් ඉහළ ගොස් ඇති අතර ගතවූ 72 වසර තුළ එය අංශක 0.97කින් ඉහළ ගොස් තිබේ. එනම් දැකයෙකට අංශක 0.14ක වැඩි වීමති. කෙසේනමුත් වඩාත් මැතකාලීන කාල සීමාවක් අධ්‍යනය කිරීමෙන් පෙනී ගොස් ඇත්තේ වසර 22ක් තුළ අංශක 0.45ක් වැඩි වී ඇති බවයි. එනම්, දැකයෙකට අංශක 0.2ක වැඩි වීමති.
- වියලි සහ අතරමදි කළාපවල එක දිගට පවතින වියලි දින ප්‍රමාණය වැඩිවී තිබේ (කරුණාකර ශ්‍රී ලංකාවේ කෘෂි-පාර්සරික කළාප බලන්න)
- පරිසරයේ මධ්‍යස්ථාන අවම සහ මධ්‍යස්ථාන පරිම උෂ්ණත්වය ඉහළ ගොස් තිබේ.
- උණුසුම් දින සහ උණුසුම් රාත්‍රී සංඛ්‍යාව ඉහළ ගොස් තිබේ. ශිත දින සහ ශිත රාත්‍රී ගණන අඩු වී තිබේ.

වර්ෂාපතනයේ විවිධත්වය

- වර්ෂාපතන රටා වෙනස් වී ඇති නමුත් පැහැදිලි රටා කවරේදැයි ස්ථාපිත කරගැනීමට නොහැකි වී තිබේ.
- ගතවූ 30-40 වසර තුළ සමස්ථ වර්ෂාපතනයේ අඩුවන නැඹුරුවක් පෙන්නුම් කරන නමුත් එම වෙනස සංඛ්‍යානමය වශයෙන් එතරම විශාල නොවේ.
- රට පුරාම එක් දිනක බරපතල වැසි ඇදහැලීම් සිදුවීමේ වැඩි නැඹුරුවක් පෙන්නුම් කරයි.
- ආන්තික වර්ෂාපතන සිදුවීම් වැඩි වාර්ග නොකින් සිදු වේ යැයි අපේක්ෂිත ය. එය වැඩියෙන් ගංවතුර, තියග සහ නායයැම් සඳහා හේතුවනු ඇති.

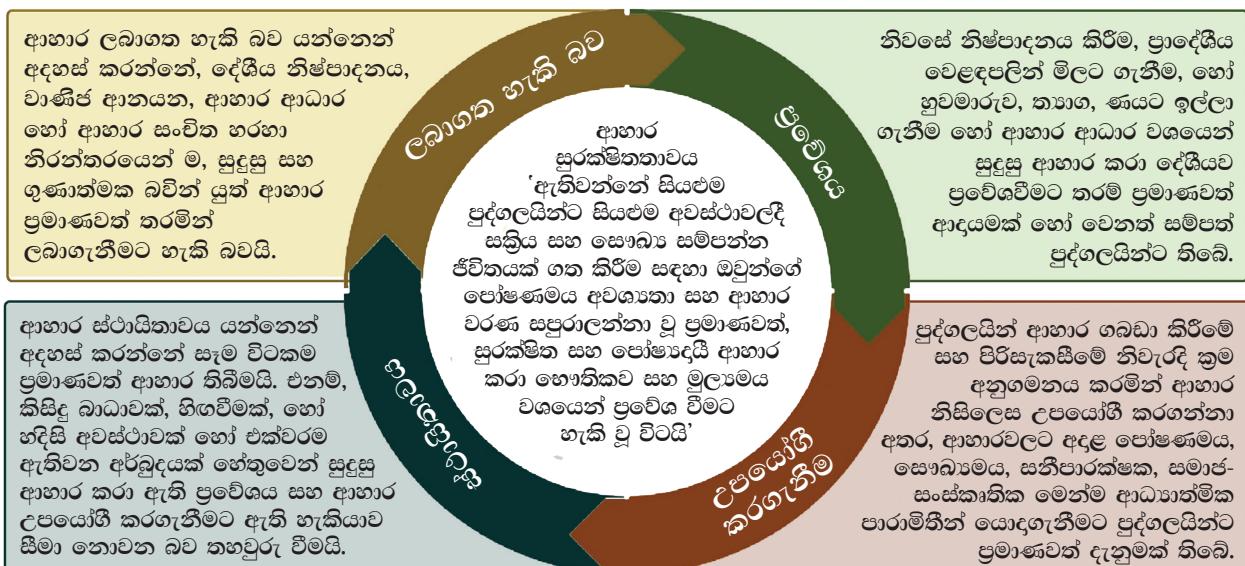
නියගය සහ වියලි කාල පරිච්ඡේද

- එක දිගට පවතින වියලි දින ප්‍රමාණය වැඩිවීම නිසා වියලි කාල සීමා සහ නියගය වැඩිවනු ඇතැයි අපේක්ෂිතය
- පොදුවේ උෂ්ණත්වය ඉහළ යැමේ නැඹුරුව වැඩිවනු ඇතැයි සහ අධික ලෙස උණුසුම් දින ගණන වැඩිවනු ඇතැයි අපේක්ෂිතය

ඖෂධානය : කාලගුණ විද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුව / ජාතික අනුෂ්‍රාවීමේ කුමෝපාය 2011/2016

මෙ තත්ත්වයෙහි ස්ථීරපුරුෂ සමාජභාවීය බලපෑම් ඉහත විස්තර කළ පරිදි දැනටමත් ශ්‍රී ලංකාවේ දැකගත හැකිව තිබේ. තවද, ගෙවිලියන් සමඟින් එක්ව වැඩි කිරීම, දැඩි ලෙස අවධානය යොමුකළ යුතු මේ ගැටුව ආමන්තුණය කිරීමේ ක්‍රමයක් වන බව පෙන්නුම් කරන සාක්ෂි ශ්‍රී ලංකාවේ²⁷ සහ විදේශ රටවල²⁸ දැකගත හැකි වී තිබේ.

පොදුවේ සමාජය තැවත ගොඩනැංවීමෙහි ලා සහ පවත්වාගෙන යැමෙහි ලා, විශේෂයෙන්ම තිරසාර ආහාර නිෂ්පාදනයෙහි ලා²⁹ ස්ථීරපුරුෂ සමාජභාවීය ප්‍රවේශයක් අනුගමනය කිරීමේදී එලදායී වන බවක් පෙන්නුම් කර ඇති එක් ප්‍රධානතම අංගයක් වන්නේ සාමුහික ක්‍රියාකාරීත්වයයි. මේ අධ්‍යනය හරහා ඒ සම්බන්ධයෙන් ලබාදෙන ප්‍රධාන දෙයකත්වය, එනම්, ශ්‍රී ලාංකිය සමාජයේ සමාජ-ආර්ථික ස්ථායිකතාවය තහවුරු කරගැනීම සඳහා ඇති එක් මාර්ගයක් නොව, ඇතැම්විටක ඇති එකම මාර්ගය වන්නේ සාමුහික ගොවිතැන ස්ථාපිත කිරීම ය යන කරුණ විස්තරාත්මකව සාකච්ඡා කිරීමට පෙර අප විසින් සිත් හි තබා ගත යුතු ප්‍රධාන සංක්‍රාප දෙකක් තිබේ. එවායින් පළමුවැන්න ආහාර සුරක්ෂිතතාවය වන අතර දෙවැන්න ආහාර ස්වේච්ඡීත්වය යි.

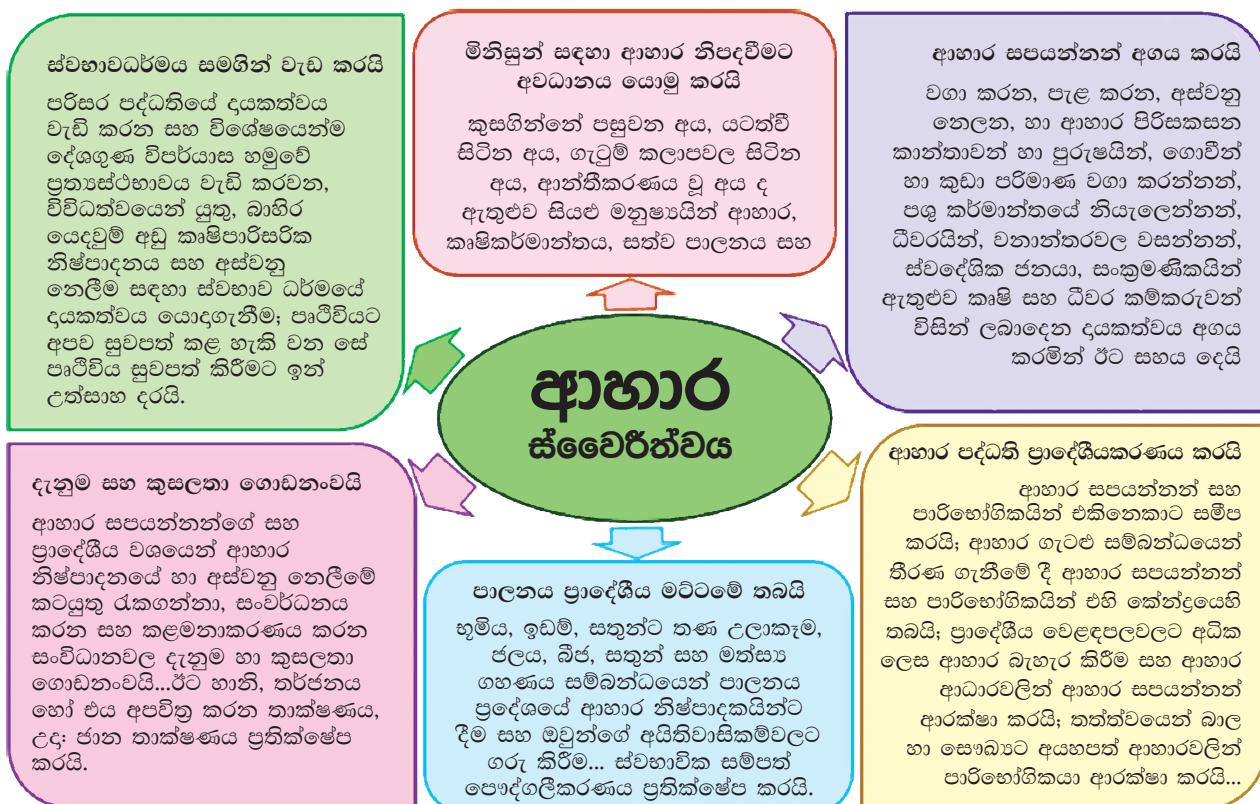
1 රුපය : ආහාර සුරක්ෂිතතාවයේ මාන හතර

(එහි නිර්වචනයට අනුව ආහාර සුරක්ෂිතතාවයට 'ලබාගත හැකි' වීම, ප්‍රවේශය, උපයෝගී කරගැනීම, සහ ස්ථායිකතාවය' යන මාන හතරක් ඇතුළත් වේ. මේ කවර හෝ මානයක යම් බාධාවක් ඇත්තේ නම්, එය පුද්ගලයාගේ සිට ලෝක ව්‍යාප්ත මට්ටම දක්වා සැම මට්ටමක ම ආහාර සුරක්ෂිතතාවයට අනියෝගයක් වේ. එනිසා, එම මාන හතර අතරේ පවත්නා අන්තර්ස්ථම්බන්ධතාවය සහ එම එක් එක් මානයට අදාළව ආහාර සුරක්ෂිතතාවය නිර්වචනය වන අන්දම ඉහත 1 රුපයෙන් දක්වා තිබේ.

27. 'දේශගුණයට ඔරෝත්තු දෙන අඩු තාක්ෂණික ජල සම්පත් කළමනාකරණය තුළ ග්‍රාමීය ශ්‍රී ලංකාවේ කාන්තා ප්‍රජා නායිකාවන් සවිබල ගැනීම්', Women Gender Constituency, https://womengenderclimate.org/gjc_solutions/empowering-women-community-leaders-in-rural-sri-lanka-in-climate-resilient-low-tech-water-resource-management.

28. ලින්ඩ්සේ ජේන් ජූමන්, 'දේශගුණ අරුධුදය විසඳුමෙහි ලා කාන්තාවන් වැදගත් වන්නේ ඇයි,' One Earth, March 2022, <https://www.oneearth.org/why-women-are-key-to-solving-the-climate-crisis/>

29. 'ඇත්සානියාවේ එළවල අංශයේ කාන්තා සාමුහික ක්‍රියාකාරී ක්‍රියාවාම්වල විභාග අවබෝධ කර ගනිම්න් කාන්තා වෙළඳපාල නියුතීම සඳහා ප්‍රවේශයන් සම්බන්ධිකරණය කිරීම,' කාන්තා සාමුහික ක්‍රියාකාරී පර්යේෂණ ව්‍යාපෘතිය, 2013 පෙබරවාරි සහ මාධ්‍ය විපුල මාවත්තේන් සහ අරින්දම් දාස් 'සාමුහික ගොවිතැන සහ කාන්තා ජ්වන්සාය: කුහුම්බයි ක්‍රියාවාම් වගාව පිළිබඳ සිද්ධී අධ්‍යනයක්,' Canadian Journal of Development Studies, 41 (4) (2020), pp525-543, August 2021, <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/02255189.2020.1799764>

2 රුපය : ආහාර ස්වෙරීත්වයේ කුළුණු හය

(ආහාර ස්වෙරීත්වය මෙම කුළුණු සයේ ප්‍රවේශය මත පදනම් වේ. ස්වභාව ධර්මය සමඟින් වැඩි කිරීම, මුළුමාන්ත්‍රි සදහා ආහාර කෙරෙහි අවධාන යොමුකිරීම, ආහාර සපයන්නන් අගයකිරීම, ආහාර පද්ධති ප්‍රාදේශීයකරණය, පාලනය ප්‍රාදේශීය මට්ටම්න් පවත්වාගැනීම, දැනුම සහ කුසලතා ගොඩනැවීම. මෙහි 2 රුපයෙන් එම කුළුණු කියවන්නාට පහසුවෙන් අවබෝධ කරගතහැකි පරිදි සවිස්තරව දක්වා තිබේ.

මූලාශ්‍රය : ගණරත්න සහ තවත් අය (2021) හි දක්වා ඇත.
<https://viacampesina.org/en/food-sovereignty/>

ඉහත නිර්වචන ලබාගෙන ඇත්තේ ජාත්‍යන්තර මට්ටම්න් පවතින විශාලතම ගොවී ජාලයක් වන ලා විය කැම්පසීනා ජාලයෙන් සම්පාදනය කළ නිර්වචන ඇසුරිනි. විස්තර ලබාගෙන ඇත්තේ ලොව වටා දුගී ජාතින් අතරේ ගොවී-නායකත්වයෙන් යුත් ව්‍යාපාර මෙහෙයුමේන් ඔවුන් ලද පුළුල් අත්දැකීම් පදනම් කරගෙන වේ. සුපරික්ෂාකාරී ලෙස මෙම රුපසටහන් දෙස බැලුවහොත්, ආහාර ස්වෙරීත්වය සදහා ලබාදී ඇති විස්තරය තුළ ආහාර සුරක්ෂිතතාවය ලාභ කරගැනීමට ඉඩ සලසන යම් ආවාරධර්මානුකුල මූලධර්ම සහ ක්‍රම ඇතුළත් වී ඇති බව පෙනී යයි. ආහාර සුරක්ෂිතතාවය පුළුල් ලෙස නිර්වචනය වී ඇත්තේ ප්‍රතිපත්තිමය මට්ටම් මැදිහත්වීම් වශයෙන් වන අතර ආහාර ස්වෙරීත්වය වැඩි වශයෙන්ම සාකලා ප්‍රවේශයක් වශයෙන් ඉදිරිපත් වී තිබේ. ශ්‍රී ලංකාවේ තත්ත්වය ගතහොත්, පැළවාත් යුතු පසුව පසුව්‍යිම තුළ ශ්‍රී ලංකාවේ ආහාර සුරක්ෂිතතාවය සම්බන්ධයෙන් ද කටයුතු කෙරී තිබේ³⁰. පැළවාත් කොට්ඨාස-19 පසුව්‍යිම තුළ, ගොවී නායකත්වය සහිත අවකාශයන්හි සහ දේශගුණ විපරයාස මැඩිලිමට කටයුතු කරන සංවිධාන තුළ ඇත්තිවෙමින් තිබෙන පොදු එකත්තාවයක් නම්, ආහාර ස්වෙරීත්වය යනු එක් විසඳුමක් පමණක් නොව අනාගතය සදහා එකම මග එය බවයි³¹.

30. බෙනඩික්ට කෝර් සහ එබර්හාම් බලර්, අරුවුදය සහ ගැටුම් පසුව්‍යිමහි ආහාර සුරක්ෂිතතාවය: අඛණ්ඩතා වින්තනයෙන් ඔබවත, International Institute for Environment and Development, 2002

31. 'ආහාර ස්වෙරීත්වය, දේශගුණක ත්‍යාමාර්ග සහ දේශීය මරුත්තු දීමේ හැකියාව්, 'රජ2020, නොවැම්බර 10, 2021 and <https://www.resilience.org/stories/2021-11-10/food-sovereignty-climate-action-and-local-resilience/>

එ් අනුව, දේශගුණ විපරයාස, ගැටුම්, විවිධාකාරයේ රාජ්‍ය සහ සමාගම් ක්‍රියාකාරීත්වයන් වැනි ඉතා ප්‍රබල බලපෑම් ඇතිකරන සාධක සහිත පසුව්මික ආහාර සුරක්ෂිතතාවය හෝ ස්වේච්ඡිත්වය සහතික කිරීම සඳහා වඩාත්ම උපකාරී වනු ඇත්තේ සාමුහික ක්‍රියාකාරීත්වය වන බව තහවුරු වේ. සාමුහික ක්‍රියාකාරීත්වය හරහා වඩාත් පූජල් සමාජ දාශ්දීන් විකාශය කරගැනීමට සහ ක්‍රියාත්මක කිරීමට හැකිවන බව සඳහන් කර තිබේ. එසේ දාශ්දීන් ගොඩනංවාගැනීම ක්වර ආකාරයක හෝ වෙනසක් ඇති කිරීමට යොදුගත හැකි තිරසාර මාර්ග සාදැගැනීමේදී අත්‍යාවශ්‍ය කොටසක් වන බවත්, ආහාර වගා කිරීමේදී මෙය පැහැදිලිවම අවශ්‍ය වන බවත් සලකනු ලැබේ. සාමුහික දැනුම සහ යාන්ත්‍රණ මත පදනම් වූ කෘෂිකාර්මික ක්‍රියාකාරකම්වල නිරතවීම සම්බන්ධයෙන් දැනටමත් ස්ථාපිත වූ ව්‍යවහාර සහතික ශ්‍රී ලංකාව වැනි රටක, වත්මනේහි පවතින පසුව්ම තුළ මේ ඉතාමත් වැදගත් වෙනස්කම් ක්‍රියාත්මක කළ යුත්තේ, දැනටමත් යමක් පිළිබඳ සිතීමට සහ යමක් කිරීමට ස්ථාපිත ක්‍රමවේදය වන සාමුහිකත්වය තුළම වේ. ප්‍රත්‍යාග්‍ය ආහාර පද්ධති ගොඩනැවීම සඳහා කුමයක් වශයෙන් සාමුහික ආහාර වගා කිරීමේහි ඇති සැලකියයෙනු වාසි සම්බන්ධයෙන් අපගේ පර්යේෂණය හරහා අවබෝධ කරගත් කරුණු රසක් පහත සාකච්ඡා කෙරේ. ප්‍රජාවේ සම්බන්ධවීම, දාශ්දීන් වෙනස් කිරීම සහ එ් හරහා ආහාර ස්වේච්ඡිත්වයේ සැම අංශයක්ම ඇතුළත්වන සේ එය සහතික කිරීමට ක්‍රියාමාර්ග ගැනීම සඳහා සාමුහිකත්වය නිර්මාණය කිරීමට, එ කෙරෙහි ආයෝජන කිරීමට සහ එවා පවත්වාගෙන යැමුව අවශ්‍ය වන බව විවිධ අධ්‍යාපනය හරහා අඛණ්ඩව පෙන්නුම කෙරී ඇති බව දැනුවත්වීම මෙහිලා එලදායී වනු ඇත. විවිධ සාධක හේතුවෙන් ආහාර වගා පද්ධතින් විනාශවූ කළ කාන්තාවන්ට ඉන් ඇතිවන බලපෑම ද, නිෂ්පාදකයින් වශයෙන් කාන්තාවන්ට පැවරෙන ඉතා ප්‍රහාර හුමිකාව ද, පොදුවේ සමාජයෙහි සෞඛ්‍ය සහ පෝෂණය සහතික කිරීමේහි ලා කාන්තාවට පැවරෙන නිසැක හුමිකාව ද හේතුවෙන් ආහාර වගා කිරීමේහි නිරත ගෙවිලියන්ගේ සාමුහික නිර්මාණය, එවාට ආයෝජනය සහ එවා පවත්වාගෙන යැමු ආහාර ස්වේච්ඡිත්වය ලාගා කරගැනීම සඳහා වන වඩාත්ම ගක් මාර්ගය වේ. එසේම, ආහාර ස්වේච්ඡිත්වය ලාගා කර ගැනීම යනු තවදුරටත් මනුෂ්‍ය පැවත්ම තහවුරු කරගැනීමට යොදුගත හැකි එක් කුමයක් පමණක් නොව එ සඳහා ඇති එකම කුමය වේ.

මේ වාර්තාවෙන් සොයාගත් කරුණු සහ, එහි ප්‍රතිඵ්‍යායක් ලෙස අනාගතයට විසඳුමක් වශයෙන් ගෙවිලියන්ගේ සාමුහිකත්වය ඇතිකිරීමේ වැදගත්කම සම්බන්ධයෙන් ඉදිරිපත් කෙරෙන ප්‍රබල තර්කය මෙහි ඉදිරිපත් කෙරෙන්නේ කෘෂිකර්මාන්තය හා බැඳුනු ක්‍රියාවලීන් හරහා ම වේ. එහිදී අතුරුහෝග වගාව, කෘෂි වන වගාව, ස්වහාවික පෝෂක ප්‍රතිව්‍යුතිකරණය ප්‍රවර්ධනය සඳහා හේත් සහ සතුන් විවිධාංශිකරණය, ස්වහාවික වගා ව්‍යවහාර, සහ බාහිර යෝදුවුම් අඩුකිරීම³² වැනි ප්‍රතිපත්ති හා කාස්ත්‍රිය ලිපිලේඛනවල ඇති කෘෂිපාරිසරික අංග සිත් හි තබාගැනීම වැදගත් වනු ඇත. කෘෂිපරිසරවේදය ක්‍රියාත්මක කිරීමට හැකියාව ලබාදෙන මූලිකාංග දහය වන විවිධත්වය, සම-නිර්මාණය හා දැනුම බෙදහාගැනීම, සහක්‍රිය, කාර්යක්ෂමතාවය, ප්‍රතිව්‍යුතිකරණය, ප්‍රත්‍යාග්‍ය සහ, මානව සහ සමාජ වටිනාකම්, සංස්කෘතික සහ ආහාර සම්පූද්‍යන්, වගකීමෙන් යුත් පාලනය, සහ ස්ක්‍රියව්‍යත් සහයෝගීවුත් ආර්ථිකයි³³ වඩාත් හොඳුන්ම සාක්ෂාත් කරගත හැකි වන්නේ සාමුහිකත්වය තුළිනි, විශේෂයෙන්ම ආහාර වගා කිරීමේහි නිරත ගෙවිලියන්ගේ සාමුහිකත්වය තුළිනි.

කුමවේදය සම්බන්ධයෙන් ලියුවුනු කොටසකින් මෙම වාර්තාව ආරම්භ වන අතර, ඉන් පසුව, අප විසින් පර්යේෂණය සිදුකළ ස්ථාන හතරේ සහ එම පුදේශවල ආහාර වගා කිරීමේහි නිරතවන කාන්තාවන් සම්බන්ධයෙන් පසුව්ම විස්තර සපයා දී තිබේ. ඉන් අනතුරුව, ඉඩම් සම්බන්ධ කරුණුවල සිට නිෂ්පාදන අලෙවි කරගැනීම සහ ර්ලග කන්නයේ වගාව සඳහා අමුදව්‍ය සංරක්ෂණය කරගැනීම දක්වා වගාවේ විවිධ පැතිකඩ සම්බන්ධයෙන් සාකච්ඡා කෙරේ. එම දක්ත පදනම් කරගනීමින් අපි මේ සාමුහික තුළ දැනටමත් සිදුවෙමින් පවතින සියල්ල සම්බන්ධයෙන් පූජල් නිගමන කිහිපයකට

32. මලිවයේ ඩී පුවර (2014) ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට සහ විවිධත්වය බිඳීමිය ආහාර පද්ධති සුවකළ හැක - ආහාර සඳහා අයිතිය පිළිබඳ එ.ජ. විශේෂයෙන් අවසන් හේතුනිර්මාණය <http://www.srfood.org/en/agroecology-a-way-to-feed-the-world>

33. FAO, 'කෘෂි පරිසර විද්‍යාවේ මූලිකාංග 10: තිරසාර ආහාර සහ කෘෂිකර්මික පද්ධති වෙත සංක්‍රමණය මග පෙන්වීම් <https://www.fao.org/3/i9037en/i9037en.pdf>

ඒළඹීන්නොමු. ඒවා ආහාර සුරක්ෂිතතාවය හෝ ආහාර ස්වේච්ඡිතතාවය දෙසට සාධනීය ලෙසින් අප යොමුකරන අතර, දැනටමත් ශ්‍රී ලංකාව ගත කරමින් සිටින, සහ තුදුරේදීම සමස්ථ ලෝකය මුළුල්ලේම පැතිරෙනු ඇති ඉතාමත් දරුණු තත්ත්වය සඳහා පිළිතුරු වශයෙන් කාන්තාවන් සාමුහිකව ආහාර වගා කිරීම කෙරෙහි රාජ්‍ය සහ රාජ්‍ය තොවන ආයතන ද සමගින් ගොවී ප්‍රජාව විසින් සැලකිල්ලෙන් යුතුව, දැරස කාලීනව අවධානය යෙද්වීය යුතු අංශ කෙරෙහි අප යොමු කරයි.

ත්‍රුම්වේදය

මෙහි ගැහුරින් අධ්‍යනයට ලක් කළ කණ්ඩායම් ඒ සඳහා තෝරාගනු ලැබුවේ ඔවුන් දැනට කරගෙන යන සාමුහික වගා ව්‍යවහාරයන් පදනම් කරගෙන වේ. මේ සියලුම කණ්ඩායම් ශ්‍රී ලංකාවේ නැගෙනහිර දෙස වාසය කරන්නියන්ගෙන් සමන්විත වන අතර, ඔවුන් විවිධ ජනවර්ග සහ නාගරික-ග්‍රාමීය ප්‍රදේශවලට අයත් කාන්තාවන් වේ. මේ කණ්ඩායම් මෙවැනි සාමුහික වැඩ්වල නිරතවීම සම්බන්ධයෙන් ඇත්දැකීම් ලැබූ වර්ෂ ගණන විවිධාකාර වන අතර, ඇතැම් කණ්ඩායම් දැනට දැක දෙකකට ආසන්න කාලයක් තිස්සේ සාමුහික ගොවිතැනේ නිරතවන අතර තවත් කණ්ඩායම්වලට මේ සම්බන්ධයෙන් ඇත්තේ වසර කිහිපයක අත්දැකීම් පමණි. කණ්ඩායම් අතරින් තුනක් ප්‍රධාන වශයෙන්ම හෝග වගාවේ ද නිරත වේ. මේ පර්යේෂණය තුළ ආමන්තුණය කරනු ලබන ආහාර වර්ගවල විවිධත්වය වැඩිකිරීම අරමුණු කරගෙන ඔවුන් ද මෙම අධ්‍යනයට ඇතුළත් කරගන්නා ලදී. තවද මෙම කණ්ඩායම්, යුධ පසුබීම තුළ යුක්තිය ඉල්ලා අරගල කිරීම, ඉඩම අයිතිය අහිමිකිරීම සම්බන්ධයෙන් අරගල කිරීම, කාන්තාවන්ගේ වැඩ සම්බන්ධයෙන් පිළිගැනීමට ලක් කිරීමේදී බාධකයක් වන ස්ත්‍රීපුරුෂ සමාජභාවීය බුරාවලි සමගින් කරන සටන් සහ පාරිසරික සාධක සමගි කරන සටන් වැනි විවිධ අරගලවල ද මේ හා සමගාමීව නිරතවන, හෝ නිරත වීමෙන් ඉස්මතු වූ කණ්ඩායම් වේ. වඩාත්ම වැදගත් වශයෙන්, මෙම කණ්ඩායම්, යුක්තිය වෙනුවෙන් දැරස කාලයක් තිස්සේ ඔවුන් නිරතවන අරගල සඳහා සහ තමන්ගේ පවුල්වල හා ප්‍රජාවන්ගේ ආහාර සුරක්ෂිතතාවය සහ ආර්ථික ස්ථායිතාවය තකා ආහාර වගා කිරීමට ඔවුන් දරන වැයම් සඳහා මේ වාර්තාවේ රෘතියින් විසින් මෙතෙක් සහය දී ඇති සහ ඉදිරියටත් සහය දෙනු ඇති කණ්ඩායම් වේ.

ක්ෂේත්‍ර පර්යේෂණ කටයුතු 2021 වර්ෂයේදී ප්‍රමාණාත්මක සහ ගුණාත්මක යන අංග දෙකකින් සම්මිග්‍රණයක් වශයෙන් සිදු කරන ලදී. අධ්‍යනයට ලක් කෙරෙන ප්‍රදේශවල ම තරුණ කාන්තාවන් වන පර්යේෂිකාවන් පස් දෙනෙකු මේ පර්යේෂණය සිදුකිරීම සඳහා කතුවරියන් විසින් යුහුණු කරන ලදී. පර්යේෂණ කිරීමේදී ආවාරධරුම, විශේෂයෙන්ම සමාජ යුක්ති සහ සමාජ විපර්යාස ක්‍රියාවලිය වෙනුවෙන් කිදුකරන සහ ඒ මත පදනම් වූ පර්යේෂණවලදී ආවාරධරුම ඇතුළත් කරුණු සම්බන්ධයෙන් මූලික පර්යේෂණ ක්‍රමවේද යුහුණුවක් ක්ෂේත්‍ර පර්යේෂිකාවන්ට ලබාදෙන ලදී. එහි අරමුණ වුයේ මේ අංගවල පර්යේෂණ සිදුකිරීම ආරම්භ කිරීම සඳහා සහ ආයිතාව පතුරන බල වුහු පිළිබඳ ගක්තිමත් අවබෝධයක්, ස්ත්‍රී-පුරුෂ සමාජභාව දාෂ්ටීරිකෝණයක්, සහ සමාජයේ අන්තවල සිටින්නන් අතරින් ඉස්මතු වන විරුද්ධ මත සහ සමාජ විපර්යාස ක්‍රියාවලි නිරික්ෂණය කිරීමටත්, ලේඛනගත කිරීමටත්, විශ්ලේෂණය කිරීමටත් විශේෂයැ දෙනුමත් ඔවුන් තුළ ගොඩනගාගැනීම පිණිස ප්‍රාදේශීය පසුබීමවලින් පර්යේෂකයින් යුහුණු කිරීම සඳහා මේ අවස්ථාව යොදාගැනීමයි. මේ තරුණ කතුන් පැමිණෙන සමාජ මත සහ ශ්‍රී ලංකාවේ පර්යේෂණ පරිවයන් ප්‍රජාතාන්ත්‍රිකරණය සඳහා මේ හරහා ඇතිකෙරෙන කළු පවත්නා බලපෑම මේ කටයුත්තෙහි නිරතවීමෙන් අප ලැබූ වඩාත්ම ප්‍රතිඵලදයක අංගයෙන්ගෙන් එකකි.

ප්‍රධාන කණ්ඩායම් හතරින් සැම කණ්ඩායමකින් ම නියෝජිතයින් ඇතුළත් වන සේ පුද්ගලයින් තොරා ගන්නා ලද අතර, ප්‍රධාන කතුවරියන් සමගින් මූල් අවස්ථාවේ සම්බන්ධවීමෙන් පසුව අපගේ ක්ෂේත්‍ර පර්යේෂිකාවන් විසින් ඔවුන් සම්මුඛ සාකච්ඡාවට ලක් කරන ලදී. සම්මුඛ සාකච්ඡාවට ලක් වූ කතුන් සංඛ්‍යාව මෙසේය:

දේවර කාන්තා සාමුහිකය, නාරිපුල්තොටෝටම්, මධ්‍යමලුව දිස්ත්‍රික්කය	30
අතුරුදෙන් ව්‍යවත්තේ පවුල්වල ගෙවිලියන්ගේ ජාලය, අම්පාර	17
සෙන්තාමරය කාන්තා ජ්‍යෙනෝපාය කණ්ඩායම, තිරුපෙරැන්තුරේ (මධ්‍යමලුව නගරය ආසන්නයේ)	11
උග්‍ය වෙළ්ලස්ස කාන්තා ගොවී සාමුහිකය, මොණරාගල	39
එකතුව	97

1 වගා : එක් එක් කණ්ඩායමෙන් සම්මුඛ සාකච්ඡාවට ලක් වූ මූල්‍ය සංඛ්‍යාව

ප්‍රදේශය, වයස යනාදි විවිධ සාධක අනුව මෙම සාමුහික තුළ ඇති විවිධත්වය සම්මුඛ සාකච්ඡාවට ලක්වුවන් තුළින් පිළිබඳ කෙරේ. ආහාර වගාකිරීම සම්බන්ධයෙන් විවිධ අංශවල විවිධත්වය පහතින් සාකච්ඡා කර තිබේ.

ප්‍රමාණාත්මක සහ ගුණාත්මක දත්ත සමබර ලෙස එකතු කරන්නට ප්‍රධාන පර්යේෂිකාවන් විසින් සකස් කරන ලද ප්‍රශ්නාවලියක් ඇසුරින් පර්යේෂිකාවන් විසින් දත්ත එකතු කරන ලදී. සොයාගත් මූලික කරුණුවල සාරාංශයක් කාන්තා කණ්ඩායම්වල සාමාජිකාවන්ට සහ පර්යේෂණයට සම්බන්ධ නොවූ තවත් කාන්තා ආහාර වගාකරන්නියන්ගේ කණ්ඩායම්වලට 2022 වර්ෂයේදී සිංහල සහ දෙමළ භාෂාවලින් ඉදිරිපත් කරන ලදී. එම අවස්ථාවට අපගේ ක්ෂේත්‍ර පර්යේෂිකාවන් ද සහභාගි වූ අතර ඔවුනු ද එහි දී කඩා කළහ. ආහාර වගාකිරීමේ ක්ෂේත්‍රයෙහි ක්‍රියාත්මක වන මේ විවිධ කණ්ඩායම්වලට එකිනෙකා සමගින් සංවාදයක නිරත්වීමටත්, ඔවුන්ට පොදු අභියෝග හඳුනාගැනීමටත්, දැනුම බෙදාහදාගැනීමට ඇති අවස්ථා ගැන දැනුවත්වීමටත් මේ හරහා මුලපිරිණි. එසේ නිරමාණය වූ අවකාශය මෙවැනි තවත් බොහෝ ක්‍රියාවලින් හි පළමුවැන්න වනු ඇතැයි සහ ආහාර වගා කිරීමෙහි නිරතවන කාන්තා සාමුහිකවලට ශ්‍රී ලංකාව මුළුල්ලේ ගක්තිමත් ජාලයක් ගොඩනාගනීම්න් එකිනෙකා සමගින් සම්බන්ධ වන්නට ඉන් ඉඩ සැලස්සායි අපි ප්‍රාර්ථනා කරමු. ආහාර වගාකිරීමෙහි නිරත මෙම ගෙවිලියන් විසින් යෝජනා කළ වෙනස්කම් ඇතුළත් කර මෙම ලේඛනය සම්පූර්ණ කර අවසාන කරන ලදී.

අම්පාරේ මධ්‍යමලුවේ සහ මොණරාගල කාන්තාවන් විසින් සාමුහිකව ආහාර වගා කිරීම

අම්පාර

‘අපි යුක්තිය වෙනුවෙන් සටන් කරන අතරේ පවා අපටත් අපින් අපේ දරුවන්ට් කන්න කැම ඕනි’

සෙල්වරානි, අම්පාර දිස්ත්‍රික්කය, ශ්‍රී ලංකාවේ නැගෙනහිර දා ප්‍රදේශය

සෙල්වරානි ඇතුළුව අම්පාරේ අතුරුදෙන් වූ පුද්ගලයින්ගේ පවුල්වල සාමාජිකයින්ගේ කණ්ඩායම හමුදව සහ වෙනත් සන්නාද් කණ්ඩායම් අතින් අතුරුදෙන් කිරීමට ලක් වූ තම ආදරණීයයන් වෙනුවෙන් සංවිධානයට් යුතු යුතු සහන් වැඩුණු සිටිනි. මේ ජාලය වසර 11ක් පැරණි ය. මේ කණ්ඩායමේ සිටින සියලුම කතුන් තමන්ගේ පියවරුන්, සහන්දරයින්, ස්වාම්පූරුෂයින් හා පුතුන් බලහත්කාරයෙන් අතුරුදෙන් කරවීම හේතුවෙන් අභිම් වූවේ වෙති. මින් බොහෝ දෙනා හැඳි වැඩි ඇත්තේ ද ඔවුන්ගේ මුවුරුන් අතුරුදෙන් වූ තමන් සැමියන්, සහන්දරයින් හා පුතුන් සෙවීමෙහි යෙදි සිටි ඒ ජායාවට මුවා වී ය. අද ඔවුන් අප ඉදිරියේ සිටින්නේ තම මුවුන්ගේ අඩ්පාරෙහි යමින් සෙවීමෙහි යෙදි සිටින දෙවන පරම්පරාවේ කාන්තාවන් වශයෙනි. බලහත්කාරයෙන් අතුරුදෙන් කරවීම හේතුවෙන් ඇති වූ බලපැම යනු මේ කණ්ඩායමේ සිටින කාන්තාවන්ට යුද්ධය හේතුවෙන් අත්විදින්නට සිදුව ඇති බලපැම අතරින් එකක් පමණි. තම ආදරණීයයන් අභිම්වීම, තම නිවේස් සහ අනෙකුත් දේපළ විනාශ වී යාම, සහ අවතුන්වීම ඔවුන් එක් වරක් නොව, බොහෝවිට වාර කිහිපය බැඳින් අත්විද තිබේ. මේ කණ්ඩායමේ

බොහෝ කතුන් අතුරුදු විස්සක් සංඝීමටත් පෙර ම ඩෝ වයස විසි ගණන්වල මූල් භාගයේ දීම මාස කිහිපයක් වයසැති ලදුවන් සමඟින් තනිවූ අය වෙති. ඔවුන් මේ දුෂ්කර ගමනේ නිරතවන්නේ ප්‍රධාන වශයෙන්ම රාජ්‍ය සහ ඇතැම් රාජ්‍ය තොටන සත්ත්තදී කණ්ඩායම්වල නිරන්තර නිරික්ෂණය සහ බියවැදුම් හමුවේ ය. බිය, ආරක්ෂාව හා බැඳුනු සංස්කෘතිය සහ අතුරුදුන් ව්‍යවන්ගේ ප්‍රවූල්වල අයට අත්විදින්නට සිදුව ඇති අපකිරිතිය හේතුවෙන් ඔවුන්ගේ විස්කාත ප්‍රවූල් සාමාජිකයින් සහ සමාජයෙන් ද ඔවුන් ඇසුරුකිරීම මගැර තිබේ.

2004 ඇති වූ සුනාම් ආපදවෙන් මේ අහිමිවීම් තවත් ප්‍රජාව විය. ජීවිත සහ ගරීරාංග අහිමිවීමට ලක්වීමට අමතරව, සම්මුඛ සාකච්ඡාවට ලක්වූ කාන්තාවන් අතරින් නව දෙනෙකුට සුනාම් ආපදවෙන් තමන්ගේ නිවාස අහිමි විය. ඉන් ඔවුහු අවතැන් වූහ. දීර්ස කාලීන උපකාර තොමැඹි තැන, ඔවුන්ට සිදු වූයේ තමන් විසින්ම ඒ නිවෙස් නැවත ඉදිකරගැනීමට ය. මෙය ඔවුන් බොහෝදෙනෙක් ගෙය වකුයකට ඇද දමන ලදී. මේ ගමන තුළ ඔවුන්ට සැමියන් විසින් විශ්වාසය කඩ කිරීම, නිවෙස් ප්‍රවෙශන්වය, මතට ඇබෑහිවීම යනාදී බොහෝ අහියෝග සමඟින් එන්නට සිදු වූ ගමනකි. තමන්ගේ මූලික වැඩ කටයුතු සිදුකර ගැනීම සඳහා, විශේෂයෙන්ම තම දරුවන් රෙකබලාගැනීම සඳහා මොවුන් අතරින් බොහෝ දෙනෙකුට බරපතල මානසික සෞඛ්‍ය අහියෝගවලට මුහුණ දෙන්නට සිදුව තිබේ. සමස්ථයක් ලෙස ගත් කළ මේ ජාලයේ සාමාජිකාවන් වන කාන්තාවන් තමන් සහ තමන් අවට ලෝකයේ ගැමුරු සමාජ, ආර්ථික සහ වින්තවේගිය බිඳුවැවීම්වල අන්තරාලයේ සිටගෙන සිටින්නියන් වෙති.

මේ කාන්තාවන්ට මුහුණ දෙන්නට සිදුවූ විවිධ ස්ථිර සහිතවූන් එකකට වැඩිවී ඇත්තා වූත් මේ අහිමිවීම් හමුවේ ඔවුන් රජයේ ආධාර හිමිකරගන්නට සුදුසුකම් ලබන්නට ඇතැයි යමෙකුට සිතිය හැකිය. අප සම්මුඛ සාකච්ඡාවට ලක් කළ කතුන් 17 දෙනාටම සමඟැනී මාසික දීමිනාව ලැබේ. නමුත්, ඔවුන් වැඩිදෙනෙකුට (10) මසකට ලැබෙන්නේ රු.1000න් 2000න් අතර මුදලකි. එම මුදල එක් පුද්ගලයකුට ජ්වත් වීමට තරම් වත් ප්‍රමාණවත් තොටන අතර ඔවුන්ට එම මුදල හිමිවීමට හේතුව වී ඇත්තේ රජයේ පිළිගත් සම්මතයන්ට අනුව ඔවුන්ට යැපෙන්නන් තොමැඹි යැයි සැලකීමයි. නමුත් යථාර්ථය නම්, මේ බොහෝ කාන්තාවන් තමන්ගේ ප්‍රවූලේ ගැහැලිකාව වශයෙන් ප්‍රවූලේ සිටින වයස අවු 18ට වැඩි දරුවන්ට උපකාර කිරීම, සහ ඇතැමිවිටක ගැහස්පා ප්‍රවෙශන්වය වැනි පසුවීම්වල සිටින තම දරුවන්ට උදුව කිරීම හෝ සැමියන් විසින් අත හැර දැමු තම දියණිවරුන්ට රෙකවරයා දීම යනාදියෙහි නිරත වෙති. රේට අමතරව, අප සම්මුඛ සාකච්ඡාවට ලක් කළ කාන්තාවන් දෙදෙනෙකුට ආධාර වශයෙන් රු. 100,000 බැඳීන් එක් වරක් පමණක් ලබාදෙන වනදියක් හිමි වී තිබේ. එය ලැබේ ඇත්තේ අතුරුදුන් වූ තම ආදරණීයයන් මිය ගිය ගොස් ඇතැයි ලියාපදිංචි කිරීමෙන් පසුවයි. බොහෝ ප්‍රවූල් මේ විකල්පය තෝරාගැනීමට අකමැති ය. තම ආදරණීයයන්ට සිදුවියේ කුමක්දැයි සොයන ඔවුහු ඔවුන් මිය ගොස් ඇතැයි සත්‍ය තොදැන ප්‍රාථමික සාමාජිකාවනා කිරීම ප්‍රතික්ෂේප කරති.

මේ වැරවැයම් සියල්ල මධ්‍යයේ ඔවුන් තම දරුවන්ට අධ්‍යාපනය ලබාදී ඔවුන් උස්මහත් කර ඇති අතර, වැශයන්ම කරුණ නම්, තමන්ටත් තම දරුවන්ටත් අවශ්‍ය ආහාර වේල් සරිකරගැනීමට ඔවුන්ට හැකි වී තිබේ. තමන්ට ලබාගත හැකි ඕනෑම රෙකියාවක් භාරගෙන, ගෙවල්වල වැඩිව යමින්, විවිධ ආහාර වර්ග පිස ඒවා ගම්මානයේ අලෙවි කරමින්, සහ ජ්වනෙන්පාය සඳහා ගම්මානයේ අලෙවි කිරීමට ආහාර වගා කිරීමෙන් ඔවුන් එසේ කර තිබේ. පහතින් සාකච්ඡා කෙරෙනු ඇති විවිධ සාධක පරාසයක් පදනම් කරගෙන, ඔවුහු එකිනෙකට වෙනස් මට්ටම්වල, එනම් අන්තිම දුගිබවේ සිට තම මූලික අවශ්‍යතා සපුරාගැනීමට තරම් සාපේශ්ජ වශයෙන් ස්ථාපිතාවයක් අත්කරගැනීම දක්වා විවිධ වූ මට්ටම්වල ආර්ථික සමඟැනීයක් සාක්ෂාත් කරගෙන සිටිති.

2019 දී ඔවුන් සිතාමතා ම සාමුහික ව්‍යායාමයක් වශයෙන් ආහාර වගා කිරීම ආරම්භ කර තිබේ. මේ කණ්ඩායමට 'සාමුහික ආහාර වගා කිරීම' යන්නෙන් අදහස් වන්නේ කුමක්දැයි මෙම ලේඛනයේ ඉදිරියට පැහැදිලි කෙරේ. එක් කණ්ඩායමක 12ත් 25ත් අතර කාන්තාවන් සංඛ්‍යාවක් සහිත වූ ගම් මට්ටම් කුඩා කණ්ඩායම් 53ක් ඔවුන්ට තිබූ අතර ඒ කණ්ඩායම් හරහා ඔවුන් ආහාර වගාව අරඹා

තිබේ. මේ ආහාර වගා කිරීමේ වැයම් හරහා පවුල් 1825ක් පමණ ප්‍රතිලාභ ලබති. මූලින්ම ඔවුන් එළවුල් පැල කිහිපයක් වට්මන් තනිතනිව හෝ කණ්ඩායම් වශයෙන් මෙසේ ආහාර වගා කිරීම අරණා තිබේ. වර්තමානය වනවිට ඔවුන් ආහාර සම්බන්ධ ක්‍රියාකාරකම් පරාසයකට ම සම්බන්ධ වේ:

- කුකුල් ආදි සඟන් ගොවිතැන - කුකුලන්, වට්ටන්, තාරාවන්, එළවන් සහ එළදෙනුන්
- එළවුල් කොරටු
- ගෙදර හැඳු මිරිස් කුඩා
- රටකුෂ් වගාව
- වී ගොවිතැන
- පොල් තෙල් සැදීම
- පැපොල් වැඩීම
- සහල් පිටි නිෂ්පාදනය
- මෙන්ටරි පිටි නිෂ්පාදනය
- මී කිරී නිෂ්පාදනය

2019 පසු භාගයේදී ඔවුන් තිරැක්කේවිල් වෙළදපලේ තුලිරිගල් යන නමින් කුඩා කඩයක් ආරම්භ කර තිබේ. තුලිරිගල් යන වචනයේ තේරුම අංකුරය තැනිනම් ලාදුලු යන්නයි. ඉතාමත් ගැලපෙන නමකින් යුත් මේ කඩය පුදෙක් ව්‍යාපාර ස්ථානයක් පමණක් නොව දහසක් බාධක මධ්‍යයේ ඔවුන් ගෙනයන සටන සහ, සමාජයේ ගරුත්වයක් හා පිළිගැනීමක් ලැබීමෙන් ඔවුන්ට අත්තු ජයග්‍රහණය පිළිබැඳු කරන හෝතික අවකාශයක් වේ.

පළාත් පාලන ආයතනයෙන් ඔවුන්ට උපකාරයක් නොලැබුණත් ඔවුන් සඳහා පිළිගැනීමක් ලැබේ. මෙම කණ්ඩායමේ නායිකාව වන සේල්වරානි වෙළදපල කළමනාකරණ කම්ටුවේ පවා සාමාජිකාවක් බවට පත්ව තිබේ. සාමාන්‍යයෙන් වැඩි වශයෙන්ම පුරුෂයින්ගේ අවකාශයක් වන එම කම්ටුවට ඇය ජන්දයෙන් තෝරා පත් වූ අතර, සම්මතයෙන් වෙනස් යැයි සලකනු ලබන අතුරුදුන්වූවන්ගේ ඔවුල්වල සාමාජික කාන්තාවන් වශයෙන් එම තැනට පත්වීම රෘත් වඩා අහිසේගකාරී වන්නට ඇත. තමන්ගේ මූලික අවශ්‍යතා සපුරාගෙන ඉතිරි නිෂ්පාදන ඔවුනු කඩයට අමෙවී කරති. මිරිස් කුඩා, රටකුෂ්, කෙසෙල්, පැපොල්, පලා වර්ග හා අනෙකුත් එළවුල් වැනි මූලික ආහාර ද්‍රව්‍ය මෙම කඩය හරහා රජයේ ආයතන සහ අනෙකුත් ආයතනවල වැඩකරන පුද්ගලයින් වෙත අමෙවී කිරීමට ඔවුන් පටන්ගෙන තිබේ.

ගිය වසරේ වසංගත තත්ත්වය උද්වීමත් සමගින් මෙම ජාලයේ සිටින කාන්තාවන්ට මේ වැඩකටයුතු ඔවුන්ගේ දිවි පැවැත්මට තිරණාත්මක සාධකයක් වී තිබේ. දින කිහිපයක සහනයක් පමණක් ඇතිව මාස ගණනක් තිස්සේ දිගින් දිගටම ක්‍රියාත්මක වූ ඇදිරිනිතිය හේතුවෙන් තම ජ්වනෝපාය අහිමි වූ බොහෝදෙනා දිවයින මුළුල්ලේ බොහෝ දුක්පිඩාවලට මුහුණ දුන්නත් මේ ජාලයට වසංගත කාලය තුළ එකිනෙකා වෙත සහය ලබාදෙමින්, තමන් අවට සිටින අයට ආධාර වශයෙන් මූලික ආහාර ද්‍රව්‍ය පරිත්‍යාග කරන්නට පවා හැකි වී තිබේ. තමන්ගේ ඔවුල් වෙනුවෙන් යුක්තිය ඉල්ලා දීර්ජ කාලයක සිට කරගෙන යන සටන සමගින් සංසන්දනය කිරීමේදී මේ ජාලයේ ආහාර වගා කිරීමේ අත්දැකීම් තවමත් ලාභාල අවධියක පසු වුවත්, ඒ හරහා ඔවුන්ට පෝෂණය කෙරෙන සහ ඔවුන්ට පදනමක් සලසාදෙන අන්දම දැනාටමත් පැහැදිලිව දිස් වේ. ඔවුන් කරන ආහාර ගොවිතැන් කටයුතුවල වඩාත්ම සිත් පොලුඩිවන කරුණ වන්නේ මූලික ආහාර අවශ්‍යතා සපුරාගැනීම සම්බන්ධයෙන් ඇතිවන ආතතිය අඩු කරන අතරේම තමන් අවට සමාජයෙන් ගරුත්වය සහ අහිමානය ලබාගැනීම සඳහා මේ කාන්තාවන්ට පසුවීම සලසාදෙන 'මධ්‍යස්ථා' පසුවීමක් මේ කණ්ඩායම වෙත ලැබීමයි. එම 'මධ්‍යස්ථා' පසුවීම, යුක්තිය වෙනුවෙන් ඔවුන් නිරතවන පුළුල් අරගලය තුළ එකට එක් වීමට, සාමුහිකව ක්‍රියා කිරීමට සහ එකරාගී වී මෙහෙයුමට ඔවුන්ට රාජ්‍ය නිරික්ෂණයෙන් සාපේක්ෂ වශයෙන් ආරක්ෂා වූ පසුවීමක් නිරමාණය කර දෙයි.

නාරිපුල්තොට්ටම්, මධ්‍යප්‍රදේශ

‘මාඟ අල්ලන්න යන්න, බෝටුටු පදච්චන්න, අපින් දන්නවා, පිරිමි කරන හැමදෙයක්ම අපිටත් කරන්න ප්‍රජාවන්. ඒන් රජයෙන් අපට බෝටුටුවත් දැල්වත් ලබාදෙන්නේ’ නෑ. අපේ අමුහිඛාසිකම් ඉල්ලා සිටින්න අපට අලේම සංගම් මිනි’

කේතිලාවති, නායිකා, කරවල නිෂ්පාදන කණ්ඩායම, දීවර කාන්තා සාමූහිකය, නාරිපුල්තොට්ටම්

නාරිපුල්තොට්ටම් යනු මධ්‍යප්‍රදේශ නගරයේ සිට කළපුව දිගේ කි.මි. 25ක් පමණ රට තුළට යනවිට හමුවන ගම්මානයකි. මෙහි වාසය කරන බොහෝ දෙනා මිරිදිය කළපු දීවර කටයුතුවල තිරත වෙති. අපගේ සම්මුඛ සාකච්ඡාවලට මුහුණුදුන් වැඩිදෙනෙක් පරම්පරා දෙකේ සිට හතර දක්වා කාලයක් නාරිපුල්තොට්ටම් ග්‍රාමයේ සිටි පවුල්වල කාන්තාවන් ය. සම්මුඛ සාකච්ඡාවට සම්බන්ධ වූ එක් කාන්තාවක් විවාහයෙන් පසුව මෙම ගම්මානයට පැමිණ තිබු අතර තවත් එක් කාන්තාවක් යුද්ධය කාලයේ තම ආරක්ෂාව පතා එහි පැමිණ තිබුණි. අපේ සම්මුඛ සාකච්ඡාවලට සම්බන්ධවූ හැමදෙනාම, මෙන්ම නාරිපුල්තොට්ටම් ගම්වාසීන්ගෙන් බහුතරයක් යුද්ධය පැවති 2006-7 කාලයේ මේ ගම්මානයට වැදුනු ජෙල් වෙඩි ප්‍රභාර හේතුවෙන් ජීවිත, අතපය හා දේපළ අහිමිවීම්වලට ලක්වුවේ වෙති. මේ කාලයේදී විවිධ අවස්ථාවල විවිධ කාලයීමාවන් සඳහා ඔවුන් අවතැන් වූ අතර ඔවුන් ආපසු එනවිට ඔවුන්ගේ නිවාස කොළේල කැමට හා හානිකිරීමට ලක්වී තිබුණි. ඒ කාලයේ යුද්ධය හේතුවෙන් තමන්ගේ තිවෙස්වලට වූ හානියට අදාළව තමන්ට අහිමිවී හිය කුකුලන්, එළවන්, ගවයන්, බෝටුටු, දැල්, ගොවිතැන් උපකරණ යනාදිය කොපමණදැයි තිශ්විත ගණන් මිනුම් අපේ සම්මුඛ සාකච්ඡාවලට සම්බන්ධ වූ සැම කාන්තාවක්ම පාහේ සතුව තිබුණි. සම්මුඛ සාකච්ඡාවට සම්බන්ධ වූ කාන්තාවන් හතරදෙනෙකු සැමියන් අහිමිවීමට හෝ, යුද්ධය සම්බන්ධ අතරදැන්වීම, මරණය හා වධහිංසාව ඇතුළු හේතුවක් මත සැමියන්ට දිරිස කාලයක් වැඩ කිරීමේ හැකියාවක් නොමැතිවීමට ලක්වු අය විය. තවත් බොහෝ දෙනෙකුට අසනීප හෝ දීවර කරමාන්තය සම්බන්ධ අනතරු හේතුවෙන් සැමියන් අහිමිවී ගොස් තිබුණි. සැමියන් සම්බන්ධයෙන් මෙම තොරතුර වැදගත් වන්නේ, සැමියන් නොමැති, හෝ තම පවුලේ ආසන්නතම සාමාර්කයින් වශයෙන් වෙනත් පිරිමින් නොමැති කාන්තාවන් වන මොවුන් තමන් විසින්ම මාඟ ඇල්ලීමට යාම සම්බන්ධයෙන් මෙම කණ්ඩායම තුළ සහ පොදුවේ නාරිපුල්තොට්ටම් ග්‍රාමයේ පොදු එකගතකායයක් ඇති බැවිති. දැනට, නාරිපුල්තොට්ටම් ග්‍රාමය ප්‍රධාන වශයෙන් ගෙවියාව සාමූහිකය සම්බන්ධ සහය දක්වා තිබේ. මේ සාමූහිකයේ සාමාර්කකාවන් වන්නේ සාම්ප්‍රදායිකව සම්පූර්ණ කරවල නිෂ්පාදනය කිරීමෙහි තිරත වූ කාන්තාවන් වේ. කරවල සාදන්නේ කළපුවෙන් අල්ලාගන්නා මත්ස්‍යයින්ගෙනි. කරවල කරමාන්තය බොහෝදුරකට සිදුවූයේ පවුලේ ජ්වනෝපායයක් වශයෙන් වූ අතර, පවුලේ පුරුෂයින් විසින් අල්ලාගෙන එන මාඟ කාන්තාවන් විසින් යුතු දමා කරවල ලෙස පිළියෙළ කරන ලදී. තවමත් කරවල නිෂ්පාදනයේ තිරතවන අතරම කාන්තාවන් බොහෝදෙනෙක් මාඟ ඇල්ලීමෙහි ද තිරතවන අතර, විවිධ හේතු නිසා තවත් බොහෝ දෙනෙක් රට යොමුවෙමින් සිටිති. පවුල පදනම් වූ එම නිෂ්පාදන වකුය දැන් යම්තාක් යුරකට ප්‍රජාල් වී කාන්තා සාමූහිකයේ සාමාර්කකාවන් රට ඇතුළත් කරගෙන තිබේ. මෙසේ සාදන කරවල සාම්ප්‍රදායිකව අලේවී කෙරුණේ එම පුද්ගලයේම සහ අවට දෙමළ හා මුස්ලිම්

පුජාවල වෙළඳුන් විසිනි. මේ වෙළඳ සම්බන්ධතා මේ වන විට අවම වශයෙන් පරම්පරා කුතක් වත් පැරණි ය. ඇතැම් කාන්තාවේ වෙරළේ සිට මෙන්ම බෝට්ටුවලින් ද මාඟ ඇල්ලීමෙහි නිරත වෙති.

කාන්තාවන් දිවර ආර්ථිකයේ වැදගත් කොටසක් වී ඇතත් රජය සහ පුජාව අතරේ සම්බන්ධිකරණය සිදුකරන ප්‍රධානතම මාරුගය වන ප්‍රාදේශීය දිවර සංගම්වලට කාන්තාවන් ඇතුළත් නොවේ. රජයෙන් ලබාදෙන ආධාර හා සහන පුජාවට ලගා වන්නේ එවැනි සංගම් හරහායි. 1950 ගණන්වලදී මෙම සංගමය මුහුණ්ම ආරම්භ කළ කැන් පටන් එහි සාමාජිකත්වය ලබා ඇත්තේ කාන්තාවන් දෙදෙනෙක් පමණි. ඒ කාන්තාවන් ද මේ වනවිට දිවර කාන්තා සාමූහිකයේ වැඩිහිටියන් ය. ඒ දෙදෙනාට සාමාජිකත්වය ලැබුණේ තම සැමියන් අකාලයේ මිය යැමත් සමගින් වන අතර ඔවුන් දිවර සංගමයේ සක්‍රිය භූමිකාවක් නිරුපණය කරන්නේ නැත.

විවිධ මුළුන් සිටින කාලවල්, මුළුන්ගේ ජ්‍යෙන් වැනි ව්‍යුහ යනාදිය සම්බන්ධයෙන් සාම්පූද්‍යික දැනුම මේ කාන්තාවන් සතු වන අතර, ස්වභාවික සම්පත් කෙරෙහි වැඩි බරක් නොපටවා දිවර කටයුතු පවත්වාගෙන යැමට නම් ඒ දැනුම අත්‍යාවගා වේ. මත්ස්‍යයින්ගේ ජ්‍යෙන් සහ ඒ අනුව මනුෂ්‍යයින්ගේ ද ජ්‍යෙන් සහ ඒ අත්‍යාවගා කොටසක් වන කෙබාලාන වැනි ස්වභාවික සම්පත් සංරක්ෂණය කිරීම ද මේ කුම අතරට ඇතුළත් ය. තමන්ට අත්‍යාවගා ආහාර නිපදවාගැනීමට සහ පුදේශයේ අලෙවි කර සුළු මුදලක් උපයාගැනීම සඳහා මේ කතුන් ගෙවතු වගාවේ ද නිරත වේ. වෙළඳපලේ අලෙවි කරන්නේ හෝග තිෂ්පාදන කිහිපයක් පමණි. මේ කාන්තාවන් සාමූහිකව මුදල ඉතුරු කිරීමට ද ආරම්භ කර ඇති අතර ප්‍රධානතා ඇති කණ්ඩායම් සාමාජිකාවන්ට සුළු පොළීයකට ගෙය ලබාදීමට හැකියාව ඇතිකරග ඇනීම ඔවුන්ගේ බලාපොරාත්තුවයි. මේ කණ්ඩායමට ඇති ප්‍රධානම අහියෝගය රජය කරා ප්‍රවේශය නොමැතිවීම සහ ඔවුන්ගේ ජ්‍යෙන්පාය ත්‍රියාකාරකම් සම්බන්ධයෙන් පිළිගැනීමක් හෝ ඒ සඳහා සහයක් නොලැබීමයි. එසේම, ඔවුන්ගේ ම පවුල්වල සිටින පුරුෂයින්, එනම් ගමේ දිවර සංගමයේ සාමාජිකයින් විසින් ඔවුන්ගේ මෙම ජ්‍යෙන්පාය ව්‍යවහාරයන් සඳහා පිළිගැනීමක් නොමැතිවීම ද අහියෝගයකි. ආහාර පදනම් කරගත් ජ්‍යෙන්පායක නිරතවන අය වශයෙන් මේ කාන්තාවන්ට දෙදෙනිකව සිදුව ඇත්තේ මෙම අහියෝග දෙකට මුහුණ දී රාජ්‍ය හා රාජ්‍ය නොවන මූලාශ්‍රවලින් තමන්ට අවශ්‍යකරන සහය ලබාගැනීමයි.

තිරුපෙරැන්තුරේ, මධ්‍යමපුව

‘කුණු කන්ද නිසා විනාශ වුනු භූමියේ ම සෞඛ්‍යසම්පන්න ආහාර වර්ග වවන්නාට අපට වුවමනා වුනා. ඒ හරහා අපේ දැරුවන්ගේ කුස පෝෂණය කිරීමට අමතරව දීර්ස කාලීනව ඒ ඉඩිම යළි පනැනැන්වීමට හේතුවෙයි කියා අපි බලාපොරාත්තු වුනා’

රාජ්‍යතා, තිරුපෙරැන්තුරේ, සෙන්තාමරයි කාන්තා ජ්‍යෙන්පාය කණ්ඩායම, තිරුපෙරැන්තුරේ

මධ්‍යමපුව නගරයේ සිට කි.මි.ක් දුරින් පිහිටි තිරුපෙරැන්තුරේ ග්‍රාමයේ කාන්තා කණ්ඩායම සමගින් අපගේ පර්යේෂණ කටයුතු සහ අප කළ වැඩි කටයුතු ආරම්භ වුයේ සැහෙන විභවයක් සහිත, ඉතාමත් බලාපොරාත්තු සහගත මූලපිරිමක් වශයෙනි. මේ ලේඛනය ලියන අවස්ථාව වනවිට මෙම මූලපිරිම සම්පූර්ණයෙන්ම මියගෙනස් ය. එසේනම්, මේ විශේෂිත සිද්ධි අධ්‍යනයෙන් ආහාර වගා කිරීම, විශේෂයෙන්ම දිරිදානාවයෙන් පිඩා විදින අර්ධ නාගරික පුදේශවල ආහාර වගාකිරීම පිළිබඳව අපට වැදගත් පාඨමක් කියා දී තිබේ.

මෙම පුජාව පරම්පරා ගණනාවක් තිස්සේ එහි වාසය කළ අය සහ පසුව එහි පදිංචි වූ අය යන පුද්ගලයින්ගේ සම්මිශ්‍රණයකි. 1985 දී, තිරුපෙරැන්තුරේ පුදේශයට කි.මි. 10ක් දුරින් පිහිටි පුතුර් සහ වාලයිරාවු ගම්මානවල බොහෝ පවුල් ඔවුන්ගේ ඉඩිම්වල මධ්‍යමපුව ගුවන්කොටුපලල / ගුවන් කළවුර

ඉදිකිරීමන්, එවකට ඒ ප්‍රදේශය අධි ආරක්ෂක කළාපයක් ලෙස නම් කිරීමන් හේතුවෙන් අවතැන් වූහ. එම පවුල් තිරුපෙරැන්තුරෙහි ග්‍රාමයේ පදිංචි කොට වන්දි වගයෙන් කුඩා ඉඩම් කැබැල්ලකට බලපත්‍ර ඔවුන් වෙත ලබා දී තිබේ.

තිරුපෙරැන්තුරෙහි හි විශාලතම හොතික පැවැත්ම වන්නේ මධ්‍යමපුව තගරයෙන් සහ ඒ අවටින් කසල ගෙන එන කුණු කන්දට එරහිව තිරුපෙරැන්තුරෙහි ජනතාවගේ අරගලය සහ ගම් ගොඩිමෙම වාතයට ජලයට එහි අභිතකර බලපැමි ආරම්භ වූයේ 2000 දිනකයේ මැද භාගයේදීය. නැවත නැවතක් විරෝධතා සඳහා පසුබීම් වූයේ උසාවියේ පවතින නඩුවකි. තිරුපෙරැන්තුරෙහි ප්‍රදේශයේ කසල කන්දෙන් පසට ජලයට වාතයට සිදුවන බලපැමි එහි වෙසෙන ජනතාවට මනාව පෙනෙන්නට තිබේ. 2021 දී මධ්‍යමපුව මහාධිකරණයෙන් ලැබුණු තීන්දුවකින් කුණු කන්ද වසා දමන ලදී.

මෙම සන්දර්භය තුළ රාජ්‍යා සහ ඇයගේ කණ්ඩායම වන සෙන්තාමාරයි කාන්තා ජ්වනෝපාය කණ්ඩායම 2015 දී ආහාර නිෂ්පාදනය සම්බන්ධ ජ්වනෝපාය මුලපිටිම සඳහා සාමූහිකව කටයුතු කිරීමට පටන් ගත්හ. ඔවුහු ඇනුවුම් මත සැපයු නැවුම් කුඩා සහ සරල දේශීය ආහාර නිෂ්පාදනය කිරීම ආරම්භ කළහ. කාලයක් ඔවුහු මධ්‍යමපුවේ නැගෙනහිර විශ්වවිද්‍යාලයේ විශ්වවිද්‍යාල ආපන ගාලාවක් පවත්වාගෙන ගියහ. මෙම කාන්තා කණ්ඩායමට වැඩිපුරම ඇතුළත් වන්නේ කුලී කමිකරුවන් සහ ගෘහ සේවිකාවන් වේ. ඔවුන්ගේ ඔවුන්ගේ ප්‍රධාන අනෙක් අය ද කුලී කමිකරුවන් හේ කලපුවේ මසුන් ඇල්ලීමේ නිරත වෙති. ඔවුන් ජ්වත් වන්නේ විශාල නාගරික මධ්‍යස්ථානයකට ආසන්නව වූවත්, මත්පැන්, ගෘහස්ථ ප්‍රව්‍යෙන් වැනි අසංඛ්‍යාත ස්ත්‍රීපුරුෂ සමාජභාව ගැටලු මධ්‍යයේ සහ ප්‍රදේශයේ සෞඛ්‍යය, ප්‍රවාහනය, අධ්‍යාපනය යනාදිය සම්බන්ධයෙන් ඉතා දුර්වල මහජන සේවාවන් සහිත සන්දර්භයක ය. මෙම කණ්ඩායමේ බොහෝ කාන්තාවන් දැනටමත් කුණු කන්දට එරහි ව්‍යාපාරවල ක්‍රියාකාරී වූ අතර, එය, ඔවුන් දේශපාලනීකරණයට සහ පොදු ක්ෂේත්‍රයට සහභාගි වීමට තුවු දුන් ප්‍රධාන ක්‍රියාවලියකි.

කොට්ඨාස 19 වසංගතයේ පැතිර යාමන් සමගින්, ලෝකයේ වෙනත් බොහෝ ප්‍රදේශවල මෙන්ම තිරුපෙරැන්තුරෙහි ප්‍රදේශයේ ද බොහෝ දෙනෙකුට ඒ වනවිටත් ඉතාමත් ස්වල්ප වූ ඔවුන්ගේ ජ්වනෝපායන් සියල්ල ම හඳුසියේ නතර වූ බැවින් ආහාර ගැනීමට කුමයක් තොමැති විය. සෙන්තාමාරයි කණ්ඩායමේ කාන්තාවේ එහිදී ආහාර වග කිරීමට තිරණය කළහ. කුණු කන්ද හේතුවෙන් ගොඩිම, වාතය සහ ජලය මත ඇති වන විනාශය සහ තමන් සහ තමන් ජ්වත් වන භුමිය නැවත පණ ගැනීමේ සඳහා එම භුමියේම ආහාර වග කිරීමේ විවිතවත් බව අතර සම්බන්ධය ඉක්මනින් අවබෝධ කරගැනීමට ඔවුන්ට හැකි විය. මෙම කාර්යය සඳහා මූලික කුඩා ආයෝජනයක් සඳහා ඔවුන්ට පරිත්‍යාග කිහිපයක් ලැබුණි. සෙන්තාමාරයි කණ්ඩායම ආහාර වග කිරීම දක්වා ඔවුන්ගේ කාර්යය දිගු කළේ ඒ හරහාය.

2021 දී මෙම පර්යේෂණය සිදුකරන අවස්ථාව වනවිට පහතින් සවිස්තරාත්මකව සාකච්ඡා කර ඇති හේතු මත මේ කණ්ඩායම සම්පූර්ණයෙන්ම වියැකි ගොස් තීබුණි. තිරුපෙරැන්තුරෙහි හි ආහාර වගාකිරීමේ ව්‍යවහාර සම්බන්ධයෙන් ඇත්තේ ඉතා සීමිත තොරතුරු පමණි. අසාර්ථක ලෙස අවසන් වූ, තමන්ට ඉමහත් මුදල් හා ගුම අහිමිවීමකට හේතු වූ එම මුලපිටිම ගැන කාලාකිරීමට කාන්තාවන් මැලි විය. එනිසා, අවශ්‍ය කළ සැම තැනකදීම තිරුපෙරැන්තුරෙහි අත්දැකීමෙන් උගත් පාඩම් සවිස්තරාත්මකව සාකච්ඡා කර ඇත්තේ කුලින් ප්‍රධාන පර්යේෂකාවන් විසින් සිදුකළ පර්යේෂණ සහ වඩාත් මැතකාලීනව ක්ෂේත්‍ර පර්යේෂකාවන් විසින් එකතුකළ සීමිත තොරතුරු පදනම් කරගෙන වේ. එසේම, තිරුපෙරැන්තුරෙහි කාන්තා සාමූහිකයට අහාර වග කිරීමට ඇති විහාර තවමත් ඉතිරි වී පවතින අතර, අනාගතයේ කළහැකි දී හි කොටසක් වගයෙන් ඒ පිළිබඳව විස්තරාත්මකව සාකච්ඡා කෙරෙනු ඇත. කෙසේනමුත්, මෙම පර්යේෂණය සිදුකරන කාලය වනවිට එම මුලපිටිම අවසන් වී තිබීම හේතුවෙන්, මේ ලේඛනයේ ඇතුළත්වී තිබෙන කාලාවේ තිරුපෙරැන්තුරෙහි සඳහා වෙන්වී ඇත්තේ කුඩා ඉඩකි.

මොණරාගල

'මම පැලවන්ත සිනි සහ දුම්කොල කරමාන්තාලාවල කමිකරුවකු විදිහට වැඩි කරන්න පටන් තත්තා. මට තිබුණේ ලොරිවලට පෙට්ටි පටවන්න. මම තිසේ තියාගෙන කුලියට වනුර ඇදලා ගෙයක් හදගන්න ගබාල් මිලදී ගන්න සල්ලී එකතු කළා. මට කාමර දෙකක් හදගන්න ප්‍රාථමික වූනා. පැලවන්ත සිනිවලට රසායන උච්ච තිසා දැන් මෙයේ ඇස් අන්ද වෙලා. අපේ තාත්තා වැඩි කළ ඉඩම් අයිති වෙලා තිබිබේ රන්වන්නේ වලවිවට. ඒ ඉඩම් අපට අයිති එවා නෙවයි. ඒ අය වී රික එකතුකරගෙන තියාම ඉතිරි දෙයක් තමයි අපට ගෙදර ගෙන්න ලැබුණේ. ඒ අයට (සිරිමාලෝ) තමයි මූල්‍ය ගමම අයිති. ඒනිසා තමයි ඒ අය අපිට මෙහේ පදිංචි කෙරෙවිවේ. බණ්ඩාරනායක රස්වීමක් තියලා අපේ තාත්තාට කිවිවා වහල්දු නොවී මේ ඉඩම් හාර අරගෙන යන්න කියලා.'

1956-57 වකවානුවේ ඩී එස් සේනානායක රජය සමයේ ජනපදකරණ යෝජනා ක්‍රම යටතේ ඉඩම් නොමැති බොහෝ පිරිසක් මෙම ප්‍රදේශවල පදිංචි කරන ලදී. මිනිසුන් වනාන්තර හා ඉඩම් එප්පේහෙලි කර මෙම ඉඩම් වගා කිරීමට හා ජ්වන්වීමට සුදුසු ලෙස සකස් කළහ. ජනපදකරණ යෝජනා ක්‍රම තුළ මිනිසුන්ට කුමුරු වගාව සඳහා මිනින් බිම් අක්කර 1 ක් සහ පොල් වගාව සඳහා ගොඩින් ඉඩම් අක්කර 5 ක් ලැබුණි. මේ ඉඩම් බලපත්‍ර ඉඩම් විය. 1994 වනුදිකා කුමාරතුංග රජය සමයේ මෙම බලපත්‍ර ඉඩම් සඳහා ජය භුම් සහ ස්වර්ණ භුම් යෝජනා ක්‍රම යටතේ ඔප්පු ලබාදී ඇතුළු³⁴.

සම්මුඛ පරික්ෂණයට ලක් වූ කාන්තාවන්ගෙන් 90%කට වඩා වැඩි පිරිසක් සම්පූර්ණ කර ඇත්තේ ද්විතීයික පාසල් හෝ පාම්පික අධ්‍යාපනය පමණි. දුප්පත්කම සහ වැඩි කරන්නට වීම හේතුවෙන් මොණරාගල ග්‍රාමීය ප්‍රදේශයේ තුන්වන පරම්පරාවේ ගොවීන් අතර පවා දරුවන්ට පාසල් අධ්‍යාපනය සම්පූර්ණ කිරීමට නොහැකි වූ බව පැහැදිලිය. සම්මුඛ පරික්ෂණයට ලක් වූ බොහෝ කාන්තාවන් කුඩා කළ සිටම කුමුරුවල වැඩි කිරීමට පටන් ගෙන ඇත. ගෙදර දොරේ වැඩි, සහෝදර සහෝදරියන් බලාගැනීම, ඉවුම් පිහුම් කටයුතු ආදි වගකීම් ගැහැනු මෙයින් වෙත පැවරී තිබුණි. විශේෂයෙන් මොණරාගල ප්‍රදේශයේ තිතරම ඇතිවන තියග කාලවලදී ගොවීන් වෙනත් කුමුරුවලට සහ වෙනත් දිස්ත්‍රික්කවලට කුලී වැඩි ලෙස යැම සාමාන්‍ය දෙයක් විය. පොල් වතුවල සහ දුම්කොල වතුවල කමිකරුවන් ලෙස වැඩි කිරීම ගැන කාන්තාවන් කතා කළ අතර එක් කාන්තාවක් තම පියාට අයන් කෙසෙල් වගාවේ වැඩි කරන දෙමළ කමිකරුවන් ගැන කතා කළාය.

බොහෝ කාන්තාවෝ ජව්වෙ සමයේ ලැබූ දුෂ්කර අත්දැකීම් ගැන කථා කළහ. ඇතැම් පවුල්වල සාමාජිකයින් ඒ කාලයේදී අතුරුදෙන් වීමට ලක් වී තිබුණි. පසුකාලීනව මේ කාන්තාවන් බොහෝදෙනෙක්, විශේෂයෙන්ම ඔවුන් විවාහ වීමට පෙර විවිධ දිස්ත්‍රික්කවල ඇගෙළුම කරමාන්ත යාලාවල වැඩිව ගොස් තිබුණි. තරුණයින් එක්කොස් සිවිල් ආරක්ෂක බලකායට හෝ හමුදවට බැඳී තිබුණි. මේ රකියා හරහා ඔවුන්ට අඛණ්ඩව ආදයමක් ලබාගැනීමට හැකි වී තිබේ.

බොහෝ කාන්තාවන් 1950 සහ 1960 ගණන්වල ගොවීන් කිසිදු රසායනික උච්චයක් හාවිතා නොකළ වගාවලින් ලැබූ පොහොසත් අස්වැන්න පිළිබඳව සිහිපත් කළහ. කෙසේ වෙතත්, වාණිජ බොග හඳුන්වාදීමත් සමග උක් සහ දුම්කොල වගාවන් සඳහා හාවිතා කරන විෂ රසායනික උච්ච හා බැඳුනු සෞඛ්‍ය ගැටළ පිළිබඳව ඔවුන්ගෙන් බොහෝ දෙනෙක් කතා කළහ. බිජ හා පස සාරවත් බව අඩු වීම හේතුවෙන් වසර ගණනාවක් තිස්සේ බොග එලදුව අඩු වී ඇති බව ද ඔවුන් සඳහන් කළහ.

34. කේ පී සෙයුමලකා සමග සම්මුඛ සාකච්ඡාවක්; බෙන්ටි, ඩී.එල්. සහ ඉණවර්ධනය, එල්.කේ.ඩී.ඩී.(1993), 'ශ්‍රී ලංකාවේ සම්පන් තක්සේරුව සහ ඉඩම් පරිගණක සැලසුම්: කිද්ධී අධ්‍යාපනයක්, පාරිසරික සැලසුම් ගැටළ අංක 4, දෙසුම්බර් 1993, The Environmental Planning Group The International Institute for Environment and Development London

'හේනක් සාමාන්‍යයෙන් අක්කර 6ක් 8ක් විනර වෙනවා. අපි බටු, මිරිස්, රටකුඩා, පැණී කොම්බු හා වට්ටක්කා වගේ දේවල් වැටුවා. අපි කැලය එහි කරලා වනාන්තරය ගිනි තියලා බීජ පැල කරනවා. අපි රස්සනික ද්‍රව්‍ය පාවිච්ච කළේ නැතු. සමහර වෙළාවට මිරිස් පැල හිසේ මට්ටමට ම උස යනවා. මිරිස් කරල් මාථ මිරිස් කරල් තරම් විභාලයි. මිරිස් කඩාගන්න උඩි පනින්න ඕනි. අපි සනුවින් ඒ කාලේ ගොවිතැන් කළා'

දිගු නියගය සියලුම කාන්තාවන්ට පොදු මතකයක් විය. සැම දැයකයකටම වරක්ම මාස 11ක දිරස නියගයක් ඇති වීම ගැන කාන්තාවේ කතා කළහ. ඒ කාලවලදී පොල් ගස් මැරි ගොස්, ගොවින්ගේ අස්වැන්ත නැති වී, මුවන්ට ගය වන්නට සිදුවී, පානීය ජලය නැති වී, ලිං සිදි ගොස් ග්‍රාමීය පිරිමින් සහ කාන්තාවන් වෙනත් දිස්ත්‍රික්කවල කුලී වැඩවලට තල්පු කරන ලදී.

1984 දී මොනරාගල දිස්ත්‍රික්කයේ බුත්තල සහ වැල්ලවාය ප්‍රාදේශීය ලේකම කොට්ඨාගවල ගොවින් විසින් පරම්පරා ගණනාවක් තිස්සේ වගා කළ ඉඩම් අක්කර 84,000 ක්, නිත්‍යානුකූල ලියකියවිලි නොමැති බොහෝ ඉඩම් සහ අනෙකුත් රජයේ ඉඩම් රජය විසින් වෙන්කර ගන්නා ලදී³⁵ පසුව මෙම ඉඩම් පොදුගැලීක ආයෝජකයන්ට පවරා දෙන ලදී. බුකර ඉන්වර්තනැපතල් නම් ඇමරිකානු බහුජාතික සමාගම එසේ ඉඩම් ලබා දුන් ප්‍රධාන සමාගමක් වන අතර මුවන්ට වසර 30 ක බඳු පදනම මත ඉඩම් ලබාදෙන ලදී³⁶. ඒ, පැල්වත්ත සිනි සමාගම යටතේ උක් වගා කිරීම සඳහා ය. විවිධ ජනපද 15 ක ගොවින් 3000 ක් පමණ පැල්වත්ත සිනි සමාගම සඳහා උක් වගා කිරීම ආරම්භ කළහ. මුවන්ට උක් වගා කිරීමට අක්කර 4ක් සහ ඒවත්මේම අක්කර 1/2ක් ලබාදී තිබුණත් මුවන්ට ද කිසිදු ලියවිල්ලක් ලැබේ නැත. වගාව සඳහා යටත්ත පහසුකම් ඉදිකිරීම සඳහා පැල්වත්ත සිනි සමාගම රාජ්‍ය බැංකුවලින් ගය ගන්නා ලදී. උපකරණ මිලදී ගැනීම, ඉඩම් එළිපෙහෙලි කිරීම, උක් සිටුවීම, ජලාපවහනය, ජල ප්‍රවේශය ලබා ගැනීම, බීජ, පොහොර සහ පළිබෝධනාගක, අස්වැන්ත තෙල්ලීම සහ ප්‍රවාහනය මෙයට ඇතුළත් විය. තමුත් මේ වියදම් පොලියත් සමින් ම ගොවින්ගේ අස්වැන්තන්න අඩු කරන ලදී. මේ අඩුකිරීමවලින් පසු යම් මුදලක් ඉතිරිව තිබුණා නම් ගොවින් ගේ අතට ලැබුණේ ඒ මුදල පමණි. තමන්ගේම නිවසක් සාදා ගැනීමට සහය වශයෙන්, ගොවින්ට ලැබුණේ වකරන් තහඩු 10 ක් සහ ආහාර සඳහා මාස භයකට රුපියල් 700/- ක මායික දීමනාවක් පමණි. ගොවින් කෙතරම් අසරණ වූයේ ද යත් ඇතැමුත් සමාග මේ දෙනික වැටුප් කමිකරුවන් ලෙස සේවය කරන්නට යොමු වූහ³⁷.

එවා වෙළුලස්ස කාන්තා සංවිධානය ඇති කරගනු ලැබුවේ 1984 දී ය. මෙම සංවිධානය ඇතිකර ගැනීමට හේතුව වූයේ පැල්වත්ත සිනි සමාගම විසින් ඉඩම් අත්කරගැනීමට එරෙහිව සටන්වැදීමට නායකත්වය ලබාදීමයි. මාලධී ප්‍රජා අධ්‍යාපන මධ්‍යස්ථානයේ ආධාර ඇතිව බොහෝ කාන්තාවේ මෙම සාමූහික ඉඩම් අරගලයට සම්බන්ධ වූහ. පැල්වත්ත සිනි සමාගමට වැඩ කරන 3000කට අධික

35. 'ගොවින්ගේ නැගිටීම (ශ්‍රී ලංකාව): සිනි සමාගමේ පාලනයෙන් මිදිමට කාන්තාවන් අරගල කරයි, පැන් ආසියා පැසිගික්, 2021, <https://panap.net/2021/05/peasants-rise-up-sri-lanka-women-struggle-to-break-free-from-sugar-companys-control/>

36. Monaragala was declared an Agricultural Promotion Zone (APZ) in 1982 and approximately 19000 acres of land in Pelwatte were cordoned off for sugarcane cultivation. The Pelwatte Sugar Company was established in 1981 as a joint venture between the state and foreign investors. Mehta International was allocated 12,000 acres of land Booker International was allocated acres of land affecting 625 farming families.

Sunila Abeysekera, 'Women in Struggle,' part 1, Fortnightly Review, Law & Society Trust, Jan 16th, 1991, Issue 10 <https://drive.google.com/file/d/1QSjbvcPfAGvAEKw7wi7IJm-Z3Int093f/view> ;

BuddhimaPadmasiri and Samanthy Gunawardana, 'Rural Women's Resistance to Neoliberal Agricultural Reform: The Women of Monaragala Sri Lanka,' PPE, July 8, 2021, <https://www.ppesydney.net/rural-womens-resistance-to-neoliberal-agricultural-reform-the-women-of-monaragala-sri-lanka/>; Two Worlds One Life <https://www.youtube.com/watch?v=hXzRQF9e4mE>; <https://www.youtube.com/watch?v=2Lktz1R0bjY>

37. 'Peasants Rise Up (Sri Lanka): Women struggle to break free from sugar company's control,' Pan Asia Pacific, 2021, <https://panap.net/2021/05/peasants-rise-up-sri-lanka-women-struggle-to-break-free-from-sugar-companys-control/>; People's Land Commission Report, Law and Society Trust (2020) <https://drive.google.com/drive/folders/19CGinDt1mr21sBWSouJTQhxPGKw3-Yw>

ගොවේන් සංඛ්‍යාවක් තම අයිතිවාසිකම් වෙනුවෙන් සටන ඉදිරියට ගෙනයැම සඳහා වෘත්තීය සම්තියක් පිහිටුවා ගත්ත. උක් වගාවට අනිමි වූ තම වගාකළ හැකි ඉඩම් සඳහා අයිතිය, පුද්ගලයේ විනාශයට පත් වූ කුඩා ජල මූලාශ්‍ර සඳහා අයිතිය, මෙන්ම උක් වගාවට සහ සිනි පිරිසැකසුමට බහුවල යොදාගත් රසායන ඉවා සහ පලිබෝධ නායකවලට එරෙහිවීම ඒව ඇතුළත් විය. 1989 ඩිසේන් සමයේ දී මෙම වෘත්තීය සම්තියේ නායකයා අතුරුදුන්වීමට ලක් විය³⁸. මේ අරගලය වසර 30කට වැඩි කාලයක් මුළුල්ලේ පැවති අතර අදාළ බදු කාලසීමාව අවසානයට පැහැ වෙදි ජනතාව ඒකරායි වී සංවිධානය වී නීතියැ සහය ඇතිව එම ඉඩම් තමන්ගේ නමට ලබාගැනීම සඳහා නීතිමය ක්‍රියාමාරුගවලට යොමුවිය. 3 කොලනියේ පවුල් 200ක් අවම වශයෙන් තමන් ජ්‍වල්වන අක්කර 1/2ක ඉඩම් කැබලි සඳහා වත් තමන්ට ඔප්පු අවශ්‍ය බව ඉල්ලා සිටිමින් නඩු පැවරැහ. පුද්ගලයින්ට තමන් වාසය කරන අක්කර 1/2 සඳහා ඔප්පු ලැබුණි. නමුත්, දැනටමත් පවතින වෙනස්කොට සලකනසුළ නීති හේතුවෙන් ගෙවිලියන්ට ඔවුන්ගේ නමට ඉඩම් ඔප්පු ලැබුණේ තැත. ඔප්පු ලබාදුන්නේ පවුල් පිරිමි ගෘහමුද්‍රික ගේ නමට පමණි.

ආරම්භයේ සිටම, ව්‍යාපාරය රසායනික තොවන කාෂිකර්මාන්තය සහ පරිසර ආරක්ෂණය වටා හඳු සාක්ෂියට එකට කටයුතු කළේය. මූල්‍ය සම්පත් ප්‍රජාව තුළ සහ ග්‍රාමීය කාන්තාවන්ගේ පාලනය තුළ තබා ගැනීම සඳහා කාන්තා කණ්ඩායම් ද ඉතුරුම් කණ්ඩායම් ආරම්භ කළහ. මෙම ඉතිරිකිරීමේ කණ්ඩායම් ආරම්භ වූයේ කණ්ඩායමේ ඉතුරුම් සඳහා එක් බත් මිලියක් ඉතිරි කරමිනි. ඔහු පැලැටී, පෙර්ම්පදායී ආහාර සහ නිවෙස්වලට අවශ්‍ය සෞඛ්‍ය සම්පන්න ආහාර වේලක් පිළිබඳව ද කාන්තාවේ සාකච්ඡා කළහ.

2010 වසරේ සිට කාන්තා අයිතිවාසිකම්, කාන්තා නායකත්වය, ස්ථීරුරුණු සමාජ්‍යාවය පිළිබඳ අවබෝධය” සහ සමාජ-දේශපාලන අයිතින් පිළිබඳව වඩාත් ප්‍රබල අවධානයක් යොමු කර ඇත. 2006 සිට 2018 දක්වා කාලය තුළ මෙම සංවිධානය ග්‍රාමීය කාන්තා කණ්ඩායම් 3 සිට 18 දක්වා කාන්තාවන් 800 ක සාමාජිකත්වයකින් වර්ධනය විය. සියලු කණ්ඩායම් කාබනික නීත්පාදන වගා කිරීම ආරම්භ කර ඇත. ඔවුන් දේශීය සහි පොලුවල්වල අලෙවි කිරීම ආරම්භ කර ඇත. කාන්තාවන් විසින් හඳුනාගත් විශාල අහිජේගයක් වූයේ මිල සහ වෙළඳපල පාලනය තොකිරීම සහ අතරමැදියන්ගේ සූරාක්ෂණියි. මෙය විශේෂයෙන්ම රටකුඩා සඳහා අදාළ විය. 2017 දී කාන්තා කණ්ඩායම්වල ගක්තිය නිසා අලෙවි අලෙවිසැලක් විවාන කිරීමටත් රටකුඩා සැකසීමේ තාක්ෂණයන් වැඩිදියුණු කිරීමටත් හැකි විය. සියලුම කාන්තා නීත්පාදකයින්ට කාබනික නීත්පාදනය සඳහා සහතිකයක් ද ලබා දී ඇති අතර මෙය ඔවුන්ගේ වෙළඳපල ඉහළ නංවා ඇත. දැනට බේවිඩ් ගැඹුම් ස්ටෝරස්, හමුබන්තොට අණෝක ස්ටෝරස් සහ පළාත් ගැණුම්කරුවන් ඔවුන්ගේ රටකුඩා තොග වශයෙන් මිලදී ගන්නා අතර Kenko 1st Organic Foods Shop, Wilders Pvt Ltd, LivelifeOrganic, සහ මහනුවර රෝහල, වැල්වාය රෝහල, ධජස්ජ්ජරට්බස්පි එලවලු මිලදී ගනිති.

මෙම කණ්ඩායම පැමිණෙන්නේ සමාගම් විසින් ඔවුන්ගේ සම්පත් අත්පත් කර ගැනීමට එරෙහිව සමාජ-ජාරික අයිතිවාසිකම් සඳහා වැඩිකළ දිග කාන්තා සංවිධාන ඉතිහාසයකින් ය. අද ඔවුන් සාමුහික කාබනික ගොවිතැන් පිළිවෙත් සඳහා ස්ථීරව කැපවී සිටින අතර එය ප්‍රජා ආහාර අවශ්‍යතා සඳහා ගක්තා ව්‍යවසායක් සහ විකල්පයක් බව පෙන්වා දී ඇත. කෙසේ වෙතත්, අලෙවිකරණය සම්බන්ධයෙන්, ඔවුන් කළින් සටන් කළ සමාගම්වලට වඩා කුඩා යම් යම් සමාගම් සමග වැඩි කරයි. ඔවුන් සිදුකරන කාර්යයෙහි මේ පැතිකඩ් සම්බන්ධයෙන් වැඩිදියුටත් සාකච්ඡා ඇතිවිය යුතු අතර, ඉහත කී කුඩා සමාගම් මත පෙනෙන්ම තොගැඹු හඳු සාක්ෂිය අනුව වැඩි කරන විවිධ කුඩා සමාගම් මේ සඳහා සම්බන්ධ කරගැනීමට ඉඩකඩ් පවතියි. ඔවුන්ගේ භාණ්ඩ සඳහා වඩාත් ගක්තිමත් දේශීය වෙළඳපොලක් පරිණාමය කිරීමේ අවශ්‍යතාවය ද අත්‍යවශ්‍ය වේ.

38. කේ පී සෞඛ්‍යතා සමග සම්මුඛ සාකච්ඡාවක්

අදුළු වන පසුබීම් තොරතුරු

අප සමග වැඩ කළ කාන්තාවන්ගේ වයස පිළිබඳ දත්ත මගින් හෙළි වන්නේ කාෂිකරමාන්තයට තරුණ කාන්තාවන් අඩුවෙන් සම්බන්ධ වීමයි. ඔවුන්ගෙන් බොහෝ දෙනෙක් එක්කොය් වෙනත් රැකියාවල නියැලි සිටිති, නැතහොත් තිව්වේ ප්‍රධාන 'ගෙවිලිය' තොවන අතර ඒ වෙනුවට තම මටට හෝ පියාට කාෂිකරමික වැඩවලට උදාව කරති. තමන් මෙන්ම තම දියණියන් විශාල පිරිසක් ජ්වත්වීම සඳහා ගුම්කයන් ලෙස විදේශගතව සිටින බවද අප සමග කතා කළ කාන්තාවේ සඳහන් කළහ.

සාමූහික කාන්තා ගොවිතැන් කටයුතු සඳහා දිගුකාලීන අවස්ථා ගොඩ නැගීම සම්බන්ධයෙන් ගත් කළ, කාෂිකරමාන්තය සඳහා පැහැදිලි දිරිගැනීමක් තොමැති නම් අනාගතයේ දී ජ්වතෙන්පායක් ලෙස තනි තනිව හෝ සාමූහික වශයෙන් කාන්තාවන්ට කාෂිකරමාන්තය සත්‍යාචන තොරා තොගත හැකි වනු ඇතැයි යන කරුණ වයස සම්බන්ධයෙන් මෙම දත්ත මගින් මතු කරයි. වර්තමාන අහිසේග දිගටම පවතින්නේ නම්, ආහාර වගාවේ තිරත වීමට තොරා ගන්තා ර්ලග පරම්පරාවේ විශාල හිගයකට අපි මුහුණ දෙමු. මෙය එක් එක් පවුල්වලට සහ ප්‍රජාවන්ට පමණක් තොව අනාගත පරපුරට රටට මෙන්ම ලෝකයට පවා අහිතකර ය.

වයස් පරාසය	සංඛ්‍යාව
20-29	5
30-39	17
40-49	30
50-59	24
60 and above	21
Total	97

2 වගුව : වයස් ව්‍යාප්තිය

විවාහක තත්ත්වය පිළිබඳ දත්ත හරහා බොහෝ දේ හෙළිදරවි වන අතර එය ගෙවිලියන් ලෙස කාන්තාවන්ගේ ජ්වතයේ සැලකිය යුතු කොටසක් වන පවුල් සහ ප්‍රජාවන් සංවිධානය කිරීමේ සම්මත ක්‍රමවලට බාධා කිරීමේ මූලික සාධක සමගින් බැඳී ඇතේ. මෙම පරුදෝෂණය සිදු කළ සැම ක්ෂේත්‍රයකම කාන්තාවන් යුද්ධය, අවතැන්වීම්, අතුරුදහන්වීම් අදිය හේතුවෙන් සමාජ ව්‍යුහයන්ගේ බාධාවලට මුහුණ දී ඇතේ. අවාහකව සිටීම, වෙන්වීම හෝ දික්කසාද වීම බහුලව දකින්නට නැතත්, බොහෝ කාන්තාවන්, විවාහක අය පවා, බොහෝ විට තමන් වෙනුවෙන් පෙනී සිටීමින් තමන්ගේ දරුවන් තනිවම හඳුවඩා ගන්නා අය වේ. මොවුන්ගේ ස්වාම්පුරුෂයන් බොහෝ දුරට ජ්වතෙන්පාය සඳහා දායක තොවන හෝ සංකුමණික කමිකරුවන් ලෙස සේවය කරන අය වන අතර එමනිසා එම පිරිමින් ඔවුන්ගේ පවුලේ අය සමග එකම අවකාශයේ එදිනෙදා වැඩවල තිරත තොවේ. බොහෝ කාන්තාවන්ට සැබැවීම් තනිවම තමන්ව ආරක්ෂා කර ගැනීමට සහ තම දරුවන් රැකබලා ගැනීමට සිදුවන සමාජයක තනිකඩභාවය, වෙන්වීම හෝ දික්කසාදය වටා අඛණ්ඩව පවතින සමාජ සඳාවාරයේ දායාලා බැඳුවා බැඳුවා තිබේ. මේ හා සමගාමීව ම ස්වාම්පුරුෂයෙකුගේ අවශ්‍යතාවය බලාත්මක කරන සමාජ අදහස්, පීඩනය සහ හාජාව එදිනෙදා ජ්වතය තුළ බලපවත්වයි. කෙසේ වෙතත්, විශේෂයෙන් ඉඩම් හිමිකම සම්බන්ධයෙන් සහ ගොවිතැන සඳහා ලැබෙන සේවා/සහනාධාර සම්බන්ධයෙන් තීති සහ ප්‍රතිපත්තිවල මෙම පිනාමූලික අදහස් පිළිබැඳු වීමෙන් ඇතිවන සීමාවන්, සමහර විට අසාධාරණකම් පවා පවතින බව කාන්තා ගොවීන් පිළිගනියි. මෙම නොතික හා ප්‍රතිපත්ති මට්ටමේ ඇගුවුම ගොවීන් ලෙස ඔවුන්ගේ කාර්යයට අහිතකර ලෙස බලපායි. යුද්ධයෙන් විපතට පත් ප්‍රදේශවල ජ්වත් වන කාන්තාවන් මෙන්ම යුද හමුදාවේ

සෙබල්න්ගේ භාරයාවන් ද මෙම දත්ත කට්ටලයේ සිටීමෙන් වැන්දූවන් සැලකිය යුතු සංඛ්‍යාවක් සිටීමට හේතුව පැහැදිලි වේ. ඒ අරපයෙන් ඔවුන් යුද්ධයේ දෙපැත්තේම වැන්දූවන් වූ සාමාන්‍ය මිනිසුන්ය. අපගේ එක් ගොවී සාමූහිකයක් අතුරුදෙහන් වුවන්ගේ පවුල්වල අය වුවද බලහත්කාරයෙන් අතුරුදෙහන් කිරීමෙන් පිඩාවට පත් සංඛ්‍යාව පහළ මට්ටමක පවතී. මෙයට හේතුව ඔවුන්ගෙන් ඇතැමෙකු නැවත විවාහ වී සිටින නිසා, බොහෝ විට ඔවුන්ගේ පළමු සැමියා අතුරුදෙහන් වී වසර ගණනාවකට පසුව හෝ ඔවුන්ට වෙනත් යාතියෙකු - පියවරුන්, සහෝදරයන් හෝ පුතුන් - බලහත්කාරයෙන් අතුරුදෙහන් කරවීම නිසා අහිමි වී තිබේ. මෙම පර්යේෂණයේ යෙදි සිටින කාන්තාවන් සහ ඔවුන්ගේ බිඳීවුටුනු පවුල් ව්‍යුහයන් මෙම සියලුම කළාපවල පරම්පරා දෙකක් හෝ වැඩි ගණනක් සඳහා ඔවුන්ට යථාර්ථයක් වී ඇත. මේ අනුව, මෙම යථාර්ථය විශේෂ අවධානයක් අවශ්‍ය එකක් ලෙස පිළිගැනීම වැදගත් වේ. ජ්‍යෙෂ්ඨ ප්‍රාග්ධනය සම්බන්ධ මැදිහත්වීම් සම්බන්ධයෙන් රාජ්‍ය හා රාජ්‍ය නොවන වැඩි වලදී යම් ප්‍රමාණයකට 'කාන්තා මූලික ගෘහයන්' යන රාමුව හරහා මෙය සිදු කෙරේ. බාධා කිරීම බොහෝ විට දුෂ්කර හා රිද්‍යවත නමුත්, පරම්පරා දෙක තුනක් තුළ, කාන්තාවන්ගේ මෙම තුව යථාර්ථයන්ගේ ධනාත්මක හැකියාවන් පිළිගැනීමට සහ ඒවා අහියෝග කිරීමට, ආමත්තුණය කිරීමට සහ සම්මතයට විකල්ප යෝජනා කිරීමට නිර්මාණයීලිව හාවිතා කිරීමට පටන් ගත හැකි ස්ථානයක අපි අපව සොයා ගනිමු. මෙම පර්යේෂණයේ සිටින කාන්තාවන් දැනටමත් ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ එවැනි විකල්පයකි.

තනි	1
දික්කසාද විය	1
විවාහකයි	72
වෙන්ව ඇත	2
බලහත්කාරයෙන් අතුරුදෙහන් කිරීම	4
වැන්දූ	14
දත්ත නොමැත	(3)
එකතුව	97

3 වගාව : වෙවාහක තත්ත්වය

රාජ්‍ය අධ්‍යාපන ක්‍රමය මගින් මේ සියලු ක්ෂේත්‍රවල බොහෝ කාන්තාවන් ද්විතීයික අධ්‍යාපනය දැක්වා අධ්‍යාපනය ලැබීම සහතික කර ඇත. කෙසේ වෙතත්, මෙහි තීරණාත්මක කළාපීය වෙනස්කම් තිබේ. මොනරාගලදී, අප සමග කතා කළ කාන්තාවන්ගෙන් 50% කට ආසන්න ප්‍රමාණයක් ඔවුන්ගේ සා/පෙළ මට්ටම් සම්පූර්ණ කර ඇති අතර 30% ක් ද්විතීයික පාසලට පැමිණ ඇත. තරිපූල්තේත්වීම් ප්‍රදේශයේ දේවර කාන්තාවෝ රේට හාත්පසින්ම වෙනස් විතුයක් ඉදිරිපත් කරති. ඔවුන්ගෙන් 40% ක් ප්‍රාථමික පාසල සමග අධ්‍යාපනය නැවැත්වූහ. කෙසේ වෙතත්, ඔවුන් ද තිශ්විත පරම්පරාවක - 60 ගණන්වල අගහාගයේ හෝ 70 ගණන්වල මුළු හාගයේ උපත ලබා ඇත. ඉන් පසු උපන් අය බොහෝ දුරට අධ්‍යාපනය වසර ගණනාවක් ඇති නමුත් ඔවුන්ගේ සා/පෙළ මට්ටම් සම්පූර්ණ කර ඇත්තේ ප්‍රදේශලයන් දෙමෙනෙකු පමණි. අම්පාර ඔවුන්ගෙන් 60% කට ආසන්න ප්‍රමාණයක් ද්විතීයික පාසලට ගියත් ඔවුන් කිසිවෙක් සා/පෙළ අවසන් කළේ නැත. කෙසේ වෙතත්, අම්පාර උ/පෙළ අවසන් කළ වැඩිම සංඛ්‍යාව ප්‍රදේශලයින් 3 දෙනෙකු වේ. ඔවුන්ගෙන් දෙමෙනෙක් වයස අවුරුදු 70 කට ආසන්නය. යුද්ධය, ප්‍රවශ්‍යත්වය හේතුවෙන් අධ්‍යාපනය කඩාකජ්‍යාපල් වීම සහ මෙම කාන්තාවන් උසස් පෙළ සම්පූර්ණ කිරීමෙන් පසු පැමිණ පරම්පරාවල මෙම කළාපය ආන්තිකකරණය වීම මෙයින් පැහැදිලිව පෙන්නුම් කළේය.

ගොවිතැන සහ ආභාර වර්ධනයේ දාෂ්ටීකෝණයෙන්, උසස් අධ්‍යාපනය ඇති විට එය විකල්පයක් ලෙස නොසැලෙක්. අපගේ පර්යේෂණයේ සිටින බොහෝ කාන්තාවන්ගේ දරුවන් අවම වශයෙන් ඔවුන්ගේ සා/පෙළ මට්ටම් සහ තවත් සමහරක් උ/පෙළ මට්ටම් අවසන් කර ඇත. මෙයින් අදහස් කරන්නේ ඔවුන්ට වෙනත් රැකියා සොයා යා හැකි බවයි. ආභාර වර්ධනයේ තීරත විමට බලකෙරන අභිතකර තත්ත්වයන් අනුව මෙය සම්පූර්ණයෙන්ම යුත්ති සහගත ය. ආභාර සුරක්ෂිතතාව, තිරසාරහාවය සහ ස්වේච්ඡාවය යන දාෂ්ටීකෝණයෙන් බලන කළ, ඉදිරි පරම්පරාවන් සඳහා කෘෂිකර්මාන්තය තිරසාර ජ්වනෝපාය විකල්පයක් බවට පත් කිරීමට කටයුතු කිරීම සමාජයක් ලෙස අපට බොහෝ යහපතක් කරනු ඇත. අධ්‍යාපනය සහ කෘෂිකර්මාන්තය අතර ඇති මෙම සම්බන්ධය ශ්‍රී ලංකාවේ මේ සියලු ක්ෂේත්‍රයන්හි විර්තමාන සහ අනාගතයේ දැඩි අවශ්‍යතාවයක් වන ආභාර නිෂ්පාදනය ඉහළ තැබීම සඳහා අත්‍යවශ්‍ය වන මූලික පද්ධතිමය වෙනස්කම්වල අවශ්‍යතාවය පිළිබඳ තවත් මතක් කිරීමකි. මේ දිවයින් ආභාර අවශ්‍යතා ප්‍රමාණවත් ලෙස සපුරාලීමට සහ දිරිස කාලයක් මෙහි පැවති සහ දැන් ප්‍රමුඛස්ථානයට පැමිණ ඇති ආභාර අනාරක්ෂිත හාවයෙන් මිදීමට නම් උසස් අධ්‍යාපන සුදුසුකම් සහ ආභාර නිෂ්පාදනයේ තියැලීම යන දෙකෙන් එකක් තෝරාගන්නට වන මට්ටමට ඉදිරි පරම්පරා පත් නොවිය යුතුය.

අධ්‍යාපන මට්ටම	Number
ප්‍රාථමික	21
දේශීයියික	34
සා/පෙළ	24
උ/පෙළ	6
අධ්‍යාපනයක් තැන්ත	2
දත්ත නොමැත	10
එකතුව	97

4 ව්‍යුව : අධ්‍යාපන මට්ටම

යැපෙන්නන්ගේ අදාළ දත්ත මෙම පර්යේෂණය සඳහා වැදගත් වේ. මෙම පර්යේෂණයේ සිටින සියලුම ගොවින් යැපෙන්නේ තැනි අය පමණක් නොව ඇත්ත වශයෙන්ම අන් අයට ආභාර සපයන්නන් සහ රැකබලා ගන්නන් බව කිසිදු සැකයකින් තොරව පෙන්වුම් කරන්නේ මෙයයි. මෙම දත්ත, වැඩිහිටියන් සහ වැඩිහිටි නොවුවත්, සැම විටම හෝ නිතර නිතර යැපෙන ස්වාම්පූරුෂයන් සහ අනෙකුත් පිරිමි යාතින් පිළිබිඳු නොකරයි. සාරාංශයක් ලෙස කාන්තා ගොවින් බොහෝ විට ඔවුන්ගේ පවුල්වල එකම උපයන්නා වේ. සුළු වෙනස්කම්, උදාහරණයක් ලෙස තිරුපෙරැශුරුවයි ප්‍රදේශයේ අමුන්ගෙන් වැඩි ප්‍රතිශතයක් සිටින්නේ එහි සම්මුඛ පරීක්ෂණයට ලක් කළ වයස් කාණ්ඩයේ තරුණ හා ඒ අනුව කුඩා දරුවන් නිසාය. නාරිපූල්තෙක්ටිවීම් හි දේර කාන්තාවන් බොහෝ දුරට වැඩිහිටි දරුවන් සමග බොහෝ විට විවාහ වී සිටින අතර සමහර විට ඔවුන්ගෙන් යැපෙන්නේ තැන්ත, නමුත් සැම විටම නොවේ. අම්පාර දත්තවල වැඩිහිටි හා ආබාධ සහිත ප්‍රදේශලියින්ගේ වැඩි ප්‍රතිශතය යුද්ධයේ සහ අතුරුදහන් වීමේ සංස්කීර්ණ ප්‍රතිඵලයකි. මෙම දත්ත, සමහර විට අන් කිසිවකට වඩා ප්‍රතිපත්තිමය සහ සමාජ සංජානනය තුළ කාන්තාවන් ස්වාධීන ගොවින් හෝ ආභාර නිෂ්පාදකයන් ලෙස නොසැලැකීමේ සීමාව හෙළිදරව් කරයි. මෙම සියලුම කළාපවල ආභාර නිෂ්පාදනය සම්බන්ධයෙන් සත්‍යය නම් බොහෝ කාන්තාවන් තම පවුල් සඳහා ආභාර සහ ආදායම්වල ප්‍රධාන නිෂ්පාදකයන් ලෙස නියැලී සිටින නමුත් ඔවුන්ගේ රැකවරණ කටයුතු අදාශ්‍යමාන වේ. කාන්තා ආභාර වගා කරන්නන්ට සහාය වීම සඳහා මෙම යථාර්ථය පිළිබිඳු කිරීමට ප්‍රතිපත්ති සහ සමාජ සංජානනය වෙනස් කළ යුතුය.

	මොණරාගල	තිරුපෙරැන්තුරේයි	නරපුතොටිවම්	අම්පාර
යැපෙන දරුවන්	65%	81%	53.3%	53%
වැඩිහිටි පුද්ගලයින් සහ ආබාධ සහිත පුද්ගලයින්	12.5%		3.3%	23.5%
එකතුව	77.5%	81%	56.6%	76.5%

5 වගා : යැපෙන්නන්

ආහාර වගා කිරීමේ ක්‍රියාවලිය

ගොවිතැන, ආහාර වගා කිරීම, සහ නිෂ්පාදනය සම්බන්ධයෙන් ලියා ඇති ලිපි බහුතරයක් ඒ පිළිබඳ මතුපිටින් බලමින් ඉතා පුළුල් ලෙස පවතින ගැටළු ඉදිරිපත් කරන අතර එසේ තොමැති නම් ක්‍රියාවලියේ එක් අංගයක් පමණක් කේත්තු කර ගනී. අප අපගේ කණ්ඩායම් හතරේ සම්මුඛ සාකච්ඡාවට සහභාගී වූ පුද්ගලයන් 97 දෙනෙකුට අනුව ආහාර වගා කිරීම සහ එම ක්‍රියාවලියේ විස්තරාත්මක අනුරුදීතයක් පහත දක්වා ඇත. මෙම විස්තර තුළින් අප එක් එක් අංගයන් තුළ ඇති විශේෂ දියුණු කළ හැකි අංගයන් සහ අනියෝගයන් භාඥනා ගනිමු.

ඉඩම්

	දැවදී/ මවගෙන් ලැබුනු	කාන්තාවකගේ නම්ව ඇති ඔප්පුවක් මගින් ඉඩමේ අයිතිය ඇත	පිරිමි නැදුයෙකුගේ නම්ව ඇති ඔප්පුවක් මගින් ඉඩමේ අයිතිය ඇත	බලපත්‍ර ඉඩම් පුරුෂයාගේ	බලපත්‍ර ඉඩම් කාන්තාවගේ නම්ව	ඉඩම් අයිතියක් නැතු. එම්පෙහෙලි කරන ලද ඉඩම් භාවිතා කරයි. වෙනත් අයගේ ඉඩම් භාවිතා කරයි	නිසි ලියකියවිලි තොමැති ඉඩම්
මොණරාගල		7	10	6	1 (වැන්දු)	8	4
තිරුපෙරැන්තුරේයි		4	4	3			
නරපුතොටිවම්		21	8				
අම්පාර	9		1			4	3 (පුනාමියට පසු නැවත පද්ධති කිරීම)

6 වන වගා : ඉඩම් අයිතිය

ඉහත වගා පැහැදිලිව පෙන්වා දෙන ලෙස විවිධ පළාත් අතර ඉඩම් අයිතියේ අතිවිශාල විවිධත්වයක් ඇත. කෙසේවෙතත් සැලකිල්ලට ගත යුතු වැදගත්කමක් ඇති පොදු ලක්ෂණ කිහිපයක් මෙහි ඇත. බලපත්‍ර ඉඩම් දෙන ලද ප්‍රදේශ වූ මොණරාගල සහ තිරුපෙරැන්තුරේයි යන ප්‍රදේශවල බලපත්‍ර වැඩිවශයෙන් ලබා දී තිබෙන්නේ පිරිමින්ගේ නම්ව (තාත්තා හෝ ස්වාමිපුරුෂයා) හෝ වන

අතර එය වෙනස් වී ඇත්තේ කාන්තාව වැන්දූ වන විට හෝ පිරිමි නැදැයෙකු තොමැති විට පමණි. මෙම ප්‍රජ්‍යා පිළිබඳව ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රජ්‍යා ලෙස සාකච්ඡා වෙමින් පවතී.³⁹ අභාර වගාකරන්නන් ලෙස කාන්තාවන්ගේ භූමිකාව අධ්‍යානය කිරීමේ අවස්ථාවේදී, රජයෙන් දෙන ලද ඉඩම් වල අයිතිය නැතිවීම හේතුවෙන් ඔවුන් රජයේ ගොවීන් යන නිර්වචනයෙන් පිටතට වැටුවේ.⁴⁰ මේ හේතුවෙන් ඔවුන්ට ගොවීයන්ට ලබාදෙන සේවාවන් ලබාගැනීමට තොහැකිව තිබේ. තිරුපෙරැන්තුරයි වැනි අවත්තීවීමෙන් පසු බලපත්‍ර ඉඩම් අත්පත් කරගත් ප්‍රදේශ වලට මෙම ගැටළුව විශේෂයෙන්ම අදාළ වන අතර, සමාජය සහ රජය විසින් ඔවුන් දැනින් දිගටම 'පදිංචිකරුවන්' ලෙස දකින හෙයින් ඔවුන්ට සමාජීය වශයෙන් සහ ඔවුන්ගේ අයිතිවාසිකම වෙනුවෙන් කතිකා කිරීමේදී අහියෝග වලට මූහුන දීමට සිදුවේ.

මොණරාගල පුදේශයේ මෙම පර්යේෂනයට අදාළ කාන්තාවන් 50% කට පමණ රජයේ ඉඩම් ලබා දීමේ වැඩසටහන් යටතේ සින්නක්කර විකිණීම පිළිබඳ සීමාකිරීම සහිත ජයහැමු සහ ස්වරූණහුම් ඔප්පු ලැබේ ඇත්⁴¹. වර්ෂ 1935 ඉඩම් සංවර්ධන අයු පනත අනුව මෙම ඉඩම් ප්‍රධාන බොහෝමයක් පිරිමි යුතියෙකු-ස්වාමිපුරුෂයා, පියා, ස්වාමිපුරුෂයාගේ පියා යන අයගේ නම් වලින් ලබා දී ඇත. ඔප්පු පහක් පමණක් කාන්තාවන්ගේ නමින් ඇති අතර ඒ අය වැන්දියුවන් වේ. කාන්තාවන් දෙදෙනෙකුට ඔවුන්ගේ නමින් ස්වරූණහුම් ඔප්පු ලැබේ ඇත. ඔවුන් මෙම ඔප්පු ලබාගත්තේ ඉතා මැත කාලයක් වන වර්ෂ 2000 පමණ කාලයේ වන අතර ඉහත සඳහන් කරන ලද කාන්තාවන්ට වඩා තරුණ පරම්පරාවකට අයත් වේ. එලෙසම සියලුම බලපත්‍ර ඉඩම් පිරිමි යුතියෙකු නමින් ඇති අතර තමන්ගේ නමින් බලපත්‍ර ඉඩමක් ඇති එකම කාන්තාවද වැන්දියුවක් වේ. ඔවුන්ගේ නමින් ඉඩම් නොමැති සියලුම දෙනා අපගේ නියුදියෙන් 20% පමණ, ඔවුන්ට අභාර සඳහා වගාකිරීමට අවශ්‍ය ඉඩ ලබාගැනීමට අවසර ගැනීමට පිරිමි යුතින් මත රද පවතී. තවදුරටත් පිතාමුලික සමාජීය සාරධිමයන්ගේ ජායාව ඉඩම් ප්‍රතිපත්තියට වැට්ම හෙතුවෙන් තවදුරටත් ගොවිතැනෙහි කාන්තාවගේ සහභාගිත්වය ඇශැයීමකට ලක් නොවෙමින් පවතී ඉඩමේ සම්පූර්ණ අයිතිය නොමැතිව ඔවුන්ට ගොවියන්ට ලබාදෙන සේවාවන් ලබාගැනීමට නොහැක. ඔවුන් ඉතාමත් ක්‍රියාකාරී ලෙස ගොවිතැනෙහි සහ ආභාර නිෂ්පාදනයෙහි යෙදී සිරියද සමාජ සාරධිතම මගින් තවදුරටත් තහවුරු කරන මෙම ප්‍රතිපත්ති හේතුවෙන් ඔවුන්ට වග කරන්නේ කුමක්ද වැනි දේ තිරනය කිරීමට ඇති අයිතිය වැනි අයිතින් සමුද්‍යක් අනිමි වී තිබේ. සමාජයෙන් හෝ නිශ්චයෙන් කිසිම අකාරයක උදව්වක් නොමතිව එවැනි දේට හඩ නැගීම සඳහා සටන් කිරීමට ඔවුන්ට සිදුව ඇත්. තවද දික්කසාදය, වෙන්වීම හෝ ගඟස්ථි හිංසනය වැනි පවුල් ජ්‍රිතය කඩාකජ්‍රාල් වන අවස්ථාවලදී, කාන්තාවන්ට දිරිස කාලයක් තිස්සේ තමන් වැඩ කරන ලද, පෝෂණය කර වගාව සඳහා සකස් කරන ලද ඉඩම් සම්බන්ධයෙන් කිසිම අයිතියක් නොමැතිව සම්පූර්ණයෙන් අනාරක්ෂිත තත්ත්වයකට පත්වේ.

ඉඩමකට නීතිමය අයිතියක් නොමැති වීමෙන් කාන්තාවකට ඇතිවන අනුරුදුයක තත්වය ඉතා වයස්ගත වනතෙක් පවතී. බොහෝවිට කාන්තාවන්ගේ නමින් ඉඩම් ඇති තරිපුල්තොටාටටම පුදේශය එසේ නීතිමට හේතුව වන්නේ නැගෙනහිර පළාතේ බොහෝමයක් ජනප්‍රජාවන් අතර පවතින සාම්ප්‍රදයික ක්‍රමයක් වන මාත්‍රවෘත්‍ය හේතුවෙනි. එවැනි ඉඩම් පුරුද්දක් වශයෙන් දැවැද්ද වශයෙන් දුවරුන්ට ලබාදේ.මේ නිසා වයස්ගත වන විට කාන්තාවන්ට ඔවුන්ගේ නමට ඉඩමක් හෝ ගෙයක් නොමැති තත්වයකට පත්වේ. එවිට ඔවුන්ට ඔවුන්ගේ මූලික අවශ්‍යතා සපුරා ගැනීම සඳහා ඔවුන්ගේ දරුවන්ගෙන් යැමිමට සිදුවේ. තවද අපගේ සම්මුඛ සාකච්ඡාවන්ට සහභාගී 9 දෙනෙකුට අනුව, පවුල විසින් මිලට ගන්න ලද හෝ රජය විසින් දෙන ලද වෙන ඉඩමක් වේ නම් එය ඇත්තේ ස්වාම්පිරුෂයාගේ නමින්ය. අක්කර 3-5 දක්වා වපසරියකින් යුක්ත විශාල ඉඩමක් ගැනීමට හැකිවන්නේ

39. PARL ජනතාවගේ ඉඩම් කොමිෂන් වාරපාල

40. රත්නවත්ස් ල එස් ඩිලිනි, සහ එස්. එම් මල්කාන්ති, 2021 'ගෙවිලයන්ගේ කෘෂිකාර්මික තොරතුරු අවස්ථා සහ අභාර නිෂ්පාදනය: ශ්‍රී ලංකාවේ ඉමුවල්පෙ දිසු ලේකම් කොට්ට්‍යායයේ සිද්ධි අධ්‍යනයක්' ජ්‍යව්‍යාචනය පිළිබඳ වොරසො විශ්ව විද්‍යාලයේ විද්‍යාත්මක සරගරුව - (SGGW), 22-32 (36, number 2).

41. ඉඩ මූලිකයට දැම්මා ඇත්තේ? ඉඩ සහ දැනුම් භාවය අතර ඇති සම්බන්ධය ගෙවීගෙනය කිරීම්, වියාන මොන්වේරා මෙලිස්, මෙලන්ග ආච්ජිරය, තිලක්ම්ප ද පිල්චා (eds) ප්‍රතිඵලන තේක්න්සෝ(2006)

පිරිමි දරුවන් දැරස කාලයක් පිටරටක සේවය කරන ලද්දේ නම් පමණි. මේ සියලුම ඉඩම් මිලයට ගන්නේ ස්වාම්පුරුෂයෙන් තමිනි. මෙහිදී සාම්පූද්‍යික මාත්‍රාවන්ය ඉරිතලායාමක් පැහැදිලිව පෙනෙන අතර ඒ වෙනුවට රජය විසින් ප්‍රාවාරනය කරන සමාජය විසින් අනුගමනය කරන ඉඩම් අයිතියේ මුළුක සම්මතයක් වන පුරුෂ යුතියාගේ ඉඩම් අයිතිය අනුගමනය දක්නට ලැබේ.

අම්පාර පුදේශය සුනාමිය සහ යුද්ධය නිසා නැවත නැවතත් අවතැන්වීම හේතුවෙන් විශේෂයෙන් බිඳීගිය තත්වයක් පෙන්නුම් කරයි. මේ අනුව ඉඩම් තොමැති කම, තිසි ලියකියවිලි තොමැතිව මිලට ගත් ඉඩම් සහ ගොවිතැනෑ සඳහා පාවිචිවි කිරීමට තොහැකි ඉතා දුරින් පවතින ඉඩම් වැනි ගැටළු පැනනැගී ඇත. මේ ගැටළුව වලට අමතරව අප තොරාගත් පුදේශ වලට පොදු දැදිරි කොටස් වල සාකච්ඡා වන ගැටළුව වන ජලය ලබාගැනීම, ඉඩම් වල සරු බව යන ගැටළුද දක්නට ලැබේ. නරිපුල්තොටිම් පුදේශයේ දක්නට ලැබුණු පරිදිම මෙහින් දියණියන්ට දැවැද්ද ලෙස ඉඩම් ලබා දීම හේතුවෙන් වයස්ගත් කාන්තාවන් බොහෝවිට ඔවුන්ගේ දුවරුන්ගේ ස්වාම්පුරුෂයන්ගේ යැපෙන්නන් බවට පත්වන්නේ පිතාමුලික තත්වයක් තුළ දුවරුන්ට තමාට කැමති විටෙක තම මවට සැලකීමට වත් අයිතියක් තොමැති හෙයිනි. සමස්තයක් වශයෙන් අම්පාර පුදේශයේ මෙම පරික්ෂණයට සහභාගීව කාන්තාවන්ට ඉඩම් ලබාගැනීමට ඇති හැකියාව අවම තත්වයක පැවතුන අතර මෙම සම්භායට ඇතිවූ විශාලම අහියෝග වලින් එකක් විය. ගොවිතැන් කළ හැකි ඉඩම් වලට ඇති දුර අම්පාර පුදේශයේ ප්‍රධාන ගැටළුවකි. පුද්ගලයන් වැඩි ප්‍රමාණයකට මේ හේතුවෙන් අහාර වගා කිරීම නැවතැන්වීමට හේ ඉඩම් විකුණා දැමීමට සිදුවී ඇති. මෙම තත්වයට හේතු වී ඇත්තේ අවතැන්වීමෙන් පසුව පුනුරුත්තාපනය සහ තැවත පැදිංචි කිරීමයි. එනමුත් නරිපුල්තොටිම් පුදේශයේ වැඩිමනන්ම පුද්ගලයන්ට තමන්ගේ නිවස ආසන්නයේම පමනක් ඉඩම් ඇති අතර, කිහිපයක් ඇරැණු කොට අනෙක් සැම ඉඩමක්ම සාමාන්‍යක් වශයෙන් අක්කර 1/2 ක් පමන ඉඩම් වේ. කෙසේ වෙතත් මෙම ඉඩම් ඔවුන්ට පාවිචිවි කිරීමට ඉතා පහසු වන්නේ ඔවුන්ගේ නිවෙස් වලට ඉතා සම්පූද්‍යන් පිහිටා ඇති හෙයිනි. බොහෝ කාන්තාවන්ට තමන් වගා කරන ඉඩමට යාම අම්පාර පුදේශයේ කාන්තාවනට මෙන් ගැටළුවක් තොවේ. මොණරාගල පුදේශයේ අප සමග සාකච්ඡාවට සහභාගීව අය ඉඩම් වලට ලැගාවුයේ පාපැදියෙන් හේ දිගු දුරක් ඇවැදිමෙන්ය. මෙය අපගේ මීලග මාත්‍රකාව වන ශුමය ලබාගැනීමට තොහැකිවීම සහ කාන්තාවන්ට ආරක්ෂාවක් තොමැතිවීම හේතුවෙන් සමහර ඉඩමක් කොටස් වල අහාර වගාකිරීම අත්හැරීම යන කරුණෙට සම්බන්ධ වේ.

නීතිය විසින් තහවුරු කරන ලද පිතාමුලික සාමාජිය තත්වය, යුද්ධයේ සහ ස්වභාවික විපත් වලින් සිදුවන අවතැන්වීම වැනි අති විශේෂ තත්වයන් තුළ කාන්තාවන්ට ඉඩම් ලබාගැනීමට ඇති හැකියාවට බාධා පමුණුවන ව්‍යහාත්මක කරුණු තුළ විවිධ ක්‍රම තුළින් මෙම ප්‍රධාන ගැටළුවලට පිළිතුරු සෙවීම ඉතා වැශිශ්ච වේ. කාන්තාවන්ට ඉඩම් අයිතියේ සාමාන්‍යතාවය සඳහා දැනට කරගෙන යන ව්‍යාපාරයන් ඉදිරියටම ගෙනයා යුතුය. ඒන් සමගම මධ්‍යස්ථාන කාලයක් තුළ අප සමග සාකච්ඡා කළ ගොවි සාමුහික පැහැදිලිව පවසා සිටියේ ඉඩම් ලබාදුනහාත් ඔවුන්ට අහාර වගාකිරීමේ ක්‍රියාව වැඩි කිරීමට හැකිවන බවයි. සමාදන වීම සහ පුනරුක්‍රියාපනය යන ක්‍රියාවන්හි වැදුගත්කම සලකමින් විෂමතාවයන් නැති කිරීමට කළ යුතු ප්‍රධානම කාර්යය වූවත් තතිව ඉඩම් අයිතිය ලබා දීමේ ඇති ගැටළුකාරී තත්වය මත රටේ අහාර වගා කිරීම වැඩිකිරීම සඳහා ගොවි සමුහිකය ගොවියන්ට රජය විසින් ඉඩම් ලබාදෙන ජීකකයක් ලෙස භාවිතා කළ හැක.

දැනට අහාර සඳහා පවතින බලවත් අවශ්‍යතාවය මත මෙය සුදුසු විසදුමක් වන අතර දැරස කාලීනව මෙය දැනට ඉරිතලාගොස් ඇති සාමාජික සහ ආර්ථික ව්‍යුහයන් වල ප්‍රතිසංස්කරණ ක්‍රියාවලිය ගැනුරු තත්වයක සිට වැඩියුණු කරනු ඇති.

පස, පොහොර, කම්මි නායක

සැම පුදේශයකට අදාළව ගොවියන්ගේ පසේ සරුසාරහාවයට අදාළව සැලකියයුතු ප්‍රමාණයක වැළකී සිටිමක් මෙම පර්යේෂණය පුරාවටම අප නිරික්ෂණය කළ දෙයක් වන්නේය කෙසේ වෙතත්,

පසේ ගුණාත්මක භාවය පිළිබඳ කුමානුකුල සොයාබැඳීම සහ පසේ සරු බව වැඩි දියුණු කිරීම සයදහා කටයුතු කරන මොනරාගල දිස්ක්‍රික්කයේ හැර වෙනත් ප්‍රදේශ වල ගොවියන්ට පසේ තත්ත්වය සම්බන්ධයෙන් පැහැදිලි දැනුමක් නොමැත. මෙය මූලික ගැටළුවක් වන අතර පසේ සරු බව අඩු වීම යන කරුණ අවශ්‍යයෙන්ම පස නැවත පෝෂනය කිරීම සයදහා පස නිසරු විමේ ස්වභාවය පැහැදිලිව අධ්‍යායනය කිරීමට යොමු කෙරේ. එසේ පස නැවත පෝෂනය කිරීමේ ප්‍රතිඵල ගොවියන්ට පැහැදිලිව නිරික්ෂණය කළ හැක. මෙම ප්‍රදේශයේ පසේ සරු බව අඩු වීම පිළිබඳ ඔවුන්ගේ පවුල්වල පරම්පරා ගනනාවක් සාමාන්‍ය දැනුමක් සහ නිරික්ෂණයක් කර ඇත. එයට හේතු වන්නේ වර්ෂා රටාවේ වෙනස්කම්, දිර්ස කාලයක් රසායන දුව්‍ය භාවිතය, දැනුම අභිජ්‍ය වීම, පොහොර යෙදු ඉඩම් කළින් කළට භාවිතා නොකර තැබීම වැනි පසේ සරු බව අඩු කරන නිතර කරන කාෂිකාර්මික පුරුදු වැනි දේ ගොවියන් විසින් නිරික්ෂණය කරන ලද අතර අප හට ප්‍රකාශ කරන ලදී.

පසේ තත්ත්වය පිළිබඳ පැහැදිලි අදහසක් සහ හඳුනාගත් ලද ප්‍රදේශයකට සරු පසක් ලබාගැනීම සහතික කිරීම සයදහා ගමන් කිරීමට නිවැරදි මගක් නොමැති වීමද පොහොර භාවිතයට විශාල වශයෙන් බලපායි. තවද ඉතාමත් වැදගත් කරුණක් වන්නේ 1958 සිට කාෂි කර්මයට රසායනික පොහොර භාවිතය අත්‍යාච්‍ය කිරීම සහතික කිරීම සයදහා ශ්‍රී ලංකාවේ ඉතාමත් තදින් බලපැමක් සිදු කිරීමයි. 1968 වන විට, කාෂි කාර්මික අංශයේ විශාලම අංශය වන වී වගාවෙන් 100%ක්ම, රසායනික පොහොර භාවිතය කළේය. මෙය එළවුල වගාවේ අඩු ව්‍යවද ජාත වෙනස් කරන ලද බීජ වර්ග රසායනික පොහොර භාවිතය⁴² සමඟ අත්වැළේ බැඳ ගිය අතර මෙය රජයේ සහනධාර මගින් දැඩිව අනුබල දෙන ලද අතර⁴³ එය වර්ෂ ගනනාවක් තුළ දිගින් දිගටම වැඩි වී තිබේ.

අම්පාර ප්‍රදේශයේ ගොවියන් වෙනත් දෙයක් නොමැති අවස්ථාවල රසායනික පොහොර භාවිතා කරයි. කෙසේනමුත් කුකුහළයක් දන්වන කරුණක් වන්නේ ඔවුන් රජයෙන් අඩුම්ලට ලබාදෙන සහනාධාර ලෙස පොහොර ලබාදෙන කඩවලින් වැඩි වශයෙන් පොහොර මිලට ගන්නේ නැති වීමයි. ඔවුන් මිලට ගන්නේ කුඩා පෞද්ගලික ව්‍යාපාරිකයන්ගෙනි. මිල හේතු වන්නේ පළමුව ඔවුන් ගොවියන් ලෙස හඳුනාගෙන නොමැති හෙයින් ඔවුන්ට එසේ පොහොර ලබාගැනීමට ක්‍රියාකාරී ලෙස ඇවිටිලිකිරීමක් සිදුවන්නේ නැති අතර දෙවනුව රජයේ වෙළද සැල් වලින් මිලදී ගැනීමට අවශ්‍ය අවම පොහොර ප්‍රමාණය මෙම ගොවියන්ගේ අවශ්‍යතාවයට බොහෝ විට වැඩි වේ. රජයේ වෙළදසැලින් පොහොර ලබාගන්නා බව ප්‍රකාශ කළේ එක් කාන්තාවක් වන අතර ඇයට ඒ සයදහා පළමු වර භාගයක් ගෙවීමට හැකිබැවින් එසේ සිදුකරන බව ප්‍රකාශ කළාය. නමුත් දෙවන් වර සිට ඇයට ඒ සයදහා මුළු මුදලම ගෙවිය යුතු වේ. ඔවුන් රජය විසින් රසායනික පොහොර භාවිතයට අනුබල දුන්නද ඔවුන් සෘජ්‍යම රසායනික පොහොර භාවිතා නොකළද, රජයෙන් රසායනික පොහොර වලට එවැනි වැදගත්කමක් ලබාදීම හේතුවෙන් රසායනික පොහොර සයදහා විශාල පෞද්ගලික වෙළදපලක් බිභිංහි ඇති අතර එය පවතින හෙයින් වෙනත් පොහොර නොමැති විට ඔවුන් භාවිතා කරයි.

නරිපුල්තොටාවටම හිදී එළවුල පාත්ති සයදහා පොහොර භාවිතා නොකිරීම පිළිබඳ වඩාත් පැහැදිලිව ප්‍රකාශ කරන ලදී. කෙසේවත් මෙයට හේතුව කාබනික වගාව කිරීමට පෙළවීමට වඩා ඔවුන්ට රසායනික පොහොර මිලට ගැනීමට අවශ්‍ය මුදල නොමැති කම වේ. එළවුල කොරටුවක් ජ්වනෝපායක් ලෙස සැලුකීමට අවධාරනය නොකිරීම යන කරුණද තවදුරටත් මෙයින් පෙන්වා දේ. මෙය කුකුල කැම වලින් වෙනස් වන අතර ඔවුන් සියලු දෙනාම කුකුල කැම වෙළදපලන් ලබාගති. කුකුලන් ඇතිකිරීම ජ්වනෝපායක් වශයෙන් ඉතා වැදගත් ලෙස සැලකන අතර ඒ සයදහා ඔවුන් මුදල වැයකිරීමට පෙළණේ.

42. විදුර ප්‍රහාන් මුනසිංහ, දුර නොදින ලද කාෂිකාර්මික ප්‍රතිපත්ති ගොවියන්ට සහ රටට වින කරයි' Groundviews, 13 July 2021, <https://groundviews.org/2021/07/13/short-sighted-agricultural-policies-spell-doom-for-farmers-and-the-country/>

43. ජ්වික විරහෙව, සරත් එක්. කොඩිකුවක් සහ අනොම අරියවර්ධන 'ශ්‍රී ලංකාවේ පොහොර සහනාධාර වැඩසහන' සංවර්ධනය වන රටවල අනාර ප්‍රතිපත්තිතාත්මික අධ්‍යායක්, මි මින්ව්‍යේ ඇත්ත්ව්‍යාච්‍යාසන්, සහ මුළු වෙන්ග් (උඩ්), 2010 ජනවාරි https://www.researchgate.net/publication/256186294_Fertilizer_subsidy_programme_in_Sri_Lanka

කාමිනාගක සම්බන්ධයෙන් මෙම කතාව යම් ප්‍රමානයක් වෙනස් වේ. අම්පාර සහ නාරිපුල්තොටාට්ම යන පුදේශ දෙකෙහිම රසායනික කාමිනාගක අහාර වගාකිරීමේ මුලිකාංගයක් ලෙස තොට රෝගයට කට බෙහෙතක් ලෙස සැලකේ. බෝංචි වැනි පැලැට් නිතරම ලෙඩ රෝග වලට ගොඳුරු වන හෙයින් කාමිනාජක අවශ්‍ය වන අතර කොලඹට වලටත් එස් අවශ්‍ය වේ. වෙනත් බොහෝමයක් එලවල් වගා කිරීමට රසායනික කාමිනාගක හාවතා තොකරයි. කෙසේ වෙතත් ඉතා විශාල වපසරියක රට කජු හො එලවල්, බාහා හො ඇට වර්ග වගා කරන විට වෙනත් පොහොරක් තොමැති විට රසායනික පොහොර සහ කාමිනාගක හාවතාව මේ පුදේශ වල සිදුවේ. මොණරාගල වුවද මෙම පර්යේෂණයට සහභාගී වූ කාන්තා ගොවී සංවිධාන් වලට සම්බන්ධව වැඩ කරන සම්පූර්ණයෙන්ම කාබනික වගාවන් වල යෙදෙන ගෙවිලියන් පවා මහා පරිමානයෙන් ඔවුන්ගේ පුරුෂ ඇතින් සමග කරන වී වගාවන් වලට රසායනික පොහොර සහ කාමිනාගක හාවතා කරයි කුඩා සහ තෙල් යන් දේවර්ගයම හාවතා කරන අතර කුමක් හාවතා කරන්නේද, කොපමනද?, සහ කුමන අවස්ථාවේදීද යන්න සම්බන්ධයෙන් පොදු දැනුමක් පවතී.

රසවත් කරුනක් වන්නේ රසායනික සහ පොහොර යන දෙවර්ගයටම අදාළව මෙම පුදේශයේ මෙවායේ ස්වභාවික අනුරුදීතයන් සඳීම පිළිබඳ සාම්පූද්‍යික දැනුම සම්බන්ධයෙන් කරුණු ප්‍රකාශ කර ඇත. මොණරාගල පුදේශයේ පමනක් මෙම දැනුම සංවර්ධනය කර ක්‍රියා පිළිවෙළක් සකස් කර ඇති අතර, අනෙකුත් සියලුම පුදේශවල එය අභිජිවෙළකට, වැඩි තැකීමක් තොමැතිව පවතී. 2021 වර්ෂයේ රසායනික පොහොර හඳුනියේම තහනම් කළ අවස්ථාවේදී⁴⁴ මෙම පර්යේෂණයට සම්බන්ධ සියලුම ගොවියන් එම සාම්පූද්‍යික දැනුම දෙසට යොමුවිය. කොට්ඨි 19 තත්ත්වය හේතුවෙන් ඇතිවූ අවදනම් තත්ත්වයන් හේතුවෙන් සියලුම ජ්වනෝපයන් බරපතල ලෙස අඩාල වීම සහ අහාර සපයා ගැනීම තහවුරු කිරීමට තිබු බලවත් අවශ්‍යතාවය නිසා මෙම සියලුම පුදේශ වල අවසන් තුරුමුප්‍රව ලෙස ස්වභාවික පොහොර සහ කාමිනාජකවලට යොමුවිය. කාබනික කුම මගින් පසට සහ ගස් වලට සැලකියුතු ආකාරය පිළිබඳ මූලික දැනුම පහැදිලිවම තිබුනා එය පසුපසට තල්පු වන අතර වෙළදපල සහ රජයේ සම්බන්ධය තුළින් රසායනික නිෂ්පාදන වෙනත් පොහොර තොමැතිව විට ගොවිතැනට යොදගන්නා සංකිරණ විතුයක් පෙන්නුම් කෙරේ. කෙසේ වෙතත් මෙම දැනුම වර්ධනය කිරීම සහ කාබනික පුරුදු නැවතක් වෙනත් කුම තොමැතිව විට හාවතා කරන කුමයක් ලෙස ස්ථාපිත කිරීම මෙම ප්‍රජාවන් වල පහසුවෙන් කළ හැකි වේ. තවද පළමුවෙන්ම සුදුසු වන්නේ වහාම වියදීම් අඩුකිරීම වන අතර දීර්ස කාලීනව, සමාජයයෙන් පසේ පෝෂණ තත්ත්වය වැඩිකිරීමයි. මේ සඳහා රජය සහ වෙළදපල අතර සම්බන්ධය තුළින් කිසියම් ආකාරයක අහාර වගා කිරීමක් සඳහා රසායනික ද්‍රව්‍ය හාවතා කිරීම පිළිබඳ එක් වරම තොකරන සැලසුම් සහගතව කරන මූලික වෙනස්වීමක් අවශ්‍යවේ. මෙම වෙනස්කිරීම සමාජීයව වෙනස්වීමකිද පාදන වනු ඇති අතර එමගින් නැවතක් කාබනික වගාවේ සාම්පූද්‍යික දැනුම සහ පුරුදු වෙනත් කුම තොමැතිව විට අනුගමනය කරන තත්ත්වයකට කැරුණ ආ හැක. අප කතා කරන ලද ගෙවිලියන්ට එම ක්‍රියාවලිය කර ගෙන යන අතරතුර ඔවුන්ගේ ජ්වනෝපය දිගින් දිගටම කරගෙන යමින් කාබනික වගාවට යොමුවීමට පිරිමුසුමිදයක, එලදයිතාවයෙන් ඉහළ දීර්ස කාලීන සැලසුමක් අවශ්‍යවේ. මෙම වෙනස් වීම සිදු කර ගැනීමට හැකිවීමට ඔවුන්ට දැනට පවතින පසේ තත්ත්ව සහ පාරිසරික තත්ත්වයන් අනුව කාබනික වගා කිරීමේ කුම පිළිබඳ ගැශීරින් පුහුණු වීමක් හෝ නැවත පුහුණු වීමක් ලබාගැනීමට අවශ්‍ය සම්පත් ලබාගැනීමට හැකියාව තිබිය යුතුය. කළේපනාකාරීව කරන ලද සැලසුම් සහ විවිධ කුම තුළින් මූලික ජ්වනෝපය සහ එදිනෙද අහාර අවශ්‍යතාවයන් සපුරා ගනිමින්, සමුහිකයට කාබනික කාමිකර්මයට වෙනස් වීමට හැකියාව ඇති බව මෙම පර්යේෂණය මගින් පෙන්නුම් කරයි, සැලකිය යුතු තවත් අංගයක් වන්නේ වගා කිරීම සඳහා පස සකස් කිරීමට ගෙවිලියන්ට බොහෝ විට පිරිමින්ගෙන් කුම්ඩු හාන යන්තු කුළුයට ගැනීමට සිදුවීමයි. මෙම පර්යේෂණය කර කාලය වන විට තිරුපුල්තොට්ම හි මේ සඳහා වැයවු මූදල රු.3000/- පමණ

44. විදුර ප්‍රජාන් මුහසිංහ, දුර දිග තොබලා සඳු ප්‍ර්‍රිතපත්ති රටේ ගොවියන්ගේ අවසානය ලිඛි කරයි', Groundviews, 13 July 2021, <https://groundviews.org/2021/07/13/short-sighted-agricultural-policies-spell-doom-for-farmers-and-the-country/>

විය. තමුත් අධික ලෙස වැඩි වූ ඉන්දන මිල හේතුවෙන් මෙම මුදල ඉතාමත් සීගුයෙන් ඉහළ ගොස් ඇත. මෙම පුදේශයේ කාන්තාවන් බොහෝමයක් ඉතාමත් කුඩා පරිමාණයේ අභාර වගා කිරීමේ යෙදී සිටින අතර ඉන් එලව් වැනි තම අත්‍යවශ්‍ය අභාර අවශ්‍යතා සපුරා ගනිමින් ඉතාමත් කුඩා අතිරේක ආදයමක් බෙඳී මෙම ක්‍රියාව සම්පූර්ණයෙන්ම වැසි ජලය මත රද පවතින්නේ ජලය සහ අදල සේවාවන් ලබාගැනීමේ පවතින අභියෝගකා හේතුවෙන්ය. ඒ අනුව මෙම යන්ත්‍ර වල වියදම දරාගත නොහැකි අතර සමහර අවස්ථාවල කාන්තාවන් ඉඩම් වල වගා නොකරන්නේ ඉඩමෙන් ලැබෙන ආදයම කුඩා වන අතර වියදම අධික නිසාවෙනි. සාමූහිකය ඉතාමත් වැදගත් වන තවත් අවස්ථාවක් මෙය වේ. රජය හෝ රාජ්‍ය නොවනසංවිධාන වලට සංවිධානයේ සම්භයේ සාමාජිකාවන්ට සහන මිලකට වගාවට අවශ්‍ය යන්ත්‍ර කුලියට ගැනීමට ක්‍රමයක් ආරම්භ කළ හැක. මිට අමතරව නැතහැත් විකල්පයක් වශයෙන් සම්භය විසින් වගා වට හාවිතා කරන යන්ත්‍ර අයිතිය ලබාගෙන හෝ බඳු ගෙන සම්භයේ සාමාජිකයින්ට නොමිලේ හෝ ඉතාම අඩු මිලකට වගා වැඩි සඳහා යන්ත්‍ර ලබා දිය හැක.

පස, බිජ, පොහොර සහ කාමිනාභක යන අංගවල නියම ස්වභාවය පෙන්වන පාඨමක් ඉගෙනගතයුතු කතාවක් තිරුපෙරුන්තුරය් ඉදිරිපත් කරයි. කොට්ඨාස 19 වසංගත කාලය තුළ මෙම පුදේශයේ පුද්ගලයන් බලවත් පිඩාවකට ලක්විය. ඔවුන් වැඩිදෙනෙක් එදිනෙද පඩි ලබන කමිකරුවන් වූ හෙයින් වසංගතය කාලයේ රට අගුෂ දැමු විට ඔවුන්ට වැඩි සොයා ගැනීමටත් වැඩි සඳහා යාමටත් නොහැකි විය රජයෙන් සමඳ්දී ලෙස ලබා දෙන සහනාධාර ප්‍රමාණවත් නොවූ අතර සමහර අයට එයද නොලැබුනි. මෙවැනි තත්ත්වයක් යටතේ තිරුපෙරුන්තුරයි හි කාන්තාවන් එකට එකතු වී අත්‍යවශ්‍ය අභාර අවශ්‍යතාවය සපුරා ගැනීම උදෙසා එළවුල කොරටු පටන්ගැනීම සඳහා මුදල් එකතු කරගන්නා ලදී. එම මුදල් වලින් ඔවුන් නගරයේ වෙළඳසැලකින් බිජ මිලට ගන්නා ලදී. මෙම බිජ ජාන වෙනස් කරන ලද ඒවා විය. එම බිජ අවශ්‍ය ප්‍රමාණයට නොවැඩුනු අතර එලදවද ඉතාමත් අඩු විය. ඉන්පසු ඔවුන් මෙම බිජ වලින් එලදවක් ලබාගැනී සඳහා නිරන්තරයෙන් රසායනිකයන් හාවිත කිරීමට අවශ්‍ය බව දැන ගන්න ලදී. කණ්ඩායමේ ඇතැම් කාන්තාවන් තමන් ලග තිබුනු මුදල් බිජ ගැනීම සඳහා සහ මාස දෙකක ජල බිංජ්‍යන් ගෙවීම සඳහා වැය කිරීම හේතුවෙන් එලදවක් ලබාගැනීමට රසායනික නිෂ්පාදන හාවිත කිරීමට පෙළමුනි. අනෙක් කාන්තාවන් ඔවුන් කාබනික වගාව කරන හෙයින්ද පවුල් වල අත්විදින බරපතල ගැටුව හමුවේ එලවුලු වගාව වෙනුවෙන් තවත් මුදල් වැයකිරීමට අකමැති වීම හේතුවෙන් රසායනික නිෂ්පාදන හාවිත නොකරන ලදී. මෙම කාන්තාවන්ට එලදවක් නොලැබුනි. මෙම ක්‍රියාවලිය හේතුවෙන් මෙම කාලය තුළ සංවිධානයේ ක්‍රියාකාරීත්වය අඩා විය. එය ඔවුන්ට විශාල පාඨමක් කියා දුන්නේය.

ඡලය

මෙම පර්යේෂණයේ අවදනය යොමුකරන අංගයන් අතරින් ගෙවිලියන්ට විශාලම අභියෝග යක් වූ අංගයක් වූයේ ජලය ලබාගැනීමයි. මෙම පර්යේෂණයට අදල සැම පුදේශයක්ම වියලි කළාපය තුළ තිබෙන අතර මොනරාගල වියලි සහ මධ්‍යම කළාපවල මායිමේ පිහිටා ඇත. සාමාන්‍ය යෙන් ඔක්තොම්බර් සහ දෙසැම්බර් මාස වල වර්ෂයකට ලැබෙන මුළු වර්ෂාපතනයෙන් 75% පමණ ලැබෙන අතර එය වගා කිරීම සඳහා මහ කන්නය වේ. දිවයිනේ ඉතිරි පළාත් වල, සමහර පළාත් වල සැප්තැම්බර් සිට මාර්තු දක්වා පවතින, සැලකියයුතු යල කන්නයක් ඇති වුවත් වියල කළාපයේ එසේ නොවේ. වියලි කළාපයේ වර්ෂාව ඉතා අවම වන අතර මාර්තු මැයි සිට මැයි මුළු දක්වා මාස දෙකක කාලයක් පමණ පවතී⁴⁵. ඒ හේතුවෙන් වියල කළාපයට ප්‍රධානම වගා කරන කාලය වන්නේ මහ කන්නය වන නමුත් යල කන්නයේද කුඩා පරිමානයෙන් ගෙවතු වගාවන් සහ එලව් වැවීම සිදුවේ.

45. ඩී.වී.අර්ජු ප්‍රත්‍යාශවර්දන, ලංකාවේ වියලි කළාපයේ දේශගුණය. ශ්‍රී ලංකාවේ වියලි කළාපය තුළ දී, මාස සේමසිර සහ දූෂණායක () ශ්‍රී ලංකාවේ පාංදු විද්‍යා සමාජයේ විශේෂ ප්‍රකාශනය, 2010 පිටු 9-26

මෙම වර්ෂා රටාවේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස වියලි කළාපය කුඩා සහ විශාල ජල සම්පාදන ක්‍රම බොහෝමයක් ඇත. කුඩා පද්ධති මගින් වර්ෂාවෙන් පෝෂනය වන වැව් වල ජලය ඇලවල් මගින් ජලය් බෙද හරින අතර විශාල පද්ධති මගින් රටේ විශාලම ගාව වන මහවැලි ගගේ ජලය රජය විසින් කළමණාකරනය කෙරෙන ජලාශ සහ ඇල මාර්ග මගින් හරවයි⁴⁶. රජය විසින් 1988 සිට ගොවී සංවිධාන වල සහභාගින්වයෙන් ජල සම්පාදනය කළමණාකරනය කිරීම සඳහා සහභාගින්ව සැලසුම් දෙසට යොමුවිය.⁴⁷ ඉහත සඳහන් කළ පරිදි කාමි කාර්මික සම්පත් නොමැති විම කාන්තාවන්ට ගෙවිලියන් වශයෙන් වැඩි කටයුතු කිරීමට ඇති ප්‍රධාන අභියෝගයක් වේ. මෙම අවස්ථාවේදී, ඔවුන් නෙතික ඉඩීම අයිතිකරුවන් නොවීම සහ කාන්තාවන් පොදු සමාජයේ කටයුතු වලට සහභාගි විම සහ තීරන ගැනීම සම්බන්ධයෙන් සමාජය සහ සඳවාරාත්මක අදහස් හේතුවෙන් කාන්තාවන්ට අවශ්‍ය ප්‍රමාණයට ජල සම්පාදනය ලබාගැනීම සඳහා ගොවී සංවිධාන වලට ගොස් සාකච්ඡා කිරීම අපහසු වී ඇත.⁴⁸

	වර්ෂාව	ලිද	ඇල ගග/ පොකුණ	වර්ෂාව සහ නල ජලය	නල ජලය	ඒකතුව
මොණරාගල	13	12	4	4	2 (8500-, 2000)	35
අම්පාර	2	6	5		2	15
නරපුල්තොටිම්	10	2	3			

7 වගාව : ජලය ලබා ගැනීමට ඇති හැකියාව

මෙය මෙම පර්යේෂණයේදී එකතු කරන ලද දත්තවලින් තහවුරු වේ. අප සාකච්ඡා කළ කිසිදු අහාර වගාකරන්නෙකු කිසිදු ප්‍රදේශයකින් ජලය ලබාගැනීමට පහසු බව ප්‍රකාශ කළේ නැත. වර්ෂා ජලය මත ඉතා විශාල ලෙස යැපෙන තත්ත්වයක් ඇති අතර සමහර අවස්ථාවලදී රජයෙන් සපයන ලද නල ජලය කුඩා පරිමාණ ජල සම්පාදන ක්‍රම වලට සම්බන්ධ කොට ඇත. රජයෙන් සපයන ලද නල ජලය හාවිත කිරීම කුළුන් දුරාගත නොහැකි ඉතා අධික මුදලක් ගෙවීමට සිදුවන හෙයින් විකල්ප ක්‍රමයක් ලෙස මෙම කුමය හාවිතය ගෙවිලියන් විසින් අතහැර ඇත තිරුපෙරුන්තුරයි හිදි දක්නට ලැබූ ඉතාමත් දුක් සහිත දෙයක් වුයේ ආර්ථික අපහසුතා දැඩිව දැනෙන මෙවැනි කාලයක් කුළ අසාර්ථක එලවල් වගා කිරීමේ ප්‍රයත්ත්වයකට පසුව ඉතා අධික ජල බිල් පමනක් ඉතුරුව පැවතිමයි නල ජලය හාවිතා කිරීම විකල්පයක් ලෙස කිරීමට අම්පාර ප්‍රදේශයේ ගොවියන් නොසලකන්නේ අදාළ වියදම හේතුවෙන්ය. සමහර කාන්තාවන්ට ඔවුන්ගේ ඉඩීම වල ලිං තිබුණ ද මෙම ලිං වර්ෂාවෙන් පෝෂනය වන හෙයින් වර්ෂාව නොමති කාල වලට ඒවා සිදි යයි. වෙනත් කාලවලට ජලය ගත හැකි පොකුණු, වැව් සහ සම්පාදනයෙන් ඇති ගාගා ඇත. මේ සඳහා කාන්තාවන් පොම්ප කුළුයට ගෙන, භුමිතෙල් මිලට ගෙන ඉඩීමට ජලය ගෙනයැම සඳහා බවද කුළුයට ගත යුතුය මෙම උපකරණවලටද වියදම් දැරිය යුතුය. මෙම කාන්තාවන් මුළුන්ම අයිතිකරුවන් ලෙස ජ්වත්වූයේ භුගත ජලය සහ ජල ප්‍රහවයන් යන දෙවරුගයෙම වූ ජලයට සම්පාදනයෙන් විය. සුනාමියෙන් හෝ යුද්ධයෙන් අවතැන්වීම හේතුවෙන් ඔවුන්ට ප්‍රතිඵල්ත්තාපනයට පසුව වියලි උස් බ්‍රිමි වල ඉඩීම ලබාදෙන ලදී. මෙම තත්ත්වය ඔවුන්ගේ ගැටළ තවත් තීවු කරන්නාක් විය. සමස්තයක් වශයෙන් අම්පාර ප්‍රදේශයේ හැමදෙනාම එකග වූ කරුණක් වූයේ ඔවුන් ප්‍රධානවම වගා කරන්නේ වර්ෂා ජලයෙන් බවයි. මේ හේතුවෙන් දේශගුණික විපර්යාස හා

46. මොසියර ඩී, පොටේරී, A., E.K බරවිල්ඩ් සහ A.R කැරිකො, 2018,සමුහයක් විසින් කළමණාකරනය කරන කාලීකාරමික පද්ධතින් වලට අනුවර්තනය කිරීම සඳහා කණ්ඩායම් ප්‍රතිමාන වලින් ගම් වන දී: ශ්‍රී ලංකාවේ වී ගොවියාගේ සාක්ෂි, පරිසර විද්‍යාව සහ සමාජය 23(3) (2018),21,

47. දීපති විශේරත්න සහ සමුළුක්ත වර්මා, නොද මිලක් සඳහා ගොවියන්ගේ සමාගම: ශ්‍රී ලංකාවේ වනදිකා වැව ගොවියන්ගේ සමාගමේ කතාව, සාමුහික ස්ථියාවන් සහ වෙළද පලට ඇතුළු විමට කුඩා පරිමා වෙළදුන්ට ඇති හැකියාව පිළිබඳ පර්යේෂණ වැඩුමුව්ව, කල කොලොමිකියාව, 2006 මක්නොමිකර 2-5

48. ඉමා වැන් ට මොලෙන්, ශ්‍රී ලංකාවේ කුඩා ජල සම්පාදන ක්‍රමවල කාන්තාවන්ගේ සහභාගින්වය”https://www.researchgate.net/publication/254425889_An_Assessment_of_Female_Participation_in_Minor_Irrigation_Systems_of_Sri_Lanka

සම්බන්ධ වෙනස්වීම් වල බලපෑමට ඔවුන් විවිධාකාර ලෙස ලක්වේ. නරිපුල්තොට්ටම් පුද්ගලය ඇලවල, ගංගා, ජල මාරුග වලට සම්පත්ව පිහිටා තිබුනාද ඔවුන් වර්ණ කාලයේ පමනක් වගා කිරීම ඔවුන් අනුග මනය කරන තියාවකි. රට වඩා යම් ප්‍රමානයකින් වැඩි වර්ෂාපතනයක් ඇති මොශරාගල පුද්ගලයේ ඔවුන් වර්ෂා ජලයෙන් සහ ලිං ජලයෙන් යන දෙකෙන්ම ආහාර වගා කරයි. නමුත් මෙම පුද්ගල වලද ලිං වියලි යයි.

අප සාකච්ඡා කළ කිසිම ගොවියෙකු තම ප්‍රාදේශීය ගොවි සංවිධාන වලට ඇති සම්බන්ධතාවය ගැන හෝ මෙම ක්‍රමය තුළින් ජල සම්පාදන සේවාවන් ලබාගැනීම පිළිබඳ කතා නොකළේය. ඔවුන්ට ලිංගහේදය සම්බන්ධයෙන් සමාජයේ ඇති සම්ප්‍රදයන් සහ ඉඩම් අයිතිය නොමැති වීම හේතුවෙන් මෙවැනි සේවාවන් ලබාගැනීමේ හැකියාවක් නොමැතැ. මෙවන් තන්වයකදී රජය විසින් මෙම සාමූහිකය ජල සම්පාදන සේවාවන් පිළිබඳ සාකච්ඡා කිරීමට බලය සහිත නෙතික පුද්ගලයින් ලෙස පිළිගැනීම ඔවන්ගේ අභාර වශ කිරීමේ කියාවන් වර්ධනය කිරීමට මහත් රුකුලක් වන ඇත.

ශ්‍රී ලංකාවේ ජල සම්පාදන කුමයක් ලබාගැනීමට සමුහයන් වශයෙන් තීරනය ගැනීමට සහ සමුහයක් වශයෙන් ක්‍රියා කරමින් බෙදා ගැනීම පිළිබඳ⁴⁹ ඉතා දිගු ඉතිහසයක් ඇති බව ලිපිලේඛන වල දක්වා ඇතිරට පූරාම පවතින කුඩා පරිමාන ජල සම්පාදන කුම සහ විශේෂයෙන්ම උතුරු නැගෙනහිර ප්‍රදේශ වල ප්‍රාදේශීය සහ ජනවාර්ගික අංශවලින් දේශපාලනික හැසිරවීම වලට භාජනය වේ.⁵⁰ මෙම තත්ත්වය යටතේ ලිංගහේදය යටතේ අදාළ වෙනස්කම් වලට භාජනය වීම පිළිබඳ කතා කිරීම ඉතා අපහසු කාර්යයක් විය. මෙම කරුණු සත්‍ය ව්‍යවත් ජල සම්පාදන කුම ලබාගැනීමට නොහැකිවීම නිසා කන්තා ආහාර වගකරන්නියන්ගේ නිෂ්පාදන හැකියාවට බාධා සිදුවීම සූළ කාරනයක් ලෙස සැළකිය නොහැක. රජය විසින් පාලනය කරනු ලබන ජල සම්පාදන කුම මගින් ජලය ලබාගැනීම ඉතා අපහසු කාරණයක් ව්‍යවද ජල සම්පාදන කුම ලබාගැනීම සඳහා වෙනත් කුඩා මෙවලම් ලබා ගන්නා එකකයක් ලෙස සමුහිකයට පෙනීසිටිය හැකිය. මෙයට මොටර් සහ පයිජ්පා වල අයිතිය, ජලය පොම්ප කිරීම හෝ සාමූහිකයේ සාමාජිකාවන්ගේ ඉඩම් අතර ලිං පොයුවට භාවිතය යන දේ ඇතුළත් විය හැකිය. මෙය සැමැවිටම කළ නොහැකි වන්නේ සමුහයේ සියලු දෙනා සැමැවිටම එකිනෙකාට සම්පව ජ්‍යෙන් නොවීම හේතුවෙනි. නමුත් වැඩි වශයෙන් ජල සම්පාදන කුම ලබාගැනීමට සමුහිකයට ඇති හැකියාව දැනටමත් එකිනෙකාට සම්පයෙන් ජ්‍යෙන් කාන්තාවන්ට කුඩා කණඩායම් සාදගෙන අහාර නිෂ්පාදනය කිරීමට අනුබල දීමක් වනු ඇත. ජලසම්පාදන කුම ලබාගැනීමට හැකියාවන් ඇති කිරීම දැනට පවතින සාමූහික තවත් ගක්තිමත් කරන අතර තව සාමූහික ඇතිවීමට දිරිගැනීමේක් වනු ඇති

ବିଶ

49. ටොසිපර වී ල පොටෙර්, ඩී. රු, කේ බඩ්විලිල්වි සහ ඒළාර්, කුරිකො, 2018,සමූහයක් විසින් කළමනාකරනය කරන කැමිකාරුම්ක පද්ධතින් වලට අනුවර්තනය තිබුම් සඳහා කණ්ඩායම් ප්‍රතිමාන වලින් ගම් වන දී: ශ්‍රී ලංකාවේ වී ගොවියාගේ සාක්ෂි, පරිපර විද්‍යාව සහ සම්පූර්ණ 23(3) (2018),21,

50. මොනොමඩ් ඇන්ජස් දුපත්, ඇන්ජනේ සාර්පූල් සහ ඉසෙබ් එම්. සෙයින්. 2019' සූලතරයක දේශීලුම්කහාවය සහ දේශපාලනික ස්වර්ධාවය : නාගෙනහිර ශ්‍රී ලංකාවේ තරගකාරී ජනවාස්තිම දේශපාලනයේ විශ්ලේෂණයක" Academic Journal of Interdisciplinary Studies8 (2) (2019 07 01): 68-82. <https://doi.org/10.2478/ajis-2019-0018>

51. ඩිලානි හිරිමුත්තොටොබගේ, ශ්‍රී ලංකාවට තව බේර පතනක් අවශ්‍යද? කූහක්දම්ප්‍රාදාල 22 ජේ 2014.

වර්ග වගාවෙන් වෙන්වී, එකම වර්ගයක් වගා කිරීමට පෙළඳී ඇති අතර පොහොර සහ කාමිනාගක දිගුකාලීනව හාවිතා කිරීම හේතුවෙන් ඉහත සාකච්ඡා කළ ආකාරයට පසේ ගුණාත්මක හාවය පිරිහි ගොස් ඇත. කාලයන් සමග ගොවියන් වෙනස් කරන ලද බිජ මත සම්පූර්ණයෙන්ම යැපුන අතර පාරම්පරික බිජ හාවිතය ඉතාම අඩුවිය.⁵² මෙම පර්යේශණයට අදාළ වන ගොවියන් වැඩි පිරිසක් පළතුරු සහ එළවුල් වගාවේ නියැලෙන අතර එම අංශ වල පාරම්පරික බිජ හාවිතය සම්පූර්ණයෙන්ම තැතිව ගොස් ඇති අතර ඉතා කෙටි කළකින්, ඉහළ එළදවක් ලබාදෙන බිජ හාවිතය සැම තැනම දක්නට ලැබේ. කෙසේ වෙතත් මෙම තත්ත්වය යටතේ කාමිනාගක, පොහොර, සහ බිජ සඳහා සමාගම් වලින් යැඹීමට සිදුවීම නිසා ගොවියන් ගිය උගුල් වලට හසුවී ඇති අතර පසේ සහ ජලයේ ගුණාත්මක බවද පිරිහිමට ලක්ව ඇත. එක කාලයක රජය ගොවියන් බිජ වෙළදපල මත යැපෙන්නන් කිරීම සඳහා ගොවියන් විසින් පාරම්පරික බිජ රක්ගැනීම හෝ ඉතුරු කර ගැනීම තහනම් කරන ලදී.⁵³

පොද්ගලිකව නිෂ්පාදනය කරන ලද බිජ කාමිකර්ම දෙපාර්තමේන්තුව මගින් බෙද හැරේ. බිජ සහ වගා කිරීම අමුදවා සංවර්ධන කේත්දයට බිජ නිෂ්පාදන කාර්යයේ වගකීම ලබා දී ඇත. තවද රජයේ ලියාපදිංචි බිජ නිෂ්පාදකයන්ද ඇත. කෙසේ වෙතත් තවදුරටත් බිජ සහ වගාකිරීම අමුදවා නිෂ්පාදනයෙන් නියාමනය වන්නේ 20%-25% අතර ප්‍රමානයක් පමණි. ඉතිරි සියලුල නියාමනයක් සිදු නොවේ.⁵⁴ ඒ සමගම ප්‍රාදේශීය මට්ටමින් ගොවියන් විසින් තමන් විසින්ම නිෂ්පාදනය, සැපයීම සහ ආරක්ෂා කිරීම වැනිදේට ප්‍රයත්නයක් දැරීමක් සිදු වන්නේ තැත.

	නිවස	අසල්වැසියා	නිවස සහ වෙළදපල	රජය සහ වෙනත් ගොවියන්	රජය සහ නිවස	රජය සහ වෙළදපල, අසල්වැසියා	අසල්වැසියා, වෙළදපල, නිවස	වෙළදපල
මොශනරාගල	22	6	9					2
අම්පාර			6		2			10
නරිපුල්තොටිවම්	1	2	7	1		1	1	3

8 වගුව : බිජ ලබාගැනීමට ඇති හැකියාව

මෙම පර්යේෂනයේ, නරිපුල්තොටිවම් සහ අම්පාර යන පුදේශ වල බිජ වැඩිවශයෙන් වෙළදසැල් වලින් මිලයට ගනු ලබයි. වී ගොවිතැනෙහි යේදී සිටින සමහරක් ගොවි සංවිධාන වලින් බිජ ලබා ගනී. ඉතිරි අය තනි ගොවියෙකුට බිජ වී කළේත්වා ගැනීමට මුදල් ගෙවනු ලැබේ. එක් අවස්ථාවකදී අම්පාර පුදේශයේ එකම පුද්ගලයෙකුට රජයේ සමාජ ආරක්ෂන වැඩිහිටිවෙළ වන සමඟීය මගින් එළවුල් බිජ ලබා දෙන ලදී. ඇය ප්‍රකාශ කළේ බිජ ප්‍රමානය ප්‍රමානවත් නොවන බවත් එහි ගුණාත්මක හාවය ඉතා අඩු බවත්ය. අප කතා කළ කාන්තාවන් අතර ජාන වෙනස් කරන ලද බිජ සහ ඔවුන්ගේ අභාර වගා කිරීමේ කටයුතු වලට ඉන් ඇතිවන බලපෑම පිළිබඳ තිබූ දැනුම ඉතා අල්ප විය. සමහරුන්ට කිසිම දැනුමක් නොතිබේ. ඒවායේ ප්‍රතිඵල කළින් කිව නොහැකි බව වටහා ගැනීමට පැහැදිලි හේතු ඇති වුවත් ඒ පිළිබඳ පුළුල් හේතු සහ එම අවදානම් සහිත තත්ත්වය මගහරවා ගැනීමට කළ හැකි දැ පිළිබඳ ඔවුන්ට දැනීමක් නොතිබේ. එම නිසා මෙම බිජ වලින් එළදවක් ලැබීම ගැන විශ්වාසයෙන් පසුවීමට ඔවුන්ට අපහසු වේ. අප දුටු බරපතල තත්ත්වය වූවේ එළවුල් වගා කිරීමට කාන්තාවන් දැරැ ප්‍රයත්නය වෙනස් කරන ලද බිජ හාවිතය හේතුවෙන් අසාර්ථක වීමයි.

52. විදුර ප්‍රහාන් මුනසිංහ, දුර දිග නොබලා සඳු ප්‍රතිපත්ති රටේ ගොවියන්ගේ අවසානය ලාභ කරයි', Groundviews, 13 July 2021, <https://groundviews.org/2021/07/13/short-sighted-agricultural-policies-spell-doom-for-farmers-and-the-country/>

53. ඉහත සඳහන් gov.lk/spmdc-h <https://doa.ome/>

54. ඩීලානි හිරිමුතුගොඩැබලේ, ශ්‍රී ලංකාවට නව බිජ පනතක් අවශ්‍ය ඇති අවශ්‍යතාව සඳහා විවෘත වීමයි. CeylonToday, 22 ජූලි 2014

මෙම තත්ත්වයට සංශෝධන ප්‍රතිච්චීද තත්ත්වයක් ලෙස මොණරාගල ගොවියන් ඔවුන්ගේ සමුහිකය ඇතුළත බීජ සම්බන්ධයෙන් ස්වංපොෂිත තත්ත්වයක් කරා පැමිණ ඇති හෝ එම තත්ත්වය කරා නිරසිත ලෙස යොමු වෙන තත්ත්වයක් දක්නට ලැබේ. මෙම ක්‍රියාවලිය ශ්‍රී ලංකාවේ අනෙකුත් ප්‍රදේශවලත් ආරම්භ කර ඇත.⁵⁵ මහා පරිමාන සමාගම්, ආරක්ෂා කරමින් ගොවියන් විසින් බීජ ආරක්ෂා කර තබාගැනීම අපරාධයක් ලෙස හඳුන්වන ලද රජය විසින් 2014 හඳුන්වාදීමට ගිය බීජ පනතට එරෙහිව ඇතිවු විශාල විරෝධතාවයන්ට මොණරාගල ගොවිතැනට සම්බන්ධ කාන්තාවන්ද එක්විය.⁵⁶

මෙම පර්යේෂණය කරන ලද සැම ප්‍රදේශයකම බීජ කල් තබා ගැනීමේ සාම්ප්‍රදයික දැනුමේ අවශේෂයන් කාන්තාවන් අතර පැවතින. කෙසේ වෙතන් ඒවා පැහැදිලි නොවන අතර බීජ කළේතබාග න්‍යා කුම ලෙස එම කුමයන් පිළිබඳ විශ්වාසයක් තැක්. තවද වසරකට එක් වගා කන්තයක් පමණක් පැවතිම බීජ දිගු කාලයක් කළේතබාගැනීම අනියෝගයක් කර ඇත. කළින් ජල සම්පාදනය පිළිබඳ කරන ලද යෝජනාව මෙම ප්‍රශ්නයට විසඳුමක් සපයනු ඇත. රටකුඩා සහ කවිපි වැනි බීජ කළේතබා ගැනීම අනෙක් වර්ග වල බීජ කළේතබාගැනීමට වඩා පහසු වන අතර සැම ප්‍රදේශයකම මෙවා කළේතබාගැනීම සිදුවේ. අනෙක් වර්ගවල බීජ සම්බන්ධයෙන් සාම්ප්‍රදයික දැනුම ගක්තිමත් කර බීජ කළේතබා ගැනීමට සුදුසු කුමයක් ලෙස නැවත ස්ථාපිත කළ යුතුය. අප මෙම පර්යේෂණයේද කතා කළ කාන්තාවන් තුළ මේ ක්‍රියාවලිය සම්බන්ධයෙන් සාමාන්‍ය ක්‍රතුහලයක් තිබේ. වෙතන් පළාත් වල එලෙසම ක්‍රියාවට නැංවිය හැකි, මොණරාගල ප්‍රදේශයෙන් ඉගෙන ගත යුතු දෙයක් ඇත. එනම් සාමුහිකව දැනුම වර්ධනය සහ බීජ කළේතබගන්නා කුම පිළිබඳව නැවත ඉගෙන ගැනීම, සාමුහික වශයෙන් ක්‍රියාවට නැංවීම සහ කාලයකට පසු තනිතනිව සහ සමුහයක් වශයෙන් ක්‍රියාවට නැංවීමයි.

සමුහයන් වල ගෙවිලියන් විසින් අභාර වගා කිරීම වැඩි නොකිරීමට බලපාන ප්‍රධාන හේතුවක් වන්නේ සහනදයි මිලට විශ්වාසදයි හොඳ තත්ත්වයේ බීජ සොයා හැනීමට ඇති අපහසුතාවයයි. මෙම ක්‍රියාවලිය යථාර්ථයක් බවට පත්කරගැනීමට නම් පාරම්පරික බීජ සම්බන්ධයෙන් දැනුම සහ වත් පිළිවෙත් නැවතන් නගාසිටුවීම් සමග අත්වැළේ බැඳෙගෙන ඉදිරියට යා යුතුය. ජාන වෙනස් කරන ලද බීජ මිනිසුන්ටත් පරිසරයටත් එකසේ හානිදයක බව ඔවුන් කර ඇත. රජය විසින් රසායනික පොළෙනාර තහනම් කිරීමට ගත් රජයේ ප්‍රතිපත්තියේ අදාළ ගැටළු අතර එක් ගැටළුවක් වන්නේ එය බීජ හාවිතයේ කිසිදු වෙනසක් ඇතිකිරීමට කිසිදු උත්සාහයක් නොදක්වා සිටීමයි, කෘෂිකාර්මික පුරුදු වල වෙනස්කමක් සිදු කිරීමට නම් ඉහත කි වෙනස්කම් දෙකම එකට සිදු විය යුතුය. මෙවැනි තත්ත්වයක ප්‍රතිපත්ති වල සහ රාජ්‍ය ක්‍රියාකාරීත්වයේ වෙනසක් ඉල්ලීම අදාළ වුවද එය සාක්ෂාත් කරගැනීම දිර්ස කාලීන ක්‍රියාවලියක් වන්නේය දැනට පවතින දේපාලන අස්ථාවරහාවය සහ අඩු ආදයම ලාභීන්ගේ ගැටළු කේත්ත් කරගන්නා ප්‍රතිපත්ති තුළින් වෙනස්කම් ඇති ඉඩකඩ් අඩුවීම මෙම කර්තවය තවත් දුෂ්කර කරයි. එතෙක් සමුහිකව කාන්තාවන්ට එකතුවී බීජ නිෂ්පාදනය සහ ක්‍රියාවේ යෙදවීම සහ කළේතබාගැනීමේ කුමවේදයන් ගැන ඉගෙනීමට සුදුසු ඉඩක් ලබා දේ. ඔවුන්ගේ අභාර වගකිරීමේ පුරුදු කෙටිකාලයක් තුළදී වර්ධනය නොකළ ද එය අවම වශයෙන් ඔවුනට බීජ මිලදී ගැනීමෙන් අත්වැළීමට සිදුවන මූල්‍යමය බර නිසා ණය උගුල් වලින් වැට්මේ අවද්‍යනමෙන් බෙරි සිටීමට මගක් සලසනු ඇත.

අක්වැන්න නෙලීම

අස්වැන්න නෙලීම, එළවුල වැනි කුඩා පරිමාණ වගාවක වුවද රේට යම් ප්‍රමාණයක් විශාල රටකුඩා වැනි බේගයක වුවද ආභාර වගාකිරීමට අදාළ ඉතා වැදුගත් අංගයක් වේ. මහා පරිමාන වගාවන්ට

55. වක්කුමුර ඩී.එල්.කේ, සහ කුමාරසිංහ කේ.එම්.ඩී.පී (2015) කන්තලේ 'හරිත උදාන ප්‍රජා බැංකුව' Ronnie Verwooy et al (eds) Community Seed Banks: Origins, Evolution and Prospects, Routledge, London

56. රජය විසින් විවාද කරගෙන යන 'බීජ සහ වගාකිරීමේ අමුදවා පනතේ' කෙටුවීමත අන්තර්ජාතික සමාගම මගින් පාලනය වෙතින් ලංකාවේ ආරක්ෂායේ ප්‍රධාන පනතේ සාමාන්‍ය ග්‍රැම්ස ගොවියන්ට පහරක් එල්ල කරන බව මේ පිළිබඳ ක්‍රියාකාරීන් පවසයි' <https://www.ft.lk/Agriculture/sri-lankan-farmers-resist-new-seed-law/31-248356;https://newint.org/blog/majority/2014/01/28/sri-lanka-seed-law>

අදාළ ඉතා වැදගත් කරුණක් වන්නේ අස්වැන්න නෙලීම යාන්ත්‍රිකරණය වීමයි. මිනිස් ගුමය අස්වැන්න නෙලීම සඳහා හාටිතා කිරීමේ පුරුදේද මේ පුදේශ වල ඉතා අඩුවී තිබේ. වග කිරීම සඳහා බිම් සකස් කිරීම සහ අස්වැන්න නෙලීම යන දෙකම සියයට සියයක්ම යාන්ත්‍රිකරණය වී ඇත.⁵⁷ අම්පාර සහ තැහෙනහිර පලාතේ ඉතිරි පුදේශ මෙම යාන්ත්‍රික විප්ලවයට සම්බන්ධ වූයේ මැතකදී වුවද එයට ඉතා සිසුයෙන් පුරුවී ඇත.⁵⁸

ඉහත සාකච්ඡා කළ පරිදි වගා කිරීමට පෙර වගා බිම් සැකසීමට යන්තු අයිතිකරුවන්ගේ ඒවා කුළුයට ගැනීමට සිදුවීම ගෙවිලියන් කරදරකාරී දෙයක් ලෙස දකින්වය ගුමය සඳහා ගෙවීමට මුදල් නොමැති වීම හේතුවෙන් ගෙවිලියන්ට යන්තු කුළුයට ගැනීමට හෝ තමන්ගේ පවුල කුළින් ගුමය ලබා ගැනීමට සිදුවේ. කාන්තාවන්ගේ අස්වැන්න නෙලීමට අදාළ අත්දැකීම වෙනස් කිරීමටත් වැඩිදියුණු කිරීමටත් සාමූහික මෙවැනි අවස්ථාවල ඉතා වැදගත් කාර්යයහාරයක් ඉටුකරයි. උදහරණයක් වශයෙන් අම්පාරේ සාමූහිකය විභාල ජාලයක කොටසක් ලෙස පවතින කුඩා ගම් මටවමේ ඇති කණ්ඩායම් එකතු වී නෙලීම් කටයුතු වල යෙදේ.

මෙම සාමූහිකය එකතුවේ ගුමය සැපයීමේ කුමය ගෙවිලියන් තදින්ම පාලනය කරන ලිංගහේදයට අදාළ ගුමය පිළිබඳ අඳහස් වලට මැදිහත් වේ. උදහරන ව්‍යාපයෙන් මොණරාගල සහ අම්පාර පුදේශයේ අප කතා කළ කාන්තාවන් කිහිපයේදෙනෙක්ම ගමන් පහසුකම් නොමැතිවීම සහ වැඩි තනිවම අවසන් කිරීමට නොහැකිවීම තමන්ගේ ඉඩම් පවා වගා කිරීමට නොහැකි වන හේතු ලෙස දැක්වේ. උදවී කිරීමට පිරිමි ඇතින් නොමැති වීමද මෙයට එක් හේතුවකි. ගමනාගමනයේදී ආරක්ෂාව අඩුවීමද තවත් අංයකි. සාමූහිකය මෙයට මැදිහත් වේ. අම්පාර පුදේශයේ සාමූහිකයක් අපට ප්‍රකාශ කර සිටියේ ඔවුන් කණ්ඩායම් වශයෙන් වරින් වර වගාවන් අලින්ගෙන් සහ වෙනත් වන සතුන්ගෙන් ආරක්ෂා කට ගැනීම සඳහා රටකුඩා වගා බිමේ රාත්‍රිය ගත කරන බවයි. ඔවුන් ප්‍රකාශ කළේ ඔවුන් රට පෙර කිසිදිනක එළිමහන් බිමක රාත්‍රිය ගත කර නොමැති බවත් ඒ හේතුවෙන් බියෙන් සහ කනස්සල්ලේන් පසුව බවත්ය. රාත්‍රිය ගෙවීම සඳහා විනෝද වීමට හොඳුමන් කතා පවසමින් සිටි බවත් කියා සිටියේය. මෙසේ කිරීමට හැකිව ඔවුන් කණ්ඩායම් වශයෙන් වගා කරන හේතු බව ඔවුන් පිළිහත්හා. මෙය ඔවුන්ගේ තනි වගා බිමක් නම් එසේ එය ආරක්ෂා කිරීමට නොහැකි වනු ඇත.

අස්වැන්න හා සම්බන්ධ තවත් වැදගත් කරුණක් වන්නේ අස්වැන්න ලබාගැනීමට හැකිවන වාර ගණනයි. ජලය පිළිබඳ සාකච්ඡා කළ කොටසින් පෙන්වා දුන් ලෙස ගෙවියන් වැඩි දෙනෙකට ඔවුන්ගේ ඉඩම් වල වගා කළ හැක්කේ එක් අස්වැන්නක් ලබා ගැනීමට පමණි. මෙයට ප්‍රධානතම හේතුව වන්නේ වර්ෂා ජලයේ මත රද පැවතිම සහ වෙනත් ජල සම්පාදන කුම ලබාගැනීමට සම්පත් නොමැති වීමයි. සම්හර පුදේශ වල දරාගතා හැකි මිලකට ලබා ගත හැකි ජල සම්පාදන කුම තුළින් මෙම ගොවියන්ට වසරක් තුළ ලබාගන්නා අස්වැන්න දෙගුණ කරගත හැක. මෙය මේ අවස්ථාවේදී ඔවුන්ට කළහැකි දෙයක් නොවේ. ඒ හේතුවෙන් අස්වැන්න එක් වරකට සීමා වී ඇත. ඒ සමගම පසේ සාරවත් බව වැඩි කිරීමට අනුගමනය කරන සාම්ප්‍රදයික පිළිවෙතක් වූ කුමුරු පුරන් වීමට හැර ගවයන් එහි උලා කැමට යේදීම සහ එවැනි වෙනත් පිළිවෙත් ගැන කිසිම පුද්ගලයෙකු අප සමග පැවසුවේ තැනැ. මෙයට හේතුව විය හැක්කේ මේ පිළිබඳ දැනුම නොමැති වීම සහ එකි පිළිවෙත් කිරීමට අවශ්‍ය ගවයන් හෝ වෙනත් සම්පත් නොමැති වීම ලෙස සැලකිය හැකිය.

යාන්ත්‍රිකරණය සහ ජල සම්පාදනයට හේතු ගුමය ලබාගැනීම සඳහා සම්පත් ලබාගත නොහැකිවීම යන අංශ දෙකකිනීම සහනාධර හෝ රජයේ උපකාර ඉතාම අවම තත්ත්වයේ පවතී. යාන්ත්‍රිකරණය

57. අනිරන්න, ගෙඩික් සහ වක්‍රීමා, හිරෝගුකි, 2020 'ශ්‍රී ලංකාවේ කාලීකරණ යාන්ත්‍රිකරණය වීමේ පරිණාමය' පරිණාමය වන පුසම්දරුගයක කාලීකාරීක යාන්ත්‍රිකරණය සංවර්ධනයආකියාවෙන් අපට කොපමන ඉගෙන ගත හැකිද? eds. Xincheng Diao, Hiroyuki Takeshima, and Xiaobo Zhang eds, Part Two: Early-Adopter Asian Countries, Chapter, 4, pp. 139-163. Washington, DC: International Food Policy Research Institute (IFPRI). https://doi.org/10.2499/9780896293809_04

58. ඉහත සඳහන් පරිදීම

ව්‍යාප්ත වන්නේ සහනාධාරවලින් නොව දිරිගැන්වීම් තුළිනි. මෙම දිරිගැන්වීම් කුඩා පරිමාකයේ වගාවන් කරන කාන්තාවන්ට වඩාත් එලදායී නොවේ. ජල සම්පාදනයට අදාලව, ජලය කොටසේ දැනටමත් සාකච්ඡා කර ඇති පරිදි රූපයෙන් ලබා දෙන සහය ඉතාමත් සීමාසහිත වේ. තවද එය සඳහා මැදිහත්කරුවන් වන්නේ දැනට පවතින පිතාමුලික සීමා ක්‍රමය හේතුවෙන් ගෙවිලියන්ට ලගා වීමට අපහසු, ගම් මට්ටමින් ඇති ගොවී සංවිධානයි. අහාර වගා කිරීම තීරණාත්මක අංගවලට සම්බන්ධ පිළිවෙත් හේතුවෙන් අස්වැන්න නෙලීම ගෙවිලියන්ට අහියෝගයක් වන අතර සාමුහකය පවතින සීමාජය ප්‍රතිමාන් වලට අහියෝග කරමින් වැඩි කිරීම සඳහා යෝගා විසඳුමක් ලෙස හඳුනා ගෙන ඇත.

අසුරුමිකරණය සහ අලෙවිකරණය

ඉහත සාකච්ඡා කළ පරිදි අලෙවිකරණය යන අංගය ආහාර වගා කිරීම සම්බන්ධයෙන් ඇති සියලුම අංගවලින් බොහෝවිට ලගාවීමට අපහසුම අංගයක් ලෙස හැඳින්විය හැකිය. ඒ අනුව අප සාකච්ඡා කළ ගෙවිලියන් අඩුම අයයෙන් සිත යොමුකළ කාරනයක් වූයේ අසුරුමිකරණය සහ අලෙවිකරණය වීම පුදුමයට කාරුණික් නොවේ. කෙසේ වෙතත් ඔවුන් ඒ ගැන සිත යොමු කළ විට ඒ ඔවුන් විසින් කරන ලද ගක්තිමත්ම මැදිහත්වීම ලෙස සඳහන් කළ හැක. උදහරණයක් ලෙස මොණරාගල උඩ වෙළුලස්ස ගෙවිලියන්ගේ කණඩායම ගත හැක. ඔවුන් රටකපු වලින් වෙනත් නිෂ්පාදන කිරීමටත්, අසුරුමි කිරීමටත්, රටකපු සැකසීමටත් අවශ්‍ය උපකරන සොයා ගැනීමට කුම සොයාගෙන ඇත. ඉන්පසු ඔවුන් එම භාණ්ඩ කොළඹට අලෙවි කරයි. මෙය ඔවුන්ට ස්ථාවර ව්‍යාපාරයක් බවට පත්ව ඇත. අනෙක් අතට නාරිපුතොටිවම් හි මසුන් මැරීම යෙදෙන කාන්තාවන් කිසිම විටෙක අසුරුමිකරණය සහ අලෙවිකරණය පිළිබඳ සිත යොමුකර නොමැත. ඔවුන් කරවල නිෂ්පාදනය කරන අතර ඒවා ඇසුරුමිකර විකිණීම සඳහා සම්පාදනයෙන් ඇති නගර විල සහ කොළඹ වෙළෙන්දන්ට ලබා දේ. ඔවුන්ට තම නිෂ්පාදන මැදිහත්කරුවන් විසින් විකුණා ඔවුන් ඉන් ලබාගන්නා ලාභය පිළිබඳ ඒතරම සැලකිල්ලක් නොදැක්වූ අතර ඒ පිළිබඳ දනුමක් තිබුනේද නැත. මෙම වෙළද සම්බන්ධතා සමහරක් සාම්ප්‍රදියික සම්බන්ධතා වන අතර ශ්‍රී ලංකාවේ තැගෙනහිර පළාතේ විවිධ ජාතීන් අතර තිබූ ප්‍රයාන්ගත අවශ්‍යාසී තත්ත්වයන් යටතේ වූවද පරම්පරා ගනණාවක් ජාතීන් අතර පවත්වාගෙන යමින් තිබේ. ඒ අනුව මෙම සම්බන්ධතා සීමාජයේ ඒකමුතුකම පවත්වාගෙන යැම සඳහා ඉතා වැදගත් වේ. අනෙක් අතට කාන්තා අහාර නිෂ්පාදකාවන් ලබාගන්නා ලාභය සහ ස්වාධීන ආර්ථික තීරණ ගැනීම සම්බන්ධයෙන් බැඳු කළ මෙහිදී අහාර නිෂ්පාදනයේ තීරණාත්මක අංගයක් ප්‍රධාන නිෂ්පාදකයාගේ මැදිහත් වීමකින් තොරව සිදුවන තත්ත්වයක් ඇතිවේ.

අසුරුමිකරණය සහ අලෙවිකරණය සම්බන්ධයෙන් සාමාන්‍ය ඇල්මක්, දැනුම සහ අසුරුමිකරණයට කුසලතාවක් ඇතිකිරීමට හැකි ප්‍රධානතම ක්‍රමයක් වන්නේ සාමුහිකයයි. මේ තුළින් විශේෂයෙන් අලෙවිකරණ පුරුදු ස්ථාවර කාලයක් එන තෙක්, සාමුහිකය මගින් මූල්‍යමය අංශයෙන් ආරක්ෂාවක් ලබාදිය හැකිය. ක්‍රියාවලියේ ලාභ සහ පාඩු සාමුහිකයේ සියලු දෙනා අතර සමසමව බෙද ගත හැක. මේ සම්බන්ධයෙන් සැලකිල්ලට ගතයුතු තවත් කරුණක් වන්නේ වෙළදපලේ නිෂ්පාදන අලෙවි කිරීම තවදුරටත් ප්‍රධාන වශයෙන් පුරුෂයන් සහ වයස්ගත කාන්තාවන් කරන කාර්යයන් ලෙස පැවතීමයි

සාමුහිකය මගින් වෙළදම් කිරීමට උත්සහ කිරීම මෙම මුල්බැසගත් අදහස් බිඳ දැමීමට රැකුලක් වනු ඇති අතර මෙම ආර්ථික ක්‍රියාවලියට කාන්තාවන්ගේ සහභාගීත්වයට මග පාදනු ඇත. මේ සම්බන්ධයෙන් අම්පාරේ සාමුහිකයේ කාන්තාවන් ඔවුන් විසින්ම ඔවුන්ගේ රටකපු වෙළදපලේ විකිණීම පිළිබඳ ඉතා ආච්මිබරයෙන් කතා කරයි. ඔවුන් වරීජාවෙන් රටකපු ආරක්ෂා කර ගැනීමට ඉතා ඉක්මනින් විශාල මළ ඕසවා ගැනීම පිළිබඳ කතා කරයි. ඔවුන් වරීජාවෙන් රටකපු ආරක්ෂා කර ගැනීමට ඉතා ඉක්මනින් විශාල මළ ඕසවා ගැනීම පිළිබඳ කතා කරයි. ඔවුන් කෘෂිකාරු අපට ක්‍රියා සිටියෝය. තීරුක්කොට් වෙළදපලේ ඔවුන්ගේ කඩය වන තුළිරුගල් කඩය මේ සම්බන්ධයෙන් කරන ලද වැදගත් මැදිහත්වීමකි. ප්‍රධාන වෙළදපලේ කඩ කාමරයක් ලබාගැනීමන් ඔවුන් තම ආදරණියන්ව නඩත්තු කරන ආර්ථිකයට දයකවන

නිෂ්පාදිකාවන් ලෙස සමාජයේ යම් තත්ත්වයක් ස්ථාපිත කරගන ඇත. අතුරුහන් මූල්‍යන්ගේ පවුල් වල කාන්තාවන් ලෙස ඔවුන් සමාජයේ ප්‍රතිමාන වලට ඔබෝබෙන් ජ්‍යෙෂ්ඨත්වන අතර ඔවුන් සඳවාරත්මක විනිශ්චයන් සහ ඒ සම්බන්ධයෙන් අනියෝගයන් වලට හාජනය වේ.

මේ තත්ත්වය යටතේ කඩ කාමරය මලුන්ට අනිමානය සම්බන්ධ කරුනකි. කඩය ආරම්භ කිරීමෙන් පසුව, මලුන්ගේ සාමූහිකයේ ප්‍රධානියා වූ සෙල්වරානී, මාර්කටිවුවේ පරිපාලනයට සම්බන්ධ වී ඇති අතර ඒ මගින් සමාජය විසින් ගරු කරනු ලබන තත්ත්වයකට පත්ව ඇත. මෙම ගමන ගෙවිලියන්ගේ සාමූහික ජාලය විසින් කරන ලද පුරෝගාමී ගමනකි.

කාන්තාවන් ඇසුරුමිකරණය සහ අමෙරිකරණය තමන් විසින්ම කර ගැනීමේ වාසිය කොට්ඨාස 19 කාලයේ ඉතා හෙයින් පැහැදිලි විය. උදහරණයක් වශයෙන් අතරමැදියන්ගේ ගමනා ගමනය රටේ අගුල දැමීමේ තත්ත්වය යටතේ සීමාවීම හේතුවෙන් නරප්‍රත්‍යාවිටම්වල මූල්‍යන් ඇල්ලීමේ ව්‍යාපාරය කරන කාන්තාවන්ට තමන්ගේ කරවල විකිණීමට කෙනෙක නොමැති විය.

මේ අතර උංච වෙළ්ලස්සේ ගොවියන්ගේ වෙළඳම වසංගත තත්ත්වය හමුවේ වූවද අඩුවක් වූයේ නැත්ත් එස්ම කඩය කරගෙන යාම හේතුවෙන් අම්පාර ප්‍රදේශයේ ජාලයෙහි ගොවියන්ට තිබූ ඇසුරුමිකරණය සහ වෙළඳම පිළිබඳ තිබූ දැනුම තුළින් ඔවුන්ගේ නිෂ්පාදන සමාජිකාවන් අතර බෙදහරිමින් ප්‍රාදේශීය විකුණා ගැනීමට හැකිවූ අතර තවද බරපතල තත්ත්වයන් වලදී ආහාර සහනාධාර ලෙසත් දැමට හැකිවිය ඔවුන් තමන්ගේ ජාලයේ නොසිටන තමුන් ජ්‍යෙන් වීමට වෙරදරන ඔවුන්ගේ ගම්වල සිටින පවුල්වලටද උදව් කිරීමට හැකිවිය. මෙසේ ඉතා ප්‍රාථමික ලෙස ඔවුන්ගේ ගම් පළාත්වල යට උපකාර කිරීමට හැකිවිම ඔවුන්ට සමාජයේ ගොරවය දිනාගැනීමට මහත් රුකුලක් විය. මුළු ලෝකයම බරපතල අර්බුදයකින් උඩුයෙකුරු වී ඇති අවස්ථාවක එකිනෙකාගේ අත්‍යවශ්‍ය ආහාර අවශ්‍යතාවයට උපකාර කිරීමට හැකිවිම බොහෝ පවුල්වල ජ්‍යෙන් පවා ආරක්ෂා වූ අතර සාමූහිකයන් තුළ මෙන්ම සමාජිකාවන්ගේ ජාලය තුළ ද විශාල ගක්තියක් ගොඩනගානී.

රජයා විසින් අවශ්‍යයෙන්ම කළ යුතු මැදිහත්වීමක් වන්නේ වෙළඳමට තවත් ක්‍රියාකාරීව සම්බන්ධ වීමට ගෙවිලියන් දිරිමත් කරන ගෙවිලියන් වැනි කුඩා පරිමාණ නිෂ්පාදකයින්ගේ ආදයම ස්ථාවර කිරීමට උපකාර වන වෙළඳපලේ මිල ප්‍රමිතිගත කරන නීති සහ ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනයයි. මෙම ප්‍රතිපත්ති විවිධ ආහාර නිෂ්පාදනයන්ගේ අස්වැන්න අනුව වසරකට කිහිප වාරයක් ක්‍රමානුකූලව සංශෝධනය කළ හැක.

එවිට වසංගත වැනි අර්බුදකාරී තත්ත්වයන් තුළදී සහ ලංකාව තල දැනට පවතින ආර්ථික අර්බුදය වැනි අවස්ථාවකදී මෙය ආහාර නිෂ්පාදකයන්ට වෙළඳපල උව්‍යාවචනයන් ගෙන් ආරක්ෂාවක් සපයයි.

ඉදිරි කන්නය සඳහා නිෂ්පාදන සහ අමුදුව්‍ය සංරක්ෂණය

අමුදුව්‍ය ආරක්ෂා කර තබා ගැනීම සාමූහික ආහාර නිෂ්පාදනය සම්බන්ධයෙන් ඉතාමත් කුතුහලය ද්‍රව්‍යවන ගැටළ කිහිපයක් මතු කරයි. සාම්ප්‍රදායිකව, මේ ප්‍රදේශ වල ර්ලග වගා කන්නයට වගා කිරීම සඳහා බීජ ආරක්ෂා කර ගැනීමට අවශ්‍ය කුසලතාවයන් සැම පවුලකම පරම්පරාවෙන් පරම්පරාවට රැගෙන වින් ඇත. මෙම දැනුම කාලයන් සමග නැතිවි ගොසිනි. මෙම පිළිවෙත් නැවත පිබැඳීමකට ලක්වී ඇති උංච වෙළ්ලස්සේ හැර අනෙක් කිසිම කාණ්ඩයක් ප්‍රාථමික භාවිතා කරන බීජ සංරක්ෂණය කුම පිළිබඳ වාර්ථා කළේ නැත. මෙයට හේතුවක් ලෙස අම්පාර සහ නාරිප්‍රාල්තොට්ටිවම් ප්‍රදේශයෙහි ප්‍රකාශ කරේ වසරකට එක් වරක් පමනක් වගා කිරීමයි. මේ අනුව එක් වගා කන්නයක බීජ වසරකට ආසන්න කාලයක් සංරක්ෂණය කර තබාගැනීමට සිදුවන අතර එය කළහැකි දෙයක් නොවන බව ඔවුන් විසින් කියා සිටියේය. තවත් හේතුවක් වූයේ සියලුම බීජ වර්ග නිවැරදිව සංරක්ෂණය කර ගැනීමට ඔවුන්ට දැනුමක් නොතිබේයි. ඔවුන් පහසුවෙන් සංරක්ෂණය කොට තබා ගත හැකි බීජ වන රටකුණු සහ බඩු ඉරිගු සංරක්ෂණය කරයි. ඔවුන් සියලුම දෙනාම බීජ සංරක්ෂණය කිරීම ඉගෙන ගැනීමට කැමත්තක් ප්‍රකාශ කළේය. තවද බීජ සංරක්ෂණය යම් ප්‍රමාණයකට සිදුවන හෙයින් වගා කරන කාලයට බීජ

අවශ්‍ය විට ලබා ගැනීමට ගම ක්‍රුල ඇත. කෙසේවෙතත් තවදුරටත් විභාල ලෙස බේජ වෙළදසැල් වලින් ලබා ගනී. තිරුපෙරුන්තුරයි හි කාන්තාවන්ට මූහුණ දීමට සිදුවූ ජාන වෙනස් කරන ලද බේජ ලබාගැනීමෙන් රසායනික පොහොර නොයොද එලදව ලබාගැනීමට නොහැකිවූ තත්ත්වයක් උදුවූයේ, වෙළඳපලින් බේජ ගැනීමේ මේ පුරුදේද හේතුවෙනි.

දාඟල වෙළුලස්සහි ඉතා භොදු කුමවේදයක් ලෙස දක්නට ලැබෙන තවත් අවස්ථාවක් වන්නේ බේජ සංරක්ෂණය පිළිබඳ අවධානය යොමු කිරීමයි. විභාල සාමූහිකයේම කොටසක් වන ග්‍රාමීය කණ්ඩායම්වල එක නිවසක කේත්දස්තානයක් ලෙස බේජ සංරක්ෂණය කෙරේ. බේජ කළේතබාගනීමේ දැනුම සහ නිපුණතාවය සියලු දෙනාම අතර බෙදාගෙන ඇති හෙයින් වැඩි දෙනා ඔවුන්ගේ නිවෙස්වල බේජ කළේතබා ගනී.කණ්ඩායමේ ප්‍රධාන බේජ බැංකුවක සාමාජිකයින්ට බේජ සහයන ලද අතර ඒවා වාරයේ එම බේජ බැංකුවට පොලිය ලෙස තවත් බේජ සමග නැවත බේජ බැංකුවට ලබා දිය යුතුය දැනුම බෙදාගනීම තුළින් සහ සංරක්ෂණ කුමවේදය කණ්ඩායමක් ලෙස ආරම්භ කිරීම තුළින් ඔවුන්ට කළේතබාගැනීමේ පුරුදේද නැවතත් ගෙවිලියන් අතරට ගෙනයුම්ව හැකිවිය. මෙයට වසර කිහිපයක් ගත වුවද දැන් ස්ථාවරවූ පුරුදේදක් බවට පත්ව ඇත.

ශ්‍රී ලංකාවේ බේජ වැඩි ප්‍රමානයක් විශේෂයෙන්ම එළවුල බේජ ආනයනය කෙරේ.⁵⁹ වෙළඳපල වැඩුප්‍රමාණයක් නියාමනයෙන් තොර වීම හේතුවෙන් බේජ වල ගුණත්මක හාවය සහතික කර ගැනීමට අපහසු විය.⁶⁰ තවද අත්තවශ්‍ය වී බේජ නිෂ්පාදනයේ හිගයක් ඇති.⁶¹ විශේෂයෙන් කුඩා පරීමාණ අභාර වගාකරුවන්ට ඔවුන්ට දරා ගත හැකි මිලකට බේජ බෙද හැරීම කාර්යක්ෂම ලෙස සිදුවී නැති.⁶² මේ තත්ත්වය බේජ සංරක්ෂණය සඳහා අත්තවශ්‍ය උපකරණ මිලයට ගැනීමට සහ ඉඩ සොයා ගැනීමට සහ පුහුණුවක් ලබා දීමට මූල් අවස්ථාවේදී වියදමක් දැරිමට සිදුවුවද දීර්ස කාලීනව අභාර වගාකිරීමේ සුදුසුම විකල්පය වන්නේ මෙයයි. මෙම අධ්‍යායනයට සම්බන්ධ වන කණ්ඩායම් වැනි කණ්ඩායම් අතර සංරක්ෂණය කිරීමේ පුරුදු ස්ථාවරව ස්ථාපිත ව්‍යවහාර් එය ප්‍රාදේශීය ලෙස බේජ නිෂ්පාදනය සංරක්ෂණය සහ බෙදාගැනීමට අඩ්තාලමක් විය හැක. මේ තුළින් බේජවල ගුණත්මක හාවය පිළිබඳ සහතික වීම, ගොවියන්ට තවත් ආදායම් මාරගයක් සඳහාම, දරාගත හැකි මිලකට බේජ ලබාගැනීමට හැකිවි බේජ ආනයනය සඳහා රජය විසින් දරන වියදම අඩුවීම වැනි සහතික කර ගත හැක. මෙම පර්යේෂණයට සම්බන්ධ සියලුම ගෙවිලියන්ගේ සාමූහික, බේජ සංරක්ෂණය පිළිබඳ තවදුරටත් ඉගෙනීමටත්, ක්‍රියාත්මක කිරීමටත් උද්යෝගයෙන් පසුවේ.

සාමූහිකය

මෙම වාර්ථාව පුරාවටම අභාර වගා කිරීමේ සියලුම පියවරයන් සමග තිරසර අභාර වගා කිරීම වැඩිදියුණු කිරීමට සාමූහික හාවිතා කළ හැකි අකාරය පිළිබඳ යෝජනාවන් සඳහන් කර ඇත. මෙහිදී සිහිතබා ගත යුතු කරුණක් වන්නේ අසාධාරණයට එරෙහි ලංකාවේ ගෙවිලියන් එකතුව නැගීසිරීම සම්බන්ධයෙන් දීර්ස ඉතිහාසයක් ඇති බවයි.⁶³ අනෙක් අතට යුද්ධය, ස්වභාවික විපත්, නව ලිහිල් ආර්ථිකය, වැඩිකරන අඩු ආදායම් ලබන පුද්ගලයන්ට කරන බලපෑම තුළින් විවාහය සහ පවුල අතුළුව සමාජීය ජ්විතයේ පවතින කුමලයේ බේජවැටීමක් දක්නට ලැබේ. මෙම යථාර්ථය දැනට වසර ගණනාවක් තිස්සේ සිදු වෙමින් පවතී, මෙම බේජ වැටීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස ආර්ථික ක්‍රියාවන් සම්බන්ධයෙන් තනි තනිව සිතිමට මග පාද ඇති අතර ඒ තුළින් දුප්පතුන් තනිවීම සහ උපකාර අවශ්‍ය අවස්ථාවලදී විපත් වලට පත්වීම වැනි දේ සිදුවීම දක්නට ලැබේ. දැනට පවතින මෙම යථාර්ථය කොට්ඨංචි 19 වසංගතය සහ පවතින ආර්ථික අරුධ්‍යය හමුවේ දැඩිව දැනුණු අතර එය නොසලකා සිටීමට නොහැකි තත්ත්වයක් බවට පත්ව ඇත.

59. බිලානි හිමිමුතුගොඩිගේ, ශ්‍රී ලංකාවට නව බේජ පනතක් අවශ්‍යද? CeylonToday, 22 May 2014

60. ඉහත සඳහන් පරිදීම

61. එම්.ආර්. රෝහන, මූල්‍යකාලීන මූලින්, එම්.අර්.එම්. රිංනා හානු, ඩී. එම්.එම්.කේ. රණවීර සහ තුරුනින් තුපුතලි, බේජ වී නිෂ්පාදකයන්ට ඇති අනියෝග සහ සීමාවන්: ශ්‍රී ලංකාවේ අම්පාර ප්‍රදේශයේ සිද්ධී අධ්‍යායනය 2021 ජූලි

62. ඉහත සඳහන් පරිදීම

63. සුනිලා අබේස්සකර 'අරගලයේ කාන්තාවන්', LST fortnightly Review 1991 issue no. 10

මෙම යථාර්ථය හමුවේ සාධාරණත්වය උදෙසා දැරූස කාලයක් සිට සමුහයක් ලෙස කරන ලද අරගලයන් සහ ශ්‍රී ලංකාව වැනි රටවල පවතින ප්‍රජා-මූල ගුමය සැපයීම සහ ආහාර නීෂ්පාදනය ආගුණයන් පවතින සාම්ප්‍රදායික පිළිවෙත් අනුව සාමුහික ක්‍රියාවන් විශ්ලවවාදී වුවද අනුගමනය කළයුතු සුදුසුම මාර්ගය ද වේ.

1. රාජ්‍ය සහ රාජ්‍ය නොවන ව්‍යුහයන් තුළින් පහසුකම් සලසම්න් කාන්තාවන්ට එකමුතුව තනිව සහ සාමුහික වශයෙන් ඉඩම් අයිතිය සඳහා තැගිසිටීම, මෙය ඉතාමත් ඉක්මනින් කළ යුතු වන්නේ මෙය ශ්‍රී ලංකාවේ ආහාර නීෂ්පාදනය වැඩිකිරීමේ අවශ්‍යතාවය සාක්ෂාත් කර ගැනීමට උදෙසා තබන පැහැදිලිම පියවරක් වන හේතුවෙනි.
2. කාබනික පොහොර සහ කෘමිනාශක හාවිතය, කන්න මැදින් පසට නැවත පකාති තත්ත්වයට පත්වීමට ඉඩ ලබා දීම, විවිධ වර්ගයේ බෝර්ග වගාව, විවිධ බෝර්ග එක වර වගා කිරීම වැනි පසට අදාළ පාරිසරික තිරසර වගා කුම දෙසට ගොවියන් යොමුකිරීම, කාන්තාවන් අතර පවතින සාම්ප්‍රදායික දැනුම නැවත නගාසිටුවීමේ මුළික අදහසින් යුත්ත්ව මේ පිළිබඳ දැනුම වර්ධනය කර ගැනීමටත් කාලයට අවශ්‍ය ලෙස වෙනස් කර ගැනීමටත්, බෙද ගැනීමටත් සුදුසුම තැනක් වන්නේ සාමුහිකයි.පුද්ගල හැසිරීම වෙනස් කර ගැනීම සමුහයක් ලෙස කිරීම සැමවිටම එම කටයුත්ත කර ගැනීමට පහසු කරයි. මෙම කුමය ඒ සඳහා සහභාගිවීමට ඉතාමත් උනන්දුවන් සිටින් ගෙවිලියන්ගේ සාමුහික තුළින් ආරම්භ කළ හැක. ඔවුන්ගේ ප්‍රදේශ වල මෙම වෙනස දෙසට රැගෙන යන නීයාර්ථයන් බවට මුළුන්ට පත්විය හැක.
3. ජල සම්පාදන කුම තුළින් ජලය ලබාගැනීමට ඇති විවිධාකාර ව්‍යුහාත්මක අනියෝගයන් හමුවෙද, දේශගුණික විපර්යාස සහ එමගින් වර්ෂාවට සහ වෙනත් අංග වලට ඇති බලපැශීමට අදාළ අවධානම් තත්ත්වයන් යටතේද ගොවිතැනට අවශ්‍ය ජලය ලබාගන්නා කුමය ගැන ඉතා ඉක්මනින් අවධානය යොමු කිරීම ප්‍රධානම කරුණකි. ගෙවිලියන්ගේ සාමුහික, ඉඩම් සම්බන්ධ ගැව්ලවේදී මෙන්ම පවතින ජල සම්පාදන කුම මගින් ලබාගැනීමට හැකියාව සලසා ගැනීම සඳහා එකට එකතු වී සටන් කළ යුතුය. කෙසේ වෙතත් මෙය දැරූස කාලීන කටයුත්තක් බැවින් කෙටි හා මධ්‍ය කාලීන පිළියම් වශයෙන් ඔවුන් ආහාර වගා කිරීමට හාවිතා කරන ලිං, නල ලිං, මොටර සහ පයිජ්ජ සාමුහික තුළින් අයිතිකර ගැනීම සඳහා කුම සලසා ගත හැක. දැනට පවතින ආර්ථික අර්බුදය හමුවේ හිග සම්පාත් හාවිතයේදී ඒවා සාමුහිකව අයිති කර ගැනීම වඩාත් සුදුසු වේ. මේ සඳහා රාජ්‍ය සහ රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන වල සහය ලබාගත හැක.
4. බේර සම්බන්ධව සහ රජය විසින් බලපැශීම කිරීම හේතුවෙන් ජාන වෙනස් කරන ලද බේර අධික ලෙස හාවිතයෙන් ඇතිවු ගැව්ල සහගත තත්ත්වය, සාම්ප්‍රදායික බේර ප්‍රතිඵනනය බේර කළේතබා ගැනීම පිළිබඳ දැනුම් නැවත පිළිබඳවීම වැනි දැ අත්‍යවශ්‍ය වී ඇත. වෙනස් කරන ලද බේර වලින් සිදුවන හානිය දැන් ඇසේ ඉදිරිපිටම පෙනීයයි. රටේ ආහාර නීෂ්පාදනය විශාල වශයෙන් ආනයනය කරන ලද අමුදව්‍ය වන බේර, පොහොර වැනි දේ මත රද පැවතෙමින් ආහාර වගා කිරීම හේතුවෙන් එම ක්‍රියාවලිය ඉතාමත් ගැව්ල සහගත තත්ත්වයකට පත්වන බව රටේ පවතින ආර්ථික අර්බුදයෙන් පැහැදිලිව පෙනේ. තවද සාමුහිකය නව ලිභිල් ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති වල බලය සහ බේර වලට ජේට්න්ට් බලපත්‍ර ලබාගැනීමට සහ ප්‍රජාව මුළිකව බේර සංරක්ෂණය තහනම් කරන රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති සම්බන්ධයෙන් දැනුම් ලබාගැනීමට සහ ඒවාට විරැද්‍යව නැගී සිටිමට සාමුහිකය ඉඩක් ලබාදේ. පරිසරයට සහ මනුෂ්‍යයන්ට යන දෙපක්ෂයටම අගතිදායක වන මෙම ක්‍රියාවලියට අවසානයක් ලිභිල් ලිභිල් සාමුහිකය බේර නැවත හාවිතයට ගත යුතුය. අපගේ පර්යේෂනයේ කොටසක් වූ ගෙවිලියන් ගේ සාමුහික මේ අදහසට ඉතාමත් කැමැති විය. ඔවුනුත් වසර ගනනාවක් මුළුල්ලේලේ රජයේ සහ වෙළඳපල පිඛනයන්ගේ ගුහණයේ සිටි අය වුවද ඔවුන් සාම්ප්‍රදායික බේර නැවත නීපදවා ගැනීම සහ ඒවා

කල්තබා ගැනීමේ ක්‍රම වලට අදාළ සාම්ප්‍රදයික දැනුම සහ ක්‍රියාවලිය පිළිබඳ විශ්වාසයකින් පසුවේ. අවස්ථාවක් ලද හොත් ඔවුන් වෙනස් කරන ලද බේජ සහ බේජ සදහා වෙළදපල, බේජ කල්තබා ගැනීමේ ක්‍රම වැඩියුණු කිරීම තුළින් වෙනත් අතකට යොමුකිරීමේ පෙරමුණ ගනු ඇත. මෙම කාර්යය මොණරගල ප්‍රදේශයේ කුඩා පරීමාණ ක්‍රියාවලියක් ලෙස කෙටි හා මධ්‍ය කාලීනව ආරම්භ කළ හැක. අනෙක් සියලුම වෙනස්කම් සේම මෙයද සමූහයක් වශයෙන් කරන්නේ නම් දිරිස කාලයක් පවතිනු ඇත.

5. අස්වැන්න නෙලීම සහ ඇසුරැමිකරණයට අදාළව ගෙවිලියන්ගේ සාමුහික වලින් ලැබෙන ඉතාමත් වටිනා දයකත්වයක් වන්නේ ගුමය සාමුහිකව සැපයීමයි. ක්‍රියාකාරීත්වන් ලබාගැනීමට සම්පත් නොමැති අවස්ථාවක සාමුහිකය ගුම එකතුවක් ලෙස ක්‍රියා කරයි. මෙය මගින් සාමුහිකයේ සාමාජිකයන් අතර සුහදතාවය වැඩිවි ඇති අතර වියදමද අඩුවි තිබේ. යන්ත්‍රානුසාරයෙන් කෙරෙන ක්‍රියාවන්ට අදාළව යන්ත්‍ර සාමුහිකව බදු ගැනීම, කුළුයට ගැනීම හෝ අයිතිකර ගැනීම රුපයේ සහ රාජ්‍ය නොවන සංවිධානවල උපකාර තුළින් සාමුහිකව වගා කිරීම වැඩියුණු කරන දිරිමත් කිරීමද සිදුවේ. කාන්තාවන් අතර මෙය විශේෂයෙන් අදාළ වේ. තවද කාන්තාවන් යන්ත්‍රසුතු ක්‍රියාකරවීම වැනි කටයුතු කිරීම තුළින් ලිංගහේදයට අදාළ අදහස් වෙනස් කිරීමද සිදුවිය හැක. මෙහිදිද සාමුහිකව දැනුම එකතු කර ගැනීම සහ බෙද ගැනීම අභාර වගා කිරීමේ පුරුදුවලට ගැනීමත් හාවයක් ලබා දේ. නව දැනුම රදවා ගැනීම සහ ක්‍රියාවේ යෙද්වීම, සාමුහිකව ක්‍රියාකිරීම තුළින් පහසුවේ.
6. මුල්බැසගත් සමාජය සහ සදවාරත්මක අදහස් හේතුවෙන් කාන්තාවන්ට ලැගාවීමට හැකියාවක් නොතිබූ අංශයක් වන්නේ අලෙවිකරණ අංශයයි. මේ හේතුවෙන් වෙළදපල ක්‍රියාකාරීත්වය සහ සාර්ථක සහ ලාභදායී ලෙස එහි කටයුතු කිරීම සම්බන්ධයෙන් කාන්තාවන්ගේ දැනුම ඉතාමත් අල්ප විය. මෙවැනි අවස්ථාවක් සාමුහිකය ප්‍රයෝගනවත් පමණක් නොව අත්‍යවශ්‍ය වේ. දැනට පොද්ගේලික සහ පොදු අංශයන් වල පවතින පිතාමුලික පාලන ක්‍රමයන් සහ ආර්ථික අරුධුදයේ පීඩනය මගින් තවදුරටත් බරපතල තත්වයක සිටින අවස්ථාවකදී කාන්තාවන්ට වෙළදපලේ තම ගණුදෙනු කතිකා කර ගැනීමට ඉතාමත් අපහසු වී ඇත. මෙය ඔවුන් අවසාන තුරුමුප්‍රව ලෙස කරන තෙවරාගැනීමකි. මේ තත්වය යටතේ සාමුහිකය විසින් කාන්තාවන්ට එකමුතුවේ වෙළදපලේ ඔවුන්ගේ තත්වය සෞය ගැනීමට හැකියාව ලබා දී ඇත. මෙලෙස සමාජය සහ එහි ප්‍රතිච්ලියක් ලෙස පැමිණෙන ආර්ථික විරැදුෂ්වයින්ට එකතු වී මූහුණ දීමට හැකියාව ඇත. කෙසේ වෙතත් මෙය පූර්වඥවශ්‍යතාවයක් ලෙස ගෙවිලියන්ගේ සාමුහික වලට වෙළදපල ක්‍රියාකාරීත්වය පිළිබඳ සහ ඔවුන්ට මෙම අංශයේදී ප්‍රයෝගනවත් වන රාජ්‍ය සහ රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන පිළිබඳ ඉගැනීමට ඉඩ ලැබිය යුතුය. එසේ ඉගෙනගැනීමන් පසු ඔවුන් ඔවුන්ගේ සමාජ ආර්ථික තත්වයට වඩත්ම සුදුසු ඔවුන්ටම ආවේණික වෙළදම් ක්‍රමයක් පිළිබඳ සිතා බලා තීරණය කළ යුතුය. අම්පාරේ කාන්තාවන්ගේ සාමුහිකය විසින් පවත්වාගෙන යන තීරුක්කොවිල් හි පිහිටි තුලිරගල් වෙළද සැල දීප්තිමත්ව බැබලෙන අතර එය තවත් පුළුල් කිරීමට, වැඩියුණු කිරීමට සහ ඉන් ඉගෙන ගැනීමටත් සුදුසු ආකාතියක් වේ.
7. මිළුග වගා කන්නයට නිෂ්පාදන කල්තබා ගැනීම සහ අමුදව්‍ය සංරක්ෂණයට අදාළව සාමුහික දැනුම වර්ධනය, සම්පත් වල අයිතිය, සාමුහිකව ක්‍රියා කිරීම යන අංශ ඉදිරියට යැමට සුදුසුම අංශ වේ. මෙහිදිද හිගව පවතින් සම්පත් එලදායිව හාවිතයක් සිදුවේ. ඉහත සදහන් කළ පරිදි සාමුහිකව ඉගෙන ගැනීමට, රදවා ගැනීම, ක්‍රියාවේ යෙද්වීම සහ පුරුදු වල මූලික වෙනස්කම් ඇතිකිරීම යන දැ කිරීමට වඩාත් සුදුසු වේ උග්‍ර වෙළුලස්ස ගොවියන්ගේ සාමුහිකය දැනුවමත් බේජ කල්තබා ගැනීමේ සදහා ක්‍රියාවේ යෙද්වීය හැකි ක්‍රමයක් හඳුනාගෙන එය ක්‍රියාවේ යෙද්වීමද සමූහයක් ලෙස සිදු කරයි. නිෂ්පාදන කල්තබාගැනීම අපත් යාම වලක්වා ගැනීමට උග්‍ර වන අතර ර්ලග වගා කන්නයේ හාවිතය සදහා බේජ සහ අමුදව්‍ය සංරක්ෂණය යන ක්‍රියාකාරකම් දෙකම මූල්‍යමය වශයෙන් සුදුසු පුරුදු වන අතර උවමනාවක් ඇති නම් දැන්ම ක්‍රියාවේ යෙද්වීමට හැකි පුරුදු වේ.

කාන්තාවන් අතර සාමූහිකව වගා කිරීමෙන් ආහාර වගා කිරීමේ විවිධ පියවරයන් වලදී ලැබෙන විශේෂ වාසි වලට අමතරව මෙම පර්යේෂනයේදී කාන්තාවන් සාමූහිකව වගා කිරීම තුළින් ප්‍රාථමික ලැබෙන වෙනත් වාසි දක්වා ඇත.

1. ආර්ථික පිඩිනය අඩුවීම්: ආහාර වගා කිරීම, ඇසුරුමිකරනය අලෙවිකිරීම සහ කළුතබාගැනීම යන අංශ වලට ක්‍රමවේදයන් සැකසීමට දැනුම, කාලය සහ ගක්තිය වැයකල යුතුය. එම කාර්යය තනි පුද්ගලයෙකු කරන්නේ නම් එම ක්‍රියාවලියේ සම්පූර්ණ ආර්ථික පිඩිනය ඔහු හෝ එම පවුල මත පැටවේ. සාමූහිකයට මෙම පිඩිනය යම් තරමක් දුරට රදවා තබා ගත හැකි අතර එමගින් සාමූහිකයට ඒ සඳහා සුදුසු ක්‍රියාවේ යෙද්වීය හැකි ක්‍රමවේද සෞයා ගැනීමට කාලයක් ලබා දේ. තනි පුද්ගලයෙකු මෙම ආහාර වගා කිරීමේ ක්‍රමවේදයන් සකසමින් මෙම පාඩුව දරා ගන්නේ නම් සාමූහිකයට මෙන් කාලය ලබා ගැනීමට ඉතා පහසු වනු ඇත. කොට්ඨාස 19 වැනි අවස්ථාවලදී මෙම පර්යේෂනයට අදාළ සාමූහික එහි සාමාජිකයන්ගේ පිඩිනය අඩු කිරීමට සමත් විය. කාබනික වගාව වැනි නව වගා ක්‍රම ක්‍රියාවේ යෙද්වීම සෙමෙන් කන්න කිහිපයක් තුළ කිරීමට සිදුවන නිසා සාමූහිකයේ සාමාජිකයන්ගේ පවුල්වල මූලික අවශ්‍යතා සපුරා ගැනීමටත් උපකාර කොට ඇත. මිනිසුන් වේගයෙන් යමින් පරිසරය සහ ඉන් ඔබුව යමින් අපවද විනාශකරමින් යන ගමන් නවත්වා ගැනීමට ගොවිතැනේදී කෘෂි පාරිසරික පුරුදු ක්‍රියාවේ යෙද්වීමට මෙම අරක්ෂාකාරී ආර්ථික බැමීම අත්‍යවශ්‍ය වේ. එලෙස ආරක්ෂාව සඳහා ආර්ථික බැමීමක් නොමැතිව දේශගුණීක විපර්‍යාස හෝ වෙනත් හේතු නිසා වෙනසක් කිරීමට පෙළඳවීම තුළින් වැඩකරන දුප්පත් පුද්ගලයින්, විශේෂයෙන් කාන්තාවන් මත අධික පිඩිනයක් යෙදෙන හෙයින් එසේ විම මගහරවා ගත යුතුය. තවද සාමූහික එකමුතුව බෙරාගැනීමේ ක්‍රියාවන් වැනි කටයුතු ඇතුළුව විවිධ ක්‍රියාකාරකම් වල යෙදෙන විට සාමූහික විසින් තනි පුද්ගලයන්ගේ සහ සමූහිකයේ, විශේෂයෙන්ම උද්වී අවශ්‍ය පුද්ගලයින්ගේ, ආර්ථික පිඩිනය රදවා ගනී. මොරරාගලදී සාමූහික වල සාමාජිකයින්ට කොට්ඨාස 19 කාලය තුළදී ආහාර සහ මූලික අවශ්‍යතා සඳහා මුදල් නොමැතිව සිටීමට සිදු නොවුයේ ඔවුන්ගේ ආහාර වගා කිරීමේ සහ ඒ සමගම ඉතිරි කිරීමේ පුරුදුද හේතුවෙනි.
2. සමාජයේ එකමුතුව සහ දරාගැනීමේ හැකියාව වර්ධනය කරයි. ගැටුම්කාරී ඉතිහාසය, සමාජය සහ දේශපාලනික, ආර්ථික සහ ස්වභාවික අර්බුද ඇති පසුබීමක, ශ්‍රී ලංකාවේ වෙශෙන පුද්ගලයින් අභ්‍යන්තරයෙන් පිඩා විදිමින් තමන් ක්‍රියාවලිය තිරීම සඳහා වෙනත් ජන කොටස් වල පුද්ගලයින් කෙරෙහි වෙටරයෙන් හො අවම වශයෙන් අවශ්‍යතාවයෙන් යුතුක්තව එම බර දරමින් සිටින යතාර්ථයක් ඇත. මෙම තත්ත්වය යටතේ අත්‍යවශ්‍ය අවශ්‍යතාවයන් සපුරාගැනීමට සහ ආර්ථික වර්ධනයට මාර්ගයක් වන ආහාර වගා කිරීම සාමූහිකව කිරීමේ ක්‍රියාවලිය, ප්‍රජාවේ සාමාජිකයන් අතර විශ්වාසය ඇතිකරන සංකීර්ණ ක්‍රියාවලියක් සිදු කිරීමට ඉඩක් ලබා දේ. මෙම ක්‍රියාවලිය ඉක්මනින් හෝ පහසුවෙන් සිදු නොවුනා වඩා හොඳ අනාගතයක් උදෙසා අත්‍යවශ්‍ය වේ. ස්ථාවර තත්ත්වයකට පැමිණීමට වසර ගණනාවක් කළුගත විය හැකි මෙම ක්‍රියාවලිය සඳහා කෙක්නුයක් වීමට සාමූහිකයට හැකිය. අප විවිධ පුද්ගල සහ ජන වර්ගයන් වල සාමූහික එක ස්ථානයකට රැගෙන ආ විට වෙනත් අවස්ථාවලදී එකිනෙකාට කත බහ නොකරන අය කතා කිරීමට පෙළඳීය. ඔවුන් සියලුදෙනාම අත්විදින ආර්ථික අභියෝගයන්, ආහාර වගා කිරීමේ පිළිවෙත් පිළිබඳ දැනුම වැනි කරුණු බෙද ගත්ත. මෙම කතා බහ යුද්ධයේ පැති දෙකක සිටී කාන්තාවන් එක ස්ථානයක සිටී විටදී සිදුවූ මුදු සහ පහසු කතා බහක් වූයේ එය වඩා බරපතල මාතෘකා වූ යුද්ධය වැනි මාතෘකා හා සම්බන්ධ නොවූ හෙයිනි. ගොවිතැන සහ ඔවුන්ට සහ පවුල් වල අයට ආහාර සෞයා ගැනීමට ඇති අභියෝග පිළිබඳ කතා කිරීම වඩා හායනක කමින් අඩුවන අතර කාලයාගේ අවැමෙන් කම්පනය, කේපය සහ බිඟ ඇතිකරන මාතෘකා සාකච්ඡා කිරීමට ඉඩ සැලසෙනු ඇත. එක් අතට මුළු රටම ආවරණය වන පරිදි ගෙවිලියන් සාමූහික වල ජාලයක්

ඇතිකිරීම. මෘදු ලෙස කුමානුකුල සහ ගැහුරු ලෙස සමාදනය ඇතිකිරීමේ සුදුසු කුමයක් විය හැක. මෙම සාමූහික එක ස්ථානයකට ගෙන ආ විට අපට එය පෙනී ගියේය.

3. ගෙවිලියන් දේශපාලනික සහ සමාජීය පොදු අවශ්‍යතාවයක් ඇති කණ්ඩායමක් ලෙස ස්ථාපිත කරයි. නීතිය සහ ප්‍රතිපත්ති මගින් කාන්තාවන්ගේ ගුමය සහ දෙපාර්තමේන්තු නීතින්තරයෙන් අවතක්සේරු කරන, අවස්ථාවන් නොදෙන සහ නොසළකා හරින පසුබුමක සාමූහික ජාලයන් කාන්තාවන්ට සහ ගෙවිලියන්ට ගක්තිමත් හඳුන් ලබා දේ. ප්‍රතිපත්ති තුළින් පිළිගැනීමක් ලැබීමට සහ අවධානයක් ලැබීමට කෙරෙන සටන තහි සටනක් නොවිය යුතුය. සාමූහිකයන් එවිට හඩ්වල් කිහිපයක් එකතු කරන අතර සමූහික ජාලය මුළුරටක් ලෙස නැගෙන හඳුන් ලෙස මතුවේ. ශ්‍රී ලංකාවේ පොදු සමාජීය සහ දේශපාලනික ප්‍රතිපත්ති සහ රට අදාළ දේශපාලනය වෙනස් කිරීමට රැකුලක් වනු ඇත. උජරනයක් ලෙස කාන්තාවන්ගේ හඳුව අවධානයක් දීමේදී වැටුප් නොලබන සුරක්ම් වැඩි කිරීම සම්බන්ධයෙන් යථාර්ථය නිරායාසයෙන් ඉදිරියට පැමිණ⁶⁴ ආර්ථික සංඛ්‍යාලේඛන සහ ප්‍රතිපත්ති තුළට ඇතුළුවනු ඇත. කාන්තාවන්ට අභාර වගා කිරීමේ යෙදීම සඳහා මෙම සුරක්ම් ක්‍රියා වලින් යෙදෙන පිබිනය අඩු කිරීමට රජය විසින් සුදුසු ක්‍රියාමර්ග ගැනීමට ඉල්ලීමට පෙර වැටුප් නොලබන සුරක්ම් වැඩි පිළිගැනීමකට ලක්වියයුතුය. වෙවතු වගාවන් සහ කුඩා පරිමාණ වගාවන්, ශ්‍රී ලංකාවේ ආර්ථික සංඛ්‍යාලේඛන වල බොහෝවේ සඳහන් නොවේ. මේ මගින් කාන්තාව ආර්ථිකයට වන දෙපාර්තමේන්තු නිවැරදිව නොපෙන්වනවා මෙන්ම අභාර වගාකිරීම වැඩියුණු කිරීමට අත්‍යවශ්‍ය ප්‍රතිපත්ති සැකසීමේදී සහ හිතකර ප්‍රතිපත්ති ඉවත් කිරීමට පවතින තත්වයේ සම්පූර්ණ විතුයක් මොගැනීමට නොහැකිවේ. මෙය තවදුරටත් මොගත් දේශපාලනික ඉල්ලීමක් නොවන අතර ප්‍රාදේශීයව සහ ජාතිකව ශ්‍රී ලංකාවේ හඳුසි අභාර අවශ්‍යතාවය සපුරා ගැනීමට අත්‍යවශ්‍ය කරුණකි.

ඉහත සඳහන් කරන ලද සාමූහිකයන් තුළින් ලගා කර ගත හැකි ප්‍රයෝගන යථාර්ථයක් බවට පත්කර ගැනීමට නම්, රාජ්‍ය සහ රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන තුළින් පර්යේෂණ සහ ඒ වෙනුවෙන් කතාකිරීම කර ගෙවිලියන්ගේ සාමූහික වල වැදගත්කම හඳුනාගත යුතු බව සඳහන් කළ යුතුය. සාමූහිකවලට උපකාර කිරීම, වැඩියුණු කිරීමට, පුළුල් කිරීම සහ නව සාමූහික නිර්මාණය කිරීමට දේශපාලනික අවශ්‍යතාවයක් තිබේ යුතුය.

පළමු පියවරක් ලෙස රාජ්‍ය සංවිධාන දැනට පවතින ගෙවිලියන්ගේ සාමූහික හඳුනාගෙන දැනට රජයේ සේවාවන් ඔවුන්ට ලබා දිය හැක. එසේම ජ්වලන්පාය සම්බන්ධයෙන් ව්‍යාපෘතිවලට කාන්තාවන්ට උපකාර කරන රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන මගින් ඔවුන්ගේ මැදිහත්වීම අත්‍යවශ්‍ය අභාර අවශ්‍යතාවය සපුරාලීම, සාමූහිකව සිදුකරන මූලික ආර්ථික අවශ්‍යතාව වැනිදී සපුරාලන පුරුදු වලට සම්බන්ධ වන ලෙස ඔවුන්ගේ වැඩිසටහන් සැකසිය හැක. මෙය දැනට පවතින ජ්වලන්පාය සඳහා තතිව තතිව ලබා දෙන උපකාර වලට වඩා භෞද විකල්පයක් වන අතර එම කුමය තුළ බොහෝ විට උපකාර ලබන්නා සහ පවුල් අයගේ පවා ආර්ථික තත්වයේ මූලික වෙනසක් පවා ඇතිකිරීමට සමත් නොවේ.

උපකාර කිරීම ප්‍රයෝගනවත් වන දැනට සාමූහිකයන් අතර කරගෙන යන කාර්යයන් වන්නේ සාමූහිකයට, ආර්ථිකයට සහ පරිසරයට සුදුසු ගොවිතැන් පිළිවෙත් පිළිබඳ දැනුම වර්ධනය සහ බෙද හැරීමයි. සාමූහික රාජ්‍ය සහ රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන වලින් අධාර ලබන විටම ඇතුළතින් ගක්තිමත් කළ යුතුය. මෙය කෙටි, මධ්‍ය සහ දැරස කාලීනව ඔවුන්ගේ හැකියාවන් හඳුනාගැනීමට අත්‍යවශ්‍ය වේ.

64. කාන්තාවන්ගේ සහ මාධ්‍ය එකමුත්ව, වැඩිකරන පැය ගනන: මෙම වීඩියෝට් වැටුප් නොලබන සුරක්ම් වැඩිවල වැදගත්කම සම්බන්ධයෙන් කරන ලද පර්යේෂනයක් මත පදනම් වේ. https://m.facebook.com/womenandmediacollective/videos/557154429742988/?extid=NS-UNK-UNK-UNK-IOS_GK0T-GK1C&refsrc=deprecated&ref=sharing&_rdr

නිගමනයන්

දියුණු කළ හැකියාවන්

කාන්තාවන් විසින් ගොවිතැන් කිරීම ශ්‍රී ලංකාව තුළ දනාත්මක ආර්ථික සමාජීය සහ දේශපාලනික වෙනස් කම් ඇති කිරීම සඳහා විවිධාකාර අවස්ථාවන් සපයන බව පෙන්වා දී ඇත. ඉදිරි කාලයේ ශ්‍රී ලංකාවේ ඇතිවන සහ මූල්‍ය ලෝකයම තුළ යතාර්ථයක් බවට පත්වන ආහාර අර්බුදයට ඉතාමත් පහසුවෙන් ක්‍රියාවට නැංවිය හැකි විසඳුමක් වීමේ හැකියාව එයට ඇත.

අහියෝගයන්

මෙම හැකියාවන් යථාර්ථයක් කර ගැනීම උදෙසා ගෙවිලියන්ට විශාල අහියෝග රසකට මුහුණ දීමට සිදුවනු ඇති අතර ඒ කාන්තාවන් ගොවිතැනේ නියැලෙන කොටසක් ලෙස සමාජය පිළිනොගැනීම; මේ රට තුළ සියලුම ගෙවිලියන් මුහුණ දෙන් විශාල අහියෝග; ගෙවිලියන් සාමුහික රාජ්‍ය සහ රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන වලින් මැදිහත්විය සහ උපකාර කළ හැකි ඒකක ලෙස හදුනා නොගැනීම සහ අවසාන වශයෙන් කාන්තාවන්ට ඔවුන්ගේ ජ්‍රීතයේ සියලුම අංශයන් වලට උපරිමයෙන් සහභාගි වීම සිමා කරන ශ්‍රී ලංකාවේ පවතින පිතාමුලික සමාජ තත්ත්වය යන ඒවාය.

ඉදිරි අරමුණු

පරිසරය සහ මිනිසුන් එකසේ පෝෂණය කරන ආහාර ස්වේරේරිත්වය ලබා ගැනීම දිර්ස කාලීන අරමුණ වුවද, සාමුහිකයට කෙටි හා මධ්‍ය කාලීන අරමුණු කිහිපයක්ද ඇත. ඔවුන්ට දැනට පවතින ආහාර අර්බුද යට ඉක්මන් දෙකත්වයක් ලබාදිය හැකි අතර මේ කෙටි කාලීන අරමුණ සිතැනිව ඔවුන්ට අධාර කළ හැකිය.50% ට අඩු එලදුවක් කන්ත් දෙකකම ලැබේමේ තත්වයක් යටතේ මෙම කෙටිකාලීන අරමුණ ආහාර නොමැතිව මියාම මගහරවා ගැනීමට අවශ්‍ය සියලු දෙනාම ඉතා සුදුසු වැදගත් අරමුණක් ලෙස දකිනු ඇත. මධ්‍ය කාලීන අරමුණ විය යුත්තේ ඔවුන්ගේ පරිසර හිතවාදී සකසුරුවම් තිරසර ආහාර වගා කිරීමේ පුරුදු වලට පැහැදිලි කුමවේදයන් සඳහා අවශ්‍ය දැනුම සහ සම්පත් ආකාරයෙන් ප්‍රමානවත් උපකාර ලබාදීමයි. ඒ සමගම ඇතුළතින් ගක්තිමත් වීම සඳහා සාමුහික එකිනෙකා අතර ඇති විශ්වාසය සහ බෙදගැනීමේ පුරුදු ගක්තිමත් කර ගත යුතුය. මධ්‍ය කාලීනව දැනට පවතින සාමුහික උදාහරණ ලෙස ගෙන රටේ වෙනත් පළාත් වලත් තවත් සාමුහික ආරම්භ කිරීමට දිරිගැනීවීම් කළ හැක. මෙය විශේෂයෙන් ඒදිනෙද සහ වුළුහාත්මක සමාජීය ආර්ථික අහියෝග වලට මුහුණ දෙන උදාහරණයක් ලෙස ඉඩම් නොමැති අය වැනි කාන්තාවන් අතර ආරම්භ කළ යුතුය.

අප හැමෝටම - වසංගතය සහ ආර්ථික අර්බුදයේ යථාර්ථය අත්විදිමින් සිටින ප්‍රාථමික සහ ප්‍රාදේශීය පරියෝගකයන් වන අපහට මෙම ගෙවිලියන්ගේ සාමුහික හා සම්බන්ධවීම අදාළ කාලයක බලාපොරොත්තුවේ අලෝකයක් බඳු විය. මෙම බලාපොරොත්තුව ඉහත සඳහන් කර ආකාරයට පදනම් විරහිත බලාපොරොත්තුවක් නොවන්නේය. මෙම වාර්ථාව කියවන සැමදෙනා සමග එම බලාපොරොත්තුව සහ එම බලාපොරොත්තුවේ ප්‍රතිඵලයක් වන ක්‍රියාවන් බෙද ගැනීමට අප බලාපොරොත්තුවේ. දේශගුණික විපර්යාස, ආර්ථික අර්බුද ආහාර හිගය තවදුරටත් අවතකසේරු කළ හෝ ප්‍රතික්ෂේප කළ නොහැක. ඒ තත්ත්වය යටතේ සමාජයක් ලෙස දිර්ස කාලීනව ජ්‍රීතය රැකගැනීම සඳහා මෙවැනි ආකෘති පිළිබඳ සොයුම් ඒ මත ක්‍රියාකාරීම ඉතා වැදගත්වේ. ■

*“A Chena is usually about 6-8 acres.
We planted brinjals, chilli, peanuts,
water melon, and pumpkins. We plant
the seeds. We never used any
chemicals. Sometimes the chilli plants
grow as high as our heads. The chilies
are as big as capsicums. Sometimes we
had to jump up to pluck the chilli.
We were happy to farm then”.*

**A women farmer:
Naripulthottam, Batticalao.**

ISBN 978-624-5545-17-9

9 786245 545179